

**QUENTIN
TARANTINO
VOLT EGYSZER
HOLLY
WOOD**

TARANTINO RÉGÓTA VÁRT ELSŐ REGÉNYE
A NAGY SIKERŰ FILM ALAPJÁN

HELIKON

RICK DALTON – Valaha saját tévésorozata volt, de a szebb napokat is látott Rick manapság mások sorozataiban játssza az e heti rosszarcút, és italba fojtja bánatát. Vajon egy Rómából érkező telefonhívás megváltja, vagy megpecsételi a sorsát?

CLIFF BOOTH – Rick dublóre, a leghírhedtebb alak bármelyik forgatáson, mert a pletykák szerint megölt valakit, és megúszta...

SHARON TATE – Eljött Texasból, hogy filmsztár legyen, és sikerült neki. Sharon most a Cielo Drive-on tölti élete legszebb napjait, magasan a hollywoodi dombok között.

CHARLES MANSON – a volt fegyencet egy csapat szétcsapott hippik a lelki vezetőjének hiszi, de ő bármikor lemondana erről, ha rocksztár lehetne.

HOLLYWOOD, 1969 – EZT LÁTNOD KELLETT VOLNA

A COLUMBIA PICTURES BEMUTATJA

QUENTIN TARANTINO FILMJÉT

**LEONARDO DICAPRIO BRAD PITT
MARGOT ROBBIE**

VOLT EGYSZER EGY HOLLYWOOD

**MARGARET QUALLEY TIMOTHY OLYPHANT
JULIA BUTTERS DAKOTA FANNING BRUCE DERN
ÉS
AL PACINO**

TECHNICOLOR®

PRODUCER
**DAVID HEYMAN SHANNON MCINTOSH
QUENTIN TARANTINO**

ÍRTA ÉS RENDEZTE
QUENTIN TARANTINO

**QUENTIN
TARANTINO
VOLT EGYSZER EGY
HOLLY
WOOD**

HELIKON

Ezt a könyvet
feleségemnek,
DANIELLÁNAK

és fiamnak,
LEÓNAK
ajánlom.

Köszönöm, hogy boldog otthont teremtettetek, ahonnét írhatok.

Továbbá
köszönöm a régi motorosoknak, akik hatalmas történeteket meséltek
nekem Hollywoodnak erről az időszakáról.

Nélkülük most nem tarthatnád kezében ezt a könyvet.

Bruce Dern • David Carradine • Burt Reynolds
Robert Blake • Michael Parks • Robert Forster
és
legfőképp
Kurt Russell

Első fejezet

„Neked Marvin”

A Dictaphone márkájú távbeszélő Marvin Schwarz asztalán berregő hangot hallat. A William Morris ügynöke ujjával lenyomja a kallantyút a készüléken.

– A tíz harmincas miatt csörget, Miss Himmelsteen?

– Igen, Mr. Schwarz – hallatszik a titkárnője az apró hangszóróból. – Mr. Dalton idekint várakozik.

Marvin újra lenyomja a kallantyút.

– Nekem megfelel, Miss Himmelsteen.

Amikor Marvin irodájának ajtaja kinyílik, először fiatal titkárnője, Miss Himmelsteen lép be. Huszonegy éves nő a hippis fajtából. Feltűnő fehér miniruhát visel, amely megmutatja hosszú, napbarnított lábát, barna haját pedig Pocahontas-stílusú varkocsban hordja tarkója két oldalán. Sarkában a jóképű negyvenkét éves színész, Rick Dalton illedelmesen lenyalt, barnán csillogó frizurával.

Marvin szélesen elmosolyodik, és feláll az asztala mögötti székből. Miss Himmelsteen épp bemutatná őket egymásnak, de Marvin félbeszakítja:

– Miss Himmelsteen, most jövök egy kurva Rick Dalton filmfesztiválról, nekem ugyan nem kell bemutatni a fickót. – Marvin odalép hozzájuk, és kezet nyújt a cowboyszínésznek. – Itt a kezem, Rick!

Rick elmosolyodik, és lendületes mozdulatokkal megrázza az ügynök kezét.

– Rick Dalton. Nagyon köszönöm, Mr. Schwartz, hogy időt szakít rám.

– Schwarz, nem Schwartz – javítja ki Marvin.

Jesszusom, máris elbasztam az egészséget, gondolja Rick.

– Ej, a fene vigye el... bocsásson meg... *Mr. Sch-WARZ.*

Mr. Schwarz még utoljára megrázza a kezét, és azt mondja:

- Neked Marvin.
- Marvin, Rick vagyok.
- Rick...

Elengedik egymás kezét.

- Hozhat neked Miss Himmelsteen egy frissítőt?

Rick egy legyintéssel visszautasítja az ajánlatot.

- Köszönöm, nem kérek.

– Biztosan nem kérsz semmit? – erősködik Marvin. – Kávét, kólát, Pepsit, Simbát?

- Legyen – adja be a derekát Rick. – Talán egy csésze kávét.

– Remek – csap a színész vállára Marvin, és fiatal asszisztensnőjéhez fordul. – Miss Himmelsteen, lenne oly kedves, és hozna egy csésze kávét Rick barátomnak és jómagamnak?

A fiatal nő bólint, és átvág az irodán. Ahogy becsukná maga mögött az ajtót, Marvin utánaszól:

– Ja, de ne abból a Maxwell House mosogatóléből, amit a társalgóban tartanak. Menjen Rex irodájába – utasítja Marvin. – Neki mindig prima kávéja van... de nehogy azt a török trágyát hozza!

– Igenis, uram – feleli Miss Himmelsteen, majd Rickhez fordul. – Hogyan kéri a kávéját, Mr. Dalton?

Rick így válaszol:

- Nem hallotta? A fekete gyönyörű.

Marvin teli torokból röhög, Miss Himmelsteen pedig a kezével takarja a száját kuncogás közben. Mielőtt a titkárnő becsukhatná az ajtót maga mögött, Marvin ismét utánaszól:

– Ó, és Miss Himmelsteen, hacsak a feleségem meg a gyerekeim nem múltak ki az autópályán, ne fogadja a hívásaimat. Sőt, ha kimúltak, akkor se, fél óra már nem oszt, nem szoroz nekik.

Az ügynök int a színésznek, hogy foglaljon helyet az egymásra néző két bőrkanapé egyikén, köztük egy üveglapos kávézóasztallal, Rick pedig kényelembe helyezi magát.

– Először is – mondja az ügynök –, üdvözetét küldi a feleségem, Mary Alice Schwarz. Tegnap este dupla adag Rick Daltont néztünk meg a vetítőszobánkban.

– Hű. Ez egyszerre hízelgő és zavarba ejtő – feleli Rick. – Mit láttatok?

– Rendes harmincötös filmen a *Tannert* és a *McCluskey tizennégy öklét*.

– Azok pont a jobbak közül valók – feleli Rick. – A *McCluskey*-t Paul Wendkos rendezte. A kedvenc rendezőm az összes közül. Ő csinálta a *Gidgetet*. Úgy volt, hogy benne leszek, de Tommy Laughlin kapta a szerepem. – Nagyvonalúan legyint az egészre: – Jól van ez így, bírom Tommyt. Ő szerezte az első nagy színházi szerepemet.

– Tényleg? – kérdezi Marvin. – Sokat léptél fel színházban?

– Nem igazán. Unom, hogy mindig ugyanazt a szart kell játszani.

– Szóval Paul Wendkos a kedvenc rendeződ?

– Aha, nála kezdtem a pályámat. Benne vagyok a Cliff Robertson-filmjében, *A korall-tengeri csatában*. Ha jobban megnézed, látszik, hogy Tommy Laughlinnal az egész rohadt filmben ott lébecolunk a tengeralattjáró hátuljában.

Marvin a maga megszokott módján kinyilatkoztatást tesz a filmiparral kapcsolatban:

– Paul Wendkos, bassza meg. *Alulértékelt akciófilm-specialista*.

– Pontosan – helyesel Rick. – És amikor megkaptam a *Fejvadászt*, jött, és megrendezett hét vagy nyolc részt. Szóval – mondja Rick, hátha ki tud húzni egy dicséretet az ügynökből –, remélem, hogy Rick Dalton dupla adagban nem volt túl fájdalmas élmény számotokra.

– Fájdalmas? – nevet Marvin. – Hagyjuk már. Csodás, csodás, csodás. Szóval Mary Alice-szel megnéztük a *Tannert*. Mary Alice nem szíveli a mai erőszakos filmeket, úgyhogy a *McCluskey*-t félretettem magamnak, miután lefeküdt.

Halkan kopognak az iroda ajtaján, majd belép a miniruhát viselő Miss Himmelsteen két csésze gőzölgő kávéval Ricknek és Marvinnak. Óvatosan leteszi a forró italokat az úriemberek elé.

– Ez ugye Rex irodájából való?

– Rex üzeni, hogy jön neki egy szivarral.

– Spúr zsidrák – horkan fel az ügynök –, seggbe rúgással jövök neki, nem szivarral.

Mind nevetnek.

– Köszönjük, Miss Himmelsteen, egyelőre nem kérünk mást.

A nő távozik, magára hagyva a két férfit, hogy eszmét cseréljenek a szórakoztatóiparról, Rick Dalton karrierjéről, és ami a legfontosabb, a jövőjéről.

– Hol is tartottam? – kérdezi Marvin. – Ja, igen... erőszak a modern filmekben. Mary Alice nem szereti, de a westerneket imádja. Mindig is imádta. Westerneket nézve udvaroltam neki. A westernnézés a kedvenc közös elfoglaltságunk, és kimondottan élveztük a *Tannert*.

– Na, ennek örülök – mondja Rick.

– Amikor meg ilyen dupla vetítéseket rendezünk – magyarázza Marvin –, Mary Alice általában az első film harmadik tekercsére elalszik az ölemben. De a *Tannert* bírta majdnem az utolsó tekercsig – kilenc harmincig –, ami tőle nagyon jó teljesítmény.

Miközben Marvin az álompár filmnézési szokásait ismerteti, Rick belekortyol a forró kávéjába.

Nem is rossz, gondolja a színész. Ennek a Rex nevű pacáknak tényleg prima a kávéja.

– Lemegy a film – folytatja Marvin –, Mary Alice lefekszik, én kiveszek egy havannát a dobozból, töltök magamnak egy konyakot, és megnézem a második filmet egyedül.

Rick kortyol még egyet Rex ínycsiklandozó kávéjából.

Marvin a csészére bök.

– Finom, mi?

– A kávé? – kérdezi Rick.

– Nem, a pastrami! Nyilván a kávé – vágja rá Marvin hibátlan időzítéssel.

– Basszus, isteni! – helyesel Rick. – Honnét szerzi?

– Egy Beverly Hills-i üzletből, de nem árulja el, melyikből – feleli Marvin, majd folytatja Mary Alice filmnézési szokásainak taglalását: – Ma reggel, miután megreggeliztünk, én pedig elindultam az irodába, a gépész, Greg visszament, és levetítette neki az utolsó tekercsset, hogy megnézhesse a film végét. Így szoktunk mozizni. Nagyon élvezzük. És Mary Alice alig várta, hogy megtudja, hogy végződik a *Tanner*. Habár – teszi hozzá – azt már kitalálta, hogy még a vége előtt meg kell ölnöd az apádat, Ralph Meekert.

– Hát igen, ez a baj azzal a filmmel – feleli Rick. – Nem az a kérdés, hogy *hidegre teszem-e* a zsarnoki családfőt, hanem hogy

mikor. És nem is az, hogy Michael Callan, az érzékeny lelkű testvér *hidegre tesz-e* engem, hanem hogy *mikor*.

– Így van – helyesel Marvin. – De mindketten úgy láttuk, hogy nagyon jók vagytok együtt Ralph Meekerrel.

– Szerintem is – feleli Rick. – *Jó* apa-fiú páros voltunk. Baszki, Michael Callan olyan volt, mint akit örökbe fogadtak. De rólam el lehetett hinni, hogy Ralph az öregem.

– Nos, azért illettetek annyira össze, mert hasonló nyelvjárásban beszéltek.

– Pláne – nevet Rick – Michael Callanhoz képest, aki úgy nyomta a dumát, mint valami malibui szörfös.

Oké, gondolja Marvin, *Rick másodjára szólja le a színésztársát a Tannerből. Ez nem jó jel. Kicsinyes lélekre utal, aki másokat hibáztat.* De ezeket az észrevételeket Marvin megtartja magának.

– Szerintem Ralph Meeker zseniális volt – mondja Rick az ügynöknek. – A legpöpecsebb színész, akivel dolgoztam, pedig forgattam Edgar G. Robinsonnal is. A két legjobb *Fejvadász*-epizódban is szerepelt.

Marvin folytatja az előző esti Rick Dalton dupla vetítés felidézését:

– És ezzel rá is térhetünk a *McCluskey tizennégy öklére!* Micsoda film! Imádom az ilyesmit! – Úgy tesz, mintha gépfegyverrel löne. – A lövöldözést! Az öldöklést! Hány náci szarházit nyírtál ki benne? Százat? Százötvenet?

– Nem számoltam – nevet Rick –, de a százötven jó becslésnek hangzik.

Marvin magában szidja őket:

– Égjetek, náci szemétládák... Te magad működtetted a lángszórót, ugye?

– Igen, hogy ott egye meg a fene, én bizony – feleli Rick. – És elmondhatom, olyan istentelenül gonosz fegyver, hogy a pokol is jobb, mint a melegebb végén állni. Előtte gyakoroltam a sárkánnyal két hétig napi három órát. Nemcsak azért, hogy jól mutassak vele a filmben, hanem mert be voltam szarva tőle, hogy őszinte legyek.

– Elképesztő – jegyzi meg az elképedt ügynök.

– Azt is elmondom neked, hogy tiszta mázli volt, hogy bekerültem – osztja meg Rick Marvinnal. – Eredetileg Fabiané volt a

szerep. Erre nyolc nappal forgatás előtt eltörte a vállát *A virginiai férfi* forgatásán. Mr. Wendkosnak eszébe jutottam, és rábeszélte a fejeseket a Columbiánál, hogy adjanak kölcsön a Universalnak a *McCluskey*-hoz. – Rick a bevett slusszpoénnal zárja a történetet: – Szóval csináltam öt filmet, amíg szerződésben voltam a Universalnál. És melyik a legsikeresebb? Az, amelyikre kiszerveztek a Columbiához.

Marvin elővesz egy arany cigarettatárcát a zakója belső zsebéből, és egy kattintással felpattintja. Megkínálja Ricket.

– Kérsz egy Kentet?

Rick kivesz egy szálat.

– Hogy tetszik a cigarettatárcám?

– Nagyon szép.

– Ajándékba kaptam. Joseph Cottentől. Az egyik legnagyobb becsben tartott ügyfelemtől.

Rick megadja Marvinnak az alélt arckifejezést, amit az ügynök elvár tőle.

– Nemrég bejuttattam egy Sergio Corbucci- meg egy Honda Isiró-filmbe, és így hálálta meg.

Rick életében először hallja ezeket a neveket.

Miközben Mr. Schwarz visszateszi a cigarettatárcáját a zakója belső zsebébe, Rick gyorsan előszedi az öngyújtóját a nadrágzsebéből. Felkattintja ezüst Zippója tetejét, és férfias lazasággal meggyújtja mindkét cigarettát. Amikor ezzel végzett, magabiztos eleganciával hangosan lecsukja a Zippót. Marvin kuncog a virtuskodás láttán, majd beszívja a nikotint.

– Mit szívsz? – kérdezi Ricket.

– Capitol W Lightst – feleli Rick. – Meg Chesterfieldet, Red Applest, és ne neved ki, Virginia Slimset.

Marvin attól még kineveti.

– Hé, szeretem az ízét – védekezik Rick.

– Azon nevedek, hogy Red Applest szívsz – tisztázza Marvin. – Az a cigaretta a nikotin meggyalázása.

– Ők szponzorálták a *Fejvadást*, úgyhogy rászoktam. Meg úgy gondoltam, okos húzás, ha nyilvánosan ezt szívom.

– Nagyon ravasz. Nos, Rick, Sid az állandó ügynököd. És megkért, hogy találkozzam veled.

Rick bólint.

– Tudod, miért kért meg rá?

– Hogy kiderüljön, akarsz-e velem dolgozni? – feleli Rick.

– Nos, lényegében igen – nevet Marvin. – De arra akarok kilyukadni, hogy tudod-e, mit csinálok én itt a William Morrisnál.

– Igen. Ügynök vagy.

– Jogos, de neked már van ügynököd, mégpedig Sid. Ha egy *átlagos* ügynök lennék, most nem ülnél itt.

– Igen, különleges ügynök vagy.

– Pontosan – feleli Marvin, és Rick felé bök a füstölő cigarettájával: – De szeretném, ha *te* mondanád el, szerinted mi a munkám.

– Hát – kezdi Rick – nekem úgy mesélték, hogy jól menő amerikai tehetségeket nyomsz be külföldi filmekbe.

– Nem rossz – feleli Marvin.

Most, hogy a két úriember szót értett egymással, mindketten nagyot szippantanak a Kentjükből. Marvin kifúj egy nagy füstfelhőt, és belelendül a porhintésbe:

– Nos, ha alaposabban megismerjük egymást, az első dolog, amit megtudhatsz rólam, hogy *semmi...* de tényleg *semmi* sem fontosabb számomra az ügyfélköröm níveljénél. Két dolog miatt vannak kapcsolataim az olasz, a német, a japán és a fülöp-szigeteki filmiparban: az ügyfeleim, akiket képviselek, és mindaz, amit ez a névsor képvisel. Másokkal ellentétben én nem *lejárt lemezekkel* foglalkozom, hanem a *krémek krémjével*. Van Johnson, Joseph Cotten, Farley Granger, Russ Tamblyn, Mel Ferrer.

Az ügynök darálja a neveket, mintha a hollywoodi Rushmore-hegy arcait sorolná.

– A hollywoodi krémek krémje, jó pár örök klasszikussal a tarsolyukban! – Mesélni kezd egy legendás példát: – Amikor három héttel forgatás előtt a tintás Lee Marvintól elvették Mortimer ezredes szerepét a *Pár dollárral többértben*, én beszéltem rá Sergio Leonét, hogy vonszolja le a dagadt seggét a Sportsmen's Lodge-ba, és kávézzon egyet a frissen elvonóról szalasztott Lee Van Cleeffel.

Az ügynök hatásszünetet tart, hogy a történet megrázó ereje bejárja a helyiséget. Aztán egykedvűen kifújja a füstöt, és újabb kinyilatkoztatást tesz a filmiparral kapcsolatban:

– A többi pedig, mint mondani szokás, már az *Újvilág vadnyugati mitológiája*. – Marvin az üvegasztal túloldalán ülő cowboyszínész felé fordul. – Nos, Rick. A *Fejvadász* jó műsor volt, és te is jó voltál benne. Sokan eljönnek Hollywoodba, és úgy lesznek híresek, hogy közben szart se érnek. Kérdezd Gardner McKayt.

Rick nevet a Gardner McKay-poénon. Marvin folytatja:

– De a *Fejvadász* egy tisztességes westernsorozat volt. Felvállalhatod, és büszke lehetsz rá. Most viszont tekintsünk a jövőbe... de előtte beszéljünk még kicsit a múlttól.

Cigarettazás közben Marvin faggatni kezdi Ricket, mintha egy kvízvetélkedőben lennének, vagy épp egy FBI-kihallgatáson:

– Szóval a *Fejvadász*... az NBC-n futott, ugye?

– Igen, ott.

– Mennyi is volt?

– Micsoda?

– A játékidő.

– Hát, félórás sorozat volt, úgyhogy huszonhárom perc, plusz reklámszünetek.

– És meddig volt műsoron?

– Az '59–60-as tévés szezon őszi műsorrendjében indult.

– És mikor vették le a műsorról?

– A '63–64-es szezon közepén.

– Eljutottál a színes adásig?

– A színesig nem.

– Hogy kerültél a sorozatba? Besétáltál az utcáról, vagy a csatorna nevelt ki?

– Vendégszerepeltem a *Wells Fargó-i mesék*ben. Jesse Jamest játszottam.

– Abban tűntél fel nekik?

– Igen. Még így is volt próbafelvétel, ahol kurvára oda kellett tennem magam. De igen.

– Átvehetnénk a hiátus alatt készült filmjeidet?

– Hát, az első – kezdi Rick – a *Komancsfelkelés* volt, főszerepben a nagyon vén, nagyon ronda Robert Taylorral. De ez visszatérő motívum szinte az összes mozifilmemben – magyarázza Rick. – Egy öreg fickó egy fiatal mellett. Én és Robert Taylor. Én és Stewart Granger. Én és Glenn Ford. Sosem lehettem csak én –

mondja a színész frusztráltan. – Mindig raktak mellém valami vén trottyot.

– Ki rendezte a *Komancsfelkelést*?

– Bud Springsteen.

– Feltűnt az életrajzodban – állapítja meg Marvin –, hogy fene sok régi westernrendezővel dolgoztál a Republic stúdiótól. Springsteen, William Witney, Harmon Jones, John English.

– A kisiparosok – nevet fel Rick. Aztán kifejti: – Habár Bud Springsteen nem iparos. Ő nem csak lezavarta a filmet. Más volt, mint a többiek.

Ez felkelti Marvin érdeklődését.

– Miben áll ez a másság?

– Tessék?

– Bud meg a többi iparos. Mi köztük a különbség?

Ricknek gondolkodnia sem kell a válaszon, mert évekkal ezelőtt rájött, amikor vendégszerepelt a Bud rendezte *Whirlybirds*ben Craig Hill oldalán.

– Budnak ugyanannyi ideje volt, mint az összes többi istenverte rendezőnek – mondja Rick magabiztosan. – Egy nappal, egy órával, egy naplementével sem jutott neki több, mint bárki másnak. De amit ez idő alatt véghez vitt, az jó rendezővé tette – mondja őszintén. – Az ember büszke volt rá, hogy vele dolgozhatott.

Marvinnak tetszik ez a megállapítás.

– Vad Bill Witney indított el a pályán, a fenébe is – mondja Rick.

– Tőle kaptam az első igazi szerepem. Az első karaktert, akinek neve is volt, érted? Aztán tőle kaptam az első főszerepet.

– Miben? – kérdezi Marvin.

– Á, valamelyik tinibűnözős autóversenyes cuccban a Republicnál.

– Mi volt a címe? – kérdezi Marvin.

– *A futamból nincs kiszállás* – feleli Rick. – És pont tavaly csináltam egy szaros Ron Ely-*Tarzan*t vele.

Marvin felnevet.

– Szóval régóta ismeritek egymást?

– Bill-lel? Meghiszem azt.

Rick belemelegszik a nosztalgiázásba, és mivel érzi, hogy Marvin értékeli, teljes erővel beleveti magát:

– Mondok én neked valamit Bill Witney-ről, bassza meg. A legalulértékeltőbb akciórendező az egész kurva városban. Bill Witney nem simán akciót rendez, ő *találta fel* az akciórendezést. Azt mondtad, bírod a westerneket... emlékszel Yakima Canutt akciójelenetére John Ford *Hatosfogatában*, amikor lóról lóra ugrik, aztán beesik a fogat alá?

Marvin bólint.

– Kurvára William Witney csinálta meg először, egy évvel Ford előtt, *szintén* Yakima Canutt-tal!

– Ezt nem tudtam – feleli Marvin. – Melyik filmben?

– Akkor még rendes filmje se volt – vágja rá Rick. – Valami szutykos matinésorozathoz forgatta. Elmondom neked, milyen, amikor William Witney rendez. Bill úgy van vele, hogy nem írtak még olyan jelenetet, amit ne lehetne feljavítani egy bunyóval.

Marvin felnevet.

– Forgattuk *A folyami hajót*, Bill rendezett. Volt egy közös jelenetem Burt Reynoldsszal. Szóval megy a jelenet, mondjuk a dialógot. Erre jön Bill: „Ennyi, ennyi! Itt helyben elalszom. Burt, amikor ezt mondja neked, vágd pofán. És Rick, amikor Burt pofán vág, gurulj be és üss vissza. Érted? Oké, csapó!” Úgyhogy pofán vágtuk egymást. És amikor végeztünk, azt kiáltotta: „Ennyi! Ez az, fiúk, ez már jelenet!”

A két férfi nevet az irodát betöltő füstfelhőben. Marvin kezd ráhangolódni arra, ahogyan Rick a kemény munkával megszerzett hollywoodi tapasztalatokat tálalja.

– Meséj arról a Stewart Granger-filmről, amit említettél! – kéri.

– *Nagyvad* – feleli Rick. – Amolyan afrikai nagy fehér vadászos szemét. A nézők még a repülőkön is kísétálnak róla.

Marvin teli torokból felröhög.

– Stewart Granger a legnagyobb pöcs, akivel valaha dolgoztam – világosítja fel az ügynököt Rick. – Pedig Jack Lord is megvolt!

Miután kikacarásták magukat a megjegyzésen, Marvin azt kérdezi a színésztől:

– És tényleg volt egy filmed George Cukorral?

– Aha – feleli Rick –, *A Chapman-jelentés* című igazi bukta. Remek rendező, pocsék film.

– Kijöttél Cukorral?

– Viccelsz? George odavolt értem! – Aztán kissé áthajol a kávézóasztalon, és burkoltan célozgatva odasúgja: – Úgy értem, *komolyan* odavolt.

Az ügynök elmosolyodik, tudatva a színésszel, hogy érti a célzást.

– Ez szokása George-nak – elmélkedik Rick. – Minden filmnél kinéz magának egy srácot, akit körülrajonghat. Itt meg köztem és Efrem Zimbalist Jr. között kellett választani, úgyhogy asszem, én nyertem. – Kifejti a témát: – Szóval az összes jelenetemben együtt voltam Glynis Johnsszal. Volt köztük egy medencés felvétel. Glynis kapott egy egyrészes fürdőruhát, csak a lába meg a karja látszott benne, minden mást takart. Én viszont megkaptam a legeslegkisebb fürdőnadrágot, ami még nem veri ki a biztosítékot a cenzoroknál. Bőrszínű fürdőnaci. Fekete-fehér filmen olyan, mintha anyaszült meztelen lennék! És nem ám csak abban a jelenetben, amikor beugrom a medencébe! A játékidőből tíz percet töltöttem ebben a falatnyi gatyában, nagy párbeszédet vettünk fel, miközben kilógott belőle a seggem. Mondom; mi a fasz, hirtelen én lettem Betty Grable?

A két férfi újra összevet, miközben Marvin elővesz egy kis bőrkötéses noteszt a zakója másik belső zsebéből, amely a Joseph Cotten arany cigarettatárcáját tartalmazó zsebbel átellenben helyezkedik el.

– Pár emberemmel megnézettem az európai számaidat. Kifejezetten nem rossz. – Kikeresi a jegyzeteket a kis könyvből, és fennhangon megkérdezi: – Adták a *Fejvadászt* Európában? – Megtalálja a keresett oldalt, majd felnéz a noteszből Rickre. – Igen, adták. Helyes.

Rick elmosolyodik.

Marvin újra a noteszre néz, és folytatja:

– Hol? – átfutja az oldalt, és megtalálja a vonatkozó adatot. – Olaszország pipa. Anglia pipa. Németország pipa. A franciáknál nem. – Rickre pillant, és vigasztalóan azt mondja: – De Belgiumban igen. Tehát Olaszországban, Angliában, Németországban és Belgiumban tudják, ki vagy – összegzi Marvin. – De ez csak a tévésorozatod. Volt pár mozifilmed is, azok hogy futottak?

Marvin újra lenéz a kezében tartott kis könyvre, átpörgeti a kis lapjait, a tartalmukat fürkészi.

– Sőt – kezdi, amikor megtalálta, amit keres –, mind a három westerned, a *Komancsfelkelés*, a *Hellfire, Texas* és a *Tanner* viszonylag jól teljesített az olaszoknál, a franciáknál és a németeknél. – Felnéz Rickre: – A *Tanner* egészen jól ment a franciáknál. Olvasol franciául? – kérdezi.

– Nem – feleli Rick.

– Kár – mondja Marvin, miközben a kis notesz lapjai közül elővesz egy összehajtott fénymásolatot, és átnyújtja a kávézóasztalon Ricknek. – Ez a *Cahiers du Cinéma* kritikája a *Tannerről*. Jó kritika, szépen megírták. Fordítsad le.

Rick elveszi a másolatot Marvintól, bólint az ügynök javaslatára, habár jól tudja, hogy sosem fogja lefordíttatni.

De aztán Marvin felszegi a fejét, Rick szemébe néz, és váratlan lelkesedéssel megszólal:

– De a legjobb hír ebben a kurva noteszben: *McCluskey tizennégy ökle*. – Rick arca felderül, miközben Marvin folytatja: – Na, Amerikában egész szépen hozott a Columbiának, amikor bemutatták. De Európában, az anyja mindenségit! – Lehajtja a fejét, hogy elolvassa az adatokat. – Azt írja, a *McCluskey tizennégy ökle* telibekúrt kasszasiker volt egész Európában! Mindenhol játszották, és baszkikám, ezer évig ment! – Marvin felnéz, becsukja a noteszét, és összefoglalja: – Szóval Európában ismernek. Ismerik a tévésorozatot. De nekik ott Európában nem a fickó vagy a *Fejvadászból*, hanem szemkötős nagymenő, aki lángszóróval pörkölt oda százötven nácinak a *McCluskey tizennégy öklében*.

A hatalmas bejelentés után Marvin elnyomja a Kentjét a hamutálban.

– Mi volt az utolsó mozifilmed?

Most Rick nyomja el a cigarettáját a hamutálban, miközben felmordul:

– Egy borzalmas gyerekmű, amit a matinéelőadásokra gyártottak. *Salty, a beszélő tengeri vidra*.

– Felteszem, nem te vagy a címszereplő – mosolyodik el Marvin.

Rick komoran viszonozza a mosolyt, bár a legkevésbé sem tartja viccesnek azt a filmet.

– A Universal rám szóta, hogy ezzel teljesítsem a négyfilmes szerződésemet – magyarázza. – Amiből pontosan látszik, mennyire szarba se vettek. Emlékszem, hogy az a faszfej Jennings Lang mikkor etetett. Átcsábított a Universalhoz egy négyfilmes szerződéssel, amikor kaptam ajánlatot az Avco Embassytól, kaptam ajánlatot a National General Picturestól, kaptam ajánlatot az Irving Allen Productionstól. Mindet visszadobtam, és a Universalhoz mentem, mert ők nagy stúdió. Meg mert Jennings Lang azt mondta: „A Universal be akar szállni a Rick Dalton-buliba.” Aláírtam a szerződést, és a bűdös életben többet nem láttam azt a faszt. – Ezután utalást tesz rá, hogy *A testrablók támadásának* producere, Walter Wanger herén lőtte Jennings Langot, amiért az meghúzta a feleségét, Joan Bennett-tet: – Ha valaki megérdemelte, hogy ellőjék a tökét, akkor az a faszkalap Jennings Lang. – Keserűen hozzáteszi: – A Universal sosem érdekelte a Rick Dalton-buli.

Rick felemeli a kávéscsészéjét, és belekortyol. Kihűlt. Sóhajt, és visszarakja az asztalra. Marvin folytatja:

– Szóval az utóbbi években epizódszerepeket játszottál tévésorozatokban, nemdebár?

Rick bólint.

– Igen, most is egy pilotot csinállok a CBS-nek, a címe *Lancer*, én vagyok a gonosz. Meg voltam a *Zöld Darázsban*. *Az óriások földjében*. A Ron Ely-féle *Tarzanban*, amit említettem, William Witney-vel. Meg volt az a sorozat, a *Bingo Martin*, azzal a hogyishívjakkal... Scott Brownnal. – Rick nem kedveli Scott Brownt, úgyhogy amikor a nevét említi, önkéntelenül elfintorodik. – És most fejeztem be egy *FBI*-t Quinn Martinnak.

Marvin belekortyol a kávéjába, habár az már csak langyos.

– Szóval megy a szekér.

– Akad meló – feleli Rick pontosítás gyanánt.

– Te mindig rosszfiút játszol az ilyenekben? – kérdezi Marvin.

– *Az óriások földjében* nem, de amúgy igen.

– És ezekben mindig valami harc van a végén?

– *Az óriások földjében* és az *FBI*-ban nem, de a többiben igen.

– És most jön az egymillió dolláros kérdés: mindig veszítesz?

– Persze – feleli Rick –, én vagyok a gonosz.

Marvin nagyot sóhajt, hogy nyomatékosítsa a mondandóját:

– Á, a régi módszer, a tévések trükkje. Vegyük a *Bingo Martint*, jó példa. Van egy új embered, mint ez a Scott Brown, és fel akarod építeni az ázsióját. Fogsz hát valakit egy kifutott sorozatból, és ő lesz a gonosz. Majd mikor megküzdenek, a film végén a *hős* legyőzi a *gonoszt*. – Aztán Marvin meg is fejt: – De a nézők ezt úgy látják, hogy Bingo Martin jól elpáholja a fickót a *Fejvadászból*.

Ez fáj, gondolja Rick. Geci ravasz.

De Marvin még nem fejezte be.

– Egy hétre rá jön Ron Ely az ágyékkötőjében. Megint egy hétre rá jön Bob Conrad a cicanadrágjában, és elkalapál. – Marvin a hatás kedvéért ököllel belecsap a bal tenyerébe. – És ha pár éven át téged használ bokszsáknak minden feltörekvő tévés főfasz, az pszichológiai hatással lesz arra, hogy a nézők milyenek látnak.

Annak említésére, hogy férfiasságában alázzák meg, még ha csak színészkedésről is van szó, izzadságcseppek ülnek ki Rick homlokára. *Bokszsák vagyok? Ennyi maradt a karrieremből? Vesztes bunyók a szezon új főfaszai ellen? Így érezte magát Tris Coffin, a 26 férfi sztárja, amikor elvesztette ellenem a bunyót a Fejvadászban? Vagy Kent Taylor?*

Amíg Rick ezen rágódik, Marvin rátér a következő témára.

– Nos, legalább négy embertől hallottam rólad ugyanazt a sztorit – kezdi Schwarz –, de egyikük sem ismert minden részletet, úgyhogy szeretném a te szádból hallani. Hogy volt, hogy *majdnem* te kaptad McQueen szerepét *A nagy szökésben*?

Jézusom, már megint ez a szájbakúrt sztori, gondolja Rick. Habár a legkevésbé sem lelkesedik érte, Marvin kedvéért elvicceli a témát.

– Ez csak a Sportsmen's Lodge törzsvendégeinek jó sztori – nevet az orra alatt Rick. – Tudod, a szerep, amit majdnem megkaptál. A fogás, ami kicsúszott a markodból.

– Az ilyenek a kedvenceim – feleli az ügynök. – Meséld el!

Ricknek annyiszor elő kellett már adnia ezt a hosszadalmas faviccet, hogy lecsupaszította a legalapvetőbb összetevőire. Elfojtva undorát, Rick eljátszik egy szerepet, ami kissé túl nagy falat a számára: a szerény színészt.

– Az úgy volt, hogy amikor John Sturges felajánlotta McQueennek Hilts, a zárkakerály főszerepét *A nagy szökésben*, Carl Foreman – itt Rick a *Navarone ágyúí* és a *Híd a Kwai folyón* író-producer gurujára utal – épp első filmjét, *A győzteseket* rendezte, és felajánlotta McQueennek az egyik főszerepet, amin McQueen minden jel szerint annyit vacillált, hogy Sturges kénytelen volt összeírni egy listát a szóba jöhető beugrókról. És *minden jel szerint* én is felkerültem rá.

– Ki volt még a listán? – kérdezi Marvin.

– Négyen voltunk rajta – feleli Rick. – Én és a három George: Peppard, Maharis és Chakiris.

– Hát – közli lelkesen Marvin – a nevek alapján el tudom képzelni, hogy te kaptad volna. Nyilván, ha Paul Newman is rajta van, akkor más a leányzó fekvése, de a szerencsétlen George-ok?

– McQueen kapta – von vállat Rick. – Úgyhogy mit számít?

– Nana – folytatja Marvin –, ez egy jó sztori. Szinte látunk a szerepben. Az olaszok imádni fogják! – Marvin Schwarz ezután elmagyarázza Rick Daltonnak, hogyan működik Olaszországban a zsánerfilmipar: – McQueen semmi szín alatt nem hajlandó az olaszokkal dolgozni. *Szopjanak le a szopottgombóc digók*, ez az álláspontja. *Hívják Bobby Darint*, ilyeneket szól a mi Steve-ünk. Képes kilenc hónapot forgatni Indokínában Robert Wise-zal, de semmi pénzért nem vállalna két hónapot a Cinecittában Guido DeDisznóval.

Steve helyében én sem pazarolnám az időmet fostos digówesternekre, gondolja Rick.

– Dino De Laurentiis – mondja tovább Marvin – felajánlotta, hogy vesz neki egy villát Firenzében. Olasz producerek félmillió dollárt és egy új Ferrarit kínáltak érte, ha dolgozik tíz napot egy Gina Lollobrigida-filmen. – Aztán mellékesen hozzáteszi: – Nem beszélve a borítékolható Lollobrigida numeráról, ami vele járna.

Rick és Marvin összenevet.

Így már jobban hangzik, gondolja Rick. *Bármilyen filmbe beszállnék, ha cserébe alávághatok Anita Ekbergnek.*

–Viszont – folytatja Marvin – ettől az olaszok csak még jobban akarják. Úgyhogy hiába mond folyton nemet Steve, meg Brando

meg Warren Beatty, ők nem adják fel. És amikor nem kapják meg őket, beérik kevesebbel.

– *Kevesebbel?* – kérdez vissza Rick.

– *Marlon Brandóra* fáj a foguk – szemlélteti Marvin –, de *Burt Reynoldsot* kapják. *Warren Beatty* kéne nekik, de *George Hamilton* jut.

Miközben Rick végighallgatja, miként cincálja szét Marvin a bedöglött karrierjét, érzi a szúró, égető érzést, ahogy könnyek gyűlnek a szemébe.

Marvin, akinek fogalma sincs Rick kínjairól, folytatja:

– Nem azt mondom, hogy az olaszoknak *nem* kellesz. Hanem azt, hogy majd *kelleni* fogsz nekik. Mégpedig azért, mert McQueent akarják, de nem kapják meg. És amikor végre felfogják, hogy nincs McQueen, az elérhető legjobb McQueent akarják majd. Ez pedig te vagy.

Az ügynök szavainak lehengerlő, könyörtelen őszintesége legalább annyira arcul csapja Rick Dalton, mintha Marvin nedves tenyérrrel pofon vágta volna.

Viszont Marvin szempontjából ez mind csupa jó hír. Ha Rick Dalton népszerű húzónév lenne a stúdiófilmekben, nem szorulna rá egy találkozóra Marvin Schwarzcál.

Ráadásul Rick kérte a találkozót. Rick akarta mozifilmekben továbbvinni főszereplői karrierjét ahelyett, hogy napi rosszacút alakítana a tévében. Marvinnak pedig az a munkája, hogy elmagyarázza a filmipar realitását és lehetőségeit, amikről Ricknek fogalma sincs. Az iparét, amelynek Marvin elismert szakértője. És Marvin szakértői véleménye szerint Rick Dalton, a világ egyik legnagyobb filmsztárjának *hasonmása*, csodás lehetőség egy ügynöknek, aki neves amerikai színészeket juttat be olasz filmprodukciókba. Szóval érthető módon összezavarodik, amikor észreveszi a Rick Dalton arcán legördülő könnyeket.

– Mi a baj, fiam? – kérdezi döbbenetesen az ügynök. – Te sírsz?

A zaklatott és megszégyenült Rick Dalton a kézfejjével megtörli a szemét, és azt feleli:

– Elnézést, Mr. Schwarz, bocsánat.

Marvin elvesz az asztaláról egy doboz zsebkendőt, és megkínálja vele Ricket, miközben vigasztalja a pityergő színészt:

– Oda se neki. Olykor mindannyiunkból feltörnek az érzelmek. Az élet nem habostorta.

Rick fülsértő tépéshanggal kivesz két papírzsebkendőt a dobozból. Maradék férfiasságát összeszedve megtörli velük a szemét.

– Már jól vagyok, csak szégyellem magam. Bocs a kínos jelenetért.

– Jelenet? – horkan fel Marvin. – Miről beszélsz? Emberek vagyunk, az emberek szoktak sírni. Nincs azzal gond.

Rick letörli a könnyeket, és mosolyt kényszerít az arcára.

– Látod, már jól is vagyok. Bocs az előbbiért.

– Nehogy bocsánatot kérj! – dorgálja Marvin. – Színész vagy. A színészeknek hozzá kell férniük az érzelmeikhez. Sírjanak csak a színészeink. Néha a tehetségnek ára van. Szóval áruld el, mi bánt?

Rick összeszedi magát, és egy nagy korty oxigén után válaszol:

– Csak az, hogy már tíz éve csinálom, Mr. Schwarz. És kissé megvisel, hogy ennyi idő után le kellett ülnöm ide, és szembenézni veled, mekkora csődtömeg vagyok. Szembenézni veled, hogyan tettem tönkre a karrierem.

Marvin nem érti.

– Hogy érted, hogy csődtömeg?

Rick elnéz a kávézóasztal felett, és őszintén válaszol az ügynöknek:

– Tudja, Mr. Schwarz, valamikor régen ígéretes tehetség voltam. Tényleg. Némelyik munkámon kiütközik. Látszik a *Fejvadás*ban. Főleg, amikor jó vendéglistákat kaptam. Amikor Bronsonnal, Coburnnel, Meekerrel vagy Vic Morrow-val játszom együtt. Volt bennem valami. De a stúdió folyton bukott vén faszokkal rakott össze. De én és Chuck Heston! Az más tézta lett volna! Én és Richard Widmark, én és Mitchum, én és Hank Fonda, az is más tézta lett volna. Pár mozifilmemben megcsillan. Én és Meeker a *Tanner*ben. Én és Rod Taylor a *McCluskey*-ban. A kurva életbe, még Glenn Forddal is a *Hellfire, Texas*ban. Akkorra Ford már szart az egészbe, de még mindig megvolt benne az erő, és rohadt jól mutattunk együtt. Szóval igen, ígéretes *voltam*. De lehettem bármekkora ígéret, az a pöcsfej Jennings Lang a Universalnál elkúrta.

A színész legyőzött, drámai sóhajt hallat, majd a padlóra szegezve tekintetét azt mondja:

– A picsába, én is elkúrtam. – Felpillant, az ügynök szemébe néz. – Miattam ment a levesbe a *Fejvadász* negyedik évada. Mert akkorra elegendő volt a tévéből. Mozisztár akartam lenni. Utol akartam érni Steve McQueent. Ha ő képes rá, akkor én is. Ha nem lettem volna az egész harmadik évad alatt egy akadémikus, kibírhatatlan seggfej, simán csinálhattunk volna egy negyedik évadot. És mind jól jártunk volna, aztán barátokként váltunk volna el. Most a Screen Gems gyűlöl. A *Fejvadász* producerei egész életükben rühelni fognak, bassza meg. És megérdemlem! Egy faszkalap voltam az utolsó évad idején. Mindenkivel kurvára éreztettem, hogy jobb dolgom is lenne, mint ezzel a tyúkszaros tévésorozattal pöcsölni. – Rick szeme megint könnybe lábad. – Amikor csináltuk azt a sorozatot, a *Bingo Martint*, utáltam a faszarék Scott Brownt. Sosem voltam annyira szar, mint ő. Kérdezd meg a színészeket, akikkel dolgoztam, kérdezd meg a rendezőket, annyira sosem voltam szar. És dolgoztam már előtte is faszjankókkal. De tudod, miért bassza a csőröm az a köcsög? Mert látom, milyen hálátlan. És amikor ránézek, magamat látom. – Megint a padlóra szegezi a tekintetét, és őszinte önsajnálattal azt mondja: – Talán megérdemeltem, hogy a szezon aktuális faszagyereke elkenje a pofámat.

Marvin csukott szájjal és nyitott füllel hallgatja végig Rick Dalton kifakadását. Egy pillanattal később megszólal:

– Mr. Dalton, nem maga az első fiatal színész, aki kap egy sorozatot, és magával ragadja a hübrisz. Ami azt illeti, gyakori gyarlóság ez mifelénk. És... nézzen a szemembe...

Rick az ügynök szemébe néz. Marvin befejezi a mondatot:

– ...meg lehet bocsátani.

Ezzel Marvin a színészre mosolyog. A színész visszamosolyog rá.

– Viszont – teszi hozzá az ügynök – ehhez az szükséges, hogy újra kitaláld magad.

– Milyen emberként kell újra kitalálnom magam?

És erre Marvin azt feleli:

– Szerényebbként.

Második fejezet

Kíváncsi vagyok (Cliff)

Rick Dalton dublőr-kaszkadőre, a negyvenhat éves Cliff Booth Marvin Schwarz irodájának várótermében ül a William Morris ügynökség épületének második emeletén, és a *Life* magazin túlméretezett példányát lapozgatja, amelyet az ügynök biztosít a várakozók számára.

Cliff szűk Levi's kék farmert és hozzáillő Levi's kék farmerdzsekit visel, alatta fekete pólóval. A szerelés egy kisköltségvetésű motorosfilmből maradt, amelyen Cliff három évvel korábban dolgozott. A színész-rendező Tom Laughlin, Rick régi cimborája és Cliff barátja (hármásban csinálták a *McCluskey tizennégy öklét*) felkérte, hogy legyen pár motoros figura dublőre a *Halálfejesek* című motorosfilmben, amelyet Laughlin rendezett az American International Picturesnél, és a főszerepet is ő játszotta (végül abban az évben az AIP legnagyobb sikere lett). Laughlin itt alakította először a később a hetvenes évek egyik legnépszerűbb ikonikus hőségé vált karaktert, Billy Jacket. Billy Jack félvér indián, vietnámi veterán és a hapkido nagymestere, és ezt készségesen szemlélteti is a filmben a *Halálfejesek* (értsd: a Hells Angels) néven ismert erőszakos motorosbandán.

Cliff feladata az volt, hogy a dublőre legyen a Bunyós nevű bandatagnak, akit David Carradine régi haverja, Jeff Cooper alakított, és akire Cliff eléggé hasonlított. Ám a forgatás utolsó hetében Tom dublőre kifecamította a könyökét (nem akciójelenet közben, hanem a szabadnapján gördeszkázva). Úgyhogy Cliff a forgatás egész utolsó hetére beugrott Tom dublőrének.

Amikor elkészült a szűkös büdzsés produkció, Cliff választhatott, hogy hetvenöt dollárt kér, vagy a bőrzsírával együtt megtarthatja Billy Jack ruháit – a kaszkadőr a ruhákat választotta.

Négy évvel később Tom Laughlin megrendezi és a főszerepet is eljátssza a *Billy Jack* című filmben a Warner Bros.-nál. Csalódik abban, ahogy a stúdió piacra dobta a produkciót. Visszavásárolja magának a jogokat, aztán külön-külön minden egyes államban, minden egyes piacon eladja, akár egy régi vándormozis. Laughlin mozikat bérelt a vetítésekhez, és elárasztotta a helyi tévéadókat izgalmasan összevágott reklámokkal, amelyek célközönsége a tanítás után a délutánt a tévé előtt töltő kisserácok voltak. Laughlin merész újításai a terjesztésben, azzal együtt, hogy egészen pazar filmet készített, a *Billy Jacket* az egyik legnagyobb lassan beérő sikerfilmmé tette Hollywood történetében. És amint ez bekövetkezik, Cliff kékfarmeres szerelése annyira összeforr a harci rúgásairól híres hőssel, hogy kénytelen lemondani a viseléséről.

Miközben Miss Himmelsteen az asztala mögött ül az iroda előterében, és a hívásokra válaszol („Mr. Schwarz irodája. – Szünet. – Sajnálom, egy ügyféllel tárgyal, megkérdezhetem, ki keresi?”), Cliff a kényelmetlen színes kanapén ül a titkárnő asztala mellett, ölében a lepedőnyi *Life* magazint lapozgatva. Épp most olvasta el Richard Schickel kritikáját az új svéd filmről, amitől az összes amerikai puritán és a lapok véleményvezérei nagy része eldobta az agyát. Az új film blikkfangos címén poénkodik Johnny Carson és Joey Bishop, meg az összes komikus Jerry Lewistól Moms Mabley-ig.

Cliff odaszól a kanapéről az asztal mögött ülő Miss Himmelsteennek:

– Hallott már erről a svéd filmről? Az a címe, hogy *Kíváncsi vagyok (Sárga)*.

– Igen, azt hiszem, hallottam – feleli Miss Himmelsteen. – Valami disznó film, nem?

– A legfelsőbb bíróság szerint nem – világosítja fel Cliff.

Cliff a magazinból olvasva idéz:

– „A pornográfia olyan mű, amely nélkülözi a jobbító társadalmi értékeket.” És Paul R. Hays bíró szerint „függetlenül attól, hogy személy szerint figyelemre érdemesnek találjuk-e a film gondolatait és sikeresnek tartjuk-e a művészi megvalósítást, bizonyos, hogy a *Kíváncsi vagyok (Sárga)* felmutat gondolatokat, és arra törekszik, hogy ezeket a gondolatokat művészi közvetítse”.

Leengedi a lepedőnyi lapot, és belenéz az asztal mögött ülő, copfos fiatal nő szemébe.

– Ez egész pontosan mit jelent? – kérdezi Miss Himmelsteen.

– *Egész pontosan* azt jelenti, hogy a svéd fickó nem egy sima kúrós filmet forgatott. Műalkotást akart létrehozni. És nem számít, ha egyesek szerint besült vele. Meg az sem, ha valaki azt hiszi, hogy ez a legnagyobb rakás szar, amit életében látott. Az számít, hogy műalkotást próbált létrehozni. Nem pedig szennyfilmet. – Aztán elmosolyodik, és vállat von. – Legalább is ez jött le a kritikából.

– Provokatívnak hangzik – jegyzi meg a copfos fiatal nő.

– Egyetértek – ért egyet Cliff. – Megnézzük együtt?

Gúnyos mosoly ül ki Miss Himmelsteen arcára, miközben egy zsidó komikus hibátlan időzítésével visszakérdez:

– El akar vinni egy disznó filmre?

– Nem – javítja ki Cliff. – Paul Hogyishívják bíró szerint egy svéd filmre akarom elvinni. Hol lakik?

Mielőtt észbe kaphatna, a nő reflexből rávágja:

– Brentwoodban.

– Nos, elég jól ismerem a mozikat Los Angeles környékén – világosítja fel Cliff. – Megengedi, hogy én válasszam ki a helyet?

Janet Himmelsteen nagyon is tisztában van vele, hogy egyelőre nem fogadta el Cliff randimeghívását. Viszont mindketten tudják, hogy igent fog mondani. Igen ám, de a William Morris tiltja, hogy a miniszoknyás titkárnők az ügyfelekkel randevúzzanak. Viszont ez a fickó nem ügyfél. Rick Dalton az ügyfél. Ez a fickó csak az egyik haverja.

– Válasszon maga – feleli az ifjú hölgy.

– Bölcs döntés – feleli a középkorú férfi.

Összenevetnek, majd Marvin irodájának bejárata kinyílik, és a sárgásbarna bőrdzsekijét viselő Rick Dalton lép ki az ügynök ajtaján.

Cliff felpattan Marvin kényelmetlen kanapéjáról, és vet egy fürkész pillantást a főnökére, hogy kiderítse, milyen eredménnyel zárult a megbeszélés. És mivel Rick kissé csapzottnak és nem kevésbé zaklatottnak tűnik, Cliff megállapítja, hogy az egyeztetés nem volt egy fáklyásmenet.

– Jól vagy? – kérdezi Cliff halkán.

– Ja, megvagyok – vágja rá Rick. – Csak húzzunk el innen.

– Máris – feleli Cliff. Ezzel a kaszkadőr sarkon fordulva visszanéz Janet Himmelsteen felé, akit meghökkent a váratlan mozdulat. Meg se mukkan, de ösztönösen összerándul. Most, hogy Cliff közvetlenül előtte áll (pontosabban fölé magasodik), és úgy mosolyog, akár egy farmerbe bújt Huck Finn, Miss Himmelsteen észreveszi, mennyire jóképű ez a fickó.

– Szerdától vetítik – közli az ifjú hölgygel. – Mikor szeretné megnézni?

Most, hogy Cliff minden figyelmét neki szenteli, libabőr borítja el a hájacskát a nő felkarján. Az asztal takarásában felemeli a földről szandálos jobb lábát, és meztelen bal vádlijához dörzsöli.

– Mit gondol a szombat estéről?

– Mit gondol a szombat délutánról? – alkudozik Cliff. – Utána elviszem a Baskin-Robbinsba fagyizni.

Erre Miss Himmelsteen a szokásos kuncogás helyett őszintén felkacag. Igazán édes, amikor nevet. Cliff ezt tudtára is adja, és észreveszi, hogy akkor is édes, amikor elpirul. Elveszi a nő egyik névjegykártyáját a tartójából, amely úgy fest, mint egy névjegykártyáknak fenntartott átlátszó műanyag buszmegálló, majd a szeméhez emeli, hogy elolvassa.

– Janet Himmelsteen – olvassa fel hangosan.

– Én volnék – kuncog a nő öntudatosan.

A szőke kaszkadőr előveszi barna bőrtárcáját kék farmerének hátsó zsebéből, és látványosan belecsúsztatja a fehér William Morris-névjegykártyát. Aztán elhátrál a folyosón, hogy utolérje a főnökét, de még így is folytatja komikusi magánszámát a fiatal titkárnővel:

– Ne feledje, ha az anyukája kérdezi, nem sikamlós filmre viszem, hanem külföldre. Feliratosra.

Integet a nőnek, mielőtt eltűnne a sarkon, és hozzáteszi:

– Hívom jövő pénteken.

Amikor azon a szombat délutánon Cliff és Miss Himmelsteen meglelték a *Kíváncsi vagyok (Sárgá)*-t a Nyugat-Los Angeles-i Royal Cinemában, mindkettőjüknek tetszett. Ha moziról van szó, Cliff messze kalandvágyóbb, mint a főnöke. Rick számára az a film, ami Hollywoodban, netán Angliában készült, mert bármilyen

ügyesen próbálkozik is a többi ország filmipara, Hollywoodot nem érhetik utol. A rengeteg vér és erőszak után, amit Cliff átélt a második világháború során, hazatérése után meglepve tapasztalta, milyen éretlennek találja a legtöbb hollywoodi filmet. Akadt néhány kivétel – *A különös eset, Test és lélek, Fehér izzás, A harmadik ember, A Rico fivérek, Lázadás a 11-es cellablokkban* –, de ezek csak a kivételek, amik erősítik az álságos normákat.

A pusztítás után, amit Európa és Ázsia nemzetei elszenvedtek a második világháborúban, amint ezek az országok lassan újra elkezdtek filmeket gyártani – gyakran a háború szétbombázott, romos maradványai között (*Róma, nyílt város, Palimadarak*) –, rájöttek, hogy már egy sokkal érettebb közönséghez szólnak.

Mind ez idő tájt Amerikában – és amikor azt mondom, „Amerika”, Hollywoodot értem alatta –, egy országban, amelynek polgárai a hátszágban nem találkoztak a konfliktus véres részleteivel, a filmjeik menthetetlenül éretlenek maradtak, és bosszantóan elköteleződtek a családbarát szórakozás mellett.

Cliff számára, aki a saját szemével láthatta az emberi faj kegyetlen szélsőségeit (például ahogy fülöp-szigeteki gerillabajtársainak fejét karóra tűzték a japánok), még a korszak leglenyűgözőbb színészei is – Brando, Paul Newman, Ralph Meeker, John Garfield, Robert Mitchum, George C. Scott – változatlanul színésznek tündek, akik úgy reagálnak a helyzetekre, ahogyan az emberek csak filmekben szoktak. Rendre maradt ezekben a figurákban bizonyos fokú mesterkélttség, amely megakadályozta, hogy hitelesek legyenek. Miután visszatért az Államokba, Cliff kedvenc hollywoodi színésze Alan Ladd lett. Tetszett neki, hogy a töpörödött Ladd második bőrként viseli a negyvenes és ötvenes évek modern divatjának ruháit. Westernekben és háborús filmekben Cliffet nem érdekelte Ladd. A színész elveszett a cowboyviseletben és a katonai egyenruhákban. Laddre öltöny kellett nyakkendővel, és lehetőleg fedorával. Anélkül volt jóképű, hogy filmsztárszerűen lett volna az. Mivel Cliff olyan átkozottul jóképű volt, nagyra becsülte azokat a férfiakat, akik ebben nem részesültek, de nem is szorultak rá. Alan Ladd azokra a fickókra emlékeztette, akikkel együtt szolgált. És az is tetszett neki, hogy Ladd amerikainak néz ki. Ráadásul imádta, ahogy az a dugó az ökölharcokat vívta a

filmekben. Imádta, ahogy a szart is kiverte a karakterszínészekből, akiknek a gengszterkedés volt a specialitása. Imádta a bunyó közben az arcába lógó kókadt hajtincset. És imádta, ahogyan Ladd a gonoszokkal birkózott a padlón. És tudják, mit bírt a legjobban Laddben? A hangját. Ahogy sallangmentesen mondta a szövegét. Amikor Ladd William Bendix, Robert Preston, Brian Donlevy vagy Ernest Borgnine mellett játszott, hozzá képest mind csepűrágónak tündek. Amikor Ladd dühbe gurult egy filmben, nem eljátszotta, hogy dühöng. Csak mérges lett, mint egy hús-vér férfi. Cliff meg volt győződve róla, hogy Alan Ladd az egyetlen fickó Hollywoodban, aki tudja, hogyan fésülje a haját, hogyan viseljen kalapot vagy hogyan szívjon el egy cigarettát (oké, cigarettázni Mitchum is tudott).

De ez csak azt mutatja, milyen hiteltelennek tartotta Cliff a hollywoodi filmeket. Amikor megnézte az *Egy gyilkosság anatómiáját* Otto Premingertől, felnevetett, amikor a lapok a film „tabudöngető szóhasználatára” hivatkoztak. Rickkel viccelődött rajta: – Csak egy hollywoodi filmben hihetik a „spermaölőt” tabudöngetőnek.

Viszont amikor külföldi filmeket nézett, a színészek rendelkeztek egyfajta hitelességgel, ami a hollywoodi mozikból hiányzott. Cliff kedvenc színésze vitán felül Mifune Tosiró volt. Annyira bele tudott feledkezni Mifune arcába, hogy olykor még a feliratokat is elfelejtette olvasni. A másik külföldi színész, akit bírt, Jean-Paul Belmondo volt. Amikor Cliff látta Belmondót a *Kifulladásig*ban, arra gondolt: *Ez a fickó úgy néz ki, mint egy kurva csimpánz. De szimpatikus csimpánz.*

Paul Newmanhez hasonlóan, akit Cliff szintén kedvelt, Belmondónak filmsztárokra jellemző sármja volt. De amikor Paul Newman szemétládát játszott, mint a *Hudban*, továbbra is szerethető szemétláda maradt. A pofa viszont a *Kifulladásig*ban nem egyszerűen egy dögös faszfej kúrógép volt, hanem egy nyomoronc, piti tolvaj seggdugasz. És szemben a hollywoodi filmekkel, nem kezelték érzélgősen. A hollywoodi filmekben mindig érzélgősen kezelik az ilyen seggdugaszokat, ez volt Hollywood legnagyobb parasztvakítása. A valóságban az ilyen baromarcú martalócokból hiányzik az érzelmeknek a szikrája is.

Ezért értékelte Cliff, hogy Belmondo nem így játszotta a *Kifulladásig* szarzsájkját. A külföldi filmek, gondolta, nagyban

hasonlítanak a regényekre. Nem érdekli őket, hogy kedveled a főszereplőt vagy sem. És ezt Cliff magával ragadónak találta.

Az ötvenes évektől kezdve Cliff elkezdte kocsival bejárni Beverly Hillst, Santa Monicát, Nyugat-Los Angeles és Kis-Tokiót, hogy külföldi filmeket nézzen angol felirattal.

Országúton, A testőr, Élni, A híd, Rififi a férfiak közt, Biciklitolvajok, Rocco és fivérei, Róma, nyílt város, A hét szamuráj, Az áruló, Keserű rizs (amit Cliff baromi dögösnek talált).

– Nem olvasni járok moziba – gúnyolódott Rick Cliff filmrajongásán. Cliff csak mosolygott a főnöke megjegyzésein, de mindig büszke volt rá, hogy feliratokat olvas. Okosabbnak érezte magát tőle. Szerette pallérozni az elméjét. Szerette a kihívást, hogy bonyolult gondolatokat bogozzon ki, amik kapásból nem adják meg magukat. Egy Rock Hudson- vagy egy Kirk Douglas-moziban az első húsz perc után nem volt semmi meglepetés. Ezeknél a külföldi filmeknél az embernek néha az egészet végig kellett néznie, hogy felfogja, mit látott. Azt viszont nem hagyta, hogy a nyakára nőjenek. A maguk módján mindezzel együtt is működniük kellett moziként, különben mi értelme az egésznek? Cliff ahhoz nem volt elég művelt, hogy cikkeket írjon a *Films in Review*-ba, de még így is tudta, hogy a *Szerelmem, Hirosima* egy nagy rakás szar. Antonioni meg egy kókler.

Azt is szerette, ha láthatta a dolgok másik oldalát. A *Ballada a katonáról* után jobban tisztelte a szovjet szövetségeseket, mint addig bármikor. A *Csatornából* megtanulta, hogy egyesekhez képest az ő háborús élményei nem is olyan vészesek. Bernhard Wicki *A hídja* rávette valamire, amit lehetetlennek hitt: németeket siratott meg. Általában nem vitt magával senkit ezekre a szombat délutánokra (a szombat délután volt a külföldifilmes napja). A baráti köréből senkit sem izgatott a téma (vicces, hogy milyen kevésbé érdeklődtek a kaszkadőrök maguk a filmek iránt). De Cliff még egyedül is szeretett beülni ezekre a filmekre. Ez volt magányos kikapcsolódása Mifunével, Belmondóval, a nagyban játszó Bobbal és Jean Gabinnel (a jóképű Gabinnel és a döbbenetesen ősz Gabinnel egyaránt), illetve ezt az időt szánta Kuroszava Akirára is.

A *testőr* nem az első Mifune-, és nem is az első Kurosza-film volt, amit Cliff látott, mivel pár évvel korábban megnézte *A hét szamurajt*. Mesterműnek tartotta, ugyanakkor egyszeri dobásnak. Ám a lapok kritikusai meggyőzték a kaszkadőrt, hogy nézzen utána Mifune és Kurosza legújabb művének. Amikor közvetlenül *A testőr* megtekintése után kilépett egy bevásárlóközpont cipősdoboz méretű mozijából L. A. belvárosának Kis-Tokió nevű negyedében, Cliffet Mifune meggyőzte, de Kurosza még mindig nem. Nem volt rá jellemző, hogy kövesse egy filmrendező munkásságát. Annyira azért nem tartotta nagyra a filmeket. A filmrendezők olyan fickók, akiknek szigorú menetrend szerint kell forgatniuk. Ő már csak tudja – eleget dolgozott velük. A gondolat, miszerint olyanok, mint valami vívódó festő, aki azon szenved, hogy a kék melyik árnyalatát vigye fel a vászonra, alaptalan képzelgés a filmkészítés mibenlétéről. William Witney a belét kidolgozta, hogy végezzen a forgatási nappal, és jó felvételei legyenek a végére, de ettől még messze járt a szobrásztól, aki egy darab sziklát képes átváltoztatni egy női hátsóvá, amibe legszívesebben belecsípne az ember.

De volt valami *A testőr*ben Mifunén és a sztorin kívül, ami megszólította Cliffet. És arra gondolt, hogy ez a bizonyos plusz *talán* nem más, mint Kurosza. A harmadik Kurosza-filmje bizonyította, hogy az első kettő sem véletlen volt. *A Véres tróntól* eldobta az agyát. Kissé aggasztotta, amikor hallotta, hogy Shakespeare *Macbeth*-je alapján készült. Cliffet sosem hatotta meg Shakespeare (habár azt kívánta, bárcsak így lenne), viszont általában kissé unatkozott filmnézés közben. Ha izgalmakra vágyik, akkor inkább megy néhány kört versenyautóval a pályán, vagy terepmotorozik egyet. De a *Véres trón* teljesen beszippantotta. Amikor meglátta a sötétszürkés fekete-fehérben filmezett Mifunét teljes katonai páncélban, miközben több száz nyílvessző áll ki belőle, hivatalosan is eldőlt: Cliff Booth behódolt Kurosza Akira előtt.

Annyi erőszak után, amennyit a világ átélt a negyvenes évek során, az ötvenes évek másról sem szóltak, csak az érzelgős melodramáról. Tennessee Williams, Marlon Brando, Elia Kazan, az Actors Studio, *Playhouse 90*. És Kurosza Akira minden szempontból tökéletesen illett a dagályos ötvenes évekhez, a korszakhoz, amelyben a legtöbbre tartott filmjeit rendezte. Az

amerikai filmkritikusok hamar piedesztálra emelték, magasművészetnek nyilvánították a melodramáit, legfőképp azért, mert nem értették őket. Cliff úgy érezte, azok után, amennyit a japánok ellen harcolt és amennyi időt a foglyuként töltött a háborúban, jobban érti Kuroszavát, mint bármelyik kritikus, akitől olvasott róla. Úgy vélte, Kuroszava veleszületett tehetséggel bír a dráma, a melodráma és a ponyva vászonra ültetéséhez, emellett egy képregényrajzoló (Cliff nagy Marvel-rajongó volt) tehetségével keretezi és komponálja a képeit. Egyetlen rendező sem komponált olyan szellemes lendülettel beállításokat, mint az „Öreg” (ahogy Cliff Kuroszavát hívta). De úgy érezte, a kritikusok félreértik, amikor „szépművészként” hivatkoznak a rendezőre. Kuroszava nem művészként indult. Eredetileg a megélhetésért hajtott. Dolgozó ember volt, aki filmeket forgatott más dolgozó emberekkel. Nem volt *szépművész*, de szenzációs tehetséggel bírt a dráma és a ponyva művészi színreviteléhez.

De még az Öreg is hajlamos volt bedőlni a saját nagyságának. A hatvanas évek közepére a *Rőtszakállúval* az Öreg átváltozott a filmrendező Kuroszavából az orosz regényíró Kuroszavává.

Cliff nem jött ki a *Rőtszakállúról*, mert tisztelte mindenkori kedvenc filmrendezőjét. De később, amikor megtudta, hogy az Öreg annyit modoroskodott a forgatásán, hogy Mifune Tosiró megesküdtött, hogy soha többet nem dolgozik Kuroszavával, Cliff Mifune pártjára állt.

CLIFF KEDVENC KUROSZAVA-FILMJEI

1. (megosztott) *A hét szamuráj* és *Élni*
2. *A testőr*
3. *Véres trón*
4. *Veszett kutya*
5. *A rosszak jól alszanak* (csak a nyitójelenet miatt)

Cliff lelkesedése (habár ő maga sosem hívná így) a japán filmművészet iránt nem korlátozódott Kuroszavára és Mifunére.

Bár nem jegyezte meg a többi rendező nevét, nagyon szerette a *Három törvényen kívüli szamurájt*, *A végzet kardját*, a *Harakirit* és a *Goyokint*. És később, a hetvenes években imádta Kacu Sintaró vak

kardforgató karakterét, Zatoicsit. Olyannyira, hogy egy időre Kacu elfoglalta Mifune helyét Cliff kedvenc színészeként. Aztán majd megőrült Kacu fivérének filmsorozataért, *A sógun orgyilkosáért*, különösen a második részéért. A hetvenes években látta azt a vad, izgi japán filmet, amelyikben a nőci levágja a fickó pöcsét, az *Érzékek birodalmát* (pár csajt el is vitt rá). Szintén bírta Sonny Chiba első *Utcai harcos*-filmjét (amelyikben letépi a feka fickó farkát). De amikor elment a Vistába megnézni Mifune *Szamuraj*-trilógiáját (mind a hármát egyetlen vasárnap délután), annyira unta, hogy két évig egyetlen japán filmre sem ült be.

Ugyanakkor rengeteg külföldi filmes nagyágyú dolgozott az ötvenes és hatvanas években, akikért Cliff *nem* volt annyira oda. Próbálkozott Bergmannel, de nem kötötte le (túl unalmas). Próbálkozott Fellinivel, és elsőre tényleg behúzta. Meglett volna a felesége chaplines bohóckodásai nélkül. Sőt, úgy általában meglett volna a felesége nélkül. De így is nagyon szerette a korai fekete-fehér filmjeit. Amikor viszont Fellini bejelentette, hogy *az élet egy cirkusz*, Cliff azzal felelt, hogy *arrivederci*.

Kétszer próbálkozott Truffaut-val, de nem győzte meg. Nem csak azért, mert a filmek unalmasak (habár azok voltak). A két film, amit megnézett (egy Truffaut dupla vetítésen), egyszerűen nem rántotta be. Az első, a *Négyszáz csapás* teljesen hidegen hagyta. Felét se értette, mit kavar benne az a kiskölyök. Sosem beszélt róla senkinek, de egyébként az első kifogása az lett volna, hogy miért imádkozik a srác *Balzachoz*. Ez ilyen francia szokás? Arra utal, hogy a kölyök normális, vagy arra, hogy kicsit zakkant? Igen, Cliff tisztában volt vele, hogy ez *lehetne* olyasmi, mint amikor egy amerikai gyerek kiteszi a falra Willie Mays képét. De talán *mégsem* ilyen egyszerű. Ráadásul abszurdnak is tűnik. Hogy egy tízéves kisfiú ennyire imádja Balzacot? Kizárt dolog. Mivel a kissrác elvileg maga Truffaut, itt a rendező közli velünk, hogy ő milyen kivételes ember. Pedig őszintén szólva a kölyökben a vásznon semmi kivételes nem akadt. És főleg nem érdemelt egy egész filmet.

A bánatos puhapöcsöket a *Jules és Jim*ben meg nézni is kínszenvedés volt. Cliffnek azért nem jött be a *Jules és Jim*, mert a csaj sem jött be neki. Pedig ez az a fajta mozi, amelyikben ha nem

jön be a csaj, akkor az élménynek is lőttek. Cliff szerint a film sokkal, de sokkal jobb lehetett volna, ha hagyják a luvnyát vízbe fulladni.

Mivel felettebb rajongott a provokációért, bírta a *Kíváncsi vagyok (Sárgá)*-t, és nem csak a kamatyolások miatt. Miután belerázódott, tetszett neki a politikai okfejtés is. Imádta a fekete-fehér operatőri munkát. A *Kifulladásig* annyira volt művészi, mint egy haditudósítás. Ez viszont úgy ragyogott monokrómban, hogy meg akarta nyalni a vásznat, főleg, amikor a Lena csaj látszott rajta. A *Kíváncsi vagyok (Sárga)* (tessék-lássék) története egy huszonkét éves, Lena nevű egyetemistáról szól, akit a huszonkét éves színész, Lena Nyman alakít, és egy negyvennégy éves, Vilgot nevű rendezővel jár, akit a film negyvennégy éves rendezője, Vilgot Sjöman játszik.

Lena (az igazi és a filmbeli is) szerepet kap Vilgot új munkájában. Először a film váltogat Lena és Vilgot, illetve a provokatív pszeudopolitikai dokumentumfilm között, amit együtt készítenek. Miss Himmelsteent ez eleinte kicsit összezavarta, és Cliffet úgyszintén. De hamarosan ráéreztek, és Cliff okosnak érezte magát, amiért vette az akadályt és rá tudott hangolódni a filmre. Úgy vélte, a rendező csinibabának és bábnak használja a vásznon tüzes egyetemista barátnőjét. Rögtön az elején felettebb érdekesítő politikai eszmecserék és viták sűrűjébe dobja. Vilgot filmjének kezdő képsorai a mikrofonnal és kézikamerával felfegyverkezett Lenát mutatják, amint lényegében vádaskodó kérdésekkel támadja le az utcán a burzsoá svéd polgárokat („Maga személy szerint mit tesz azért, hogy véget vessen a svédországi osztályrendszernek?”). Cliff egy részét monotonnak érezte, és egy részét nem tudta hova tenni, de összességében a film magával ragadta.

Kiváltképp lekötötte az eszmecsere a svéd hadsereg szerepéről és *szükségességéről* napjaink társadalmában. A vita az utcán zajlott egy csapat svéd kadét és fiatal svédok egy másik csoportja között, akik úgy vélték, minden svéd állampolgárnak vissza kellene utasítania a sorkatonaságot, és helyette kötelező négyéves szolgálatot vállalni, amelynek ideje alatt a békéért dolgozik. Cliff úgy gondolta, mindkét oldalnak megvan a maga igaza, és örömmel látta, hogy egyik fél sem haragudott meg a másikra.

És mivel hagyták kibontakozni a vitát, az még égetőbb és gyakorlatiasabb kérdésekhez vezetett. *Egész pontosan* mit tenne a hadsereg, ha Svédországot elfoglalná egy ellenséges nemzet? És mit *kellene* tennie?

Cliff számára sosem volt kérdés, mit tennének az amerikaiak, ha az oroszok, a nácik, a japánok, a mexikóiak, a vikingek vagy Nagy Sándor egyszer lerohanná és elfoglalná az országot. Pontosán tudta, mit tennének. Összefosnák magukat ijedtükben, és hívnák a zsarukat. És amikor leesne nekik, hogy a rendőrök nemhogy segíteni nem fognak, de az elnyomóknak dolgoznak, rövid reményvesztettség után igába hajtánák a fejüket.

De minél tovább pergett a film, annál követhetlenebbé vált. Cliff értette, hogy ennek nagyja szándékos, egy része pedig simán azért ilyen, mert ez egy furcsa film.

De minél tovább nézte, annál inkább magával ragadta a film játékos ravaszsága. Mi az igazi Lena története és mi Vilgot filmjéé?

Egy ponton elgondolkodott rajta, miért kezd a film olyan átkozottul érzélgős lenni. Aztán rájött, hogy Vilgot filmje az érzélgős. *A filmbeli* Vilgot nincs olyan jó filmrendező, mint a *valódi* Vilgot.

Cliffet izgatták annak folyományai, hogy mi valóság, és mi csak film. Főleg, amikor később elgondolkodott rajta, és rájött, mi következik Lena apjának közreműködéséből a filmben. *Na várjunk csak, akkor Lena apjának sztorija nem is igaz? Tényleg ő az apja, vagy csak egy színész, aki az apját játssza?* És ezzel nyugtázta, hogy a valóságban az egy színész, aki a lány apját játssza. De a fickó a *filmbeli* Lena apja, vagy egy színész, aki az apját alakítja *Vilgot filmjében?*

Ezek a filmelméleti kérdések messze jobban izgatták Cliffet, mint Miss Himmelsteent. Érezte, hogy a nő hátrébb húzódik a vászontól, miközben a nő érezte, hogy ő előre hajol. Egy alkalommal hallotta, hogy azt motyogja az orra alatt:

– Sárgára untam magam.

Nincs azzal baj, gondolta Cliff. *Fura film.*

Rendben, szép és jó ez a *cinéma vérité*, de mi van a baszással, amiről a film elhíresült? Cliff amiatt jött el megnézni (azért nem egészen), és *kíváncsi* volt. És egyértelműen emiatt hozta magával Miss Himmelsteent. A pasas, aki Lenával enyeleg a

szexjelenetekben, amelyek miatt lefoglalták a Stockholmból szállított filmet a vámon, nem Vilgot (Cliff hálás volt, hogy nem kellett látnia azt a hájas szarzsákat kefézés közben). Egy gyanús házas fickó volt (Börje Ahlstedt játszotta), akit Lena az apján keresztül ismer meg.

Miközben nézte az amerikai mozivásznakon vetített első valódi szexjelenetet Lena és Börje között a fiatal nő lakásán, Cliffnek az az érzése támadt, hogy valami újat lát. Mostanában más főszereplős filmek sokat csikicsukiztak az ilyen jelenetekkel. A mellbimbószopkodós leszbikus csábítás Susannah York és Coral Browne között a *George nővér meggyilkolásában*. Anne Heywood önkielégítése *A rókában*. Oliver Reed és Alan Bates meztelen birkózómeccse a kandalló mellett a *Szerelmes asszonyokban* (Cliff nem látta azt a filmet, de az előzetesétől leesett az álla). De Sjöman meztelen szexjelenete úttörő volt a főszereplős moziforgalmazásban. A filmet obszcenitásra hivatkozva eredetileg elkobozta az USA vámhivatala. Amerikai forgalmazója, a Grove Press bíróságra vitte az ügyet, és elvesztette az első pert, amikor a szövetségi kerületi bíróság fenntartotta a behozatalra vonatkozó tiltást. Viszont ez része volt a Grove Press stratégiájának. Fellebbezni akartak, hogy elérjék a döntés megsemmisítését. Így az elfogadott bírósági döntés nemcsak *erre* filmre, hanem az *összesre* vonatkozna, amely hasonló jellegű provokatív szexuális tartalommal bír. És pontosan ez történt, amikor az USA fellebbezési bírósága érvénytelenítette a szövetségi bíróság döntését, meghozva ezzel a pillanatnyi botrányos hírnevet Vilgot Sjöman *Kíváncsi vagyok (Sárga)* című filmjének. Ez a szexualitás új hullámát idézte elő a modern főszereplős moziban. A *Kíváncsi vagyok (Sárga)* az első és messze legjövődolgozóbb képviselője lett a művészi erotikus filmek kisebb hullámának, amely pár évre felfutott, amíg a filmipar és a közönség eldöntötte, milyen messzire merészkedik ebbe az irányba – átmenetileg partvonalra szorítva a pornófilmeseket, akik azon rágódtak, mekkora területet foglal el tőlük a főszereplős.

Miközben Cliff és Miss Himmelsteen nézte a Lena lakásában zajló szexjelenetet, mindkettőjüket magával ragadta az izgató érzés, hogy valami addig példátlanul látnak, és a jelenet közben egymáséba kulcsolták ujjukat.

Cliff arra gondolt, amit Richard Schickel írt a Marvin Schwarz várótermében olvasott *Life* magazinban:

Tíz, de még öt évvel ezelőtt is borzalmasan megrázó élmény lett volna esztétikai és kulturális szempontból egyaránt, nem beszélve az erkölcsi vonatkozásairól. De gondolkodásunk és művészetünk minden területén olyan gyötrelmesen közel jutottunk a leplezetlen nemiség ezen szintjéhez, hogy megkönnyebbülés végre megérkezni, és túlesni rajta.

A modern mozgókép minden szándéka ellenére az első szexjelenet a *Kíváncsi vagyok (Sárgá)*-ban nem volt kimondottan erotikus (Cliffnek nem támadt erekcója), de az első villanásnyi explicit meztelenség egyértelműen izgató volt. De valójában az elméssége tette emlékezetessé. Vilgot Sjöman rendező úgy vette fel az első igazi szexjelenetet, amely eljutott az óceánnak ezen partjára, mint afféle tévedések vígjátékát, amibe a gyors menetre tett kísérletek gyakran átfordulnak. Sjöman a közösüléssel járó realiztikus esetlenséget igyekezett hangsúlyozni. A pár reszelni akar, a közönség, amely az egész film alatt erre várt, azt akarja, hogy reszeljenek, de a rendező sorra gördíti a valószerű akadályokat röpké délutáni kufircuk elé. Számos próbálkozása ellenére Börje nem tudja kigombolni Lena nadrágját, aki az ügyetlenkedése miatt szemét módon beszél a fickónak („Mi az, nem megy?”), mígnem kénytelen abbahagyni a csókolózást, és saját kezűleg megoldani az ügyet, egyedül lehúzza a nadrágját. A pasas állva próbálja meg bevágni neki, mire a csaj leállítja („Ez nem fog menni”), mely kijelentését egyértelműen korábbi élményei indokolják. Amikor át kell menniük egy másik szobába a matracért, a bokájukat megbéklyózó nadrágban úgy csoszognak, akár a játék katonák. Lényegében romba döntik a szobát, mire megszerzik a matracot, kibájlják a nappaliba, majd rájönnek, Lena filmes felszerelése (orsós magnók, tekergő szalagok, mikrofonok) beborít mindent, úgyhogy egy halomba kell rakniuk az összes kacatot, ha a padlóra akarják fektetni a matracot a dugáshoz.

Cliff az egyik legjobb filmjelenetnek tartotta, amit életében látott. Mindenképp a legvalóságosabb. Járt ilyen lakásokban, dugott ilyen csajokkal így a padlóra dobott ilyen matracokon. Cliff gyorsan halomba rakta a magazinokat, képregényeket, könyveket és lemezeket, hogy bevághassa a lánynak a padlón, a kanapén, az ágyban és a kocsis hátsó ülésén. Ugyancsak jellemző volt rá, hogy nagy távokat tett meg a szorosán a bokájára tekeredett nadrággal, miközben csak kőmerev farka mutatta neki az utat.

És Cliff szerint a hídon keféls jelenet még dögösebb volt. Imád nyilvánosan kefélni. Imád nyilvánosan smárolni, nyilvánosan leszopadni a farkát, és nyilvánosan hagyni, hogy kiverjék neki. Ezután a két jelenet után azt gondolta, hogy látta a film két nagy pillanatát. De sem ő, sem Miss Himmelsteen nem számított a *fanszörös* jelenetre. Ez az, amelyikben Lena és Börje meztelenül fekszik egymás mellett, beszélgetnek, miközben kényeztetik egymást, a lány arca közvetlenül a férfi ernyedt péniszénél, az ujjai dús faszszőrének bozontjában motoznak, és gyengéd puszikat nyom Börje farkára. Miközben a westwoodi moziban ült és Miss Himmelsteen kezét fogta egy ilyen jelenetet nézve egy *igazi* filmben, egy *igazi* színésznő szereplésével, Cliff úgy érezte, a szeme láttára köszöntött be a mozgókép új korszaka.

Később Rick megkérdezte Clifftől, hogy megdugta-e Miss Himmelsteent.

– Dehogya – felelte Cliff.

Azt viszont elárulta Ricknek, hogy a nő leszopta a Karmann Ghia sportkocsijában, úton a brentwoodi otthonába, de többször nem randiztak.

1972-re Janet Himmelsteenből a William Morris teljes jogú ügynöke lett, 1975-re pedig az egyik vezető fejevadászuk.

Innentől csak egy bizonyos szint felett szopott.

Harmadik fejezet

Cielo Drive

Rick Dalton '64-es Cadillac Coupe de Ville-je, a kormányánál sofőrjével, Cliff Boothszal kiáll a William Morris épületének mélygarázsából a Charleville-re, majd egy sarokkal később ráfordul a Wilshire Boulevardra.

Miközben az oldtimer Cadillac, benne a két oldtimer fickóval, végighalad a forgalmas utcán, a várost sáskarajként ellepő hippis szubkultúra képviselői a járdán parádéznak pokrócaikban, csuháikban és a csupasz lábukat borító mocsokban. A zaklatott Rick Dalton, aki még mindig nem osztotta meg idegességének okát Cliff-fel, kipillant a kocsiajtó ablakán, és undorodva megjegyzéseket tesz az elhaladó hippikre.

– Most nézd meg ezeket a tetves futóbolondokat. Tudod, ez a város valamikor frankó hely volt. Most nézz rá. – Aztán fasisztoid megvetéssel hozzáteszi: – Esküszöm, falhoz állítanám, aztán lelőném mindet.

Lefordulnak a forgalmas Wilshire-ről, és a csendesebb lakóövezeti utcákon visszamennek Rick otthonához a Cielo Drive-on. Rick kikap egy cigarettát a doboz Capitol W-jéből, a szájába dugja, meggyújtja a Zippójával, majd keményfiú módjára lecsapja a gyújtó ezüstoffedelét. Miközben egy slukkal elszívja a cigi negyedét, azt mondja a sofőrjének:

– Ki van mondva, öregem. – Taknyos szörcsögéssel megszívja az orrát. – A múlté vagyok.

Cliff próbálja vigasztalni a főnökét.

– Mi a francról beszélsz? Mér', mit mondott?

– Csak az igazat, bassza meg, azt mondta – fakad ki Rick.

– Mitől borultál ki így, haver? – kérdezi Cliff.

Rick hirtelen a barátja felé fordul.

– Attól, bassza meg, hogy a képembe mondták, miként húztam le a karrierem a végén!

– Aha. Szóval elhajtott a manus?

Rick még egyszer mélyet szippant a cigarettájából.

– Beprótezsálna engem ilyen olasz filmekbe.

– Akkor mi a probléma? – vágja rá Cliff.

– Hogy kurva olasz filmekben kell játszanom, az a kurva probléma! – ordítja Rick.

Cliff úgy dönt, vezet tovább, és hagyja, hogy Rick kieresse a gőzt. A színész még egyszer teliszívja a tüdejét cigarettafüsttel, miközben ezzel párhuzamosan sajnálja magát. Kifújja a füstöt, aztán elregéli a sztorit:

– Öt év, míg felmászol. Utána tíz évig csak próbálsz kapaszkodni, most meg zuhansz a mélybe.

Miközben a Los Angeles-i forgalomban lavírozik, Cliff felvet egy másik nézőpontot:

– Nézd, nekem nem volt néven nevezhető karrierem, úgyhogy nem mondom, hogy tudom, mit érzel...

– Miket beszélsz? – vág közbe Rick. – Te a dublőr-kaszkadőröm vagy.

Cliff kifejti, hogy áll a dolog:

– A sofőröd, Rick, az vagyok. A *Zöld Darázs* óta, és amióta elvették a jogsídot, ennyi jutott. A lótifutid. De nem panaszkodom, én bírom ezt, hogy hozlak-viszlek. A forgatásokra meg vissza. Meghallgatásokra. Megbeszélésekre meg ilyenekre. Hogy megcsinálok ezt-azt nálad meg házat őrzök Hollywood Hillsben, mikor elmész. De már elég rég nem kaszkadőrkedtem teljes állásban. Az én szemszögemből Rómában főszerepeket játszani nem tűnik akkora sorscsapásnak, mint aminek te látod.

Rick azonnal visszavág:

– Tudod te, milyenek azok a digó westernfilmek? – Azonnal meg is válaszolja a saját kérdését: – Szörnyűek! Egy vicc mindegyik.

– Tényleg? – veszi fel a kesztyűt Cliff. – Hány olyan filmet láttál? Egyet? Kettőt?

– Hát éppen eleget, oké? – jelenti ki Rick megfellebbezhetetlenül. – Ki a fene néz spagettiwesternt?

– Mondjuk az olaszok – jegyzi meg Cliff az orra alatt.

– Figyelj – kezdi Rick –, Hopalong Cassidyn meg Hoot Gibsonon nőttem fel. Baszottul nem hoz lázba, hogy megnézhetek egy digówesternnt, amit Guido DeDisznó rendezett Mario Bananano főszereplésével. – Lezárva olaszellenes kirohanását kidobja a cigijét a kocsni ablakán. – Még mindig ki vagyok bukva a spagettizabáló Dean Martinra a *Rio Bravo* miatt. Na meg aztán a kurva Frankie Avalon is milyen szépen meghalt Alamónál, bazmeg!

– Mondom – próbálkozik Cliff –, nem vagyunk egyformák. De nekem elég fasza kalandnak tűnik.

– Hogy érted? – kérdezi Rick őszinte kíváncsisággal.

– Le sem tudod majd vakarni a fotósokat. Koktélokat iszogathatsz a Colosseumra néző kis asztaloknál. A legjobb tésztát és pizzát eheted a világon. Olasz csajokat dönthetsz meg – fejt ki Cliff. – Szerintem jobb, mint Burbank körül lebzselni, és bunyókat veszíteni Bingo Martin ellen.

– Hát, nem mondasz hülyeséget – röhög fel Rick.

Majd a két férfi felnyerít, és hamarosan mosoly ül ki Rick arcára. Amióta egy csapatot alkotnak, meghatározó része a dinamikájuknak, hogy Cliff oltja ki Rick fellobbanásait. Néha ezek a lángok képletesek, mint a fenti esetben. De az első fellobbanás, amelyben szövetségük kovácsolódott, *valódi* tűz volt.

A *Fejvadász* harmadik évada idején történt, a '61-62-es szezonban. Cliff Booth a főszereplő dublőreként került a sorozatba. Rick nem kedvelte meg kapásból Cliffet. Nyomós oka volt rá: Cliff túl jóképű kaszkadőrnek. A *Fejvadász* volt Rick puncimágnese. Nem hiányzott neki egy faszhuszár, aki jobban néz ki a jelmezében, mint ő maga, és beleüti a farkát a bőséges felhozatalba. De aztán hallott Cliff hőstetteiről a második világháborúban. Megtudta, hogy Cliff *nem* egyszerűen egy hős. Ő a második világháború legnagyobb hőseinek egyike. Kétszer megkapta a Bátorság Érdemrendet. Először azért, mert olaszokat ölt Szicíliában. Számos dolog indokolta, hogy másodjára is részesült ebben az előkelő megtiszteltetésben. De a fő oka az volt, hogy a pasasokon kívül, akik ledobták a bombát Hirosimára, egyetlen másik amerikai katona sem végzett igazoltan annyi ellenséges japán katonával, mint Clifford Booth őrmester.

Rick viszont képes lett volna hónapokon át a konyhaszékről leugrálni, hogy lúdtalpa alakuljon ki, ha azzal esetleg elkerülheti a

behívót (pláne háború idején). Ennek ellenére csodálta azokat a férfiakat, akik bevonultak és elismerésre méltóan szolgáltak.

De a tűz, amelyben a két férfi közötti kötelék kovácsolódott, nagyjából egy hónappal azután ütött ki, hogy Cliff a *Fejvadász*hoz került. A sorozat egyik epizódrendezőjének, Virgil Vogelnek támadt az az ötlete, hogy a főszereplő, Jake Cahill viseljen nagy télikabátot, és a kabátot fessék fehérre, akár egy orvosi klumpa. Nos, a való életben ez röhejesen nézett volna ki, viszont egy fekete-fehér filmben elég pofás. Ám az öltöztetőknek olyan sokáig tartott előkészíteni a kabátot, hogy nem lett meg Vogel epizódjára. Úgyhogy a producerek csak félretették a következő epizódra. Ám a következő epizód végén Jake Cahill felgyújtja a díszletet. Mindenki úgy gondolta, hogy ez pompás lehetőség a nagy télikabát hasznosítására, amelynek előkészítése olyan sok időbe telt.

Cliff határozottan készen állt a tüzes jelenetre. De miután Ricknek elmagyarázták, mi lenne a feladat és mire számítsen, a színész úgy döntött, tesz vele egy próbát. Úgyhogy gyújtóanyagot raktak Jake nagy fehér télikabátjának hátuljára, biztos távolságra az arcától és a hajától.

Ám a stábból senki sem sejtette – még az öltöztetők sem, mert a kabátot külső céggel fehérítették –, hogy a használt fehér festék hatvanöt százalékban alkohol alapú. Nem tudtak róla, és senki sem szólt nekik, mert abban az epizódban, amelyikben a fehér jelmez eredetileg szerepelt volna, nem terveztek tüzes jelenetet. Úgyhogy amint a lángot hozzáérintették Jake kabátjához, benne Rickkel, az szikrázó tűzijátékká változott.

Amikor Rick meghallotta a tüzet fogott kabát lobbanását, úgy csapott fel benne a pánik, akár a lángnyelvek a gyúlékony jelmezen. Azonnal megérezte a vállán táncoló lángokat, amelyek sziszegve lobogtak a feje két oldalán. Abban a pillanatban kész rá, hogy megtegye a legrosszabbat, ami ilyenkor lehetséges, és magából kikelve nekilóduljon. De mielőtt Rick esztét veszthette volna, meghallotta Cliff Booth halk szavait:

– Rick, egy tócsában állsz. Csak feküdj bele.

Rick engedelmeskedett, és a lángok hamarosan kialudtak, mielőtt bárkiben komoly kárt tettek volna. És ezzel vált Rick és Cliff *egy csapattá*.

A másik frankó fegyvertény, amivel Cliff Booth hozzájárult az együttműködéshez: amellett, hogy jó barát, jó kaszkadőr és háborús hős volt a szemfényvesztés ezen birodalmában, Cliff egy *igazi gyilkos*. Csak ebben a tévésorozatban Rick nagyjából kétszáznegyvenkét emberrel végzett. Ehhez jön még a számolatlan lemészárolt indián és haramia a westernfilmjeiből meg a százötven náci a *McCluskey tizennégy ökléből*. És amikor az elmebeteg, fekete bőrkesztyűt viselő pszichopata gyilkost játszotta a *Jigsaw Jane*-ben, legtöbb áldozatával egy vékony pengéjű fényes ezüstitörrel végzett.

Rick emlékszik rá, hogy a dublőrével iszogattak és megbeszélték a *Jigsaw Jane*-t a Riverside Drive melletti Smoke House bárpultjánál. Poharazás és társalgás közben megkérdezte Clifftől, hogy ölt-e meg valaha késsel ellenséges katonát.

– Rengeteget – felelte Cliff.

– *Rengeteget?* – ismételte Rick meglepetten. – Mennyi az a rengeteg?

– Mi? – kérdezett vissza Cliff. – Szeretnéd, ha itt összeszámolnám?

– Mondjuk.

– Lássuk csak... – gondolkodott el Cliff. Magában számolni kezdett az ujjain, amíg ki nem fogyott az ujjakból, ekkor kezdte előlről, majd megállt, és azt felelte: – Tizenhatot.

Ha ebben a pillanatban lett volna Rick szájában whiskey sour, akkor jó eséllyel kiköpi, mint valami vígjátékban.

– Megkéseltél *tizenhat* fickót, bazmeg? – kérdezte hitetlenkedve.

– Japókat a háborúban – tisztázta Cliff. – Igen.

Rick elhallgatott, közelebb hajolt, és azt kérdezte a barátjától:

– Hogy csináltad?

– Úgy érted, hogyan voltam rá képes *szellemi és érzelmi értelemben*? – kérdezte Cliff. – Vagy hogyan hajtottam végre, *fizikai és gyakorlati értelemben*?

Innye, jó kérdés, gondolta Rick.

– Mondjuk, hogy hajtottad végre?

– Hát, nem mindig, de a legtöbbször úgy alakult, hogy valami balek háta mögé kerültem, és megleptem. Kő megy egy fickó cipőjébe. Lemarad a századától, hogy levegye a cipőt, és kirázza a

követ. Mögé kerülök, kést döfök a bordái közé, a szájára szorítom a kezem, és addig forgatom benne a kést, amíg azt nem érzem, hogy kilehelte a lelkét.

BASZKI, gondolta Rick.

– Szóval – tartotta fel Cliff a mutatóujját – az biztos, hogy én öltem meg. De *miattam* halt meg, vagy azért, mert kavics ment a cipőjébe? – filozofált Cliff.

– Hadd rakjam össze – szólalt meg Rick. – Kést döfesz valami japó bordái közé, a szájára szorítod a kezed, hogy elnyomd a sikolyát, aztán az egész rohadt halálhörgése alatt tartod, amíg ki nem múlik a karjaidban?

Cliff belekortyolt a szobahőmérsékletű Wild Turkey-vel megtöltött magas koktélos poharába, és azt felelte:

– Ühüm.

– Nem semmi! – kiáltott fel Rick, miközben lehúzott egy adagot hideg whiskey sourjából.

Cliff Booth magában mosolygott, azt figyelve, hogyan próbál a főnöke napirendre térni a gondolat felett, majd provokatívan megkérdezte:

– Akarod tudni, milyen érzés?

Rick Cliff arcára emelte a tekintetét:

– Hogy érted?

Cliff halkan, lassan és határozottan megismételte:

– Azt kérdeztem, akarod-e tudni, milyen érzés. – Majd a vállát megvonva hozzátette: – Érted, a szerepedhez.

Ricknek egy percre torkára fagyott a szó. A bár mintha felettébb elcsendesedett volna, majd Rick Dalton nagyon halkan azt mondta:

– Ja.

Cliff rámosolygott barátjára és munkáltatójára, nagyot kortyolt az italából, keményen lecsapta a nehéz poharat a pultra, majd egy újabb vállvonással azt mondta:

– Ölj meg egy malacot.

Hogy mi?!, gondolja Rick.

– Hogy mi?! – kérdezi Rick.

– Ölj. Meg. Egy. Malacot – ismételte baljósan Cliff. Egy ütemnyi csend után, amíg az „ölj meg egy malacot” szavai ott lógtak a levegőben, Cliff folytatta: – Vegyél magadnak egy nagy, felhizlalt

disznót. Vidd ki otthon a hátsó kertbe, aztán térdelj le mellé. Fogd meg, érezd át, érezd benne az életet, szagold meg, hallgasd, ahogy rőfög meg morog. Aztán, tesó, a másik kezeddél döfj egy böllérkést az oldalába, és tartsd ott.

Rick aléltan hallgatta Cliffet a bárszékén.

– Visít majd, mint a kurva élet, és vérzik majd, mint a disznó. És küzdeni fog ellened. De te tartod tovább az egyik kezeddél, miközben a másikkal újra meg újra belé döföd a kést. És bár egy örökkévalóságnak fog tűnni, valahol az első perc során érezni fogod, ahogy meghal a karjaidban. És ez lesz az a pillanat, amikor igazán érezni fogod a *halált*. Az *élet* egy vérző, visító, vadul rángatózó disznó a karjaidban. A *halál* pedig te vagy, ahogy egy nyaláb súlyos, mozdulatlan húst tartasz.

Miközben Cliff lépésről lépésre leírta az elképzelt malac leölését, Rick mindinkább elsápadt, elképzelve magát, ahogy kivitelezi ezt az eseményt a kertjében.

Cliff rájött, hogy hallgatósága a markában van, úgyhogy bevitte a kegyelemdöfést:

– Tehát ha *ki akarod próbálni*, milyen érzés megölni egy *embert*, *törvényesen* a disznóöléssel juthatsz hozzá a legközelebb.

Rick nagyot nyelt, miközben azon tusakodott magában, hogy képes lenne-e rá.

– Aztán vidd el a disznót egy henteshez – tette hozzá Cliff –, és daraboltasd fel vele. Szalonna... karaj... kolbász... tarja... csülök. Megeheted az egész jószágot. Tisztelettel adózva a megölt állat előtt.

Rick ivott még egy kis whiskey sourt.

– Nem tudom, képes vagyok-e rá.

– Hogy ne lennél – nyugtatta meg Cliff. – Lehet, hogy a fogad nem fűlik hozzá, de meg tudod csinálni. Sőt, védhető álláspont az is, hogy ha nem megy, akkor nem érdeveled meg, hogy disznóhúst egyél.

Egy pillanat múltán Rick a pultra csapott, és azt mondta:

– Oké, cseszse meg. Megcsinálom. Szerezzünk egy malacot.

Természetesen Rick nem tette meg. Elég bizonytalan részlet volt a kísérletben, amiktől Rick könnyen elvesztette a lelkesedését. *Hol veszek disznót? Hogy takarítom fel azt a sok vért a kerti*

medence körül? Hogy viszem ki a döglött malacot a kertemből – biztos nyom vagy egy tonnát. És ha megharap a dög? Habár valójában Rick sosem tette meg, komolyan fontolgatta. Ami a maga módján ugyanúgy számító és hidegvérű gyilkosság volt, mint a Jigsaw Jane fekete kesztyűs gyilkosának tettei.

Cliff felhajt Rick Cadillacjével a színész Cielo Drive-i házának kocsibeállójára. Közvetlenül a szélvédő előtt egy óriási olajfestmény magasodik, amely lovassági egyenruhában, eltorzult arccal ábrázolja Ricket, miközben egy láb tapos a fején. Ez annak a hatrészes kültéri reklámtáblának az egyik darabja, amely a *Komancsfelkelést* hirdette, az első egész estés mozifilm, amelyben Rick kiemelt szerepet kapott, miután a *Fejvadásznak* köszönhetően tévésztárrá vált. A teljes plakát Rick Daltont ábrázolta: karaktere, Taylor Sullivan, az USA lovasságának hadnagya a földön hever, komancsok veszik körül (nyilván), miközben a törzsfőnök győztes testtartásban Sullivan arcának oldalára tapos a mokaszincszimájával, a földhöz szegezve a dühös, tehetetlen lovassági tisztet. Rick valamelyik régi barátja egy dallasi régiségboltban talált rá a reklámtábla részletére. Megvette, és elküldte Ricknek. Őt viszont sosem hatotta meg plakát, eltekintve attól a tényről, hogy őt ábrázolta, nem pedig a húzónév Robert Taylort. Nem voltak illúziói azzal kapcsolatban, hogy a *Komancsfelkelés* több lett volna annál, amit vállalt – egy tipikus ötvenes évekbeli „lovasság az indiánok ellen” futószalagwestern. Erényei közé tartozott, hogy együtt dolgozhatott a veterán westernrendezővel, R. G. Springsteennel, és hogy Ricknek felettébb jól állt a kék lovassági egyenruha. De ezektől eltekintve a filmben nem volt semmi említésre méltó.

Úgyhogy amikor Rick megkapta az őt ábrázoló táblarészletet, először arra gondolt: *Mi a faszt kezdjek vele?* Úgy oldotta meg a kérdést, hogy egyszerűen kint hagyja a kocsibeállón.

Ez öt évvel ezelőtt történt.

Miközben Cliff lekapcsolja a gyújtást, Rick belekezd a szokásos passzív-agresszív hisztijébe. Valami bassza a csőrét, úgyhogy felhúzza magát valami más miatt. Ez esetben a reklámtábla miatt a felhajtón.

– *Eltüntethetnék* végre ezt a szart a felhajtóról? – int heves kézmozdulattal az olajfestmény felé.

– Mit szeretnél, hová tegyem?

– Tőlem aztán ki is dobhatod!

Cliff gyerekesen csalódott arcot vág.

– Óóó, de hát ezt Felix találta neked – emlékezteti. – Ne legyél ennyire besavanyodva, ez frankó ajándék.

– Csak mert nem akarom minden reggeletem és estémet azzal tölteni, hogy a képemről készült olajfestményt bámulom, mint az elmúlt öt évben, ez még nem jelenti azt, hogy be vagyok savanyodva – fejtí ki Rick. – Csak kurvára unom ezt nézni, oké? Be tudnád tenni a garázsba?

– A garázsodba? – horkan fel Rick. – Az dugig van.

– És ki tudnád takarítani annyira, hogy beférjen a tábla?

Cliff leveszi a napszemüvegét, és azt feleli:

– Ki tudám. De ez nem egydélutános meló, kell rá egy hétvége.

A felbőszült Rick leszáll a magas lóról, és kiadja frusztrációját:

– Csak nem hiányzik egy bazi nagy kép rólam a házam elé. Olyan, mintha a Rick Dalton Múzeumot reklámoznám.

Hirtelen motorzúgás és a Beatles dallamai csapják meg a fülüket a sofőr felőli oldalról. Mindkét férfi balra fordul, és most először kilesik Rick új szomszédjait, *Roman* és *Sharon Polanski*t az oldtimer '20-as brit roadsterükben. A Beatles „A Day in the Life” című száma szól a KHJ 93-ra állított rádióból. A kocsit, benne a vonzó külsejű hollywoodi párral, a kocsifelhajtót alkotó domb tövében áll, és várja, hogy kinyíljon az elektromos kapu. Roman ül a kormány mögött, felesége az utasülésen, kezében egy ormótlan műanyag távirányítóval. A szerelmespár nagy beleéléssel beszélget, amiből Rick és Cliff egy szót sem hall a roadster motorzúgásától és a Beatles bombasztikus hangzásától. Cliff csak a szőke csinibabát látja az utasülésben, miközben Rick egyenesen átnéz rajta, és a kis termetű lengyel szerzői filmest figyeli a sofőrülésben.

Mike Nicholson kívül egyetlen korabeli fiatal rendező sem volt sikeresebb és híresebb Roman Polanskinál. Viszont a lengyel megafoncézár olyan mértékű népszerűséggel bírt, ami elkerülte

színházi és filmrendező kollégáját, Nicholst. 1969-ben Polanski *rocksztár* volt.

Akkor szerzett nevet magának, amikor megrendezte első egész estés filmjét, a lengyel nyelvű *Kés a vízben*. A film tarolt a külföldi filmek piacán, és a legjobb idegen nyelvű film kategóriájában még Oscarra is jelölték. Első munkájának sikere után Polanski Londonba költözött, és elkezdett angol nyelvű filmeket forgatni.

Ezek közül kettőt, a *Zsákcút* és a *Vámpírok bálját* (ahol Polanski megismerte feleségét, Sharont) sokat méltatták, de nemigen hoztak a konyhára. Viszont az *Iszonyat* című pszichológiai thrillere lassú, de biztos sikert aratott, kitört a művészfilmes gettóból, és megkezdte diadalmenetét a fősodorban. A Hammer Stúdió rossz *Psycho*-nyúlásai és a Franciaországból ömlő izgalommentes thrillerek, mint Claude Chabrol ritmustalan ponyvarománcai és az úgynevezett Truffaut–Hitchcock-filmek kimittudos ügyetlenkedései után berobbant a semmiből Polanski londoni *Psycho*-verziója, az *Iszonyat*. Roman megtalálta a receptjét, hogyan készítsünk hitchcocki thrillert a bennfentes közönségnek, amely együtt lüktetett a szvingelő London ritmusával.

Polanski karaktertanulmánya a beteges paranoiáról, főszerepben a gyönyörű, de elátkozott Catherine Deneuve-vel *betalált*. De míg egy Hitchcock-thriller a szórakoztatást célozta, Polanski filmje felkavarni akart. Hitchcock is képes volt felkavarni, és meg is tette – lásd a *Gyanakvó szerelmet*, az *Idegenek a vonatont*, *A gyanú árnyékában* meg persze a *Psychót* –, de csak egy bizonyos szintig. Polanskinál ellenben a közönség kiakasztása volt a *lényeg*.

Polanski Buñuel stílusában elkészített hitchcocki thrillere elkapott valamit a nézőkben.

Miután az *Iszonyattal* bizonyította, hogy van érzéke hozzá, hogy a közönség bőre alá férközzön, a Paramount stúdió főmuftija, Robert Evans meghívta Polanskit Hollywoodba, hogy rendezzen egy filmet. Azzal csalta a símániás Romant az irodájába, hogy elküldte neki az előkészítés alatt álló *Verseny a lejtőn* című sielőverseny filmjük forgatókönyvét.

Aztán egy döntéssel, amely később három ponttal megemeli a Paramount részvényeinek értékét, Evans átnyújtotta neki Ira Levin

Rosemary gyermeke című regényét, és hozzátette: „Olvasd el.” A többi már, ahogy Marvin Schwarz mondaná, *horrorfilm-történelem*.

Levin karcsú kötete, lényegében egy kisregény, a friss házas Rosemary Woodhouse (Mia Farrow) történetét mondja el, aki feleségül ment egy feltörekvő színészhez, Guy Woodhouse-hoz (John Cassavetes). Beköltöznek egy klasszikus New York-i padlástéri lakásba, és megismerkednek a házban lakó különc idős párral, Minnie és Roman Castevettel (Ruth Gordon és Sidney Blackmer). Szegény Rosemary nem sejti, hogy a pár sátánista, akik anyajelöltet keresnek, hogy világra segíthessék a rég megjósolt Antikrisztust. Evans látnoki ötletét, hogy ezt az alapanyagot Polanskinak kell vászonra vinnie, tekinthetjük minden idők egyik legihletettebb döntésének, amelyet stúdióvezető valaha meghozott.

Az alapanyag elolvasása után Polanskinak egyetlen kifogása maradt. Az viszont elég komoly. Ő ateista volt. És ha valaki nem hisz istenben, ugyanígy el kell utasítania az ördög gondolatát. Sok más rendező azt mondta volna erre: *Na és? Ez csak egy film. Nem kell hinned az óriásmajmokban ahhoz, hogy megrendezd a King Kongot.* És igazuk is lenne. De Romannak nem fűlött hozzá a foga, hogy olyan filmet készítsen, amely megerősíti a vallásos hitet, egy általa teljes mértékig elutasított filozófiát. Viszont rendezőként még így is látta, milyen jó film lehetne ebből. Akkor hogyan hozta összhangba a személyes meggyőződését a forrásművel? Úgy vitte vászonra a könyvet, ahogyan azt megírták, de hozzátett egy szinte észrevehetetlen nézőpontváltást.

A film utolsó percéig semmi sem igazolja Rosemary baljós gyanakvását. Polanski egy szemvillanásnyit sem mutat a közönségnek semmiből, amit természetfelettinek címkézhetne. Rosemary minden „bizonyítéka” az ellene szőtt ördögi összeesküvésről közvetett vagy bizonytalan. Mivel érdekel minket Rosemary sorsa és egy horrorfilmet nézünk, a közönség nagy része készpénznek veszi a nő nyomozását.

De mi van, ha a folyosó végén lakó idős pár nem egy elvetemült sátánimádó szekta vezetője, a férje pedig nem adta el a saját és meg nem született gyermeke lelkét az ördögnek, hanem az is előfordulhat (és őszintén szólva sokkal valószínűbb), hogy

Rosemary akut paranoiától szenved, amit a szülés utáni depressziója idézett elő?

Igaz, a fináléban kiderül, hogy Casteveték és barátai összeesküvést szőttek Rosemary ellen. De maga a Sátán létezése még így sem egyértelmű. Ki a megmondhatója, vajon Casteveték és barátai nem csupán egy rakás holdkóros barom-e? Ha a végén „Üdvözlég, Sátán!” helyett azt kiáltották volna, hogy „Üdvözlég, Pán!”, jobban megkérdőjeleznéd hitük érvényességét?

Nehéz elképzelni, hogy lett volna olyan másik filmes, aki Evans felkérésére ne szörnyfilmet forgatott volna a könyv feldolgozásából. Polanski végrehajtotta a herkulesi mutatványt azzal, hogy nem szörnyfilmet rendezett, mégis a frászt hozta a közönségre. Aztán Evans és csapata is hozzátette a magáét a korszak egyik legnagyobb filmes reklámkampányának kieszelésével: olyan ijesztő előzetest vágtak össze, amely sok szempontból felülmúlja a filmet. A végeredmény átütő siker, amely a legmenőbb rendezővé tette Roman Polanskit az iparban, ráadásként pedig popikonná emelte (név szerint megemlítik a *Hair* című musical egyik dalszövegében), és az első igazi rocksztar filmrendezővé.

És íme, itt van teljes testi valójában a szívdöglesztő feleségével, és ő Rick közvetlen szomszédja. *A fickó, aki tökön ragadta a világot*, gondolja Rick.

Aztán Roman és Sharon előtt kinyílik az elektromos kapu, majd a roadster, amilyen gyorsan feltűnt, el is tűnik szem elől.

– Ez nem semmi – motyogja Rick –, ez Polanski volt. – Cliffhez fordul. – Maga Roman Polanski. Itt lakik több mint egy hónapja, és most láttam először.

Rick kinyitja a kocsiajtót, és nevetgélve kiszáll. Magában Cliff is nevet. Újabb példa Rick heves hangulatingadozásaira.

Miközben Rick átvág a gyepen a bejáratú ajtó felé, az egész tartása megváltozik attól, hogy látta Polanskit. Izgatottan hátrafordul a barátjához.

– Mit mondok mindig? Ebben a városban az a nagy trükk, hogy amikor jól keresel, vegyél itt egy házat. Ne bérelj. Eddie O'Brien, ezt ő mondta – utal a markáns karakterszínész Edmond O'Brienre, akivel akkor ismerkedett meg, amikor az vendégszerepelt a

Fejvadász első évadának egy epizódjában. Miközben Rick folytatja, léptei látványosan peckesebbé válnak. – A hollywoodi ingatlanod jelzi, hogy itt élsz. Hogy nem csak vendég vagy, nem egy átutazó turista, hanem itt élsz, bazmeg. – Közben beveszi az ajtóhoz vezető lépcső első három fokát. – Így megy ez. Egy bukott senki vagyok, és hoppá-hoppá, ki a szomszédom? – Bedugja a lakáskulcsot a zárba, elfordítja, majd hátranéz a barátjára, hogy befejezze a mondandóját és megválaszolja a saját kérdését: – A *Rosemary* gyermekének rendezője, baszki, hát ő. Polanski, a legfelkapottabb rendező Hollywoodban, vagy talán a világon! – Rick belép a házba, miközben befejezi a gondolatmenetét. – Lehet, hogy csak egy medencés parti választ el egy Polanski-film főszerepétől!

Cliff rohanna tovább, úgyhogy megáll az ajtóban, nem lép be a házba.

– Helyrerázódott a lelked? – kérdezi gúnyosan.

– Hogyne, haver. Bocs az előbbi miatt. Majd intézd el azt a kurva *Komancsfelkelést*, ha belefér az idődbe.

Cliff int, hogy megoldja, majd azt kérdezi:

– Elmehtek, vagy kellek még?

– Nem, nem, szöveget kell még tanulnom holnapra. – Rick int, hogy elmeht.

– Átvegyem veled a dialógot?

– Nem kell, ne is foglalkozz velem – feleli Rick. – Megoldom a diktafonnal.

– Jól van – feleli Cliff –, ha nem kellek, elvonszolom a belemet haza.

– Menj csak – mondja Rick.

Cliff hátrálni kezd, hogy elszabaduljon, mielőtt Rick meggondolná magát.

– Oké, holnap reggel negyed nyolckor.

– Negyed nyolc – ismétli Rick.

– Hét tizenöt – egyértelműsíti Cliff –, ajtón kívül, a kocsinál.

– Oké, hét tizenöt, ajtón kívül, a kocsinál. Szevasz!

Rick becsukja a bejárati ajtót. Cliff a kocsijához siet, amely a főnöke Cadillacje mellett parkol a felhajtón. Világoskék, lehajtható tetejű Volkswagen Karmann Ghia, ráférne egy mosás. A kaszkadőr beül a kocsiba, bedugja a slusszkulcsát a gyújtásba, és elfordítja. A

kis Volkswagen motorja morogva életre kel. És a motorral együtt felcsendülnek a Los Angeles-i rádióállomás, a KHJ 93 hangjai. Billy Stewart dadogásra emlékeztető éneket improvizál a „Summertime” feldolgozásának végén, Cliff pedig kitolat a felhajtóról, hirtelen elrántja a kormánykereket, amivel együtt a Karmann Ghia orra is elmozdul a ház irányból, és a Cielo Drive lejtőjét veszi célba. A szőke sofőr háromszor felpörgeti a gázt, majd egy időben azzal, hogy Billy Stewart a hangszálait tormáztatja, sebességbe teszi a kocsit és Billy Jack-csizmás lábával a gázba tapos, leszáguld a Hollywood Hill-i lakóövezeten, kibaszott nyaktörő sebességgel bevéve minden hajtúkanyart, miközben a három gyorsforgalmi úttal távolabb lévő otthona felé tart Van Nuys városába.

Negyedik fejezet

Ügyes csaj vagy, Brandy

Miután Cliff megözvegyült, hátralévő életében egyetlen nővel sem kezdett újabb komoly kapcsolatba. Megkefélt csajokat. Kihasználta az *ingyen punci/szabad szerelem* érzését, ami betöltötte a hatvanas évek végének levegőjét. De nem volt komoly barátnője, felesége meg főleg nem. Mégis akadt Cliff életében egy kiscsaj, akit szeretett, és aki viszontszerette. A lapos fejű, görbe fülű, vörösesbarna bundájú pitbullja: Brandy.

A kutya izgatottan fülel Cliff lakókocsijának ajtajában, hátha meghallja gazdája leparkoló Karmann Ghiájának hangját. Amint ez megtörténik, kis farkcsoknya nyomban sebesen jobbra-balra mozogni kezd, és a kutya ösztönösen nyüszítve kaparja mancsával az ajtót. Amikor Cliff egész nap távol van, bekapcsolva hagyja Brandynek a kis szobaantennás fekete-fehér tévéjét, hogy a kutya ne érezze magát egyedül. A tévében ebben a pillanatban az ABC péntek esti varietéműsora, a *Hollywood Palace* 1969. február 7-i adása megy. Minden héten egy új vendégműsorvezető vezeti fel az aktuális meghívottakat. A műsorvezető múlt héten a komikus-zongorista Victor Borge volt. Ezen héten a *Camelot* című Broadway-darab sanzonénekes, Robert Goulet. Goulet belevág Jimmy Webb metafizikus klasszikusa, a „MacArthur Park” könnyfakasztó feldolgozásába.

*MacArthur Park is melting
in the dark
All the sweet green icing
flowing down^[1]*

A bejárati ajtó kivágódik, és ott áll Cliff Booth Billy Jack teljes kékfarmeres harci díszében. És mint minden este, amikor Cliff

hazaér, Brandy teljesen eszét veszti. Cliff, aki atyai szigorral bánik vele („Szereti az atyai szigort” – szokta mondani Ricknek), megengedi az ebnek, hogy megkergülve felugorjon rá. Ám ma este Cliff kedves meglepetést hozott a kisasszonynak. Rickkel a Musso and Frankben ebédeltek, ahol a kaszkadőr steaket rendelt, és egész nap Levi’s kabátjának zsebében tartotta a marhacsontot, becsomagolva az étterem egyik fehér ruhaszalvétájába. Miután hagy a kutyának pár másodpercet, hogy hazatérése alkalmából kiörömködjék magát, ráfordul Brandyre:

– Jól van, ül, ül, ül.

A kutya a hátsó lábára ül, orra egyenesen a férfira szegeződik. Most, hogy a kutya kizárólag rá figyel, Cliff divatos kék kabátjának zsebéből előveszi a fehér ruhaszalvétát, benne a húsos marhacsonttal.

– Idenézz, mit hoztam! – csipkelődik a kutyával.

Hoztál nekem valamit?, gondolja Brandy.

– El fogsz ájulni tőle – jegyzi meg Cliff az ajándék kibontása közben, majd a szalvétából felbukkan a marhacsont. Brandy izgatottan a hátsó lábára áll, mellső lábát nekinyomja Cliff derekának. Cliff azon kuncog, Brandy milyen nagyra értékeli. Elvihetsz egy nőt a Musso and Frankbe, megrendelheted neki ugyanezt a rohadt steaket, hozzá egy üveg borral meg ráadásnak egy szelet túrótorótát, de a nő fele ennyire sem fogja kimutatni, mennyit jelent ez neki. Ebből egyenesen következik Cliff elmélete a nők kalmártermészetéről. Cliff szerint, amit egyesek udvarlásnak hívnak, nem több rohadt csereügyletnél. A lányok szívesebben elmennek valami pénzes pöccsel, akinek a számla meg se kottyán, mint valami szerelmeses számmal, aki az utolsó félretett dollárjait költi rájuk.

Ez a csaj viszont nem ilyen. Cliff maga elé tartja az ajándékát, mire a kutya felugrik, és hatalmas állkapcsával a levegőben kapja el. Cliff elengedi, Brandy pedig visszavonul a sarkába a kis párnájára, és magában rágódik a marhacsonton.

Cliff és Brandy megismerkedésének története még egy misét. Bő két évvel ezelőtt történt. Cliff a lakókocsijában ült a Van Nuys autószozi mögött, amikor csörgött a telefonja. A vonal másik végén

Cliff semmirekellő kaszkadőr barátja, Buster Cooley volt. Cooley tartozott Cliffnek háromezer-kétszáz dollárral. Ez az összeg az elmúlt öt-hat év során gyűlt fel. Négyszáz itt, ötszáz ott, ötven amott. Cliff akkor adott kölcsön némi pénzmagot a barátjának, amikor minden korábbinál jobban ment a sora. Abban az időszakban, amikor a társulása Rickkel lehetővé tette számára, hogy egy sor nagy stúdiónál készült akciófilmben legyen a főszereplő dublőre. Rick sokat rinyál meg panaszkodik erről az időszakról, de Cliff számára ez volt az aranykor. Sőt, az, hogy életében először volt pénze, eléggé fejbe kólintotta az addig napról napra élő Cliffet. A nagy fogása az volt, hogy vett egy takaros kis hajót, és a Marina del Rey-ben lehorgonyozva azon lakott. Ezekben a tejjel-mézzel folyó napokban adta kölcsön Cooley-nak a pénz legjavát. Viszont Cliffet nem ejtették a fejére: lehet, hogy Cooley kihasználta, de nem vágta át. Akárhányszor Buster kölcsönkért tőle, valóban szüksége volt rá. Vissza akarták venni a kocsiját, a tévéjét, kirakni a lakásából, megint a kocsijával volt gáz, egy cent se volt a Union 76 benzinkártyáján, aztán meg le kellett tennie az első és utolsó hónap bérleti díját egy új lakáshoz. Lehet, hogy Buster Cooley lejmos volt, de simlis biztosan nem. Ha lett volna pénze, fizetett volna, ebben Cliff egy percig sem kételkedett. Értelmetlen lett volna felhívni és megalázni. Egyrészt így sem kapta volna vissza gyorsabban a pénzét, másrészt pedig Buster innentől fogva kerülte volna, és három, úgyis eljött volna a nap, amikor összefutnak (L. A. kis város). És ha Cliff nyomást gyakorol rá, Cooley pedig megpróbál meglógni előle, amikor összefutnak, Cliff kénytelen lett volna szembesíteni a helyzettel. Ilyenkor pedig hamar el tudnak fajulni a dolgok két magukfajta fickó között. Cliff tudta, ha Buster pénzhez jut, legalább egy részét meg fogja adni. De azt is tudta, hogy Buster sosem fog pénzhez jutni. Úgyhogy lélekben két éve búcsút intett annak a lóvénak. Lehet, hogy most éppen jól jönne az a pénz, de még így is boldog volt, hogy ki tudta segíteni egy régi barátját. Talán nem bő háromezer dollárral kellett volna, de hé, akkoriban megengedhette magának, miért ne adott volna kölcsön?

Úgyhogy Cliffet kellemes meglepetésként érte Cooley hangja a vonal másik végén. És még jobban meglepődött, amikor Buster megkérdezte, kiugorhatna-e hozzá még aznap Van Nuysba. Egy bő órával később Buster '61-es piros Datsun kisteherje megállt Cliff

lakókocsija előtt. Cliff sörrel kínálta a barátját, és miután mindketten szisszentettek egy doboz Old Chattanooga-gát, Cooley felemlítette a tartozását:

– Oké, szóval a háromezer dollár, amivel jövök neked...

– Háromezer-kétszáz dollár – javította ki Cliff.

– Háromezer-kétszáz? Biztos? – kérdezte Cooley.

– Eléggé.

– Hát, te csak tudod. Háromezer-kétszáz dollár – mondta Cooley. – Bevallom, nincs ennyim.

Cliff nem válaszolt, csak kortyolta a sörét.

– De ne keseredj el – folytatta Cooley –, valami még jobbat ajánlok.

– Jobbat, mint háromezer-kétszáz zöldhasú, ropogós amerikai dollár? – kérdezte kétkedve Cliff.

– Meghiszem azt – vágta rá Cooley magabiztosan.

Cliff tudta, hogy a pénznél csak a fájdalomcsillapító lehet jobb, úgyhogy hacsak Cooley nem hozott neki egy táska ibuprofént, nem érdekelte a téma.

– Avass be, Buster, mit lehet még a pénznél is jobb?

Cooley az ajtóra bökött a hüvelykjével, és azt mondta:

– Gyere ki, és nézd meg a saját szemeddel.

A két férfi még mindig az Old Chattanooga-gát szopogatva kilépett a lakókocsiból, és Buster mutatta az utat Cliffnek a teherautója hátuljához. És Buster Datsunjának platóján, egy drótketrecben ott állt a négy lábon magasodó Brandy.

Habár gyengéi voltak a kutyák, kiváltképp a nőstények, Brandy pedig formás kis szuka volt, Cliff nem ugrott ki a bőréből örömeiben.

– Azt akarod nekem mondani, hogy ez a szuka megér háromezer-kétszáz dollárt? – kérdezte kétkedően.

– Nem – mosolygott Cooley. – Nem háromezer-kétszázat ér. – Majd még szélesebb vigyorral hozzátette: – Hanem valahol tizenhétezer és húszezer dollár között.

– Tényleg? – kérdezte kétkedve Cliff. – Mégis, mire fel?

Cooley teljes meggyőződéssel válaszolt:

– Ez a szuka a legjobb harci kutya az egész kurva nyugati féltekén.

Erre Cliff felvonta a szemöldökét.

– Bármit elintéz – folytatta Buster. – Pitbullok, dobermanok, német juhászok, két kutya egyszerre, mindegy neki. Széjjeltépi őket.

Cliff lenézett a kutyára a ketrecben, szótlanul méregette, miközben Buster tovább magyarázott:

– Ez nem csak egy kutya. Hanem befektetés. Biztos tőke, amikor csak szükséged van rá. Mintha lenne öt bukólovad!

A bukóló olyan ló, amelyiknek megtanították, hogyan essen el anélkül, hogy megsérülne vagy megijedne. És Hollywoodban, ahol több száz westernfilmet és westernsorozatot gyártottak, birtokában lenni egy lónak, amelyik tudta, hogyan essen el és álljon fel utána, felért egy pénznyomdával. Ennél könnyebben csak úgy lehetett kaszálni, ha valakinek mázlija volt, és a kölykéből sikeres gyerekszínész lett.

– Emlékszel Ned Glassra? – kérdezte Buster Cliffet. – Volt neki az a bukólova, Blue Bell.

– Aha – felelte Cliff.

– Emlékszel, mennyit keresett azzal a nyakas döggel?

– Ja – idézte fel Cliff. – Egy kisebb vagyont.

– Ez a szuka – mutatott a kutyára a ketrecben – olyan, mintha lenne négy Blue Belled.

– Oké, Buster – szólalt meg Cliff –, figyelek. Mi az ajánlat?

– Nézd, kápét nem tudok adni – vallotta be őszintén Cooley –, legalábbis háromezer dollárt biztosan nem. Viszont kaphatsz ötven százalék részesedést a kutyák Sonny Listonja után.

Cliff végighallgatta, ahogy Buster felvázolja a tervét:

– Van ezerkétszáz dollárom. Beküldjük a szukát a lomitai viadalra. Feltesszük rá az ezerkétszáz dollárt, aztán hátradőlünk és nézzük, ahogy teszi a dolgát. Amint láttad akcióban, megérted, mennyi lehetőség van benne. Aztán együtt elvisszük a kutyaviadalbuliba, összerakjuk a nyereményünket, és a hatodik bunyójára lesz fejenként tizenötezer dollárunk.

Cliff tudta, hogy Cooley nem akarja átvágni. Őszintén elhitt minden egyes szót, amit kiejtett a száján. Viszont Cooley ezt tuti üzletként adta elő, és Cliff sosem bízott a tuti üzletekben. Ráadásul a kutyaviadal illegális, ezen kívül visszataszító, és egyáltalán, túl sok minden sülhet el balul.

– Bazmeg, Buster – vetette ellen Cliff. – Nem akarok kurva kutyaviadalokat. Csak a pénzemet akarom. Ha van ezerkétszáz dolcsid, amit feltehetsz, akkor miért nem adod ide azt?

– Mert mindketten tudjuk – felelte őszintén Buster –, hogy ha odaadok neked ezerkétszáz dollárt, többet egy centet se látsz tőlem. Nem szeretnék egy dollár helyett harmincöt centet visszaadni – folytatta. – Kurvára rendes arc voltál, amikor a segítségedre szorultam, és azt szeretném, ha jól járnál ezzel! – fejtette ki Buster. – Legalább kísérij el az első lomitai viadalra. Csak nézd meg, ahogy harcol. Hidd el nekem, Cliff, nem látsz még egy ilyen izgalmas dolgot. Ha nyer, az kétezer-négyszáz dollárt jelent. Ha utána kiszállnál, ez a kétezer-négyszáz dollár a tiéd.

Cliff megint belekortyolt a sörébe, miközben a kis vasgyúróra nézett a drótketrecben.

Buster befejezte a mondókáját:

– Nézd, ismersz, úgyhogy tudod, hogy nem baszlak át. Őszintén beszélek. Bíz bennem... legalább a szuka első győzelméig.

Cliff a kutyára nézett a ketrecben, majd mellette a sörösdobozt szorongató kutyaütőre. Aztán leguggolt, és egy szintbe hozta az arcát a szuka pofájával a drótháló másik oldalán. Farkasszemet néztek. Mivel a kisasszony nem bírta tovább elviselni a férfi átható tekintetét, felmordult, és Cliff felé kapott. A drótháló megakadályozta, hogy a foga feltépje Cliff vonzó vonásait. Cliff Booth megfordult, és felnézett Buster Cooley-ra.

– Hogy hívják?

Cliff, Buster és Brandy elment az első viadalra Lomitában. Minden bejött, amit Buster ígért. Brandy nagyagyú volt, és kevesebb, mint egy perc alatt kivégezte a másik kutyát. Kétezer-négyszáz dollárt nyertek aznap éjjel. Cliff nem bírt betelni az élménnyel. *Le van szarva a Kentucky Derby, gondolta, ez volt a sporttörténelem legizgalmasabb ötvenöt másodperce.*

Cliff rákapott a kutyaviadalokra.

Az ezt követő hat hónapban bejárták a szcénát egész Los Angelesben és Kent megyében, illetve Inland Empire-ben. Viadalra vitték Brandyt Comptonban, Alhambrában, Taftban és Chinóban. Csak párszor sérült meg, és akkor sem túl komolyan. És minden alkalommal hagytak neki időt a felépülésre. Ám az első öt meccs

után, amelyeken Brandy legyőzhetetlennek tűnt, a tétek megnőttek és a kihívók vérszomjasabbak lettek. A viadalok révén eljutottak Montebellóba, Inglewoodba, Los Gatosba és Bellflowerbe. Brandy diadalmenete töretlen maradt, de a harcok kegyetlenül elnyúltak, sokkal véresebbek lettek, sokkal többször sérült meg és sokkal tovább tartott a felépülése.

Ez volt az árnyoldala. A jó oldala pedig az, hogy a keményebb kutyák több megnyerhető pénzt jelentettek.

Kilenc harc után Cliff és Buster tizennégyezer dollárral lett vastagabb. Ám Buster, aki felismerte, hogy végre rámosolygott a szerencse, kitűzött egy végösszeget. Húszezer dollár fejenként. Ezután Brandy nyugdíjba vonulhat. Ám a tizedik harca során San Diegóban, ahol egy Cézár nevű pitbullal harcolt, a kisasszony csúnyán megsérült. A harcot lefújták, nem hirdettek győztest. Cliff tudta, hogy Brandynek szerencséje volt, hogy lefújták. Mert még húsz perc, és Cézár megöli. Cliff háborúban és békeidőben is látta már, milyen, amikor felkoncolnak valaki szívének fontosat. Mégsem bírta elviselni a kínt, amit azt nézve élt át, miként cincálja Brandyt a vérszomjas Cézár.

Megdöbbent, amikor Buster benevezte Brandyt egy másik versenyre Wattban, egy Augie Doggie nevű kan rémség ellen, még mielőtt a kisasszony felépült volna a legutóbbi vereségéből.

De Buster hajthatatlan volt.

– Hé, haver, húszezer dollárt ígértem neked, húszezret magamnak, és már majdnem ott vagyunk! Ez a harc lesz az utolsó, bassza meg!

– Tényleg kurvára az utolsó lesz! – rivallt rá Cliff. – Nincs az az isten, hogy Brandy ebben az állapotban legyőzze Augie Doggie-t.

– Ez benne a szép – magyarázta heves kézmozdulatokkal Buster. – Nem kell nyernie. A veretlenséggel járó hírnév a lényeg. Beküldjük a viadalra, és a másik kutyára fogadunk.

Cliff ekkor rontott neki Busternek. Úgy négy percen át dulakodtak elszántan Cliff lakókocsijában, mígnem Cliff eltörte Buster Cooley nyakát.

Megölte.

Nagyjából délután öt körül estek egymásnak. Cliff körülbelül hajnali kettőig tévét nézett Buster holtteste mellett. Majd miután a

parkoló bezárt, Cliff berakta a hullát Cooley használt fehér '65-ös Impala Sport Coupe-jának csomagtartójába, amelyet a Brandyvel nyert pénzen vásárolt. A kutyával az utasülésen Cliff elhajtott Comptonba, és otthagyta az autót a napellenzőre tett kulcsokkal. Brandyvel pirkadatig sétált, egyre távolodva a kocsitól. És amikor a nap felkelt, a kutyájával buszra szállt, hogy visszautazzon Van Nuysba.

Nem ez volt az első alkalom, hogy Cliff gyilkosságot követett el, és megúszta. Az első Clevelandben történt az ötvenes években. A második akkor, amikor két évvel ezelőtt megölte a feleségét. Ez volt a harmadik alkalom, és Cliff ezt is megúszta. Sosem hallott róla egy szót sem, mi történt Buster Cooley-val és a kocsijával. Sőt, soha senki fel sem hozta előtte Bustert. Ez tavaly történt. És azóta Cliff csak kétszer vitte viadalra Brandyt, amikor nagyon meg volt szorulva. De a legutóbbi alkalommal megígérte a kutyának, habár az egy szót sem értett belőle, hogy soha többé nem nevezi be viadalra. És Cliffnek szándékában állt megtartani az ígéretét.

1969. február 7-én Cliff csettint egyet a lakókocsijában, és egy székre mutat. A hátradönthető széke mellett egy faszék áll, rajta egy kis kutyapárnával. Brandy felugrik a párnára, elhelyezkedik a hátsó lábán, és várja, hogy Cliff elkészítse a vacsoráját. Cliff nem sieti el a vacsorakészítést, habár tudja, micsoda kínszenvedést jelent ez az állatnak. Nincs ezzel gond – Cliff nagyon jól tudja, hogy a kínszenvedés jelentős mértékben pallérozza a jellemet. Mielőtt elkészítené a kutya ételét, kinyitja a hűtőt, és egy hatos csomagból kivesz egy doboz Old Chattanooga sört.

Fekete-fehér szobaantennás tévéjét az ABC helyi adójára, a KABC Channel 7-re állította. Cliff kedvenc cigarettamárkáját, a Red Apple-t hirdető reklám pereg a monokróm képernyőn. Kétszékond képkivágatban egy decens hatvanas évekbeli fickó zselézett hajjal, fekete öltönyben és nyakkendőben a kamerába mered. A bemondó képen kívülről megkérdezi a fickót:

– Jólesne egy Red Apple?

– Meghiszem azt! – vágja rá lelkesen a decens fickó.

Ezzel a kép alsó széle alól a szájához emel egy nagy piros almát, és egészséges roppanással beleharap.

Cliff belekortyol az Old Chattanoogajába, majd a konyhapultra teszi a dobozt. Kinyitja a konyhaszekrényt, és elővesz két Wolf's Tooth kutyaeledel-konzervet (*Jó kaja rossz kutyáknak*). Olcsó kézi konzervnyitóval kinyitja a konzerveket, majd Brandy táljába önti a még mindig a doboz alakját viselő trutymót. Mivel tudja, hogy kajaidő van, és végignézi, ahogy az eledel kicsusszan a konzervdobozból és a táljába pottyan, Brandy alig bírja ki, hogy pissenés nélkül a székében maradjon. Ám Cliff alaposan megnevelte. Brandy nem túl eszes, azt viszont tudja, mire számíton etetéskor. És azt is *fenemód* tudja, hogy a székben ülve kell maradnia *egy nyikkanás nélkül*, amíg a gazdája jelet nem ad, hogy ehet.

A kis fekete-fehér tévéképernyőn kisszekond képkivágatban egy Marlo Thomasra hajazó hatvanas évekbeli nő kissé feltupírozott frizurával a kamerába néz, miközben a képen kívüli bemondó azt kérdezi tőle:

– Jólesne egy Red Apple?

– Meghiszem azt! – feleli a nő, majd a szájához emel egy hatalmas piros almát, és jókora roppanással beleharap.

A székében Brandy örülten csóválja a farkát, miközben izmos teste remeg az izgatottságtól, a várakozástól és a kutyaösztönöktől. Most, hogy Cliff mindkét konzervet a táljába öntötte, a tűzhely felé fordul, és leveszi a gázégőről a forró vízzel teli fazekat. Egy szűrőbe önti a tűzforró tésztát, párszor megrázza, hogy megszabaduljon a felesleges víztől, majd visszaborítja a tésztát a fazékba.

A tévé képernyőjén egy csinos fekete nő meztelen vállal és nagy kerek afrofrizurával a kamerába néz, miközben a bemondó képen kívülről azt kérdezi:

– Jólesne egy Red Apple?

A nő a képen kívüli bemondóra néz, és azt feleli:

– Meghiszem azt!

Ezzel a kép alsó szegélye alól az afrofrizurás nő felemel egy meggyújtott cigarettát, nagyot szippant belőle, kéjes nyögéssel kifúj egy hosszú füstcsíkot, majd azt mondja:

– Aki ezt vesz, jó napja lesz: van cigaretta, és van Red Apple.

Cliff előveszi a sajtporos tasakot a felbontott Kraft sajtos makaróni dobozából, kinyitja és a fazékban lévő tésztára önti. Egy nagy fakanállal és bőséges izomerővel elkeveri a narancssárga port. Az elkészítési útmutató azt írja, adjon hozzá vaját és tejet, de Cliff úgy véli, akiknek telik vajra és tejre, annak jobb ételre is futja. Miközben elkészíti a vacsoráját, meghallja, hogy kiszakad egy nyüsszenés a remegve fészkelődő Brandyből. Cliff a kutyára néz. Leteszi a pultra a sajtos makarónival teli fazekat, és minden figyelmével Brandy felé fordul.

– Csak nem nyüsszítést hallottam? – kérdezi a kutyától.

Brandy tudja, hogy nem lenne szabad nyüsszítenie, de nem bírja megállni, ő mégiscsak egy kutya. Cliff parancsoló hangnemben tovább beszél az izgatott kutyához:

– Mit mondtam én neked a nyüsszítésről? – okítja Cliff. – Ha nyüsszítesz, nem kapsz enni, és ez mind megy a kukába – utal a két doboz Wolf's Tooth kutyaeledelre Brandy táljában. – Nem szívesen, de megteszem – egyértelműsíti Cliff. – Értjük egymást?

Brandy határozott *vaúval* felel.

– Reméltem is – feleli neki Cliff.

Ezután felemel egy nagy zsák Gravy Taint, a korszak igen népszerű száraz kutyatápját, és a tálban lévő nedves eledelre önti. Ezzel megkoronázza az eledelhegyet. Cliffet fikarcnyit sem érdeklí, ha a száraztáp darabkái kipotyognak a tálból a konyhapadlóra, mert bárhová is esnek, Brandy úgylis megtalálja és megeszi őket.

A tévében, miután a képen kívüli bemondó ismertette az ízletes Red Apple dohánytermékek teljes választékát, a reklám Burt Reynoldsra, a híres színészre vág, aki egy műanyag szipkás Red Apple szivarkát szív. A képen kívüli bemondó megszólítja:

– Üdv, Burt, jólesne egy Red Apple?

Burt a kamerába néz, és azt feleli:

– Meghiszem azt!

Nagyot slukkol a szivarkából, és kifújja a füstöt, majd elszavalja a Red Apple dohánytermékek szlogenjét:

– Aki ezt vesz, jó napja lesz: van cigaretta, és van Red Apple.

Cliff a fülénél fogva megragadja a fazekat, a nappaliba megy, és leül az állítható székébe a tévé elé. Brandy a fülét hegyezi. Amint Cliff leült a székébe, és megette első falat Kraft sajtos makaróniját, halkán ciccent a szája sarkából.

Brandy számára ez a jel: leugrik a székről, beveti magát a konyhába, és farkaséhesen felfalja az eledelt a kutyatáliból. Cliff csatornát vált a kisméretű tévéjén a KABC Channel 7-ről a KCBS Channel 2 péntek esti krimisorozatára, a *Mannixre*, amelynek főszerepét Mike Connors és Gail Fisher alakítja, mint Joe Mannix nyomozó és fekete titkárnője, Peggy. A képernyőn Peggy aggodalmas arccal meséli az asztala mögött ülő főnökének, Joe Mannixnek az előző éjszaka eseményeit.

– Oké, Peggy, mi a baj? – kérdezi Mannix.

– Klasszul lenyomták a bulit tegnap este, aztán bumm, fogta magát, és lelécelt.

Joe próbálja elmaszatozni:

– Tudod, milyenek a zenészek, szeszélyes muksók. Ki tudja, mi ütött belé.

Cliff kedveli a *Mannixet*, a sorozatot és magát a fickót is. Joe Mannix az ő embere. Sőt, Cliff egy része azt kívánja, bárcsak ő lenne Mannix. És Mannix helyében az első dolga az lenne, hogy levarrja Peggyt. Cliff szintén nagy rajongója a titkosügynök-karakternek, Matt Helmnek. Nem azoknak a se íze, se bűze, agyrohasztóan ostoba Dean Martin-filmeknek, hanem a könyveknek Donald Hamilton tollából. Matt Helm karaktere zsigerből rasszista, tudatosan nőgyűlölő, Cliff pedig imádja. Cliff úgy idézi az olyan ponyvahősöket, mint Matt Helm, Shell Scott és Nick Carter, ahogy a britek idézik Keatset vagy a franciák Camus-t.

Amikor elment moziba megnézni az első Matt Helm-filmet, *A leépített ügynököt*, tizenöt perc után felháborodva követelte a jegye árát a pénztáros lánytól. Ha neki felfordult tőle a gyomra, csak elképzelni tudta, hogy a szerző, Donald Hamilton mit érezhetett. Dean Martin kurva szar Matt Helm! De ha a filmeket olyanra csinálják meg, mint a könyveket, Mike Connors pazar lett volna. Még a Mattet ábrázoló grafika a könyvek borítóján is Connorsra emlékeztet.

Mannix és Peggy jelenete folytatódik, Cliff pedig lerakja a tésztával teli fazekat, és felemeli a műsorújságot. Miközben Brandy felfalja az eledelhegyet, Cliff kikeresi a *Mannix* e heti epizódjának szinopszisát, és hangosan felolvassa:

– „Halál moll hangnemben: Mannix Peggy eltűnt barátját keresi, egy fekete zenészt, aki megszökött a fegyencmunkából. Délre utazva a nyomozónak szembe kell néznie egy rejtélyes rendőrfőnökkel, egy vaskalapos szemtanúval és egy kotnyeles fürkészel.”

Cliff félredobja a műsorújságot, felemeli a fazék narancssárga ételt, és egy villányit a szájába tesz. Rágás közben azt kérdezi magától és Brandytól:

– Milyen állat az a kotnyeles fürkész?

Közelítőleg húsz mérfölddel arrébb, a kaliforniai Chatsworthben, a Spahn Movie Ranch néven ismert vadnyugati díszletváros dűledező épületei között a nyolcvanéves George Spahn fürdőköntösben és pizsamában ül otthoni kanapéján, és ugyanezt a *Mannix*-epizódot nézi. Huszonegy éves, vörös és szeplős gondozójával, Squeakyvel tévéznek. Minden este ugyanez a program. Spahn ül a kanapéján fürdőköntösben és pizsamában, miközben a lány fejét a férfi ölében nyugtatva elnyúlik a kanapén. Mivel George nem lát, Squeaky meséli el a tévé képernyőjén zajló eseményeket a vak öregembernek:

– Aztán a Mannixnek dolgozó feka arra kéri Joe-t, hogy keresse meg a feka trombitás pasiját, aki az első jelenetben szerepelt.

– Peggy néger? – horkan fel meglepetten George.

Squeaky elhúzza a száját, és azt feleli:

– Ezt magyarázom neked minden áldott héten.

Ötödik fejezet

Pussycat borzonga-besurranása

Pasadena, Kalifornia

1969. február 7.

2:20

Hajnali kettő a Greenbriar Lane-en, a kaliforniai Pasadena jómódú környékének kertvárosi lakóövezetében.

A zsákutca mindkét oldalán kertes házak sorakoznak előttünk ápolt gyepel, odabent pedig felső középosztálybeli fehér lakókkal. Az éjszakának ebben a szakában, eltekintve egy elkószált macskától vagy egy vakmerő prérifarkasról, amelyik lemerészkedett a dombok közül, hogy a szemetesekből vacsorázzon, egyáltalán nincs mozgás a környéken. Látszólag az utca minden lakója mélyen alszik, biztonságban, bezárt ajtók mögött, pihe-puha ágyban, miközben a légkondicionáló halkán duruzsol.

Az egyik sötét ház előtt, a *Hirshbergék* feliratú meghitt postaláda mellett Charlie Manson Családjának öt tagja áll a járdán. A csorba metszőfogú „Clem”, „Sadie”, Froggy”, az egyik legfiatalabb családtag, Debra Jo Hillhouse (avagy „Pussycat”) és maga Charlie.

Charlie Debra Jo mögött áll, mindkét kezét a lány vállán nyugtatja, miközben halkán és visszafogottan a fülébe suttog:

– Oké, Pussycat – duruzsolja Charlie –, eljött az idő. Ideje átlépni a határt. Ideje szembenézni a félelemmel. Ideje belenézni a félelem arcába. És most, mézesbogaram... ideje, hogy egymagad tedd meg.

Debra Jo felhívja rá a figyelmét, hogy nem ez az első „borzonga-besurranása”. Lelki vezetője elismeri, igen, volt már ilyen, de nem egyedül. Felidézi a lánynak a Család filozófiáját, miszerint sok lúd disznót győz.

Mint elmagyarázza:

– Ezért tesszük, amit teszünk, ezért tesszük úgy, ahogyan tesszük, és ezért végtelenül fontos, miként élünk. – Ám miközben mindezt kifejti, ujjai gyengéden masszírozzák a lány lapockáit a piszkos fekete póló alatt. – De az *egyéni teljesítmény* ugyanilyen fontos. Próbára tenni önmagad. Szembenézni a félelmeiddel. És az embernek a saját félelmeivel egyedül kell szembenéznie. Ezért kérem, hogy megtedd, Debra Jo.

Charlie az egyetlen ember a széles egyadta világon Debra Jo apján kívül, akitől a lány továbbra is eltűri, hogy a születési nevén szólítsa a felvett neve helyett.

– Meg akarom tenni – mondja Debra Jo nem túl meggyőzően.

– Miért akarod megtenni? – kérdezi Charlie.

– Mert te ezt szeretnéd – feleli a lány.

– Igen, ezt szeretném – ért egyet Charlie. – De ne miattam tedd meg. És ne is miattuk – int a fejével a többi kölyök felé. – Hanem magad miatt.

Charlie a lány lapockáján tartott ujjbegyeivel érzi Debra Jo testének enyhe remegését.

– Remegsz, kislány.

– Nem félek – ellenkezik Debra Jo.

– Ssss – csitítja Charlie. – Semmi baj. Nem kell hazudnod – magyarázza a sötét hajú szépségnek. – Az összes embernek, akivel életedben találkoztál, kilencvenhét százaléka, és azoknak is a kilencvenhét százaléka, akikkel találkozni fogsz, életének kilencvenhét százalékát azzal töltötte, hogy menekült a félelem elől. De nem te, kislány – suttogja. – Te a félelem *felé* tartasz. A félelem a lényeg. Félelem nélkül semmi értelme.

Habár Debra Jo remegése nem enyhül, a teste Charlie érintésétől mintha valóban ellazulna. Charlie előrehajol a háta mögött, és halkán a fülébe suttogja a kérdést:

– Bízol bennem?

– Tudod, hogy bízom – feleli a lány. – Szeretlek.

– És én is szeretlek téged, Debra Jo – feleli Charlie –, és ezzel a szeretettel terellek apránként a nagyság felé. Ott lakozom a szívedben, cicamica. Ott vagyok a mancsodban. A farkincádban. Ott vagyok az orrodban és abban a cicafejedben.

Charlie leveszi ujjait a fiatal lány válláról, és köré fonja a karját, hátulról átöleli. A lány háttal nekidől. És miközben együtt ringatóznak, a jobb lábukról a bal lábukra helyezve a testsúlyukat, Charlie úgy ringatja karjában a lányt, akár egy kisgyermeket.

– Hadd legyen enyém a megtiszteltetés, hogy végigvezethetlek ezen. És a lány, aki kilép abból a házból, milliószor erősebb lesz, mint az a lány, aki belépett.

Ezzel Charlie elveszi a karját Debra Jo derekáról, tesz egy kis lépést hátra, és rácsap a lány levágott szárú kék farmerbe bújtatott fenekére, elindítva cicáját a Hirshberg-ház felé.

1968-ban Terry Melcher, a Byrds lemezproducere, a Paul Revere and the Raiders szellemi atyja és a Columbia Records csodagyereke tetemes időt töltött Charlie Manson és Családja társaságában, amikor azok Dennis Wilson hollywoodi otthonában vertek tábort és a Beach Boys vérét szívták. Terry Melcher sosem volt annyira meggyőződve Charlie zenei tehetségéről, mint Wilson. Manson zenészi ambíciói kapcsán Terry nem azt gondolta, hogy Charlie kutyaütő lenne. Őszinte véleménye Charlie zenéjéről az volt, hogy Manson nagyon-nagyon-nagyon *nem rossz*.

De ha *volt* is Charlie Mansonban valami, akkor az a folkos énekes-dalszerző típus. És ebben a népes társaságban Charlie labdába sem rúghatott Neil Young, Phil Ochs, Dave Van Ronk, Ramblin' Jack Elliott, Mickey Newbury, Lee Dresser, Sammy Walker és igazából a korszak bármelyik ismert folkdalénekesé mellett. Ráadásul a folkszintér – abban a formájában, ahogyan csak pár kurta évvel korábban létezett – kifújtt. Ekkorra a folkzenészek, akik nevet szereztek maguknak, beröföntették az erősítőiket és rocksztárok akartak lenni.

És mivel Terry Melcher a Columbia Recordsot képviselte, amelynek istállójában már eleve ott volt Bob Dylan, nem szorultak rá Charlie-ra. Ráadásul Melcher már nem is az akusztikus énekes-dalszerző témában utazott (ha abban utazott valaha). A Paul Revere and the Raiders a Top 40 rádiópop egyik királyává tette. Nem ostromolta a Vanguard Records kiadót, hogy tehetségeket csábítson át a Columbiához. A következő cuki, kócos, firnyákos fiúbandát kereste, amely fülbemászó friss szerzeményekkel áll elő, fellép az *American Bandstand*ben és az összes többi helyi tévéadó

rockműsorában (*Groovy, Boss City, The Real Don Steele Show, Where the Action Is, It's Happening*), miközben helyért verseng a *Sixteen* és a *Tiger Beat* magazin lapjain. Lehet, hogy Bobby Beausoleil belefér, de Charles Manson biztosan nem.

Nem arról van szó, hogy Charlie-nak nem volt *tehetsége* – hanem hogy *kevés* volt neki. Ahhoz viszont hiányzott belőle az önfegyelem, hogy többet hozzon ki abból a kevéske tehetségéből. Ha erősebb dalai lettek volna, az sem győzi meg Terryt, hogy vegyen fel egy Manson-lemezt a Columbiának. Azt viszont elérhette volna, hogy Melcher elvigye az egyik dalát Linda Ronstadthoz felvenni.

Terry érdekes, elszállt alaknak tartotta Charlie-t. De még ennek fényében sem esett tőle annyira hasra, mint a többi barátja (Dennis Wilson és Gregg Jakobson). Terry Melcher nem azért töltött olyan sok időt Charlie-val és a Családdal, amikor megszállták Dennis Wilson kéglijét, mert lemezproducerként bármiféle üzleti lehetőséget látott volna Mansonban. Hanem azért, mert Terry imádott kefélni a tizenöt éves, sötét hajú angyallal, Debra Jo Hillhouse-zal, aki összebútorozott a családdal. Amikor Terry először találkozott a lánnyal, még az igazi nevét használta, a Debra Jót. Ám nem sokkal később már csak a „családi” nevére, a Pussycatre hallgatott.

Debra Jo tizenöt éves korában csatlakozott Charlie családjához, akkoriban ő volt a legfiatalabb a bandában, és kétségkívül a legszebb is. Csak a szoborszerű szépség, Leslie Van Houten kelhetett versenyre vele. És nem Terry Melcher volt az egyetlen – Dennis Wilson is szeretett Debra Jóval kefélni. Ami azt illeti, Manson az összes komoly összeköttetését a Los Angeles-i zenei színtérrel nem a zenéjének, hanem Debra Jo Hillhouse pelyhes puncijának köszönhette. Debra Jo különleges helyet foglalt el Terry Melcher szívében. (Ha tudott volna énekelni, neki biztosan jut lemezszerződés.)

És ne feledjük, mindez akkoriban történt, amikor Terry Melcher a hatvanas évek szépségideáljával, Candice Bergennel élt.

De hiába várta otthon a gyönyörű szőke Candy Bergen, Terry nem bírt lemondani a Pussycat-pásztorórákról. Egy alkalommal a vonzalma annyira gátlástalanná vált, hogy megpróbálta felvenni Debra Jót szobalánynak, és az otthonába költöztetni a Cielo Drive-ra

Candyhez és hozzá. (Lehet, hogy nem Candice Bergen korának legfényesebb elméje, de annyi esze még neki is volt, hogy lefújja az ötletet.)

Debra Jo Hillhouse-ból ártatlan kiscicajelleg sugárzott (ezért keresztelte el Charlie Pussycatnek, vagyis cicamicának), amitől sok idősebb férfi beléhabarodott, többek között a Straight Satans motorosbanda tagjai is, akik Charlie és a Család körül lebzseltek a Spahn-tanyán.

Az tette egyedivé Debra Jót az összes többi lány közül, akiket Charlie maga köré gyűjtött, hogy ő még tartotta a kapcsolatot az apjával, az apja pedig tartotta a kapcsolatot Charlie-val. Bizonyos fokig az összes többi lány a szüleivel való tönkrement viszonya miatt csatlakozott Charlie Családjához. Megtagadni a szüleidet, elválni a valódi családotól, az új Családod tagjává válni, ahol Charlie az *apuci*, ezek mind részei voltak Manson szemfényvesztésének. Ám Debra Jo Hillhouse esetében a lány az apján keresztül ismerkedett meg Charlie-val egy évvel korábban.

Egy délután, miután Dennis Wilson billiárdtermében szexeltek, majd közösen elszívtak egy spanglit és jéghideg üveges mexikói sört ittak, Terry Melcher kifaggatta Debra Jót arról, hogyan került először kapcsolatba Charles Mansonnal.

– Apa felvette, amikor stoppolt – felelte Debra.

– Na várjunk csak – vetette közbe meglepetten Terry –, az apádon keresztül ismerted meg Charlie-t?

A lány bólintott bozontos barna fejével.

– Charlie stoppolt – ismételte meg. – Apa felvette, aztán beszélgetni kezdtek. Egy hullámhosszon voltak. Úgyhogy apa hazahozta vacsorára. Így ismerkedtünk meg.

Terry nagyon szippantott a spangliból, majd továbbadta Debra Jónak. Lent tartotta a marihuánafüstöt, és azt kérdezte a lánytól:

– Mennyi idővel ezután szöktél el Charlie-val?

– Aznap éjjel – felelte a lány. – Kiszöktem a házból, és dugtunk apa kocsijában. Aztán megszereztem a kocsikulcsokat, elkötöttük az autót és elhajtottunk.

Összefosom magam, gondolta Terry. Ez meg hogy a faszba sikerült egy olyan kis gnómnak, mint Charlie? A rusnya hippi

tramplikat, mint Mary Brunner vagy Patty Krenwinkel, még megértem. De egy ilyen dögös kis maca, mint Debra Jo?

Ezután Debra Jo elmesélte neki Manson és Hillhouse-ék teljes örült történetét. Ami azzal végződött, hogy az apja megkérdezte Charlie-t, csatlakozhat-e a Családhoz.

– Te most viccelsz, baszki! – kiáltott fel erre Terry.

Debra mosolyogva csóválta a fejét, miszerint nem viccel. Aztán hozzátette:

– De ez még Charlie-nak is túl fura lett volna.

Édes faszom, gondolta Terry. Ő még Candy Bergent sem bírja meggyőzni, hogy felfogadjanak egy hippis szobalányt, miközben Charlie láthatóan gond nélkül rávesz bárkit bármire. Akármilyen vonzerővel is bírt Charlie, Terryre nem hatott, de még így is nyilvánvaló volt számára, hogy Charlie *tud* valamit. Fénykorában látta, hogy a rocksztárok elég cifra dolgokra bírják rá a hippicsajokat. De az apjukat? Ezzel új szintre emelte a manipulációt. Terry kételkedett benne, hogy akár Mick Jaggernek sikerülne egy ilyen húzás.

Debra Jo láthatóan remegő térddel, lassan közeledik a Hirshberg-házhoz. Átvág a harmatos gyepen. Érti a fű nedvességét nagy meztelen talpán, és felélénkül finom hűvösétől. Amikor a gyepről a hátsó kertkapu felé vezető ösvényre lép, nedves lábnyomokat hagy maga után.

Átnyúl a fakapu mögött, és amilyen lassan csak tudja, leemeli túloldalán a rozsdás fémreteszt, kinyitja a kaput, és belép a hátsó udvarra. Barátai, akik az utcai járdáról nézik, lassan eltűnnek a szeme elől.

Pussycat magára maradt Hirshbergék kertjében. A környezetét fürkészi. Ott egy vesealakú medence. Zöld fű. Egy nagy fa. Piknikasztalok. Meg pár viharvert gyerektricikli. De a triciklittől eltekintve a hátsó udvar ugyanolyan tipp-topp és gondozott, mint a ház utcafrontja.

Ekkor Charlie hangja suttog a lány fülébe: *Hogy van a szíved?*

A lány hangosan válaszol a hangnak a fejében:

– Ver, mint a légkalapács.

Csillapítsd le, Pussycat, duruzsolja Charlie. Ez a dzsungeldobolás fel fogja ébreszteni az egész rohadt háztömböt. Parancsolj a szívednek, utasítja, és szedd össze magad. Nézz körül.

A lány kicsit alaposabban elgondolkodva szemügyre veszi a hátsó kertet, miközben szapora szívverése valamelyest lassul.

Ki lakik itt?, kérdezi Charlie.

– Nem tudom... Hirshbergék, gondolom.

Nem a nevük érdekel, suttogja savasan Charlie. Kik ők? Vannak gyerekeik? Látsz játékokat?

A lány a triciklikre néz, és bólint.

Sok játékot látsz?, kérdezi Charlie. *Hintákat?*

– Nem – feleli a lány –, csak pár triciklit.

Ebből mire következtetsz?, kérdezi Charlie.

– Nem tudom, mire kellene?

Ácsi, kislány, korholja kedvesen Charlie, itt csak én használhatok kérdőjeleket. Te pedig pontokkal válaszolsz, értve vagyok?

A lány bólint.

Tehát vagy vannak gyerekeik, vagy gyerekismerőseik, rakja össze Charlie. Talán nagymama és nagypapa? Később választ találunk a kérdésre. Gazdagok?

A lány bólint.

Honnan tudod?, teszi próbára Charlie.

– Mégiscsak itt laknak – feleli a lány kissé gúnyosan.

Ne olyan hevesen, Pussycat, figyelmezteti Charlie. Ne ítéld elsőre, kicsikém. Lehet, hogy bérlik. Lehet, hogy négy stewardess vagy pincérnő él együtt, és összedobják a lakbért. Majd hirtelen azt kérdezi: *Van medencéjük?*

– Van – feleli a lány.

Érintsd meg a vizet, utasítja Charlie.

Pussycat az udvar nagy részét borító fűvön keresztül odalopózik az úszómedencéhez. A vízbe dugja az ujját.

Amikor a kezén érzi a nedvességet, a hang a fejében azt kérdezi: *Meleg?*

A lány bólint.

Akkor gazdagok, magyarázza Charlie. *Csak a gazdagok engedhetik meg maguknak, hogy mindig fűtsék a medencét.*

Logikus, gondolja Pussycat.

Készen állsz belépni a házba?, suttogja Charlie.

A lány bólint.

Ne bólogass nekem, ribanc!, csattan fel Charlie. *Kérdeztem tőled valamit. Készen állsz belépni a házba?*

– Igen – feleli a lány.

Mit igen?, kérdezi Charlie.

– Igen... uram? – találgat a lány.

Charlie hangosan felháborodik.

Nem „igen, uram”, az isten bassza meg, és mit mondtam én neked a kérdőjelekről?

A lány válaszol, a helyzetét tekintve hangosabban is, mint kellene:

– Igen, készen állok!

Charlie lelkesen azt feleli a fejében: *Ez a beszéd! Okos kislány! Milyen ajtó vezet a hátsó udvarról a házukba?*

A lány a házra pillant.

– Üveg tolóajtó.

Hát, akkor mázlid van, kölyök. Az ilyen ajtókat a biztonság nagy hívei általában elfelejtik bereteszelni. Osonj oda, és lássuk, meddig tart a szerencséd.

Miközben csupasz lábbal araszol a nedves fűben a hátsó terasz felé, Debra Jo arra gondol: *ha tényleg mázlista vagyok, akkor az ajtó be lesz reteszelve, és hazamehetek.* Az üvegajtó felé nyúl, és leguggol. Bekukucskál. Minden sötét. Semmi mozgás. Erősen fülel. Megint ritmikusan tamtamoló szívverésének törzsi dobjain kívül nem hall más hangot. Egyik karjával benyúl, és megrántja a súlyos tolóajtót. Meg se moccan.

Charlie újra megszólal a fejében:

Ezek az ajtók néha nehezek. Próbáld erősebben, mindkét kezeddal.

Ezúttal a lány mindkét kezével megragadja a fogantyút, és még erősebben megrántja az ajtót. Résnyire kinyílik. Látva, hogy az ajtó tényleg elmozdult, a lánynak elakad a lélegzete.

A picsába, gondolja. Muszáj lesz bemennem.

Hallja, ahogy Charlie vigyorog a fejében. Majd behatol a lelkébe, hogy átnavigálja a borzonga-besurranás következő szakaszán. Nos,

mielőtt bemennél a házba, tipord el az egódat. Számold fel. Maradj négykézláb, mint egy cicamica. Nincs több erőd, mint egy környékbeli macskának, amelyik szétnéz egy házban, mert nyitva hagyták a hátsó ajtót. Megértetted?

A lány bólint.

Hagyd nyitva a tolóajtót, mondja Charlie, *arra az esetre, ha sietve kellene távoznod.*

Pussycat elhúzza a függönyt, és bemászik a házba. Négykézláb áthalad a konyha kemény, hűvös linóleumpadlóján a bolyhos szőnyeggel fedett nappaliba.

Amint a nappali közepére ér, a fenekére ül a padlón, megvárja, amíg a szeme hozzászokik a sötétséghez, majd alaposan felméri a környezetét.

Charlie tovább bombázza a kérdőjeleivel:

Kik ezek az emberek? Mennyi idősek? Középkorúak? Szülők vagy nagyszülők?

– Nem tudom – feleli a lány.

Nézd meg a bútoraidat, mondja neki Charlie, *a dísz tárgyaikat.*

Pussycat a szobát fürkészi. A bekeretezett képekre néz a falon, a tévé felett, a csecsebecsékre a kandallópárkányon, meglátja a hifilejátszót egy halom falnak támasztott bakelitlemezzel.

Odamászik a lemezekhez, és átlapozza őket.

Rudy Vallée.

Kate Smith.

Jackie Gleason.

Frankie Laine.

Jack Jones.

John Gary.

A Broadway szereposztásával felvett lemezek: *South Pacific*, *Hegedűs a háztetőn*, *Nem, nem, Nanette*. *Exodus* filmzenealbum.

– Öregek – mondja Pussycat Charlie-nak. – Talán nagyszülők.

Ne találgassunk, Debra Jo, gondoljuk végig logikusan. Itt élnek a gyerekeik?, kérdezi Charlie.

– Nem tudom – feleli a lány.

Akkor nézz körül, utasítja Charlie.

A lány engedelmeskedik: a lakás egyértelműen rendezett.

– Van pár játék az udvaron – feleli –, de nem hiszem, hogy a gyerekeik itt élnének.

Miből gondolod?, kérdezi Charlie.

– Mert ebben a lakásban öregek laknak – dönti el a lány. – Az öregek tiszták. Szeretik a rendet. Minden a helyén. Ezt a luxust a gyerekesek nem engedhetik meg maguknak.

Ügyes vagy, Pussycat. A lány érzi, ahogy Charlie mosolya átjárja az egész testét. *Hogy bírja a kis szíved?*

– Nyugodt.

Hiszek neked. Látod a lépcsőt?

A lány bólint.

Hogy van az egód?

– Nincs egóm.

Akkor talán készen állsz rá, hogy felemelkedj a földről.

Pussycat feláll a padlóról. Teljesen felegyenesedve nézve másképp fest a helyiség. Kibújik a fekete pólójából, áthúzza a fején és a bozontos haján, majd hagyja, hogy a bolyhos szőnyegpadlóra hulljon. Kigombolja és lehúzza a cipzárt a levágott szárú Levi's farmerén, majd csendesen lecsúsztatja meztelen lábán. Végül kibújik koszos bugyijából, és ledobja a levetett ruhahalomra. Amint megszabadult az összes ruhájától, a meztelen lány lehajol, felemeli a forrónadrágot a halomról, benyúl dudorodó oldalzsebébe és elővesz belőle egy piros villanykörtét. A szájába teszi a körtét, ajka összeszorul az ezüstszínű fémmeneten.

Aztán meztelenül és négykézláb felmászik a szőnyeggel fedett lépcsőn, amely a ház emeletére vezet. Csupasz, macskaszerű teste lágyan és halkán oson a hálószobák felé.

Amikor felér a lépcsőn, lassan jobbra, majd balra fordul, és balra meglátja az ajtót, amely a nagy hálószoba bejáratának tűnik. Charlie egyelőre eltűnt a fejéből, Debra Jo teljesen magára maradt. Becenevéhez híven a tenyerén és a térdén támaszkodva átüget a folyosón a félig nyitott hálószobaajtó felé.

Egőmentes lendülettel szótlánul bedugja a fejét az ajtórésein, és beles a sötét hálószobába. A padlószintről szétnézve Pussycat rájön, hogy helyesen következtetett, ez valóban a nagy hálószoba, és a Craftmatic nagy méretű hitvesi ágyában fekvő pár valóban nagyszülő korú.

Pussycat bekúszik a szobába, úgy forgatva meztelen testét, hogy átférjen az ajtórésen, mindeközben ügyelve rá, nehogy hozzáérjen az ajtóhoz, és elárulja egy nyikorgó sarokvas. Miután sikeresen bemanőverezte tagjait a helyiségbe, az ágyra emeli a tekintetét. A kék alapon függőleges fehér csíkos pizsamában alvó öregember fekszik közelebb hozzá és az ajtóhoz.

A szoba ízületi fájdalmak elleni Ben-Gay krémtől, Pine-Sol fenyőillatú légfrissítőtől, Old Spice-től és lábszagtól illatozik. A légkondicionáló, amely jobbra a távolabbik ablaknál áll ki a falból, rendületlen alapzajjal zúg, ami segít elnyomni a lány mozgásának neszeit. Ez a jó hír. A rossz az, hogy a hálósobában sokkal hidegebb van, mint a nappaliban és az emeleti folyosón volt. Libabőr borzolja fedetlen bőrét, akár a kiütések. A popsiján kiütkező libabőrtől a Charlie által Pussycatnek keresztelt lány úgy érzi, ilyen, amikor valakinek farka nőtt. Beleélve magát a házimacska-színjátékba, kicsit megrázza csontos farát. De ettől még a hűvös nem jelent számára akadályt. Sőt, akár egy hegyi patak hús, frissítő vizétől, amikor a hideg levegő először ér hozzá meleg bőréhez, a lány felélénkül a testén végigfutó borzongástól.

Debra Jo közelebb araszol az ágyhoz. Négy lábú macskapózból lassan térdelésbe emelkedik. Az arca nagyon közel jár az ágyában szundikáló öregemberéhez. A szájából kiálló piros villanykörtétől a lány arca emberen túli kifejezéstelen vonásokat ölt, átmenetet képezve egy robot és egy felfújható guminő között. Csak egyetlen hosszú vonalat alkotó markáns fekete szemöldöke tükröz bármilyen érzelmet.

Szemügyre veszi az alvó öregember arcát. A férfi horkolással határos nehéz légzését. Vékony szálú ősz tincseit, amelyek kerek koponyájából sarjadnak, és minden egyes hajszáluk a maga útját járja. Fogatlan szájának behorpadt ajkait. A lány az ágy melletti éjjeliszekrényre néz, és a szemüveg, a lámpa és a kis óra mellett valóban megpillant egy műfogsort egy pohár zavaros vízben.

Elszakítja kíváncsi tekintetét a protézistől és az alvó vén trottyra néz, majd a mellette szundító agg hálótársára. A nő kissé dagadt a férje csontsovány, vámpírszerű alkatához képest. Ellentétben az öreg zabolátlan fehér hajgubancával, a hölgy feszes hajkarikákban tartja élénk narancssárgára festett frizuráját, amelynek karbantartása

nyilvánvalóan negyed tubus hajfixálót és heti rendszerességű látogatásokat igényel a szépségszalomba.

Debra Jo felemeli a kezét, az alvó öregember arcára teszi, és megmozgatja az ujját. Az öreg meg sem moccan, csak folytatja a hangos, ritmikus légzést. A lány most már biztos magában, úgyhogy lassan két lábra áll a térdelésből. Annyi időt töltött padlósinten macskatesttartásban, hogy teljesen felegyenesedve Gulliver-szerű óriásnak érzi magát.

Talppárnáin hangtalanul ellép az ágytól és az abban fekvőktől, keresztül megy a szobán az utcafrontra néző ablakhoz. A függöny el van húzva, Debra Jo kiles az üvegen, és meglátja Charlie-t és a barátait egymás mellett a ház előtti járdán. Froggy veszi észre először, ugrál és lelkesen integet a lánynak. A csoport többi tagja úgy integet fel neki, mintha a *Beverly Hillbillies* végfőcímét utánoznák.

Debra Jo a szájából kiálló piros villanykörtével lenéz rájuk Hirshbergék hálószoobaablakából, és visszainteget. Halkan a nő pipereasztala előtti faszékhez megy, felemeli, és az ablakhoz viszi. Az ablak mellett áll egy éjjeli lámpa is. A lány lopott pillantást vet az alvó párra, hogy megbizonyosodjon róla, nem zavarta fel őket, majd lassan elkezd lecsavarozni a lámpa tetejét, amely a helyén tartja a lámpaernyőt. Amint végzett és az asztalra tette a csavart, hangtalanul leemeli a lámpaernyőt az aljzatról, és halkan a padlóra teszi. Mindeközben figyel az ágyban fekvő párt, nehogy magukhoz térjenek. Eddig minden oké. Mindkét szemét a vénségeken tartva kicsavarja a villanykörtét.

Eddig messze ez jár a legtöbb zajjal, habár a pár ritmikus légzése, a légkondicionáló zúgása és saját eltiport egója elejét vette a drasztikus változásnak a szoba egyensúlyában. Az utolsó csavarás után Debra Jo kiemeli a villanykörtét a lámpából. Hangtalanul a hálószooba szőnyegpadlójára teszi. A barna hajú behatoló kiveszi a piros villanykörtét a szájából, és betekeri a lámpa foglalatába. Amikor tovább már nem bírja csavarni, tudja, hogy elvégezte a feladatot.

Kattanásig tekeri a kis gombot a lámpán, mire a szobát vörös ragyogás tölti be. Az ágyban fekvő párra néz, hogy reagálnak-e a hangulatváltozásra, készen arra, hogy kirohanjon, ha a vörös fény

megzavarná a REM alvásfázisukat. De az alacsony teljesítményű vörös villanykörte nem elég ahhoz, hogy megbolygassa álmukat.

Úgyhogy Debra Jo felmászik az ablak előtti székre, meztelen testét keretbe fogja az ablakpárkány, és hátulról vörös fény világítja meg, mintha egy amszterdami kirakatban állna Pasadena szívében. Lemosolyog barátaira a járdán, akik izgatottan fel-alá ugrálnak teljesítményét ünnepeelve. A tizenhat éves barnaság kinti barátainak legnagyobb örömére go-go táncra perdül az ablakban. Tapsolnak és éljeneznek. A lány fel-le hullámszik, egyre vadabbul táncol, miközben barátai huhognak és füttyögnek, mígnem Debra Jo leugrik a székről, átrohan a szobán, és „Geronimo!” kurjantással az alvó öregekre veti magát az ágyban.

Az idős pár arra ébred, hogy egy meztelen barna fruska hentereg velük az ágyban, miközben eszement módjára vihog. Az öregasszony vérfagyasztó sikolyt hallat, miközben az öregember azt hadarja, hogy: – Mi a jó isten?

Debra Jo átkarolja az öregembert, és nagy csókot nyom fogatlan szájára. Amikor az öreg sikoltani próbál, a lány a szájába dugja a nyelvét. Aztán elengedi, kiugrik az ágyból és kiszalad a szobából, le a lépcsőn, át a nappalin (közben összeszedi a ruháit), ki az üveg tolóajtón, keresztül az udvaron és a kertkapun, át a ház előtti gyepen, majd Családjával kacagva végig a Greenbriar Lane-en.

Hatodik fejezet

Hollywood vagy bukta

Dallas határában Négy évvel korábban

A rodeócowboy a koszos fehér '59-es Cadillac Coupe de Ville-ben, amely egy koszos fehér lószállító utánfutót húzott maga után, benne egy koszos barna lóval, nagyjából negyed mérfölddel azelőtt észrevette a felemelt hüvelykujjal a Dallasról kivezető autópálya mellett álló fiatal hölgyet, hogy odaért volna hozzá. A lány feszes rózsaszín pólót viselt banánsárga miniszoknyával, lába hosszú és a lábfejével együtt meztelen, fején fehér szalmakalap, hóna alatt vászon málhazsák. Amint a cowboy közelebb ért, meglátta, hogy a rózsaszín póló hatalmas táncoló cickókon feszül, és a hosszú, meztelen virgácsok szokatlanul fehérek.

Ahogy lehúzódott az út mellé, és a lány lehajolt, hogy benézzen hozzá a kocsis utasülés felőli ablakán, a férfi észrevette a fehér szalmakalap alól kilógó hosszú, aranyszőke tincseket; a stoppos úgy huszonkét éves lehetett, és istentelenül jó bőr.

– Kő' egy fuvar? – tette fel a költői kérdést.

– Hogyne kéne – vágta rá a szőke texasi akcentus nélkül.

A cowboy lehalkította a Tulare poráról daloló Merle Haggardot a rádióban, és azt kérdezte:

– Merre mégy?

– Kaliforniába – felelte a bögyös szőke.

A cowboy felhorkanva bagót köpött egy üres Texaco papír kávéspohárba, amely tizedéig volt barna nyállal.

– Kaliforniába? Az se itt van.

– Tudom – bólogatott a lány. – Ki tud segíteni?

– Kalifornia felé nem járok – tisztázta a cowboy –, de hétre ki akarok érni Texasból. Ki tudlak tenni Új-Mexikóban.

- Kezdetnek megteszi, cowboy – mosolygott a lány.
- Akkó' pattanj be, cowgirl – mosolygott vissza a cowboy.

Mielőtt rászánta volna magát, hogy beszálljon a Caddybe, a lány alaposabban szemügyre vette a cowboyt. Valahol negyvenhét körül lehetett, jóképű, de viharvert (kábé, mint a Cadillacje): fehér szalma cowboykalap, krémszínű, patentgombos veszkó stílusú ing foltokkal a hóna alatt, és egy nagy csipet bagó az alsó ajkán. Benézett a hátsó ülésen heverő málhazsákra, amely nem sokban különbözött az övétől. Eltekintve attól, hogy ennek olajzöld katonai kinézete volt, míg az övé fekete, és a 7 Up logója díszelgett rajta. Elnézett a Cadillac farokrésze mögött a vonóhorogra akasztott utánfutóra, és azt kérdezte:

- Van ló abban az utánfutóban?
- Hogyne vóna – felelte a cowboy.
- Hogy hívják a legényt?
- Kanca az, és Mézesbogaramnak – felelte ízes kiejtéssel a férfi.

– Hát – mosolygott a lány –, azt hiszem, aki Mézesbogaramnak kereszteli a kancáját, az nem fog megerőszkolni.

– Nem úgy van az – vigyorgott rá a cowboy. – Ha egy pacák Bostoni Fojtogatónak kereszteli a nagy fekete csődörét, na őbenne megbízhatasz – kacsintott.

– Hát – vágta rá a szőke – akkor így jártam. – Ezzel bedobta a málhazsákját a férfié mellé a hátsó ülésre. Kinyitotta az ajtót, és beszállt a Cadillacbe.

– Szarakodik az ajtó – figyelmeztette a cowboy. – Csapd be erősen.

A lány újra kinyitotta az ajtót, és engedelmeskedve az utasításnak, erősen becsapta.

– Ez a beszéd – felelte a férfi, miközben a kocsival visszasorolt az autópályára.

A cowboy sofőr kezdeményezett beszélgetést.

– Szóval Kalifornián belül merre? – Újra tisztos hangerőre tekerte Merle Haggardot. – L. A.-be, San Franciscóba vagy Pomonába?

– Ki stoppolna el Texasból Pomonába? – kérdezett vissza a lány.

– Velem előfordulhat – vallotta be a cowboy. – De én nem vagyok fürdőruhás szőke szépség.

– Los Angelesbe – felelte a lány.

– Szörfözni? – kérdezte a cowboy. – Mint Annette Funicello?

– Szerintem ő nem igazi szörfös – felelte a szőke. – Sőt, Frankie-vel együtt még le sincsenek barnulva. Még te is barnább vagy náluk.

– Ja, meg ráncból is úgy ötten több van a homlokomon. – Csinos utasára nézett, és azt mondta: – Egyem a drága szíved, hogy leburnulnak hívod azt a cserzett bőrömet.

A fiatal stoppos bemutatkozott az idősebb cowboynak, elárulták egymásnak a nevüket és kezet ráztak.

– Szóval hová mégy? – kérdezte újra a cowboy.

– Los Angelesbe. Vár a fiúm.

A szőkére nem várt fiú Los Angelesben. Csak úgy kitalálta, hogy ezt fogja mondani a magányos fickóknak, akik felveszik. Aztán a következő háromnegyed órában tovább beszélt a képzelte barátjáról, és mindez a stoppolási módszeréhez tartozott. Tonynak nevezte el.

A Tony-duma előadása közben kezdett el valamennyire bízni a fehér kalapos cowboyban, mert az csalódottnak sem tűnt, és továbbra is érdeklődést mutatott Anthonyval közös új L. A.-i élete iránt.

– Hát, ha engem kérdelek – mondta texasi tájszólással a cowboy –, szerencsés pacák ez a Tony!

– Ti hová mentek Mézesbogarammal? – kérdezte a szőke.

Most a cowboyon volt a sor, hogy kicsit titkolózzon. Mézesbogarammal az arizonai Prescottba tartott. Ugyanis a cowboy rodeós volt; a hétvégén épp befejezte a Wild West Weekend nevű rodeót Dallasban, ahol nagy hejehujahaj győzelmet aratott, és összevissza törte a maradék ép porcikáit. Most a szülővárosába, Prescottba tartott, egy újabb rodeóra a következő utáni hétvégén. A Prescotti Telepesnapok volt az első valaha megtartott rodeó 1888-ban, és ott dögöljön meg, ha hazai pályán veszít. Minderről tartotta a száját a törökülésben ülő hosszú combú szőkének az anyósülésen, mert őszintén szólva nem volt benne biztos, hogy hosszú távon

vágyik a társaságára. Úgyhogy részletesen beszélt a dallasi rodeóról, ahol most végzett, és homályosan arról, hová tartanak a lovával. De az út során egyre jobban megismerték egymást, és apránként leengedték védőfalaikat.

Mivel Texasból származott és egy katona lánya, a szőke megkedvelte ezt a fifikás tanyasi bugrist. És a fickónak is tetszett a lány, nem csak a csomagolása. Megvolt a magához való esze – ez már az alkalmi szóváltásból kiderült. Ahogy többet társalogtak, a lány még azt is elárulta, hogy folyékonyan beszél olaszul, mivel a családja Olaszországban lakott az apja katonai karrierje miatt. Ez elegendő volt ahhoz, hogy a cowboy elkönyvelje zseninek, főleg, hogy a legtöbb csaj, akivel elment, angolul is alig bírt megmakkanni (a mexikói lányokra bukott).

A mezítlás szőkének biztos valami baj van a fejével, ha nem érzi, milyen szemrevaló. Viszont a lány személyiségében nem a külső volt a meghatározó. Hanem a kedves hozzáállás, a mások iránti kíváncsiság, és hogy őszinte várakozással tekintett a kalandokra – habár kissé tartott a veszedelmektől, amelyek egy fiatal nőre leselkednek az országúton, mindenesetre lelkes volt. És ezzel máris az ujjá köré csavarta a cowboyt. Sőt, nyugodtan állíthatjuk, hogy a cowboyban gyengéd érzelmek támadtak iránta. De mivel az ifjú hölgy nem lehetett több huszonkettőnél, így nem fért bele a cowboy erkölcsi által kijelölt határokba. Szabálya volt rá, hogy sosem hancúrozik senkivel, aki fiatalabb a huszonöt éves lányánál. Ámbátor ez a *szabály* lefokozható lenne *javaslattá*, ha az utas ragaszkodik hozzá, de a cowboy tisztában volt vele, ennek milyen kicsi a valószínűsége. Egy lengén öltözött csinos utas és a barátságos sofőrje voltak, semmi több, és ezzel meg is békélt.

Megálltak enni egy ócska kifőzdében, amikor átlépték a texasi államhatárt Új-Mexikóba. Ha a lánynak nem lett volna pénze, a cowboy meghívta volna egy tányér csilire, de mivel volt neki, így nem tette. Autóztak még két órát, majd este kilenc körül lehúzódtak egy motelnél.

Oké, gondolta a szőke, ha a cowboy rám akar mozdulni, akkor most fog próbálkozni.

De nem adott rá neki lehetőséget. Mielőtt egyáltalán a fickó felajánlhatta volna neki, hogy alhat a kocsis hátsó ülésén, a lány

kivette hátulról a málhazsákját, és búcsúzóul megölelte. A cowboy nézte, ahogy mezítláb elsétált a sötét messzeségbe.

Az együtt töltött idejük (nagyjából hat óra) alatt amint a lány elengedte magát a férfi társaságában, felfedte az igazi okát, amiért Los Angelesbe megy. Színésznő akar lenni és filmekben, vagy legalább a tévében szerepelni. Bevallotta, hogy eddig azért nem akarta elmondani, mert akkora közhely. Ráadásul úgy hangzik, mint egy texasi szépségkirálynő légből kapott vágyálma, amitől üresfejű szőkének hinnék. És teljes joggal. Az apja pontosan így gondolta.

De a cowboy dohánylevet köpött a kis papírpoharába, és vitába szállt vele. Azt mondta, egy ilyen átkozottul formás nőci hülye lenne, ha nem próbálná ki magát a filmiparban. Ráadásul, mondta a lánynak, szerinte cseppet sem esélytelen.

– No, ha az unokahúgom, Sherry akarna Hollywoodba menni, hogy ő legyen a következő Sophia Loren, az légből kapott lenne. De egy olyan takaros lányka, mint te... – gondolkodott hangosan – ... nem lennék meglepve, ha hamarost Tony Curtis mellett látnálak színészkedni.

Ahogy a lány eltűnt az éjszakában, mielőtt még hallótávolságon kívül ért volna, a cowboy pedig bejelentkezett volna a hotelbe, a fickó utánakiabált még egy utolsó lelkesítő mondatot:

– Ne feledd, mit mondtam: ha majd Tony Curtisszel színészkedel, add át neki üdvözetem!

A szőke megfordult, és visszakiabált a cowboynak:

– Úgy lesz, Ace, viszlát a moziban! – A lány búcsút intett, és elsétált.

És amikor Sharon Tate mozifilmben debütált Tony Curtis oldalán a *Ne kavargd hullámokat!* című butuska vígjátékban, azt mondta Tony Curtisnek:

– Ace Woody üdvözetét küldi.

Hetedik fejezet

„Jó reggelt, Klassz Angeles!”

1969. február 8., szombat

6:30

Cliff Karmann Ghiája végiggurul a lényegében kihalt utcán, amelyet világszerte Sunset Strip néven ismernek. Cliff számára ez a munkaidő kezdete, kocsival elmegy a főnöke házáig, hogy elvigye Ricket a Twentieth Century Fox stúdióhoz a nyolcórás kezdésre. Ahogy Cliff meghajtja a kis Volkswagen motort a Sunset Boulevardon reggel fél hétkor, arra gondol: *ha New York a város, amelyik sosem alszik, Los Angeles éjnek évadján és a kora hajnali órákban visszaváltozik a sivataggá, ami a lebetonozása előtt volt.* Egy köztéri szemetesekukában kotorászó magányos prérifarkas szemlélteti, mennyire helytálló ez a gondolat. Az autórádióban Cliff meghallja Robert W. Morgan („a Klasszkadőr”) hangját, a KHJ 93 kora reggeli lemezlovasáét, amint korán kelő hallgatóságának kiabál: „Jó reggel, Klassz Angeles!”

A hatvanas években és a hetvenes évek elején egész Los Angeles a KHJ 93 ritmusára pörgött. Klassz Rádió néven ismerték, ahol Klassz DJ-k játsszák a Klassz dallamokat Klassz Angelesben. Hacsak nem Wattsben, Comptonban vagy Inglewoodban éltél. Minden más esetben a KJLH soul tempója adta a ritmust.

A KHJ sugározta a Beatles, a Rolling Stones, a Monkees, a Paul Revere and the Raiders, a Mamas and the Papas, a Box Tops és a Lovin’ Spoonful baró hatvanas évekbeli dallamait, mellé olyan mára elfeledett bandákkal, mint a Royal Guardsmen, a Buchanan Brothers, a Tompall and the Glaser Brothers, a 1910 Fruitgum Company, az Ohio Express, a Mojo Men, a Love Generation meg hasonszórú társaik. Ráadásul ennél az adónál pörgették a

lemezeket a legjobb DJ-k, Morgan mellett Sam Riddle, Bobby Tripp, Humble Harve (aki Cliffhez hasonlóan később megöli a feleségét. De Harve nem ússza meg), Johnny Williams, Charlie Tuna és Amerika első számú lemezlovasa, Real Don Steele. Emellett Robert W. Morgannek, Sam Riddle-nek és Don Steele-nek egyaránt helyi Los Angeles-i zenés műsora futott a KHJ tévécsatornáján, a Channel 9-on. Morgan volt a *Groovy* házigazdája, Riddle a *Boss City*-é, Steele pedig értelemszerűen a *Real Don Steele Show*-é.

A KHJ rádió- és tévéadóit uralták a korszellemnek megfelelő dallamokkal, agyament promóciós játékaikkal, az adó által szponzorált örületes koncertekkel és bohóckodó bemondóik eredeti humorával.

Sam Riddle a reggel kilenc és dél közötti hallgatóit az „Üdv a zene szerelmeseinek!” szöveggel köszöntötte. Real Don Steele pedig rendszeresen felhívta rá hallgatói figyelmét, hogy „Tina Delgado él!” (ami a legnépszerűbb, és soha el nem magyarázott visszatérő tréfája volt).

Miközben Cliff felhajt az egyik hollywoodi lakóövezet dombjára, és Robin W. Morgan élő reklámja a Tanya barnítókrémről átúszik Simon and Garfunkel csapból is folyó slágere, a „Mrs. Robinson” dallamos do-do-do nyitányába, a kaszkadőr meglát négy, korban valahol a tizenhat és a huszonegynéhány között járó hippilányt, ahogy egy stoptáblánál a kocsija előtt átkelnek a lakónegyed utcáján. A lányok koszosnak tűnnek, és ez nem a szokásos mosdatlan hippiretek: mintha egy szemétkonténerben orgiáztak volna.

Az összes lány valamiféle élelmet cipel magával. Az egyik egy láda fejes káposztát, a másik három csomag hot dog kiflit, míg a harmadik egy csomag répát. De a negyedik – szexi, magas, bozontos hajú virággyermek horgolt nyakpántos felsőben, szégyentelenül rövid farmer forrónadrágban, amely megmutatja hosszú, koszos, fehér lábát és mocskos meztelen talpát – a hippilokomotív fékezőkocsijaként totyog leghátul egy hatalmas zöld uborkákkal teli nagy kerek dunsztosüveget szorongatva, akár egy csecsemőhordozót.

A koszos barna szépség Cliff felé pillant, és meglátja a férfit a duruzsoló Karmann Ghia szélvédőjén keresztül. Mosoly ül ki csinos

pofigára, miközben a szőke fickóra néz. Cliff visszamosolyog. A barna egyik karjával a jobb melléhez szorítja az uborkásüveget, hogy a szabadon maradt kezének két ujjával békejelet mutathasson a Karmann Ghia sofőrjének.

Viszonzásul Cliff is feltartja két ujját.

Egy pillanatra egymásra találnak, majd a pillanat elmúlik, a lány áll az út szélén, és a mosdatlan nőszemélyek bébielefántokként folytatják útjukat a lakóövezeti utcán. Cliff hátulról figyeli az uborkás hippilányt, miközben az elsétál, búvöli, hogy még egyszer nézzen vissza rá. *Egy... kettő... három*, számol fejben, majd a lány még egyszer hátrapillant rá a válla felett. Győzelem. Cliff mosolyog a lánynak és magának is, majd mokaszinos lábfejjével a gázba tapos, és felszáguld a dombon.

6:45

Amikor az ébresztőórás rádió a KHJ 93 reggeli lemezlovasa, Robert W. Morgan hangjával felébreszti, Rick azonnal érzi, hogy a párnája tocsog a hideg alkoholos verejtékben. Ma lesz az első munkanapja egy új CBS westernsorozat pilotjában, a *Lancerben*. Természetesen ő játssza a gonoszt. Egy csapat marhatolvaj gyerekrabló, hidegvérű, vérszomjas vezérért alakítja, akinek a bandájára a forgatókönyv csak „szárazföldi kalózok” néven hivatkozik.

Nem rossz forgatókönyv és veszett jó szerep, habár Rick úgy véli, neki a sorozat főhősét, Johnny Lancert kellene alakítania. Utánakérdezett, ki kapta a címszerepet – valami James Stacy nevű fickó, aki vendégszerepelt egy jól sikerült *Gunsmoke*-epizódban, mire a CBS úgy döntött, alátesz egy saját sorozatot. A többi állandó színész a markánsan lóképű Andrew Duggan az apa, Murdock Lancer szerepében, az idősebb fivért, Scott Lancert pedig Wayne Maunder alakítja, aki nemrég szerepelt egy Custer tábornokról szóló elkaszált ABC-sorozatban.

Nemcsak a forgatókönyv jó, de Rick is jó dumákat kapott, benne rengeteg párbeszéddel az első napon. Késő éjszakáig fent volt, és átvette a szövegét a diktafonjával.

Ezt általában az úszómedencéjében végzi a felfújható székében, miközben cigarettázik és whiskey sour koktélokat kortyol. Kikeveri a whiskey sourokat, és beletölti az egyik német

söröskupájába a német söröskupa-gyűjteményéből. *Mennyit ittam?*, gondolkodik az ágyon fekve gyermekbénulásnak ható macskakajajjal, miközben a hasában ott lötyög a tegnapi esti pia.

Egy söröskupában két kocsmai adag whiskey sour koktél fér el.

De hány kupa volt?

Négy.

Négy?

Négy!

Ebben a pillanatban az ágyban fekve összeokádta magát.

A legtöbb hatvanas évekbeli színész és színésznő ledönt pár koktét vagy néhány pohár bort, hogy kieressze a gőzt, amikor hazaért. De Rick pár whiskey sourjából végül nyolc whiskey sour lett, aztán kidőlt. Nem emlékezett rá, hogy kijött volna a medencéből, vagy levette volna a ruháját lefekvéshez. Csak felébredt az ágyban, és fogalma sincs, hogy került oda. Lenéz a saját mocskára, majd az órás rádióra pillant az ágy mellett. 6:52. Cliff húsz percen belül ideér, úgyhogy jobb, ha behúzza. Az a rossz abban, ha az ember lerókázza magát reggeli ébredés után, hogy undorító, szánalmas vesztésnek érzi tőle magát. A jó pedig az, hogy mivel már nincs a gyomrában az a sok mérge, jelentősen meg is könnyebbül.

Amit Rick még csak nem is sejt, és még évekig nem is fog megtudni, hogy egy olyan betegségben szenved, amely akkoriban még nem volt közismert. Ricket középiskola óta szélsőséges hangulatingadozások jellemezték. Ha szomorú volt, jobban elszomorodott az átlagnál, feldobott hangulatban viszont szinte teljesen megőrült. Ám miután teljesítette a négy filmre szóló szerződést a Universalnál (de főleg a *Salty, a beszélő tengeri vidra* után), hullámvölgyei mintha minden korábbinál mélyebbre vitték volna. Főleg az otthon, egyedül töltött estéken, amikor a magánya, unalma és önsajnálata az öngyűlölet mérgező ünnepévé állt össze, amire egyetlen házi gyógymódját a megkönnyebbülést hozó whiskey sour koktélok jelentették.

Hét hónappal később, miután Rick visszatért a Marvin Schwarz szervezte olaszországi kiruccanásról egy vadonatúj olasz feleséggel, felhívta a régi pártfogója és rendezője, Paul Wendkos. Három éve nem beszéltek, és Rick örült, hogy hall felőle.

– Halló – szólta bele Rick a telefonkagylóba.

– Dalton, öregfiú, Wendkos vagyok.
– Szevasz, Paul, mi újság?
– Megvagyok, nálad mi a dörgés? – kérdezte Wendkos. –
Hallottam, valami szaros hippik szétverték a házad, de te adtál nekik, mint Mike Lewis.

Rick szerény „nem olyan nagy szám ez” nevetést hallatott, és azt mondta:

– Nekem csak az esett le, milyen messze vagyok Mike Lewistól. Ő kinyírt százötven nácit, és arcizma se rezdült. Én egy pöttöm hippilibát gyújtottam fel, és szó szerint összeszartam magam.

– Őszintén szólva, Rick – felelte Paul –, amikor Lewis kinyírta azokat a fickókat, nem azért maradt az arca rezzenéstelen, mert olyan tökök. Hanem mert pocsek színész vagy.

Mindketten felnevettek a vonal két végén.

Wendkos erre utalt: Rick és újdonsült felesége arra ért haza a Benedict Canyon-i házába, hogy három hippie (két lány és egy fickó) böllérésekkel és egy pisztollyal felfegyverkezve betört Rick lakásába, és a családját fenyegették. Rick és Cliff rövid úton elbánt a hívatlan vendégekkel, könyörtelen harcban kivégezve mindhármukat. Cliff, aki a nappaliban védte Rick új feleségét, Francescát, beverte a fickó és az egyik csaj képét. Rickre, aki a támadás idején felfújható székében ült a medencében, pisztollyal rálőtt az egyik hippilány. Később azt mondta a hatóságoknak: „Az a hülye hippie majdnem szétlőtte a fejem!”

És mintha egyenesen Wendkos filmjébe, a *McCluskey tizennégy öklébe* csöppent volna, Rick felgyújtotta támadóját a *McCluskey*-ből maradt gyakorló lángszóróval, amelyet a fészérében tartott. („Ropogósra sütöttem a bűdös hippit” – mondta később a szomszédjának.)

Sosem derült rá fény, mi volt a fegyveres behatolók eredeti terve, de kétségkívül gonosz, gyilkos szándékkal érkeztek. Amikor Cliff megkérdezte a férfi elkövetőt, hogy mit akar, a fiatalember az ördöghöz fohászzkodott segítségért, és azt mondta: „Sátán a nevem, és a Sátán munkáját jöttem elvégezni.”

A Los Angeles-i rendőrség azon a véleményen volt, a hippie behatolók LSD-t használtak, és egy sátánimádó szertartást kívántak

végrehajtani. Az viszont nem vélemény kérdése, hogy a bűdös hippik kurvára rossz házat választottak.

Másnap Rick kalandjai bekerültek a hírekbe, és erről beszélt az egész város. A helyi hírekből átvették az országos adók, és végül az egész világhoz eljutott. Könnyedén megragadta az emberek fantáziáját, hogy Jake Cahill megölt három hosszú hajú hippit rosszarcút a *McCluskey tizennégy öklében* használt lángszórójával. Hamarosan az egész rettenetes, véres éjszaka erős szimbolikus töltetet kapott – és Rick, a hajdani tévécowboy lett Nixon „csendes többségének” népi hőse.

A hirtelen ráirányuló figyelem a filmiparnak is feltűnt. Nem sokkal ezután Daltonnak vendégszerepet kínáltak az akkori legnagyobb tévésorozatban, Bruce Geller *Mission: Impossible*-jében. A lángszórós eset után a *TV Guide* exkluzív anyagot közölt róla (a harmadik portréja a magazinban). És életében először meghívták a *Tonight Show*-ba Johnny Carsonhoz. Rick nagyot ment Johnny vendégeként, és a hetvenes években Carson visszahívta, akárhányszor Dalton kapott egy filmszerepet, tévés szerepet, kiemelt vendégszereplést vagy egy új sorozatot, amit reklámozhat. Dalton később bevallotta barátjának, Cliffnek: „Mindent összevetve azok a szaros hippik szívességet tettek nekem.”

Paul Wendkos nemcsak azért hívta fel Ricket, hogy a szájukat jártassák. Azért emelte fel a kagylót, amire minden színész vágyik. Az érdekelte, Rick szabad-e. A rendező épp kezdte volna egy második világháborús töltelékfilm forgatását angol gyártásban, máltai helyszíneken. És a lángszórós hippii incidens nemcsak Dalton árfolyamát vitte fel, hanem Wendkos filmjét, a *McCluskey tizennégy öklét* is.

Wendkos egy kis brit gyártónak készítette elő a filmet, amelyet Oakmont Productionsnek hívtak, és szerződése volt az MGM-mel a filmjei nemzetközi terjesztésére. Az Oakmont visszafogott költségvetésű második világháborús akció-kalandfilmekre specializálódott brit színészekkel, kivéve a főszerepet, amelyet általában egy tévéből ismert amerikai színész alakított. Ilyen volt például Boris Sagaltól *Az ezer gépes támadás* Christopher (*Rat Patrol*) George-dzsal; a *Moszkító-század* David (*Az U.N.C.L.E. embere*) McCallummal; Billy Graham *Az X-1-es tengeralattjárója*, a

Keresztapa előtti, *El Dorado* utáni James Caannal; Walter Grauman *Utolsó szökése* Stuart (*Cimarron Strip*) Whitmannel; illetve Wendkostól a *Támadás a Vasparton* Lloyd (*Sea Hunt*) Bridgesszel. Wendkos a következő projektje előkészületein dolgozott, egy haditengerészeti kalandfilmén, amely a ponyvás *Pokolnászád* címet viselte. A filmet első körben a szőke tévésztár, James (*Mr. Novak*) Franciscus főszereplésével képzelték el. De amikor Franciscus kötelezettségei a Twentieth Century Fox-féle *A majmok bolygója 2.* forgatásán a tervezettnél tovább húzódtak, Wendkos kénytelen volt keresni egy másik híres amerikai tévésztárt. És ugyanúgy, mint amikor a *McCluskey* esetében le kellett mondania Fabianról egy törött váll miatt, Wendkosnak ezúttal is Rick Dalton jutott eszébe. Úgyhogy mire Rick észbe kapott, Cliff-fel együtt egy Londonba tartó gépen ült, majd egy Máltára tartón, hogy aztán öt hetet töltsenek a *Pokolnászád* forgatásán.

Nagyjából az Oakmont Productions összes filmje egyforma volt, a *Moszkító-század* és a *Támadás a Vasparton* jelentette a színjavát. De ahhoz képest, amit vállaltak, nem voltak rosszak. Kellemesen szórakoztató, bár nem valami emlékezetes futószalagfilmek. Amikor a *Pokolnászád*ot 1970-ben bemutatták az amerikai mozik, a második helyet kapta a dupla vetítéseken Phil (*Hellfire, Texas*) Karlson olasz gyártású izgalmas második világháborús akciómozija, a *Darázsfészek* után, amelyben Rock Hudson és Sylva Koscina játszotta a főszerepet. A sztorija nagyjából pontosan ugyanaz volt, mint a *McCluskey tizennégy ökléé*, csak itt nem Rod Taylor vezetett egy csapat martalócot, hogy felrobbantsanak egy gátat, és elárasszanak egy náci erődöt, hanem Rock Hudson vezetett egy csapat háborúban elárvult gyereket, hogy felrobbantsanak egy gátat, és elárasszanak egy náci erődöt. 1970-ben nem kellett több egy kellemes estéhez a moziban.

Amellett, hogy újabb főszerepet kínált egy stúdiófilmben, a *Pokolnászád* lehetőséget biztosított Daltonnak, hogy újraépítse a kapcsolatát egykori rendezőjével és pártfogójával, Paul Wendkossal. És Wendkos minden habozás nélkül benyomta Dalton a következő filmjébe. Pár évvel korábban, amikor Wendkos a harmadik *Hét mesterlövész*-filmet csinálta a Mirisch Company számára, lényegében McQueen szerepére akarta szerződtetni

Dalton. De mivel Rick ott ragadt a Universalnál egy vízipatkány színészpartnereként, kénytelen volt nemet mondani. Wendkos olyan jó munkát végzett a megbízás során, hogy a Mirisch Company felajánlotta neki a sorozat negyedik részét, amelyet akkoriban *Ágyúk a hét mesterlövésznek* címen emlegettek. A szkriptet Stephen Kandel írta, aki Wendkos másik filmjén, *A korall-tengeri csatán* is dolgozott, amelyben Dalton először forgatott együtt a rendezővel. A forgatókönyv Chris (Yul Brynner az első két filmben, majd George Kennedy a Wendkos-féle harmadikban) figurájáról és hat másik bajtársáról szól, akik szembeszállnak egy mexikói banditával, aki Cordoba néven forradalmárként tetszeleg. Cordoba százfős sereggel bír, és van hat ágyúja, amelyeket az Államok hadseregétől nyúlt le.

Chrisnek és a Hét mesterlövésznek nem más, mint John J. Pershing tábornok parancsára Mexikóba kellett utaznia, beszivárognia Cordoba bevehetetlen erődjébe, megsemmisíteni az ágyúkat, elfogni Cordobát, és visszahozni az Államokba, hogy bíróság elé állíthassák. Mint azt Pershing tábornok elmagyarázza Chrisnek, miközben olyan hangon beszélt, mint Jim Phelps önmegsemmisítő hangfelvételei a *Mission: Impossible*-ben: „Egyenruha, felhatalmazás és parancs nélkül utazik oda. Ha elkapják, meghal.” Az egész sztorit nem meglepő módon áthatotta a westernbe oltott *Mission: Impossible* hangulat, mivel akkoriban Kandel volt a sorozat vezető dramaturgja. Amikor Kandel a forgatókönyvet írta, egyszerűen abból indult ki, hogy a nagydarab George Kennedy visszatér a csapat vezetője, Chris szerepében. Folyamatosan utalgat Chris behemót testalkatára. De amikor leadta a szkriptet a Mirisch testvérekhez, annyira tetszett nekik, hogy arra jutottak, találnak jobbat George Kennedynél. Helyette felajánlották a főszerepet George Peppardnak. Peppardot meggyőzte az anyag, de fenntartásai voltak. Ott rohadjon meg, ha harmadikként eljártssa Christ a negyedik *Hét mesterlövész*-filmben. Úgyhogy azt javasolta, hogy hagyják el a film kapcsolatát a *Hét mesterlövész*szel, és kereszteljék át Chrisről valami másra a figurát. Kandel újraírta a forgatókönyvet, és Peppard karaktere Chrisből Rod lett. A csapatból hét mesterlövész helyett öt mesterlövész. A címet pedig megváltoztatták *Ágyú Cordobánakra*. Wendkos felajánlotta

Daltonnak a második legfontosabb csapattag, Jackson Harkness szerepét. Ám ezúttal az alhadnagyi szerep nem egy McQueen-utánérzést rejtett: Rod és Jackson között hasonló volt a dinamika, mint Gregory Peck és Anthony Quinn között a *Navarone ágyúiban*. A Dalton által alakított Jackson hajdani barátját, a Peppard által alakított Rodot hibáztatja a fivére haláláért. Amikor Rick karaktere beleegyezik, hogy küldetésre menjen Mexikóba leszámolni Cordobával és az ágyúival, megesküszik, hogy megöli Rodot – ha túlél.

Habár az egész hatvanas években bosszantotta Dalton, hogy nem bír kilépni McQueen árnyékából, az még komolyabban baszta a csőrét, hogy már Peppard is fölé nőtt. Ám ennyi év után a két hajdani faszagyerek, mint az elvárható, szerényebbre vette a figurát. Mexikóban a vásznon és a vásznon kívül is jól kijöttek egymással. Összeillő pár voltak, és a kettőjük közötti ellenségeskedésben igazi feszültség szikrázott. Sőt, Peppard később elérte, hogy Dalton szerepeljen a tévésorozatában, a *Banacekben*.

Ám Rick Dalton az *Ágyú Cordobának* egy másik színészével pendült igazán egy húron. Peter Duel jóképű, harmincegy éves színész volt, aki addigra már két tévésorozatban játszott. Gidget sógorát alakította Sally Field oldalán a *Gidgetben*. Emellett szerepelt egy *Szerelem a háztetőn* című szitkomban Burt Reynolds felesége, Judy Carne oldalán. Tagja volt a csapat öt mesterlövészének. Két évvel később felkapott tévésztárrá válik az ABC-n futó western sikersorozatával, az *Alias Smith és Jonesszal* (a *Butch Cassidy és a Sundance kölyök* tévésorozat koppintása. De nagyon-nagyon jó koppintás). Dalton és Duel a mexikói forgatáson egyaránt élvezte a tequilát, a mexikói muffok hajkurászását, a rinyálást Hollywoodról és egymás társaságát. De volt bennük még valami közös, valami, amit észsel nem fogtak fel, de legbelül mindketten érzékeltek. Dalton és Duel egyaránt diagnosztizálatlan bipoláris volt. És az alkoholfogyasztás volt az egyetlen házi gyógymódjuk. De mivel egyikük sem tudott róla, ők maguk a lelki gyengeség jelének tekintették az ivást.

Ám Pete Duel sokkal rosszabb állapotban volt Ricknél, ami odáig vezetett, hogy az *Alias Smith és Jones* sikerének csúcsán egy éjszaka agyonlőtte magát. Az egész város azon agyalt, miért tette.

De Rick valahol a szíve legmélyén tudta a választ. Duel halála után 1971-ben Dalton komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy ne támaszkodjon ennyire erősen a piára. 1973-ra, amikor Dalton a *Halálos kopók* című bosszúwesternen dolgozott Richard Harris oldalán a mexikói Durangóban, a forgatás idejére mindkét férfi (nagyivók) megtalálta az egyensúlyt. Hétfőtől csütörtökig nem nyúltak szeszhez. De péntek éjszakától szombat délutánig annyi tequilát, sangriát, Margarita és Bloody Mary koktélt megittak, hogy csónakázni lehetett volna benne.

Miközben Rick a fürdőszobatükörbe mered, és az utolsó simításokat végzi a frizuráján, hallja, ahogy Cliff Karmann Ghiája felhúz a kocsibeállóra. Az órára pillant a csuklóján: percre pontosan negyed nyolc. Habár az ébredés utáni rókázástól eleinte kicsit jobban érezte magát, nem jött ki belőle minden. Még így is annyi tegnap esti pia kavarog a hasában, hogy émelyeg, az arca izzad, bőre pedig enyhe zöld színben játszik. Muszáj lesz nagyjából délután egyig-kettőig elkávézni és elcigizni az időt. *Jézus isten, gondolja Rick, az még hét óra! Tuti, hogy a gyökér James Stacy nem ilyen geci másnaposan megy az új sorozata első forgatási napjára.*

Magára néz a fürdőszobatükörben, és hangosan kimondja:

– És bazmeg még csodálkozol, helyetted miért az ő segge alá tett a CBS új sorozatot. Mert hisznek a pöcsfej tehetségében. Neked meg kizárólag ahhoz van tehetséged, hogy elkúrd az életed!

Cliff kopog a bejárati ajtón. Rick kikiabál a fürdőszobából:

– Igen, jövök már!

Vet még egy pillantást a szánalmas balfaszra a fürdőszobatükörben.

– Ne aggódj, Rick – mondja barátian a tükörképének –, ez az első nap. Eltart egy ideig, amíg összekapják magukat. Kávézzgatva kibírod.

Aztán felveszi a „show-nak mennie kell” arcát, és Jackie Gleason korabeli szállóigéjével spanolja fel magát: – És már megyünk is! – Mielőtt kilép a fürdőszobából, a mosdókagylóba köp, majd lenéz, és egy kevés vért lát a nyálában. Kicsit közelebbről megvizsgálja a köpetet, és azt kérdezi:

– Hát ez meg?

7:10

Squeaky mocskos, meztelen apró lábfejjel végigtipeg George konyhájának koszos, repedezett linóleumpadlóján, átvág a nappali poros padlódeszkáin és végigmegy a George hálósobájába vezető folyosó gyékényszőnyegén. Bekopog az ajtón, és vidáman köszön:

– Jó reggelt!

Hallja az ágyrugók nyikorgását, ahogy az öregember mocoogva felébred. Majd egy pillanat múltán a lány meghallja a zsémbes hangot az ajtó túloldaláról:

– Igen?

– Bejöhetek, George? – kérdezi.

Az öreg Spahnra rátör az elmaradhatatlan reggeli köhögőroham, majd slejmes hangon azt feleli:

– Bújj be, kedveském.

A lány elfordítja az ajtógombot, és belép a nyolcvanéves öregember zsúfolt hálósobájába. George az ágyát fedő takarók alatt fekvő lány felé fordul. Squeaky nekidől az ajtókeretnek, a bal térdének támasztja a jobb lábát, és azt mondja az öregnek:

– Jó reggelt, szívem, már készül a tojás a tűzhelyen. Jimmy Dean húspogácsával vagy Farmer John szalonnával kéred?

– Jimmy Deannel – feleli az öreg.

A lány tovább kérdezősködik:

– Lezser kényelemben kívánod elfogyasztani a reggelidet, vagy szeretnéd, ha segítenék felöltözni, és kicsinosítanálak?

George elgondolkodik egy pillanatra, majd döntést hoz:

– Azt hiszem, szeretnék felöltözni.

Halovány mosoly ül ki a lány tündéri arcára.

– Óóó, kicsíped magad, hogy ellopd a szívem, ugye?

– Fejezd be – mordul rá George.

– Dőlj hátra egy pillanatra, édesem – utasítja a lány. – Leveszem a gázzal a tojást, aztán visszajövünk, és kicsinosítunk. Az összes lány elolvad majd tőled, te snájdig szívtipró.

– Ne szemtelenkedj velem, kislány – nyög fel George.

– Ó, tudom, hogy imádod – flörtöl Squeaky, miközben visszaindul a folyosón, át a nappalin a konyhába, és leveszi a mély serpenyőben fortyogó tojásokat a gázrezsóról. Odalép a konyhapulton álló, a falba bedugott General Electric rádióhoz, és

bekapcsolja. Barbara Fairchild szívszaggató új country-slágere, a „Teddy Bear Song” tölti be a konyhát:

*I wish I had button eyes and a red felt nose
Shaggy cotton skin and just one set of clothes
Sittin' on a shelf in a local department store
With no dreams to dream and nothing to be sorry for^{2}.*

Ha George ébren van, a rádióból mindig a KZLA, Los Angeles countryadója szól.

*I wish I was a teddy bear
Not living nor lovin' or goin' nowhere
I wish I was a teddy bear
And I'm wishin' that I hadn't fallen in love with you^{3}.*

Az elmúlt pár hónapban Squeaky dolga volt, hogy gondját viselje az öregembernek. A kommunát vezető férfi, Charlie megértette vele, milyen fontos feladatot kapott. Azok után, hogy a Családjuk úgy költözött összevissza Los Angelesben hónapokon át, akár a nomádok, George Spahn régi westernfilm-díszletében és tanyáján végre otthonra leltek. Olyan otthonra, ahol talán gyökeret ereszthetnek, és kipróbálhatják Charlie elméleteit a társadalomról, sokasodhatnak, és ki tudja, remélhetőleg létrehozhatnak egy új világrendet.

Őt szánták az öreg szakácsának, ápolójának, társalkodónőjének és ha nem bánja, hogy néha ki kell vernie neki, mindezzel sokat segíthet abban, hogy biztosítsák a Család helyét a tanyán. Vagy ahogy Charlie fogalmazott, amikor közölte a hírt a huszonegy éves lánnyal: „Néha, kölyök, bevállalósnak kell lenned a csapatért.”

Az este, amikor Charlie elmondta neki, hogy rendszeresen ki kell majd vernie az öreg farkát, és talán nem állhat meg ennyinél, az egyetlen alkalom volt a Charlie Mansonnal töltött ideje alatt, amikor a lány elgondolkodott rajta, hogy visszahúzz San Franciscóba, és megpróbál kibékülni a szüleivel. De aztán mókás dolog történt, amit Squeaky sosem hitt volna: belezúgott a vaksi vén trottyba. Nem Rómeó és Júlia-féle szerelem volt, de akkor is *mély* szerelem. Ez a

zsémbes vén szarzsák egyáltalán nem is volt szarzsák. Csak magányos és elhagyatott.

A filmesek, akik négy évtizeden át használták a tanyáját, hogy leforgassák a B-westernjeiket és tévésorozataikat, magára hagyták. A családja is magára hagyta, hogy ott dögöljön meg egy lepusztult patkányfészekben a lószar meg a szalma között. Squeaky az egyetlen dolgot kínálta az öregnek, amit az nem vehetett meg a félretett pénzén. Egy szerető érintést, egy kedves hangot és figyelmes hallgatóságot. Amikor Squeaky azt mondta George-nak vagy bárki másnak, hogy szereti az öreget, az nem sima hippihanta volt. Ilyenkor Squeaky őszintén kifejezte legbelső érzéseit az öreg iránt, akiről boldogan gondoskodott.

Amikor visszaér a hálósobába, segít a vak vénségnek belebújni egy patyolatfehér vadnyugati stílusú ingbe, majd begombolja neki az apró gombokat. Feltart egy sárgásbarna nadrágot, amelybe az öreg egyik lábával a másik után belelép. Az ifjú ápoló vadnyugati zsinóros nyakkendőt köt a férfi merev inggallérja köré, majd egy kefével megfésüli vékony szálú fehér haját. Aztán a csuklójánál és a könyökénél fogva segít neki átmenni a házon a konyháig. Miközben George egyenletesen lassú tempójában lépegetnek, Squeaky azt mondja neki:

– Na látod, milyen csini lettél. Olyan szerencsés lány vagyok, hogy mindig tetszeni akarsz nekem!

– Ne szemtelenkedj velem! – feleli George színlelt berzenkedéssel.

– Ki szemtelenkedik? – kérdez vissza Squeaky. – Tudod, jobban esik a reggeli, ha veszed a fáradságot, hogy rendbe szedd magad.

Segít az öregnek leülni egy székre a konyhaasztalnál. A férfi hajlott vállára teszi a kezét, és a fülébe súgva megkérdezi:

– Sanka vagy Postum?

– Postum – feleli George.

– Esküszöm, egy napon egy csésze Postummá fogsz változni – viccelődik Squeaky. – Nos, elkezdtem felverni a tojást, mert mostanában azt szoktam csinálni. Vagy kezded unni, és valami mást szeretnél?

– Úgy érted, rántottát *carnitasszal*? – kérdezi George.

– Nem – mosolyodik el Squeaky. – Inkább úgy értettem, rántottát vagy tükörtojást.

Az öregember elgondolkodik egy pillanatra, majd azt feleli:

– Tükörtojást.

Squeaky pusztit nyom a férfi feje búbjára, és nekilát elkészíteni a reggelijét. A KZLA-n egy Sav-on drogéria reklámja szól a hangszóróból:

„Csatlakozz a Sav-on slágerparádéhoz, itt minden spórolhatsz. Sav-on drogéria, Sav-on drogéria, BUMM BUMM! SAV-ON!”

A vörös hajú lány kivesz egy csupor Postumot (idősek körében kedvelt olcsó kávépótlékot) a konyhaszekrényből. A por az üvegben sziklakeményre száradt. Squeakynek egy kanál nyelével ütögetve kell letörnie belőle egy darabot.

Beledobja a Postum-kavicsot George kávéscsészéjébe, és forró vizet önt rá. Lerakja a csészét George elé, és a férfi mindkét kezét a csésze fölére illesztve figyelmezteti:

– Vigyázz, forró.

– Minden reggel ezt mondod – mondja George.

– Minden reggel forró – feleli Squeaky.

Beleüt két friss tojást egy bugyborékoló olvadt vajjal megkent tűzforró serpenyőbe. Levág három darabot a műanyagba csomagolt, süteménytészta emlékeztető Jimmy Dean sertés löncshúsrúdból, és egy másik serpenyőbe dobja. Sisteregnek. Egy spatulával átemeli a két tükörtojást egy reggelizőtányérra. Miután mellé tette a húspogácsákat, Squeaky lerakja a tányért George elé.

– Szeretnéd, ha felválnám neked a húst és kiszúrnám a sárgáját?

George helyeslően felmordul. Squeaky leguggol, majd késsel-villával falat méretű darabokra vágja a kerek húspogácsákat. Aztán elveszi George villáját, és egymás után kiszúrja a két tojássárgáját.

– Rendben, kész is van – közli a férfival. Aztán hátulról átkarolja a nyakát, és a fülébe súgja: – Jó étvágyat, édesem. Szeretettel készítettem.

Pusztit nyom a férfi fejének oldalára, majd kitipeg a helyiségből, hogy George nyugodtan elfogyaszthassa a reggelijét.

A KZLA-n Sonny James éneklő a Rohanó Medvéről szóló szerelmes folknótát:

*Running Bear loved Little White Dove with a love big as
the sky
Running Bear loved Little White Dove with a love that
couldn't die^{4}.*

7:30

Jay Sebring, aki egy személyben felelős a férfi hajviseletek forradalmasításáért, és akinek kiemelkedő volta a hollywoodi fodrászatban vitán felül áll, fekete selyempizsamában fekszik az ágyában, és Hanna-Barbera kalandos rajzfilmsorozatát, a *Jonny Quest*et nézi. A tévé képernyőjén Jonny turbános szárnysegédje, Hadzsi épp megidézi egyik misztikus bűbáját a „Szim-szim-szalabim!” varázsige használatával.

A csukott hálószoobaajtó felől érkező halk kopogás vonja magára Jay figyelmét.

– Szabad, Raymond – szólítja meg Jay a kopogót.

Tisztes brit akcentussal beszélő hang szól vissza az alvóhelyiség nyílászárója mögül:

– Hozhatom a reggeli kávéját, uram?

Jay felül az ágyban, és azt feleli:

– Igen, gyere be.

Kinyílik a hálószooba ajtaja, és Raymond, Jay brit úri szolgája lép be klasszikus inasöltözetben, kezében egy ezüstitálcával az ágybareggeli felszolgálásához, és derűsen azt mondja:

– Jó reggelt, Sebring úrfi.

– Jó reggelt, Raymond – feleli Jay.

Miközben átvág a szobán az ágyban fekvő férfihoz, Raymond azt kérdezi:

– Jól érezte magát tegnap este, uram?

– Jól – feleli Jay. – Kedves, hogy megkérdezed.

Az inas leteszi a tálcát az ura elé, és Jay szemrevételezi a felszolgált garnitúrát. Található benne egy ezüst kávéskancsó, egy porcelán teáscsésze csészealjon, egy tálka kockacukor, egy sűrű tejszínnel teli kis ezüstkancsó, egy meleg croissant tányéron és egy

tálka egy darabka vajjal, különféle ízű dzsemek apró üvegcsékben és egy hosszú szárú vörös rózsaszín ezüstvázában.

– Fincsinnek tűnik – mondja a fiatalember. – Mi a mai reggeli?

Miközben odalép a nagy panorámaablakhoz, és elhúzza a sötétítő függönyt, váratlan napfényel árasztva el a sötét helyiséget, Raymond azt feleli:

– Fűszeres lazacos rántotta, mellé túróval és egy fél grépfrúttal.

Jay elfintorodik.

– Az talán kicsit nehéz ma reggelre. Késő este csiliburgereztünk a Tommy'sban.

Most Raymond fintorodik el. Az inas hasonló véleménnyel van a Tommy's csiliburgereivel befejezett éjszakákról, mint a reggelekről, amelyeket az úrfi egy nagy tál Cap'n'Crunch zabpehellyel indít, és könnyed gúnnal reagál erre az új információra:

– Nos, ez esetben a *csiliburgert* még mindig emészti, és nem hinném, hogy kívánna *bármilyen* fűszereset.

Raymond ellép a nagy panorámaablaktól, visszatér ura ágya mellé, majd azt kérdezi:

– Tölthetek egy csésze kávé, uram?

Raymond bólint.

– Nagyon kedves, Raymond.

Raymond felemeli az ezüst kávéskancsót, és kávéval tölt a porcelán teáscsészébe.

– Tessék, uram. Miért nem facsarunk inkább ebből a fél grépfrútból egy kis pohár grépfrútlevet? – A komornyik felemeli a kis tejszínes kancsót, és tölt belőle a teáscsészébe. – Kávéval folytassuk, vagy lépünk tovább a forró csokoládéra?

Miközben Jay azon tűnődik, melyiket válassza, Raymond felemeli az apró kanalat a tálcáról, és elkeveri a tejszínhabot a kávéban, amíg az el nem éri a Sebring úrfi által kedvelt szintet.

– Forró csokoládéval, azt hiszem – jelenti ki Jay teljes meggyőződéssel.

Majd ugyanilyen színpadiassággal Raymond azt mondja:

– Tehát forró csokoládé. Az ágyban kíván maradni, és rajzfilmeket nézni, vagy a forró csokoládé a helyszínváltozást is megkívánja?

Jay elgondolkodó arcot vág, és így tűnődik:

– Épp néztem a *Jonny Quest*et. De talán arrébb mehetnénk. – A komornyikjára pillant, és azt kérdezi: – Mit gondolsz, Raymond?

– Nos – mutat Raymond a fényes reggeli napsütésre az ablakon túl –, mint ön is láthatja, igen napos és kellemes kaliforniai reggelre virradtunk. Ha élt volna Londonban, és lett volna akkora szerencséje, hogy egy ilyen napra ébred, nem maradt volna az ágyban *rajzfilmeket* nézni. Egy ilyen kellemes napon még munkába sem ment volna. Úgyhogy ha javasolhatom, fogyassza el a forró csokoládét a kertjében, ahol maradéktalanul kiélvezheti. – Majd hozzáteszi: – Tudjuk, mennyire szereti a reggeli italát Jean Harlow szellemével elkölteni a kertben.

A ház, amelyet Jay három évvel korábban vásárolt, a harmincas években Jean Harlow és rendező férje, Paul Bern tulajdona volt, mindketten itt szenderültek jobblétre. Jay határozottan úgy véli, hogy Jean és Paul szelleme kíséri a házat. Még a hajdani menyasszonya, Sharon Tate is úgy hiszi, egy éjjel valami rejtélyes és rémisztő dolgot látott.

– Raymond – jelenti be ünnepélyesen Jay –, meggyőztél. A szabad ég alatt fogyasztom el a forró csokoládét a kertben.

Amire Raymond így felel:

– Pompás.

7:45

Roman Polanski kilép Hollywood Hills-i otthonának kertjébe és Los Angeles belvárosának színpompás látképébe, amely a sikeres helybélieknek jut osztályrészül. A kis termetű Polanski fején ébredés utáni kóc, vállán selyemköntös, egyik kezében egy üres kávéscsésze, a másikban pedig egy dugattyús kávéfőző. Miközben hátsó kertjének nedves fűvén csoszog, két kemény műanyag papucs a klaffogó hanggal csapódik meztelen talpának.

Polanski nyomában dr. Sapirstein, felesége kis yorkshire terrierje: a sötét lelkű nőgyógyászról kapta a nevét, akit Ralph Bellamy alakított Roman filmjében, a *Rosemary gyermekében*. Még ebben az évben a Romannál vendégeskedő régi barátja, Voytek Frykowski véletlenül megöli dr. Sapirsteint, áthajtva a kiskutyán, amikor kocsijával kitolat a beállóról. Roman az irodájában dolgozott

a következő filmje, *A delfin napjának* forgatókönyvén, amikor Voytek megjelent az ajtóban.

– Roman – szólalt meg Voytek bátortalanul. Polanski régi barátja felé fordult a székében. – Azt hiszem, véletlenül megöltem Sharon kutyáját.

Roman vonásai szétrobbantak, akár egy rossz színészé egy némafilmben.

– Megölted dr. Sapirsteint?!

Roman a pánikroham határán kipattant a székéből, és odarohant a barátjához.

– Istenem, mit tettél?

A nyitva lévő bejárati ajtóhoz érve a rendező meglátta az élettelenül heverő szőrös kis testet a házuk előtti parkolóban. A fejéhez emelte a kezét, és elkezdett körbe-körbe járkálni, miközben lengyelül beszélt Voytekhez:

– Istenem, mit tettél? Mit tettél?

Voyteknek volt némi lelkiismeret-furdalása, de nem számított rá, hogy Roman így reagál. Lengyelül azt felelte neki:

– Sajnálom, Roman, véletlen volt.

Roman szembefordult vele, és lengyelül ordította:

– Tudod, mit tettél? Tönkretetted az életem, bassza meg! Imádja azt a kutyát!

– Ne aggódj – nyugtatta Voytek –, megmondom neki, hogy az én hibám volt.

Roman ordítva azt válaszolta:

– Nem, nem mondhatod el neki! Sosem fogja megbocsátani! – Megpróbálta elmagyarázni lengyel barátjának, milyenek az amerikaiak: – Az amcsik jobban szeretik a rühes kutyákat, mint a gyerekeiket! Mintha a kisbabáját dobtad volna le a lépcsőn!

Sharon sosem tudta meg, mi történt dr. Sapirsteinnel. Hogy megóvja barátját a texasi katonafelmenők gyermekének haragjától és megvetésétől, Roman azt mondta Sharonnak, hogy dr. Sapirstein elszaladt, és vagy elveszett, vagy összefutott egy prérifarkassal. Egy forgatáshoz bérelt montreali hotelszobában Sharon magányosan végigsírta az éjszakát.

De ma dr. Sapirstein még él és virul, szájában egy kis piros labdával odaszalad Romanhoz, mert szeretné, hogy az alacsony

férfi játsszon vele. Roman lenyomja a kávéfőző dugattyúját, és nem vesz tudomást a kutyáról.

Roman kissé morcos ma reggel: miként kertszomszédját, Rick Daltont (akivel még sosem találkozott), őt is enyhe macskajaj gyötri. Ám Rickkel ellentétben ez nem annak köszönhető, hogy egész éjjel magányosan szlopált. Előző este Roman és Sharon, a barátaikkal, Jay Sebringgel, Michelle Phillipsszel és Cass Elliottal fogadásra voltak hivatalosak Hugh Hefner Playboy-kastélyában. Ezután hajnali három körül átmentek máshová gusztustalan csilis hamburgereket enni kétes L. A.-i arcok között (mint a mexikóiak egyforma utcai ruhájukban és röhejesre festett járgányaikban meg a fehér motoros huligánok a zajos motorjaikon). Európában drága konyakkal és kubai szivarokkal zárják az estétet, vagy egy késő éjszakai borospincézéssel, ahol kilépőnek bontanak egy húszéves bordóit. De ezek a gyerekes amerikaiak azt hiszik, *klassz* dolog olajos csiliburgerrel és Coca-Colával befejezni a bulit. Ráadásul Roman erősen meg volt győződve róla, hogy senki sem szerette ezeket a zsírtól csöpögő burgereket. Biztos volt benne, hogy Sharon nem, habár a nő sosem vallotta volna be. De persze mindenki úgy viselkedett, mintha sosem érezték volna még ilyen jól magukat. Sharon még azzal is próbálkozott, hogy csili nélkül kérje a hamburgert, de Jay ügyet sem vetett rá. Úgyhogy Sharon engedett a társaság nyomásának: „Jó, jó, jó – mondta a pult mögötti papírcsákós csákónak –, legyen csiliburger.” Ami úgy megülte a gyomrát, mintha egy ágyúgolyót nyelt volna le, és émelygett tőle egész úton hazafelé a Cielo Drive-on. Roman imádta az amerikai barátait, de mindig kissé meglepte, mennyi éretlen dologban lelik örömeiket, vagy mint ebben az esetben, mennyi mindennel tesznek úgy, mintha örömeiket lelnék benne.

Ráadásul egész este jópofiznia kellett azzal a seggfej Steve McQueennel. Roman és McQueen nem szívelik egymást, de mivel Steve Sharon egyik legrégebbi barátja Los Angelesben, elviselik a másikat.

Nyilvánvaló, hogy Sharon és McQueen valamikor dugtak. Sosem kérdezett rá Sharonnál, de olyan fickónak ismerte McQueent, aki nem lenne *még mindig* Sharon barátja, ha korábban nem varrta volna be neki párszor. Normális esetben Roman nem zavartatná

ezen magát. Jay jegyben járt Sharonnal – baszhattak, mint a nyulak. És a holdudvarában keringő nők felével Romannak is voltak szexuális jellegű kalandjai. De erre McQueen felhívja a figyelmet azzal, ahogyan Romanra mosolyog. Mintha kék szemének minden villanása és apró szájának összes kis mosolya azt üzenné, *megvolt a feleséged.*

Továbbá Romannak az sem tetszik, ahogyan McQueen hozzáér Sharonhoz, például felkapja a földről a kis szőkét, és megpörgeti, amíg Sharon sikongatni nem kezd, akár egy kislány. Csupa olyan tevékenység, amelyeket Roman alacsony testalkata miatt nem végezhet. McQueen pedig tisztában van ezzel – épp ezért csinálja.

A fickó egy mezei seggfej, gondolja Roman.

Mivel az elmúlt húsz másodpercben szándékosan nem vettek róla tudomást, a kiskutya vakkant párat, hogy magára vonja mély növésű gazdája figyelmét. *Büdös korcs,* gondolja Roman. *Egy csésze kávé sem ihatok meg anélkül, hogy a kis zsarnok ne rondítana bele.* Eldobja a labdát, és a kiskutya utánaszalad. Roman nem gyűlöli úgy dr. Sapirsteint, mint Steve McQueent. Csak zsémbes ma reggel. Egyrészt a másnapossága miatt, másrészt mert Sharon felébresztette.

Ugyanis Sharon horkol.

Nyolcadik fejezet

Lancer

A hat lóval húzott Butterfield Wells Fargo utasszállító postakocsi befordult a vályogfalú missziós telep sarkán, és végigviharzott Royo del Oro spanyol stílusú városának poros főutcáján, hatvan mérföldre északra a mexikói határtól Kaliforniában. A csatáros háttasok kemény patái kopogtak a földúton, és barna porfelhőt vertek fel maguk mögött.

Az ősz Monty Armbruster, aki már negyven éve ingázik a Butterfield postakocsik útvonalán, kesztyűs kezével meghúzta a bőrkantárokat, hátrarántva a lovak fejét a szájukban lévő zablával, amitől a hat izmos paripa óvatosan megállt a Lancaster hotel előtt. Monty enyhe texasi ízzel elkurjantotta magát:

– Royo del Oro, végállomás!

A hátulról érkező napsugarak úgy szűrődtek át a fátyolos barna poron, hogy azt száz évvel később az összes westernfilm-operatőr boldogan megismételné.

A nyolcéves Mirabella Lancer, Murdock Lancer, a vidék legnagyobb marhafarmja tulajdonosának és működtetőjének kis termetű, de korához képest gyors észjárású lánya leugrott a fahordóról, amelyen addig üldögélt. Izgatott lelkesedéssel a mexikói marhapásztorhoz fordult, aki csak pár centivel volt nála magasabb, de a fején nevetségesen nagy sombrero-t viselt, és azt csicseregte:

– Gyere már, Ernesto!

A marhapásztor Ernesto megfogta a kezét, és végigvezette a kislányt a főutcán a Butterfield postakocsi felé. Mivel az apja volt a leggazdagabb ember a környéken, Mirabella azóta ismeri az összes boltost Royo de Oroban, hogy a „gyu-gyu”-nál értelmesebb szót ki tud mondani, aminek hála mosolyok és integetés kísérte, miközben végigment a város üzletsorán. Fa söröshordókkal magasan megrakott lovas kocsi húzott el előtte és a kis marhapásztor előtt.

Megálltak a fajárdán, amíg a söröskocsi elhaladt. Átvágtak a földúton, és hátulról közelítették meg a postakocsit. Mirabella felkészült rá, hogy életében először megpillantja sosem látott két fivérének valamelyikét. Apjának rég elveszett fiai üzentek, hogy hamarosan a Lancer Ranchre utaznak. Ám hogy pontosan melyik fivér fog kilépni a Butterfield postakocsiból, neki ugyanúgy rejtély volt, mint Ernestónak, Murdock Lancer tehenészének. Sürgöny érkezett, miszerint két nappal korábban Murdock Lancer fia felszállt az arizonai Tucsonból induló Butterfield postakocsira, és a viszontagságokat beleszámolva nagyjából ma délben érkezik Royo del Oróba. A sürgöny azt nem közölte, pontosan *melyik* fiúra számítsanak.

Ellentétben a vonatokkal, egy postakocsi, amely a várthoz képest három órával később fut be, lényegében még pontosnak számít. Így tehát a Butterfield hatosfogat aznap délután háromkor állt meg a Lancaster hotel előtt. Mirabella és Ernesto az utcán várta, hogy kinyíljon a postakocsi ajtaja, és meglássák, melyik fivér bukkan elő.

Mindkét fivér a Lancer Ranchen született, de egyik sem ismerte a másikat. És egyikük sem találkozott marhatenyésztő apjával egészen kicsi gyerekkoruk óta. Mirabellához hasonlóan Murdock Lancer mindkét fia különböző, immár elhunyt anyák gyermeke volt.

Scott Foster Lancer, akit anyjának (Diane Foster Lancer Axelrod) vagyonos családja nevelt fel Bostonban, a Harvardon végzett, és szolgált a seregben a brit könnyűlovasság oldalán Indiában (nevéhez híven a bengáli lándzsásokkal).

Murdock másik fiát, Johnny Lancert Mexikóban nevelte fel az anyja, Marta Conchita Louisa Galvaden Lancer. Martának nem volt családja Mexikóban, főleg nem vagyonos. Marta kizárólag azzal kereste meg a betevőt, hogy táncolt, kefélt és kasztanyettán játszott a határ déli oldalán fekvő rossz hírű falucskák késdobálóiban. Johnny egész gyerekkorában azt hitte, a szex olyasmi, amiért a férfiak fizetnek a nőknek, mint a táncolásért és éneklésért, a főzésért vagy a mosásért.

Scott anyja, Diane visszaköltözött keletre a Beacon Hill-i családjához, amikor egyértelművé vált, hogy a lószarral, tehéntrágyával, cowboyokkal és mexikóiakkal teli élet egy

marhafarmon nem neki és a kisfiának való. Scott hároméves volt, amikor felszállt a Royo del Oro-ból induló postakocsira.

Johnny fiatalabb volt Scottnál, de idősebben hagyta el a Lancer Ranchet. Tízéves koráig itt élt az apjával és az anyjával. Aztán egy sötét, esős éjszakán Marta, nyomában a tízéves fiával, felszállt a drága bricskára, amit Murdock vett neki a születésnapjára, és hatvan mérföldet hajtott a mexikói határig. A kis John ekkor látta utoljára Murdock Lancert, a hatalmas Lancer Ranchet, a fényűző Lancer tanyaházat és Royo del Oro városát. Johnnyból, a völgy leggazdagabb emberének fiából, akit magántanító oktatott, a legízletesebb, francia szakács készítette Black Angus hátszínt ette porcelántányérról és pihe-puha ágyban aludt, egy mexikói kurva fia lett, aki agyagtálban felszolgált babon és kétszersültön élt, aki úgy itta a kaktuszlevet, mint addig a tejet, aki úgy rágta a szárított húst, mint korábban a kandiscukrot, akinek utolsó szarháziak tanítottak disznó vicceket, kávébabos zsákokon aludt a kocsmák hátuljában, és megtanulta, hogyan védje meg magát éjnek évadján, a patkányoktól és a molesztálásra készülő prérisöpredéktől egyaránt. Mígnem az egyik rossz hírű falucskában egy elégedetlen vagyonos kuncsaft elvágta Marta torkát. Johnny tizenkét éves volt, amikor ásott egy gödröt a szikár földben, és eltemette benne az anyját. A gazdag kuncsaft bíróság elé állt az anyja meggyilkolásáért, ám a részrehajló esküdtszék felmentette. Két évvel később Johnny megölte a férfit, aki meggyilkolta az anyját. És bár egy évtizedig tartott, végül a korrupt esküdtszék összes tagjával leszámolt.

Johnny sosem tudta meg, az anyja miért szöktette meg azon az esős éjszakán, de sejtése volt róla. Úgy vélte, Murdock Lancer beleunt, hogy papás-mamást játsszon egy kikapós mexikói menyecskével és a féllatinó fiával. Úgyhogy aznap este megmondta a nőnek, hogy *vamos!*

Johnny tudta, ha valaha visszamegy a Lancer Ranchre, szétlövi az apja fejét, amiért az anyjával együtt kirakta, mint macskát szarni. Ugyanakkor azt is tudta, hogy Murdock Lancer egy nagyon fontos fehér amerikai. És ha lelövi az apját, végül fel fogják lógatni érte. Szerencsére Murdockot nem nehéz megtalálni. Ez az egyik ritka hátránya, ha valaki vagyonos földbirtokos. Bárki a nyomodra akad,

ha akar. Johnny eltemette az anyját, és egy napon az apjával is ezt fogja tenni. És ha az anyja megbosszulása az életébe kerül, ám legyen. Ugyanakkor Johnny nem sietett eldobni magától az életet. A gazdag rohadék ráér. Addig is akad elég ellopható arany, megdöngethető punci és lehúzható tequila. Úgyhogy képzelhetik Johnny meglepettségét, amikor egy távirat érkezett a Felix hotelbe, ahová általában a kétes megbízói megkereséseit szokta kapni.

**JOHN LANCER RÉSZÉRE – STOP – ÁLLÁSAJÁNLAT –
UTAZZON A LANCER RANCHRE A KALIFORNIAI ROYO
DEL ORO HATÁRÁBAN – STOP – ÉRKEZÉSKOR EZER
DOLLÁRT FIZETÜNK – STOP – AZ ÖSSZEG AZ
AJÁNLAT MEGHALLGATÁSÁT FEDEZI – STOP – NEM
JÁR KÖTELEZETTSÉGGEL – STOP – MURDOCK
LANCER**

A távirattal együtt érkezett ötven dollár útiköltség gyanánt Royo del Oroba. *Azt a bűdös mindenit*, gondolta Johnny. De valójában nem az ezerdolláros ajánlat csábította. Hanem a lehetőség, hogy annyi év után Murdock Lancer szemébe nézzen – aki pénzhajász lotyót csinált az anyjából –, és kiobbantsa az agyvelejét.

Mirabella Lancer lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy a Butterfield postakocsi ajtaja végre kinyílt, és kilépett rajta egy divatos fekete-fehér kamáslis cipő a lábtámaszra. A szeme elkerekedett, miközben egy igen jóképű, szőke férfi bújt elő az utasfülkéből, a legdivatosabb és legkékebb ruhába öltözve, amit valaha férfin látott. Mivel egy marhafarmon nevelkedett, hozzá szokott a kétkezi munkát végző férfiak öltözetéhez. Még amikor a város üzletemberei kicsípték magukat, hogy templomba menjenek, vagy a tehenészek lenyalták a hajukat és falábú szombati cimboráikkal járták a csúrdöngölőt, alkalmi ruhájuk szénfekete, egérszürke vagy seszínű barna volt. A szőke keleti piperkőc háromrészes öltönye élénk babaképen virított, aranyhímzéssel a mellrészen. Miközben leszállt a Butterfield postakocsiról, egy ugyanilyen színű hatalmas cilindert tett a fejére. A kalap tövén krémszínű selyemszalag futott körbe. A káprázatos jövevény húzta a bal lábát, és egy ezüst kutyafejű sétabottra

támaszkodott. De ezen fogyatéka ellenére, vagy talán épp emiatt kifogástalan tartással és eleganciával közlekedett. A kék bostoni elővett egy kefének zakójának belső sebéből, és lassan, pedánsan elkezdte lekefélni a port babakék hajtókéjéről, kezelőjéről és válláról.

Mirabella le volt nyugözve. Gyors pillantást vetett Ernestóra, és boldog arckifejezése azt üzentte: *Ő a fivérem, Scott.*

Abban a pillanatban, hogy a kislány nyelt egyet, és szóra nyitotta a száját, hogy üdvözölje rég elveszett rokonát, egy másik utas szállt ki a postakocsiból.

Ő is ellenállhatatlanul lehangoló volt, de teljesen más értelemben. Míg a szőke férfi mesébe illően vonzó és hihetetlenül méltóságteljes volt, ez az új férfi ördögien jóképű, banditakülsejű cowboy volt a határ déli oldaláról, arcát pedig sűrű tejkaramella színű hajtincsek keretezték, amelyre Mirabella keresve sem talált volna jobb szót az ábrándosnál. A barna hajú cowboy ruhái nem voltak olyan tetszetősek, mint a szőke utasé, de színben és eleganciában nem maradtak el mögötte. A sötét hajú utas dél-amerikai stílusú sangriavörös zsabós férfiinget viselt rövid barna bőrkabáttal és fekete farmerrel, amelynek szárán nagy ezüstszegecsek futottak végig. Ahogy kilépett a kocsiból, lapos barna cowboykalapot tett a fejére, ami nemcsak arra szolgált, hogy védje a szemét a naptól, de veszedelmes külsejét is kiegészítette. Miután kinyújtóztatta hosszú ezüstszegecses lábát, a kemény cowboy a vörös ingben odalépett Montyhoz, a postakocsi lovasához, és spanyolul megkérte, hogy dobja le neki a nyergét a kocsi tetejéről. Monty a szarvánál megragadva ledobta a házi készítésű nyergét a fogat oldalánál. Az súlyosan huppanva érkezett a fodros inges idegen kezébe.

A cilinderes piperkőc babakékben megkérte a vadászpuskát tartó másik lovas, aki Monty mellett ült a postakocsi tetején, hogy nyújtsa oda neki a kasmírmintás hímzett oldaltáskáját. A cilinderes megkapta poggyászát a vadászpuskás mexikóitól, és gringó akcentussal megköszönte spanyolul.

Most a kislány Mirabellának és a kis mexikói Ernestónak is értetlenség ült ki elképedt arcára. Egyikük sem tudta, melyik férfihoz menjen oda. A nyolcéves vállat vont, és gondolván, hogy *majd lesz*

valahogy, hangosan megköszöri a torkát, hogy magára vonja a két jóvágású utas figyelmét.

– Mr. Lancer? – kérdezte nagy kérdőjellel.

A férfiak kórusban feleltek, a Cilinderes azt mondta: – Igen? –, a Vörösfodros pedig azt, hogy: – Ühüm. – Bosszúsan mindketten ösztönösen a másik felé mozdultak.

Még több értetlenség ült ki a kislány arcára, mígnem hirtelen leesett neki a garas.

– Istenem – kiáltott fel izgatottan –, ez csodálatos! Együtt jöttetek!

Miután a két férfi újabb bizalmatlan pillantást vetett egymásra, a cilinderes harvardi ékesszólással megkérdezte a kislányt:

– Hogy érted azt, hogy mindketten?

– Hát, tudtuk, hogy érkeztek – felelte a kislány –, de azt nem, hogy együtt fogtok utazni.

Mivel Scott, amióta az anyja elpucolt Bostonba, azt sem tudta, hogy az apja él-e vagy hal-e, pláne azt nem, hogy lábasjószágból épített magának birodalmat, kissé lassan fogta fel, mire utal a kislány.

– Vártatok mindkettőnket? – mutatott a zsabós vörös inget viselő férfira.

– Igen! – vágta rá boldogan a kislány. – Te vagy Johnny – mutatott a vörös fodros sötét hajúra –, te pedig Scott – mozdította el ujját a kékbe öltözött szőke férfi irányába.

Valóban így hívták őket. A helyzet egyértelművé vált, a két férfi újabb bizalmatlan pillantást vetett egymásra, majd Johnny a pöttöm provokátorra mutatott:

– És te ki volnál?

– Mirabella Lancer, és ti vagytok a fivéremeim! – Miután ezt bejelentette, a kislány elszabadult szekéreként lódult meg Johnny felé, és átkarolta a derekát, majdnem fellökve a cowboycsizmás férfit.

Irtózat suhant át Johnny Lancer arcán. Számos lehetőséget végiggondolt, amikor elképzelte az újbóli találkozást az apjával, de az almapiros orcájú, elragadtatott lány féltestvérré nem volt felkészülve. Mielőtt Scott rákérdezhetett volna, hogy mi ez az egész, Mirabella kibontakozott Johnny öleléséből, és Scott köré fonta a

karját, tökmag létére meglepő erővel hozzápréselve magát a férfi medencéjéhez. Próbálva megőrizni méltóságát, és még ha csak pár másodpercig is, de késleltetni a kislány felismerésének elkerülhetetlen következményét, Scott azt mondta:

– Nézd, kislány...

Mirabella a szavába vágott, hogy másodjára is közölje a nevét:
– Mirabella.

– Mirabella – folytatta a férfi –, az anyámnak sosem volt másik gyereke.

– Neki nem – mutatott rá Johnny a nyilvánvalóra –, de az apádnak egyértelműen volt.

Scott Johnnyhoz fordult:

– Úgy érted, a közös apánknak?

– Igen – felelte Johnny –, Murdock Lancernek. Nézd, Cylinder, én nem tudom, miért tetted meg ezt az utat, de nekem az öreg azt írta, kapok tőle ezer dollárt, ha felkeresem.

– Nekem is ugyanezt ajánlotta – erősítette meg Scott.

– Jól jön az az ezer dollár – közölte Johnny –, és miután ideadta, kap tőlem egy adag... – Hogy pontosan egy adag micsodát, azt Johnny nem mondta ki.

Scottnak láthatóan ugyanez volt a terve.

– Mindkettőnkől, *testvérem*.

– Ne szólíts *testvérem*nek – csóválta a fejét Johnny.

– Mehetünk? – szólt közbe kedvesen Mirabella.

Mindkét férfi felé fordult, és kórusban azt kérdezték:

– Hová?

Szemlátomást zavarta őket ez az összhang, és sanda pillantást vetettek egymásra.

De a húguk mókásnak tartotta a dolgot, és hangosan kuncogott:

– Szerintetek hová? A Lancer Ranchre, pupákok.

Mirabella sarkon fordult, és a marhapásztor Ernestóval közösen mutatták az utat a szekér felé, amelyet Ernesto tíz mérföldön át hajtott a városig.

Scott át dugta ezüst kutyafejű sétabotját utazótáskájának fafogantyúján és felemelte, hogy szabaddá tegye az egyik kezét, míg Johnny a vállára vetette a nyeret. A két fivér követte a húgát, aki felvázolta, mire számítsanak, amikor találkoznak az apjukkal:

– Apu először nem fogja kimutatni – figyelmeztette őket –, és néha csökönyös, mint a szamár, de mindegy, mit mond, örül neki, hogy mindketten eljöttetek.

– Aha – mordult fel gúnyosan Johnny –, meglátjuk, a kis *családi összeröffenés* után is így érez-e.

A mellette sántikáló Scott bólogatott.

– Tudod, *testvérem*, ez az első dolog, amiben egyetértünk.

Betelt a pohár, bassza meg, gondolta Johnny. Megtorpant, és Scott babakék mellkasára bökött az ujjával.

– Megmondtam má', hogy ne szólíts *testvéremnek*, *Cylinder*.

Scott tekintette végigsiklott az agresszív mutatóujjon, majd fel az agresszív arcra.

– Vidd innen az ujjad, *Fodros*.

– Fiúk?

A két fivér a húga felé fordult, aki a szekérre mutatott, és leereszkedően azt kérdezte:

– Indulhatunk?

A két férfi egymásra vetett pillantása azt sugallta, ez még nincs lejátszva, de a tündéri kislány kedvéért egyelőre elássák a csatabárdot. Végül Johnny egy legyintéssel elindult a szekér felé.

– Mehetünk, *hugi*.

Kilencedik fejezet

„Nem úgy hippi, inkább Hells Angels”

Cliff áthajt Rick Cadillacjével a Twentieth Century Fox filmstúdió főkapuján. Az őt a kapunál útba igazítja, hol találják a spanyol vadnyugati város díszleteit, ahol a *Lancer* próbaepizódját forgatják.

– Hajtson egyenesen, a második kanyarnál forduljon balra, forduljon le a Tyrone Power Boulevardnál, hajtson el a mesterséges tó és a *Hello, Dolly!* díszlete mellett. A Linda Darnell Avenue-n forduljon balra, onnan már eltéveszteni sem lehet.

Az utasülésen Cliff mellett Rick nagy sötét szemüveget visel, hogy védje a szemét a naptól, és egy Capitol W cigarettát szív, hogy védje a nyelvét az ízektől. Amikor Cliff hirtelen fékez, Rick tudja, hogy megérkeztek.

A színész kinéz az anyósülés felőli ablakon, és napszemüvegén át megpillant egy vadnyugati várost; pár lovat és szekeret; egy filmes stábot; valami baromarcú rendezőt egy Chapman kameradaru tetején ülve; egy westernszínészt, aki tűzpiros Las Vegas-i stílusú ingjében és lapos cowboykalapban adja a szívtiprót; valami bohócnak öltözött piperkőcöt világoskék háromrészes öltönyben és cylinderben, amitől úgy fest, mintha a *Találkozzunk St. Louisban* forgatásáról csöppent volna ide; egy korhűen öltözött kislányt; és egy mexikói vakarcsot hatalmas sombreroiban. *Isten hozott a Lancerben, a kurva életbe*, gondolja Rick. Kinyitja az ajtót, és remegő lábbal kilép a járműből. Miközben kihúzza magát, rátör egy köhögőroham, amitől egy kis gyomorsav tódul a nyelvcsövébe.

Kiköp egy pirosaszöld csulát, és visszafordul a kormánynál ülő Cliffhez. A színész lehajol, és a letekert ablakon át beszél az asszisztenséhez:

– Asszem, a szél feldöntötte éjjel a tévéantennát, hazaugranál megjavítani?

– Semmi gond – biztosítja Cliff. Aztán a lehető legközömbösebben azt kérdezi: – Te meg beszélnél a kaszkadőrössel, hogy tudjam, dolgozom-e a héten?

Egy időben szerződés rögzítette, hogy Rick munkáiban Cliffnek is részt kell vennie. *Ha* Rick játszott egy szerepet, *akkor* Cliff volt a dublőrje. A Universalnál készült filmeknél ez bekerült Rick szerződésébe, és volt egy szék a forgatási helyszínen rajta Cliff nevével. De ezek az idők *réges-rég* elmúltak. Most Rick mások tévésorozataiban vendégszerepel, ami Cliffnek lófaszt se biztosít. A legtöbb tévésorozatnak saját kaszkadőröse van a stábben, és a legtöbb sorozat kaszkadőrösének az az első, hogy a saját embereiről gondoskodjon. Ha Cliffet felveszik pár napra a *Tarzanba* vagy a *Bingo Martinba*, az azért fordulhat elő, mert Rick váltott pár szót a kaszkadőrössel, és rábeszélte.

– Igen, igen, akartam neked mondani – közelebb áll az igazsághoz, hogy inkább *kerülte* a témát –, hogy aki itt a kaszkadőrös, puszipajtása Randynek. Aki a *Zöld Darázsban* volt.

– A kurva életbe – mondja Cliff, mert tudja, hogy ez mit jelent.

– Szóval elég esélytelen a dolog – közli Rick gyakorlatiasan.

– Hogy baszná meg az a ferdeszemű faszparittyá – káromkodik keserűen Cliff. – Mi a picsáért foglalkoztam én azzal, hogy a Zöld Darázs vakarék sofőrje azt hiszi magáról, szét tudná rúgni Ali valagát? – fordítja maga ellen keserűségét. – Az isten rohassza rá az eget, majd pont a nehézsúlyú világbajnok szorul rá, hogy én megvédjem?

– Pláne a te karriered, nekem meg a kicseszett hírnevem árán – teszi hozzá Rick, aki kezdi megint felhúzni magát. – Bő nyállal le kellett szopnom Randyt, hogy megszerezsem neked azt a melót – idézi fel Rick. – Erre te mit csinálsz? Kis híján eltöröd a kivagyi vakarék hátát. Aminek az a vége, hogy téged kiraknak a műsorok háromnegyedéből, én meg ott állok, mint fasz a lakodalomban. De legalább megmutattad neki – teszi hozzá Rick gúnyosan.

– Nézd, haver – emeli fel a kezét megadóan a kaszkadőr –, én nem mondom, hogy nincs igazad.

Rick elmesél Cliffnek egy régi színészsztorit, mit sem törődve a ténnyel, hogy már háromszor előadta neki *pontosan* ugyanígy.

Lényegében Cliff munkaköri leírásához tartozik, hogy újra és újra meghallgassa ugyanazokat a sztorikat és anekdotákat, és úgy tegyen, mintha fel sem tűnne neki az önisméltás. És ha szigorúak akarunk lenni, mindez Rick alacsony intelligenciahányadosáról árulkodik.

– Az első rendes szerepemet játszottam egy játékfilmben – vág bele Rick. – *A korall-tengeri csata* Cliff Robertsonnal, rendező Paul Wendkos. Az első igazi szerepem a fickónál, akiből később a kedvenc rendezőm lesz. Egy igazi stúdiófilm a Columbiánál, B-film, de akkor is, nem a Republic, nem az AIP, hanem a kurva Columbia.

Cliff felnéz a sofőrülésből a főnökére, és felkészül rá, hogy negyedjére is meghallgassa ugyanazt a történetet.

– Szóval majd összefosom magam az idegtől. Csak épp ott volt ez a kurva másodasszisztens a forgatáson, egy igazi szarrágó. És a geciputtony végig velem gecizett. Nem Tommy Laughlinnal, nyilván nem Cliff Robertsonnal, sőt, végig Cliff faszát szopta. Nem baszogatott senki mást. Csak engem! Szar volt – folytatja Rick –, igazságtalan, és végül kurvára elszakadt nálam a cérna. Épp a dagival kajáltam a forgatáson, William Witney állandó színészeivel, Gordon Jonesszal. Régóta űzi az ipart, valami nyolcvan filmben játszott, tényleg rendes pacák. Úgyhogy mondom neki, alig várom, hogy ez a szarrágó geci csak még egy szót szóljon hozzám, *egyetlen árva szót*, és kurvára elkenem a száját.

És ezzel Rick elér a történet tanulságához:

– Mire Jones azt mondja: „Igen, megtehetnéd. Igen, valószínűleg el tudnál bánni velem. És igen, rá is szolgált. De mielőtt munkaidőben lecsapnád, vedd elő a tárcádból a szakszervezeti tagságodat, gyújts egy gyufát, és égesd el. Mert ha már belevágsz, csináld is végig.”

Cliff sokadjára is osztja Rick véleményét:

– Értem én, értem. Ki a faszt érdekel, mit hadovál a kis pöcs?

– Krisztus a kereszten, bazmeg – folytatja Rick. – Ha minden főszereplő színész kapna egy maflást, akárhányszor olyasmiről lódít, amit *nyilvánvalóan* nem képes megcsinálni, egy film se készülne el. A gnóm, aki Katót játssza, egy szájbakúrt *színész!* Ha egy színész azt állítja, *bármire* képes azon kívül, hogy más emberek által írt

szöveget mondjon fel, akkor az egy kamugép. És a legtöbbjük még erre sem képes!

Rick az ujjain számolja a színészeket, akik értik a dörgést.

– Kérdezd meg Audie Murphyt, hogy kell fickókat kinyírni, megmondja neked. Kérdezd meg Jim Brownt, hogy kell gólokat bevinni, megmondja. Kérdezd meg Sonja Henie-t a jégkorcsolyázásról, megmondja. Vagy kérdezd meg Esther Williamst az úszásról, nyugodtan. De a többi mind hangember, bazmeg. És neked, aki háborús hős vagy meg kaszkadőr, neked kellene ezzel a leginkább tisztában lenned!

Cliff felmosolyog a főnökére, és szokásos zen szerzetesstílusában megismétli:

– Igaz, ami igaz.

– Az hótziher, hogy igazam van – feleli Rick.

– Oké, ha addig nem kellek – vált témát Cliff –, fájrontkor jövök érted.

– Aha – feleli Rick. – Csak nézd meg azt a rohadt antennát, aztán fájrontra gyere. – Aztán megkérdezi: – Ma mikor végzek?

– Fél nyolckor – feleli Cliff.

– Akkor találkozunk – ezzel Rick elindul a *Lancer* díszletei felé.

Aztán egy pillanattal később Cliff utánakiált.

Rick hátrafordul, és a Cadillac kormányára mögül barátja határozottan rámutat az ujjával:

– Te Rick Dalton vagy, baszki! Ne felejtsd el.

A színész ezen elmosolyodik. Apró kézmozdulattal tiszteleg a barátjának, majd a Coupe de Ville elhajt, a színész pedig felveszi a munkát.

Miközben egy piperetükör előtt ül a *Lancer* sminkes kocsijában, Rick egy lavór jeges vízbe mártja az arcát. Állítólag ezt Paul Newman minden reggel megteszi, viszont Newman esetében ez része a piperészkedésnek. Rick esetében viszont arra szolgál, hogy felpezsdítse az érzékeit a tegnap esti alkohol okozta émelygős kábaságból. Amikor arca kiemelkedik a jeges vízből, a kezébe vesz néhány jégkockát, majd bedörzsöli velük az arcát és a tarkóját.

Sonya, a pilot sminkese és fodrásza, aki biztosította Rick számára a lavór jeges vizet, három hellyel arrébb ül egy

fodrászszekben, és egy szál Chesterfieldet szív. A mellette lévő szekben, arra várva, hogy megérkezzen a rendező, és megbeszélhessék Rick jelmezét, a sorozat jó húsban lévő, nagy hajú, cukimuki jelmeztervezője, Rebekkah ül. Ha két copfba kötné a haját, az öltözékével elcsíphetne egy harmadik helyezést egy Wednesday Addams hasonmásversenyen. A Wednesday Addams-ruha felett bő, Marlon Brandó-s fekete motorosdzsekit visel.

Habár Sonya nem avatta be, Rebekkah egyértelműen felismeri a különbséget egy pipererituálé (hogy rohadna meg Paul Newman) és egy macskajajúzó kúra között. Például egy pipererituálé nem jár ennyi nyöszörgéssel.

A jéghideg serkentő épphogy elkezdi átjárni Rick arcát, amikor kivágódik a sminkes kocsiját, nekicsapódik a falnak, és a *Lancer* pilotjának rendezője a tőle megszokott színpadias lendülettel belép a lakókocsiba.

Úgy üdvözlí Ricket, mintha az Old Vic színház leghátsó sorának játszana:

– Rick Dalton? Sam Wanamaker!

A rendező villámgyorsan kezét nyújt a széken ülő, kissé kótyagos és vizes arcú színésznek, aki ösztönösen fogadja a kézfogást csöpögő praclijával. Rick megköszörüli a torkát, és azt hebegi:

– Örülök, hogy megismertelek... izé... Sam. Bocsánat, nedves a kezem.

Sam csak legyint a megjegyzésre.

– Ne is törődj vele. Megszoktam már Yul Brynnernél – utal Wanamaker az egzotikus hollywoodi filmsztárra, akivel akkor barátkozott össze, amikor együtt játszottak a *Tarasz Bulba* című történelmi kalandfilmben. A közelmúltban Yul Brynner azzal támogatta Wanamaker kamera mögötti karrierjét, hogy szerepet vállalt első egész estés filmjében, *Az aranylúd-aktákban*. – Csak el akarom mondani neked – folytatja –, én akartalak a szerepre, és baromira örülök neki, hogy együtt dolgozunk.

A rendező maximális fordulatszámra bratyizik Rickkel, miközben az épphogy eltöfögő színész küszködve próbál észnél maradni. Rickre rátör az idegesség, és aznap először kiütözik rajta enyhe dadogása.

– Oh, hát köszönöm, S-S-Sam, ez nagyon jólesik. – Végül sikerül kinyögnie a mondatot: – Klassz a szerep.

– Igen, igen, az. Találkoztál Jim Stacyvel, a főszereplővel? – kérdezi Wanamaker a Johnny Lancert alakító színészre utalva.

– N-n-nem, még nem – hebegi Rick.

Ez a szarházi dadog?, gondolja magában Sam.

– Ti ketten robbanni fogtok – mondja Sam.

– Hát... – Rick a megfelelő szót keresi, aztán feladja, és azt mondja: – ...fel vagyok csigázva.

– Köztünk szólva – jelenti ki Wanamaker magabiztosan, habár Sonya és Rebekkah minden áldott szavát hallja –, a főszereplőket, Jimet és Wayne-t a csatorna választotta. – Wayne a sorozat másik főszereplője, Wayne Maunder, aki a Bostonban nevelkedett Lancer fivért, Scottot alakítja. – És jók is a szerepben. De akkor is a csatorna választotta őket. *Téged* viszont én. Elsősorban azért, mert szinte látom a macsókémiát közted és Stacy között. És jó lenne, ha ezt kihasználnád.

Odahajol Rickhez a sminkes kocsiban, a rendező nyakában lógó hatalmas horoszkópos aranymedál (ikrek) ingaként leng a színész felett.

– Ez nem azt jelenti, hogy adj alább a profizmusból. Viszont tapasztalt vén róka vagy. Szeretnék összedolgozni *veled* – bök az ujjával Rickre –, hogy kihozzuk *belőle*, amire szükségünk van – bök a válla felett a hüvelykujjával Stacyre, aki valahol a sminkes kocsin kívül tartózkodik. – Amikor mindketten jelmezben vagytok – megint a székben ülő Rickre bök –, pörögjön köztetek a szubtextuális faszméretező verseny.

Maga elé emeli a kezét, hogy képzelt képeretet alkosson a levegőben Dalton számára:

– Gondolj rá úgy, mint egy harcra egy ezüsthátú gorilla és egy kodiak medve között.

– Nahát... Sam... nem semmi kép – rötyög Rick.

– Tudom – helyesel Wanamaker.

– Én melyik vagyok – kérdezi Rick –, a gorilla vagy a medve?

– Melyiknek van nagyobb fasza? – kérdez vissza Wanamaker.

– Hát – gondolkodik el Dalton –, valószínűleg a gorillának.

– Láttál valaha kőmerev kodiakot? – teszi fel a kérdést Wanamaker.

– Nem mondhatnám – vallja be Dalton.

– Akkor ne legyél benne annyira biztos – figyelmezteti Wanamaker. – A közös jeleneteitekben – utasítja a rendező – ösztökélned kell. Ugye menni fog, Rick?

– Hogy érted, hogy ösztökéljem? – kérdezi Dalton.

– *Ösztökéld* – ismétli meg Wanamaker. – Piszkáld a medvét, hergeld fel. Zrikáld úgy, mintha próbálnád meggyőzni a csatorna vezetőit, hogy rúgják ki Stacyt, és forgassák újra az epizódot veled Johnny Lancer szerepében. Ha így beleszállsz – biztosítja Wanamaker Daltont –, azzal neki és a sorozatnak is jót teszel. Mi pedig filmre vehetjük a csodát.

Wanamaker észreveszi a tükörben a mögötte ülő, Chesterfieldet szívó Sonyát. Nem fordul meg, amikor megszólítja, simán a tükörképéhez beszél.

– Sonya – diktálja –, először is, bajszot akarok neki. Egy nagy, lekonyuló Zapata-típusú bajszot.

Csodálatos, gondolja Rick. Rühelli az álszakállokat és az álbajszokat. Mintha úgy kellene színészkedned, hogy közben egy hernyót ragasztottak a felsőajkadra meg egy hódot az arcodra. Arról nem is beszélve, mennyire utálja a pofájára kent masztixot.

A Zapata-bajusz említése után a rendező felnevet, és azt mondja Ricknek:

– Nekem elhiheted, Stacynek el fog durranni az agya, ha meglátja azt a rohadt bajszot. Mindketten azt szerettük volna, hogy Johnny Lancer bajszos legyen – meséli a rendező. – Mondtam a csatornának, hogy kell az arcszőrzet, mert így hat modernnek a műfaj. Mint az olaszok csinálják Európában.

Ricknek megrándul egy arcizma.

Wanamaker folytatja, túlságosan belemerült a sztoriba, hogy észrevegye Rick reakcióját:

– Erre a CBS azt felelte, hogy a nagy lófaszt. Ha bajszot akarsz, rakd a gonoszra. Ez pedig te vagy, Rick – közli Sam széles vigyorral.

Rick nem bírja az álbajszokat, ám ha a főszereplő hiába vágyik rá, ő viszont *megkaphatja*? Úgy egész más a leányzó fekvése.

– Szóval Stacy bajszot akart? – kérdez rá még egyszer Rick.

– Igen – feleli Wanamaker.
– Ez zavarni fogja? – kérdezi Rick.
– Viccelsz? Agyfaszt fog kapni! De tisztában van vele, mi a csatorna álláspontja. Így ez csak egy újabb szubtextuális réteget ad kettőtök ellenségeskedéséhez.

Aztán Rebekkah-hoz fordul:

– Rebekkah, kedves, különleges külsőt szeretnék Rick karakterének, Calebnek. Nem olyan jelmezt, amilyeneket a *Big Valley*ben meg a *Bonanzában* nézünk már vagy tíz éve. Azt akarom, hogy a korszellem átszűrődjön a jelmezeken. Semmi anakronizmus, nem, de találkozzon ezernyolcszázhatvankilenc ezerkilencszázhatvankilencel. Olyat, amiben ha elmenne este a London Fogba, azt mondanák, hogy de frankón néz ki.

Az ellenkultúrában jártas jelmeztervező megadja a választ a trendi rendezőnek, amit az elvár tőle:

– Van egy Custer-kabátunk, végig rojtozott a karja. Most épp cserszínű, de befestem sötétbarnára. Mehet benne este a Stripre.

Wanamaker pontosan ezt akarta hallani. Az ujjával megsimítja a lány arcát, és azt feleli:

– Ügyes kislány.

Rebekkah visszamosolyog, és Ricknek abban a pillanatban leesik, hogy ezek dugnak.

Wanamaker visszafordul Rickhez.

– Jól van, Rick, nézzük a hajad.

– Mit akarsz vele? – kérdezi kissé riadtan Rick.

– A pomádés generációnak annyi – közli Sam. – Túlságosan eisenhoweres. Más frizurát akarok neked.

– Mennyire mást? – kérdezi Rick.

– Olyat, ami hippisebb – feleli Sam.

Azt akarod, hogy úgy nézzek ki, mint egy bűdös hippie?, gondolja Rick.

– Azt akarod, hogy úgy nézzek ki, mint egy bűdös hippie? – teszi fel a kérdést kétkedő arckifejezéssel.

– Hát, nem úgy hippie – tisztázza Sam –, inkább Hells Angels.

Sam tekintete újra megtalálja Sonya pillantását a tükörben.

– Kell egy hosszú hajú indián paróka, rakd a fejére, aztán vágd le hippie stílusban. – Máris Rickhez fordul: – De ijesztő hippie lesz –

nyugtatja meg a színészt.

Rick egy kérdéssel akasztja meg Sam kreatív lendületét:

– Sam... izé... Sam?

Sam teljes figyelmével a színész felé fordul.

– Igen, Rick?

Rick próbál nem kekeckedő faszkalapnak hangzani, amiért egy ilyen gyakorlatias kérdéssel akasztja meg Sam szárnyalását:

– Mond csak... ööö... ööö... Sam, hogyha rám adod ezt a sok... sok... – keresi a megfelelő szót – *vackot*, senki sem ismer majd fel.

Sam Wanamaker némi hatásszünet után azt feleli a színésznek:

– Nos, *barátom*, egyesek az ilyet hívják *színészetnek*.

Tizedik fejezet

Szerencsétlenség

Cliff abban a pillanatban tudta, hogy ez rossz ötlet volt, amint agyonlőtte a feleségét a szigonypuskával.

A lövedék valamivel a köldöke alatt találta el a nőt, félbetépte, és mindkét fele egy placcsanással a hajóra zuhant. Cliff Booth mondhatni éveken át gyűlölte ezt a nőt, de abban a pillanatban, hogy kettétépvé látta, két külön darabban a hajója fedélzetén, egy pillanat alatt többévnyi utálat és neheztelés illant el. Odasietett hozzá, a karjában tartotta, összefogta felsőtestének két darabját, büntudat és megbánás viharos, őszinte vallomásait zúdítva magából.

Hét órán keresztül fogta így, és tartotta életben. Egy percre sem mert elmenni a közeléből, hogy hívja a parti őrséget, mert félt, hogy a nő a szorítása nélkül szétesik. Úgyhogy hét órán át szorosan magához ölelte, ringatta, csitította, tartotta benne a lelket. Akár hősiességnek is tekinthetnénk ezt a teljesítményt, ha nem eleve ő lőtte volna le.

A nőről elnevezett hajó (*Billie-bárka*) fedélzetén, a Billie Boothból szivárgó zsigerek, vér és belsőségek között férj és feleség a halál küszöbén hét órán át beszélgetett úgy, ahogyan addig soha életükben. Hogy a nő ne firtassa szorult helyzetét, Cliff folyamatosan szóval tartotta.

Hogy miről beszélgettek? Szerelmük történetéről.

Ezalatt a hét óra alatt felidéztek a teljes közös életüket.

Amikor a parti őrség végre megérkezett, valahol a hatodik óra körül, férj és feleség gügyögve beszélgetett egymással, akár két fülig szerelmes tizennégy éves a nyári táborban. Mindketten próbáltak túltenni a másikon az első találkozásuk és az első randijuk legapróbb részleteinek felidézésével. Ahogy a parti őrség a fedélzetre ért és elkormányozták a hajót a kikötőbe, Cliff még mindig

összefogta a kettészakadt Billie-t. És mindeközben megnyugtatta, hogy nem lesz semmi baj.

– Nézd, sosem hazudnék neked – mondta. – Akkora sebhelyed lesz, mint King Kong. De rendbe fogsz jönni.

Cliff olyan erősen próbálta erről meggyőzni Billie-t, hogy hatórányi elszánt szövegelés után önmagát is meggyőzte. Így a gyakorlatias Cliff Bootht meglepő módon meglepte, amikor a parti örök próbálkozása során, hogy elszállítsák Billie-t a hajóról a kikötőbe és a várakozó betegszállítóba... az asszony szétesett.

Sajnálatos.

A hatvanas évek hollywoodi kaszkadőrei között Cliff Bootht nagyra becsülték példás katonai karrierje és a második világháború egyik legnagyobb hőstét megillető státusza miatt. Ám széles körben elterjedt a pletyka, hogy megölte a feleségét, és megúszta. Valójában senki sem tudta biztosan, hogy szándékosan húzta meg a ravaszt. Előfordulhatott, hogy tragikus módon gondatlanul használt egy bűváreszközt, mint azt Cliff mindig is állította. De bárki, aki valaha látta, mi mindennek lehordja a részeg Billie Booth nyilvánosan Cliffet a kollégái előtt, az ezt nem veszi be. És mivel a hollywoodi kaszkadőrök közül sokan voltak ennek szem- és fültanúi, úgy vélték, kurvára kicsinálta a nőt.

Cliff még azt is bevallotta a hatóságoknak, hogy a felesége fogyasztott alkoholt a baleset előtt. Mivel a hatóságok nem ismerték Billie-t, nem sejthették, ez mit jelent. A kaszkadőrök és a feleségeik viszont tudták.

Ez *feltehetően* azt jelentette, hogy Billie agresszív volt. És *feltehetően* azt is jelentette, hogy egy szemét megjegyzéssel többet vágott a férje fejéhez a kelleténél. És *feltehetően* azt jelentette, hogy Cliffnél betelt a pohár, és egy gyenge pillanatában drasztikusan reagált. Tett valami visszavonhatatlant.

És hogyan úszta meg Cliff? Simán. A sztorija hihető volt és kikezdhetetlen. Cliff nagyon rosszul érezte magát amiatt, amit Billie-vel tett, de bármennyi megbánás és büntudat is gyötörte, soha meg sem fordult a fejében, hogy ne próbálja megúszni a gyilkosságot.

Elvégre Cliff mindig is gyakorlatias, „ami megtörtént, megtörtént” típus volt. Komolyan vette az ügyet, ugyanakkor pragmatikus

nézőpontból szemlélte. Nem szükséges húsz évet börtönben töltenie – kellőképpen meg tudja büntetni magát a meggondolatlan pillanataért. Elvégre ez nem ugyanaz, mintha bűnöző lenne. Nem tervelte ki előre Billie meggyilkolását. *Gyakorlatilag* tényleg baleset volt, ahogy a bíróság előtt is állította. Tudatos döntés volt, amikor meghúzta az elsütőbillentyűt?

Nem egészen.

Először is, nagyon érzékeny elsütőbillentyű volt. Másodszor, sokkal inkább volt *ösztönös* mozdulat, mintsem tudatos döntés eredménye. Harmadszor, valóban *meghúzta*, vagy inkább csak *megremegett* az ujjja? Negyedszer, nem mintha Billie Booth bárkinek hiányozna. Egy faszszopó ribanc volt. Rászolgált, hogy kettészakadjon a teste? Talán nem. De túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a földgolyón az édes élet Billie Booth nélkül is csordogál tovább a maga medrében. Komolyan, csak a testvérét, Natalie-t rázta meg az ügy, és ő még Billie-nél is nagyobb faszszopó ribanc. És őt is csak egy időre zaklatta fel. Úgyhogy Cliff magában hordozta a bűntudatot, magában hordozta a megbánást, és megfogadta, hogy jó útra tér. Mi mást vár tőle a társadalom? A számtalan amerikai katona, akiket megmentett, amikor japókat aprított, egyértelműen megérnek egy Billie Bootht.

Nos, ellentétben a hollywoodi kaszkadőrök közösségével, az ügyben nyomozó rendfenntartó szervek nem tudtak Cliff Booth erőszakos hajlamairól. És Cliff sztorija a bűvárfelszerelést érintő tragikus gondatlanságról igen hihető volt.

És mint kiderült, nem könnyű bizonyítani, mi történt két ember között, akik kettesben voltak egy hajón az óceán közepén. A hatóságoknak bizonyítania kellett volna, hogy nem az történt, amit Cliff állít. És mivel ő egy kikezdzhetetlen sztorival volt felvértezve, Billie Booth halálát *szerecsétlenségnek* nyilvánították.

Ettől a naptól kezdve bármelyik hollywoodi forgatásra is tette be a lábát, ott Cliff lett a leghírhedtebb alak. Ugyanis bármilyen forgatáson járt, mindig ő volt az egyetlen, akiről minden beavatott tudta, hogy *megúszott egy gyilkosságot*.

Tizennegyedik fejezet

A sütis furgon

Charles Manson, miközben a Terry Melcher Cielo Drive-on álló házához vezető kanyargós utakon kormányozza a Hostess Twinkies Continental Pékség ütött-kopott furgonját, tisztában van vele, mekkora kockázatot vállal.

Amikor kocsival elindult San Franciscóból Los Angelesbe, azzal a céllal tette, hogy kiadassa a zenéjét, a saját dalait, amelyeket személyesen énekelt fel, szerezzen egy lemezszerződést, és végül rocksztárrá váljon. Ezzel az egésszel, hogy egy csapat szétcsapott kölyök spirituális vezetője lett és guru egy csellengő lányokból álló háremben, csak az időt akarta elütni. Eleinte bevált. Sőt, eleinte *nagyon* jól bevált. A lányokon keresztül kapcsolatba került a Beach Boys dobosával, Dennis Wilsonnal, egy igazi, hamisítatlan rocksztárral. Aztán megismerte a zenész barátait, Gregg Jakobsont és Doris Day fiát, Terry Melchert.

Ez pedig hepajokhoz, bulikhoz, füvezésekhez és örömmzenélésekhez vezetett további sikeres zenészekkel a Los Angeles-i rockszcénából. Mire Charlie észbe kapott, már együtt füvezett a Raiders frontemberével, Mark Lindsay-vel, Mike Nesmithszel bratyizott a Monkeesből meg Buffy Sainte-Marie-vel, és gitáron jammelt Neil Younggal. Neil Younggal, baszki!

Charlie nem egyszerűen jammelt vele; zenei improvizációi komolyan lenyűgözték Youngot. (Manson egész életében aznap éjjel járt a legközelebb az elismertséghez, amikor Neil Younggal örömmzenélt.) Remélte, hogy a Younggal való zenélgetése révén eljuthat Bob Dylanig, de Bobby mindig kicsúszott a markából. Charlie akkor került a legközelebb Dylanhez, amikor váltott pár szót az akkori táskahordozójával, Bobby Neuwirthszel a London Fogban. Kétségtelen, hogy abban az időben, amikor Charlie Manson és a Családja Dennis Wilson kéglijében lógott, Charlie zenészi törekvései

kezdték lendületbe jönni. Még a stúdióba is bevonultak, ahol Charlie felvehette a számait U-matic mágnesszalagra. Kétséges, hogy Melcher valaha is komolyan gondolta, hogy Charlie csinálhatna egy lemezt a Columbia kiadónak, de nem teljesen légből kapott elképzelés, miszerint eljátszott az ötlettel, hogy más előadókkal felveszi Charlie pár dalát. Dacára börtönbölcsségeinek és filozófiai jártasságának, Manson szinte elbűvölően naiv tudott lenni, ha a zeneiparról volt szó. Tudta, hogy Terry Melcher ködösít, amikor arra terelődött a szó, hány lemezt adhatna el. De nem hagyta, hogy ettől elbátortalanodjon. Szívmelengető, Charlie mennyire örök optimista maradt, ha róla volt szó. Sosem vágyott másra, csak hogy megvethesse itt a lábát. És erre kapott lehetőséget, amikor Terry Melcher megígérte neki, hogy egyszer leülnek, és Charlie elgítározhat neki párat a számaiból.

Manson többnek tekintette kapcsolatát Melcherrel, mint ami az valójában volt? Egyértelműen.

Melcher *bizonyos értelemben* izgalmasnak tartotta Mansont? Lehetséges.

De Charlie legjobb esélyét a lemezszerződésre közeli kapcsolata jelentette Dennis Wilsonnal. Dennis volt az egyetlen *igazi* rock sztár a Beach Boysban. Brian dagadt volt, és egyre hízott, Al Jardine úgy festett, akár egy csontváz, Mike Love pedig tizennyolc éves kora óta kopaszodott. Dennis szexi álompasi volt, aki már a hatvanas évek elején a hatvanas évek végének auráját árasztotta magából. Egy darabig Dennis Wilson őszintén hitt Charlie zenészi tehetségében. Éjszakába nyúló közös betépeik során Manson filozófiája és világnézete őszintén lenyűgözte Dennist (aki Mansonhoz hasonlóan bizalmatlansággal tekintett a fekete férfiakra, és félt tőlük). A házában rendezett örömműsorok alkalmával Dennis szemtanúja lehetett Charlie tagadhatatlan tehetségének a gitárimprovizációhoz. De így is kétséges gondolat, hogy a képzetlen, fegyelmetlen, hebehurgya Manson valaha is beletanult volna, hogyan vegyen fel zenét egy profi lemezstúdió stresszes, feszültségteli, steril közegében. (Ebből a szempontból Charlie komoly zenészzsenikkel járt egy cipőben. Woody Guthrie és Leadbelly felvételei inkább kortörténeti dokumentumok, mintsem zenei tehetségük lenyomatai.) De nem teljesen elképzelhetetlen,

hogy egy korábbi érában Charles Manson feltalálta volna magát, és kiismerte volna az ötvenes évek végének és a hatvanasok elejének kalapozós Greenwich Village-i kávéházi világát vagy az amatőr folkzenei fesztiválszcénát, ahol tehetsége a zenei improvizációkhoz, gitártudása és börtöntapasztalatai mind hasznára váltak volna. Egy darabig Dennis Wilson bátorította Charlie zenészi álmait, sőt, odáig merészkedett, hogy felvették Charlie egyik dalát („Cease to Exist”, a Család emblemikus száma) „Never Learn Not to Love” címen átdolgozva a Beach Boys *20/20* című albumára.

És bár mindig is merész gondolat volt, hogy Terry Melcher leszerződjön Charlie-val egy albumra a Columbiához, a Beach Boys elindította saját kiadóját, a Brother Recordsot, és ennél a kiadónál már *kijöhetett volna* Charlie lemeze. Az, hogy ez mégsem következett be, Dennis Wilson bosszankodására és végül félelmére vezethető vissza, amiért hagyta az otthonába költözni ezeket a kétes alakokat. Eleinte a lányok vonzották Dennist a Családhoz. Később a Charlie-hoz fűződő őszinte barátsága tartotta a Család holdudvarában. De végül Wilson Charlie félcédulás hippicsaládja iránti haragja vezetett ahhoz, hogy felégesse a Beach Boyshoz vezető hidat, amikor Charlie épp átkelt volna rajta.

Dennis Wilson a hatvanas évek végén a hollywoodi Topanga Canyon szórakoztatóipari munkásaira jellemző, mindenen megosztózó rendszerellenes szemléletét kínálta a toprongyos csatornatöltelékeknek. Ám elég hamar kiderült, hogy ezek az otthonról megpattant szeméztabáló, bélyegező, kankós énekesrigók valójában nem többek egy rakás hálátlan potyázónál. Hazavágták Wilson kéglijét, több ezer dollárjába fájtak a nemi betegség elleni gyógyszerek, meg az elhányt, ellopott és tönkretett vagyontárgyak. Mígnem végül Wilson egyszerűen elköltözött, és a menedzserére hagyta, hogy kitegye a lapostetves lakásfoglalókat.

Ha a Család nem változtatja kuplerájja Dennis otthonát, ami miatt társai a zenekarban nem kezdenek aggódni miatta és vonják meg tőle jóindulatukat, Charles Manson tökéletes jelölt lett volna a Beach Boys új lemezkiadója számára. Az már felettébb kétséges, hogy a lemez sok vizet zavart volna, vagy hogy egyáltalán Manson a maga különbségeivel képes lett volna felvenni egy teljes albumot. De

teljességgel elképzelhető, hogy ha a többi bandatag nem a drága Dennisnél potyázó csodabogarakhoz kapcsolta volna Charlie-t, Manson *valamit* kihozhatott volna ebből az ismeretségből.

Ám így a Család olyan sokba került Dennisnek, hogy amikor a Beach Boys tényleg felvette Charlie egyik dalát, a nevét nem tüntették fel a kiadványon, mondván, hogy elég pénzbe fájt tanítványainak idétlenkedése. (Azt beszélik, ahelyett, hogy Charlie neve alatt védették volna le a dalt, Wilson adott neki ajándékba egy motorbiciklit.)

Úgyhogy 1969. február 8-ára Charlie összes valaha ígéretes zeneipari kapcsolata elsorvadt. Egyetlenegy maradt – egy halovány ígéret, amit Terry Melcher tett neki valamikor, hogy leül, és meghallgatja Charlie-t zenélni. Csak éppen már nem tartották a kapcsolatot Terryvel. Egy időben Charlie néha összefutott vele, ha nem is gyakran, de ahhoz elégszer, hogy lebeszéljenek egy találkozót. De ez még az előtt volt, hogy nemkívánatos személlyé vált volna Dennis Wilson lakásában. És azt még Charlie is tudja, hogy ez önmagában minden lehetőségét megghiúsíthatja egy szerződésre. De mi van, ha mégsem? Az egyik száma *tényleg* felkerült az új Beach Boys-albumra. Jó, az igaz, hogy nem az ő neve alatt. Ám Melcher azon kevesek egyike, akik tudják, hogy a szám az ő „Cease to Exist” című dalából született. Úgyhogy immár Terry joggal tarthatja Mansont arra érdemes zeneszerzőnek, hogy művei kereskedelmi forgalomba kerüljenek, nem pedig csak egy szakadt stricinek, aki szifiliszes börtöncsalikkal látta el.

Tehát Terry Melcher abba már beleegyezett, hogy eljön a Spahn Ranchre, és meghallgatja Charlie dalait. Kitűztek egy dátumot, megbeszéltek egy időpontot, megállapodtak egy találkozóban, és egy egész mulatságot szerveztek a tanyára... aztán Terry nem jött el.

Charles Manson számára több szempontból is lelombozó volt, hogy így lógva hagyták. Először is, egész héten az alkalomra készült, hogy végre Terry előtt zenélhet. A Család kicsinosította és feldíszítette a tanyát a nagy hacacáréra, gyakorolták a hangszeres

kíséretet, félmeztelen lányok háttértáncoltak összehangoltan... aztán Terry nem jött el.

Ráadásul ez a nap *olyan* nap volt.

Charlie csúcsformában volt.

Manson sosem bocsátotta meg magának, hogy az idegei felmondták a szolgálatot az egyetlen profi dalfelvétele idején.

De ez a nap más lett volna.

Ezen a napon Charlie maga volt a tökély, elméje nyugodt, a szíve tele, zenéje pedig az ujjában.

Erről a napról álmódott azóta, hogy először hallgatott Beatlest a börtönben.

Ezen a napon Charlie összes álma valóra vált volna, hogy az élete örökre megváltozzon.

Ezen a napon áradt volna belőle a zene. Uralta az alkotóerejét. Egy hamis hangot nem játszott volna.

Egygé vált a tehetségével, ahogy egygé vált a múzsájával és Istennel is... aztán Terry nem jött el.

Az, hogy Terry nem jött el, nem csupán visszavetette Manson alkotóerejét, és őszinte fájdalmat okozott neki, de a gyermekei előtt is lejáratta.

A kölykök a tanyán nem vágták, hogy Charlie mennyire rocksztár akar lenni. Hogy mennyire vágyik a hírnévre, az elismerésre, a pénzre. Mert előttük Charlie ezen alapvető vágyak ellen prédikált.

Azt hitték, Charlie úton van a spirituális megvilágosodás felé.

Azt hitték, Charlie egyetlen vágya az volt, hogy másokat is elvezessen ehhez a megvilágosodáshoz.

Azt hitték, Charlie egy új világrendet akar létrehozni, amelyet a megvilágosodás és a minden ember iránti szeretet vezérel.

Elhitték, hogy Charlie-t magasabb rendű célok vezérik, mert ezt mondta nekik, ők pedig itták minden szavát. Az sosem szúrta szemet nekik, hogy egy szempillantás alatt lehúzta volna az egészet a klotyón, ha felvehet egy polgárháborús egyenruhát és cserélhet Mark Lindsay-vel.

Meg sem fordult a fejükben, hogy hátat fordítana mindannyiuknak, mindennek, amit létrehozott és amit megtanított nekik, ha cserélhetne Micky Dolenzzel és beléphetne a Monkeesba.

Azt hitték, Charlie eleve csak azért szeretne lemezszerződést, hogy még több befolyást szerezzen. Hogy egy még nagyobb közönségnek hozza el a megvilágosodást, egy egész bolygónyi közönségnek, amely ki van éhezve rá.

Mint a Beatles. Mint Jézus Krisztus. Mint Charlie.

Nem önmaga számára akarta a sikert, hanem azért, amit a zenéje jelentett volna másoknak. De a zene egyszerűen csak belépési pont lett volna a bolygó lakói számára, hogy megismerjék Charlie-t. Mivel rajta keresztül Isten szólal meg, Charlie megírta volna minden idők legnagyobb zenéjét, ahogy Jézus Krisztus megírta minden idők legnagyobb költészetét. Nem azért, hogy bekeretezett platinalemezeket akaszthasson a falára, mint Dennis Wilson. Nem azért, hogy sportkocsijai legyenek, mint Dennis Wilsonnak. Nem azért, hogy a *Crawdaddy* magazin címlapján pózoljon. Nem azért, hogy szerepeljen egy száma a *Szelíd motorosok* filmzenealbumon. Nem azért, hogy csatlakozzon Real Don Steele-hez a KHJ örült promóciós játékaiban. Hanem hogy megváltsa az emberiséget.

Amikor Charlie akaratlanul elárulta idegességét a Terry Melcher-meghallgatás előtt, először láthatták, hogy vezetőjük motivációi és vágyai talán mégsem olyan makulátlanok, mint a sajátjaik.

Mindenki azt szeretne volna, hogy jól sikerüljön, de a tanyán senki sem gondolta, hogy *minden* ettől függ.

Vagy bejön... vagy nem. Ne szívd mellre, szivi. Megtörténik, aminek meg kell történnie. Ember tervez, Isten röhög a markába. Charlie ezt tanította nekik.

De akkor miért feszült rajta annyira Charlie, hogy Terry Melcher mit gondol róla?

Miért volt kurvára kibukva attól, hogy Terry Melchernek tetszik-e a zenéje vagy jól érzi-e magát?

Akkor miért gurult el Charlie-nál annyira a gyógyszer, amikor próbált jó benyomást tenni a „geci” Terry Melcherre?

De amikor Terry Melcher három harmincas találkozója alkalmával három negyven lett, aztán három ötven, aztán négy óra, aztán négy tíz, aztán négy húsz, aztán négy harminc, mígnem egyértelművé vált, hogy Terry Melcher nem fog eljönni, akkor az is kibukott, hogy Charlie ettől mennyire kiakadt. Terry távolmaradása

miatt Manson gyengének tűnt a gyermekei előtt. Eddig soha semmi, ami a Család szeme előtt történt, nem mutatta őt gyengének. Sem a felháborodott szülők, akik néha sörétest lóbáltak, sem a hajdani tagok, akik néha a barátaikkal jöttek vissza a tanyára, hogy pénzt, kocsikat vagy babákat követeljenek. Sem a Fekete Párducok. Sem a zsernyákok. Charlie mindet leszerelte egy kacsintással és egy mosollyal. A meggyőződéssel, hogy Isten az ő oldalán áll. Ám ezúttal nem. Ezúttal Charlie volt a fasz rosszabbik végén. Valami más is nyilvánvalóvá vált aznap, valami, amin a kölykök a Spahn Ranchen addig sosem gondolkodtak el: hogy talán Charlie csak egy újabb gitáros-loboncos hippi, aki próbál bekerülni a rádióba. Nem hitték el, és nem is tudták volna elhinni. De most először felötlött néhányukban.

Valahogy Melcher megüzente Charlie-nak, hogy nem tiszteletlenségéből hagyta lógva. Elfoglalt ember volt, és közbejött valami fontos. De ez sem tegnap volt. Azóta sem törte magát, hogy új időpontot találjanak. És manapság Charlie és Terry nem ugyanazokban a körökben mozog. Nem valószínű, hogy simán összefut vele, és megegyeznek egy másik időpontban a meghallgatásra.

Bizonyos értelemben Charlie megfizette a tanulópénzt, hogy megtudja, hogyan működik a szórakoztatóipar. Az emberek bekerülnek bizonyos körökbe, aztán kiesnek a pikszisből. Valaki, akivel tegnap sülve-főve együtt lógtál, ma már csak odaint az utcán. Az ígéretes lehetőségekből nem lesz semmi. Ahogy Pauline Kael írta egyszer: „Hollywoodban a biztatás viszi sírba az embert.”

Nos, mivel Mohamed nem fog összefutni a hegygel a Whisky a Go Góban, ahogy Cutty Sarkot kortyolgat, Mohamednek kell mennie a hegyhez, vagy ebben az esetben a Hollywood Hillshez.

Ez volt Charlie utolsó dobása.

Mivel már járt korábban Terry Melcher házában, emlékszik rá, hol lakik. Még bulizott is nála. Tehát az, ha egyszerűen megjelenik a kapujában, hogy beköszönjön, habár nem vet rá jó fényt, nem is teljesen védhetetlen ötlet.

Elkeseredett húzás, ez messziről búzlik róla. És Charlie kurvára biztos benne, hogy Terry is elkeseredett húzásnak fogja látni. De ahogy a dolgok állnak, ez az egy húzása maradt. Terry *azt mondta*,

egyszer meg fogja hallgatni Charlie zenéjét. És Terry *jön neki* ennyivel azok után, hogy lógva hagyta. És Charlie már *nem* fog véletlenül összefutni vele Wilson lakásán. Charlie egyetlen esélye, hogy megmentse az elvesztett lehetőségét, ha mákja lesz, otthon kapja el Terryt, és megpróbálja lehúzni. Csak finoman. Csak épp annyira, hogy legyen egy kis büntudata, és ne tudjon szemtől szemben nemet mondani. Ha most nem kapja el, soha többé nem látja Terryt. És ha ez nem válik be, mint az előre sejthető, Charlie legalább mondhatja, hogy ő megpróbálta.

Amikor leparkol Terry háza előtt a Cielo Drive-on, Charlie látja, hogy a kapu nyitva van. Ezek a népek általában nyitva hagyják a kapujukát, mert sok küldeményt kapnak, és így nem kell a kaputelefonhoz rohángálniuk, hogy beengedjék az embereket. Charlie úgy vélte, ha a bejárat előtti fémoszlopon lévő kaputelefonnal próbálkozik a felhajtó mellett, simán lepattintják.

Helló, Terry itthon van?

Ki az?

A barátja, Charlie.

Milyen Charlie?

Charlie Manson.

Nincs itthon.

Úgy képzelte, így zajlana a beszélgetés, még akkor is, ha Terry lenne a vonal másik végén, olyasvalakinek adva ki magát, aki neki dolgozik. Szóval nagy mázli, hogy a kapu nyitva volt. Egyesek szerint a szerencse az, amikor a felkészültség találkozik a lehetőséggel. A felkészülés Charlie részéről az volt, hogy a szombat késő délelőttöt/kora délutánt választotta a látogatásához. Ha el tudja kapni Terryt, ahogy otthon bugizik, az szombat késő délelőtt/kora délután lesz. Ki tudja, talán még beszélhet is vele, mint férfi a férfival.

Megfordul a fejében, hogy felvezet a sütis furgonnal a hosszú, kanyargós behajtón, de az már túl merész lenne. Jobb szerénynek lenni. Közelítsd meg a házat gyalogosan, nyitott tenyérrel és széles mosollyal.

Puha léptekkel járj.

Charlie kiszáll a pékfurgonból. Terry a dombtetőn lakik egy zsákutca végén. Az egyetlen másik ember a látóhatáron a

félmeztelen szőke fickó, aki egy antennát javít a szomszéd ház tetején. Charlie nem törődik vele, miközben felsétál a behajtón Terry bejárata felé.

Sharon a Paul Revere and the Raiders *The Spirit of '67* című albumának első számához helyezi a lemezjátszó tűjét. A banda kiötlője és az album producere korábban azt a házat bérelte a Cielo Drive-on, amelyet most Sharon és Roman bérel a tulajdonostól, Rudi Altobellitől, aki a vendégházban lakik a kerti úszómedence mögött. Amikor az előző bérlő, Terry Melcher kiköltözött, a színésznő Candice Bergennel élt itt. De mielőtt Candy hozzáköltözött volna, Terry a Raiders frontemberével, Mark Lindsay-vel lakott együtt. Tehát logikus, hogy Sharon talált egy halom celofánba csomagolt példányt a *The Spirit of '67*-ből a vendégszoba gardrójába suvasztva. Megemlítette a férjének, Romannak, hogy milyen lemezekre bukkant, aki elfintorodott, és azt mondta: – Utálok azt a rágógumi szemetet.

Sharon nem vitatkozott vele, de nem is értett egyet. Szerette a rágógumislágereket, amiket a KHJ-n hallott. Szerette a „Yummy Yummy Yummy” című számot és a folytatását ugyanattól a bandától, a „Chewy Chewy”-t. Szerette Bobby Shermant és azt a „Julie” című dalt. Imádta a „Snoopy vs. the Red Baron”-t.

Nem árulta el Romannak és az olyan menő barátainak sem, mint John és Michelle Phillips, Cass Elliot vagy Warren Beatty, de őszintén szólva jobban szerette a Monkeest a Beatlesnél.

Tudja, hogy még csak nem is igazi zenekar. Csak egy tévéműsor, amivel meglovagolhatják a Beatles népszerűségét. De a szíve legmélyén akkor is jobban szereti őket. Szerinte Davy Jones cukibb, mint Paul McCartney (mint kiderül a Roman és Jay iránti vonzalmából, Sharon bukik a cuki alacsony fickókra, akik tizenkét évesnek néznek ki). Szerinte Micky Dolenz viccesebb, mint Ringo Starr. Jobban vonzódik a „hallgatag” Mike Nesmithhez, mint George Harrisonhoz. És Peter Tork ránézésre ugyanakkora hippy, mint John Lennon, csak nem játssza meg annyira magát, és valószínűleg kedvesebb fickó. Igen, persze, a Beatles maga írja a számait, de ez meg cseppet sem érdekli Sharont.

Ha jobban szereti a „Last Train to Clarksville”-t, mint az „A Day in the Life”-ot, akkor ez van; nem érdekli, ki írta. A Paul Revere and the Raiders amúgy is tök olyan, mint a Monkees. Csúcsszuper, fülbemászó számokat írnak, viccesek, és folyton szerepelnek a tévében. Szereti a dalaikat, mint a „Kicks”, a „Hungry” és főleg a „Good Thing”. Rudi Altobellitől hallotta, hogy Mark Lindsay és Terry Melcher a fehér zongoráján írta a „Good Thing”-et a nappalijában. Király. Ez jár a fejében, miközben a bakelitre helyezi a tűt, és hallgatja a hangszórókból érkező király számindító gitárriffet. Nyomban mozgatni kezdi a vállát és a csípőjét a rágógumiritmusra. Aztán folytatja, amit addig csinált: bepakolja Roman bőröndjét. Roman holnap Londonba utazik, és mindig Sharon pakolja be neki a bőröndöt. Ez amolyan kedves cukiság, amire egyszer rászokott, és azóta is csinálja.

A volt vőlegénye, Jay Sebring épp a konyhában készíti magának szendvicset, mielőtt elvinné kocsival Sharont a fairfaxi szalonjába, hogy megcsinálja a haját Roman és Sharon ma esti tévés jelenéséhez. (Jay kizárólag férfifrizurákat készít. Sharon az egyetlen nő, akinek fodrászkodik.) Előző este mind Hugh Hefner Playboy-kastélyában buliztak, és az este folyamán Hefner rádumálta Romant, hogy szerepeljen a kvázi-talkshow-jában, a *Playboy After Dark*-ban, amelyet a Sunset Strip vége felé magasodó 9000-es számú épület tetején vesznek fel. Sharont bosszantotta, hogy Roman egymás után két dologra is igent mondott a nevükben anélkül, hogy vele megbeszélte volna. Ráadásul pont egy pazar könyvet olvasott, a *Myra Breckinridge*-et Gore Vidaltól, és Roman nagyon is jól tudta, hogy szívesebben töltené az ágyban egymás mellett olvasgatva az estét. Ehelyett sorban a második este ki kell rittyentenie magát, és előadni a „cuki csinibabát” (a „cuki csinibaba” Sharon saját önbecsmérlő beceneve volt saját hatvanas évekbeli sztárocska imázsára).

Miközben összehajtogatja a fehér garbót, amelyet ő vett Romannak Svájcban, és a vendégszoba ágyán lévő nyitott bőröndbe teszi, nem veszi észre a bozontos hajú, sötét kis hippifickót rajta a hosszú, kigombolt farmeringgel és a barna nyersbőr mellénnyel, a Jézus-saruval és a koszos kertésznadrággal, ahogy felbukkan a kerti bokrok között, és a háza előtti lebetonozott parkolóban téblábol. Jay

viszont kiszúrja a konyhaablakon keresztül, miközben beleharap a Wonder Bread pulykás-paradicsomos szendvicskébe. Miközben Jay a tekintetével követi a sötét kis hippy útját a kocsifelhajtótól a ház bejáratáig, arra gondol: *Ki ez a topis szarházi, aki úgy mászkál a kertben, mintha az övé lenne?*

A ház másik végében pakoló Sharon meghallja Jayt, ahogy a bejáratnál tiszteletet parancsolóan azt kérdezi valakitől:

– Jó napot! Segíthetek?

Aztán kintről fojtott választ hall valakitől, akinek nem ismeri fel a hangját:

– Ó, igen, igen, helló, Terryt keresem. A barátja vagyok, Terryé meg Dennis Wilsoné.

Ki a fene lehet ez?, gondolja Sharon, miközben tovább hegyezi a fülét.

Aztán hallja, mit válaszol Jay az ismeretlennek:

– Terry és Candy rég elköltöztek. Itt most a Polanski házaspár lakik.

Sharon lerakja a kezében tartott kasmírmintás inget, és kimegy a vendégszobából megnézni, kivel beszélget Jay. Miközben mezítláb és levágott szárú farmerben végigmegy a nappaliba vezető, szőnyeggel borított folyosón, hallja, ahogy az idegen meglepetten és csalódottan azt mondja.

– Tényleg? Elköltözött? Baszki! Nem tudja, hová költözött?

Sharon befordul az előszobába vezető sarkon, ahol a *Vámpírok báljának* posztere lóg bekeretezve a falon. (Roman úgy vélte, kínosan gyerekes dolog kirakni a házukban az együtt forgatott filmek plakátját, de Sharon felhívta rá a figyelmét, hogy már akkor is tudta, hogy ő kínosan gyerekes, amikor feleségül vette.)

A bejárati ajtó tárva-nyitva, Jay pedig kiment, hogy beszéljen ezzel az ijesztő külsejű fickóval a kócos hínárhajával és arcán a kétnapos sötét borostával.

Sharon az ajtóhoz ér, és megszólítja hajdani vőlegényét:

– Ki az, Jay?

A szakadt idegen a gyönyörű szőke nőre emeli pillantását az ajtóban. Sharon sugárzó tekintettel elnéz egy másodpercre Jay mellett, hogy a sötét kisember szemébe pillantson. Jay Sharon felé fordul, és azt mondja:

– Semmi gond, drágám. Terry barátja. – Aztán visszafordul a szakadt idegen felé, és elmagyarázza neki, hol lakik a ház tulajdonosa: – Nem tudom, Terry hová költözött, de a ház tulajdonosa, Rudi, talán tudja. A vendégházban van. – Jay a kezével mutatja az irányt: – Oda vezet az ösvény.

A szakadt idegen elmosolyodik, és azt feleli:

– Nagyon köszönöm.

Miközben indulni készül, újra a hosszú combú, aranyszőke szépségre emeli tekintetét, aki mintha egy áruház kisfiúknak fenntartott részlegén vette volna a csikos pólóját. Integetve felemeli a kezét, és azt mondja:

– Hölgyem!

Habár Sharon ijesztőnek találja a sötét kis betolakodót, biccent neki, és haloványan rámosolyog. Miközben a kisember elmegy a telek hátsó része felé, Sharon követi a tekintetével, amíg el nem tűnik a szeme elől.

Rudi Altobelli épp kilép a zuhany alól, amikor meghallja a kutyáját, Zsiványt, amint begőzölve acsarog valakire a nyitott bejárati ajtó előtt. Tudja, hogy *valakit* ugat, nem pedig *valamit*, mert amikor illetéktelenek illetéktelenkednek be az udvarra, a kutya három jellegzetes vakkantást hallat. A macskák egy vakkantást érnek, a gyíkok, mosómedvék és egyéb állatfajták még egyet, az emberek pedig, akiket az eb nem ismer, egy harmadikat. Rudi a fejére kap egy törölközőt, frottírköntösbe bújtatja még mindig nedves testét, kilép a fürdőszobából, és elindul a bejárat felé megnézni, ki az.

Altobelli kispályás hollywoodi menedzser, aki – hajdanában – Katharine Hepburnt és Henry Fondát képviselte (egy bizonyos szinten). De manapság ügyfeleinek listája olyan nevekkel büszkélkedhet, mint Christopher Jones, Olivia Hussey, Sally Kellerman és a Dino, Desi & Billy poptrió három tagjából kettő (a sztárgyerekeket képviselte, Desi Arnazt és Dean Martint). Az ingatlan elég jó befektetés volt, a vendégházban lakik a hátsó udvaron, a nagy házat pedig hollywoodi nagymenőknek adja ki. Ahogy megközelíti a tárva-nyitva álló ajtót, amely valójában az oldalbejárat, a televízióban a *Combat!* című sorozat fekete-fehér

ismétlését vetítik. A sorozat főcíme villog a képernyőn, és a katonás főcímdal bömböl a hangszóróból. A mély hangú narrátor bejelenti:

– *Combat!* A főszerepben Rick Jason. És Vic Morrow.

Rudi kutyája izgatottan ugatja a mély növésű, bozontos alakot a szúnyogháló ajtó túloldalán. Ahogy Rudi odaér a látogatóhoz, ráförmed Zsiványra, hogy hallgasson el, megragadja a nyakörvénel fogva, és elrángatja az útból. Az ázott menedzser a fürdőköntösben átnéz a szúnyoghálón, és rájön, hogy ismeri a küszöbén toporgó ipsét.

– Rudi? – kérdezi Charlie.

– Aha? – kérdez vissza Rudi egyszavas kérdéssel az egyszavas kérdésre.

– Figyuzz, Rudi – csap a lecsóba Charlie –, nem tudom, hogy emlékszel-e rám, de Terry Melcher és Dennis Wilson barátja vagyok...

– Tudom, ki vagy, Charlie – közli vele Rudi a szívélyesség leghalványabb jele nélkül. – Mit akarsz?

Nem valami barátságos a főszer, gondolja Charlie, de legalább tudja, hogy ismerem Terryt.

– Hát, azért jöttem, hogy beszéljek Terryvel, és a fickó a házban azt mondta, Terry elköltözött.

– Igen, úgy egy hónapja – erősíti meg Rudi.

Charlie frusztrált kis táncot jár, a füvet rugdalja és káromkodik.

– Hogy a rosseb vinné el, a бүdös mindenit! Feleslegesen jöttem el idáig. – Aztán visszafordul a szúnyogháló mögötti fickóhoz, és nyájasan mosolyogva azt kérdezi: – Tudod, hová költözött, vagy meg tudnád adni a számát? Tényleg el kéne érnem. Amolyan vészhelyzet van. – Ami Charlie nézőpontjából még csak nem is hazugság.

Rudi viszont hazudik, amikor azt feleli neki:

– Bocs, Charlie, ebben nem tudok segíteni. Fogalmam sincs.

– Hát ez szopacs – feleli Charlie.

Hangnemet váltva Charlie felteszi a szúnyogháló mögötti férfinak a kérdést, amelyre már eleve tudja a választ:

– Te miből élsz, Rudi?

– Menedzser vagyok, Charlie – feleli Rudi, majd hozzáteszi: – Mint azt te is tudod.

Miközben Vic Morrow, Rick Jason és Jack Hogan náciakat irt a háttérben, Charlie előáll a farbával, mielőtt Rudi Altobelli lekoptathatná:

– Hát azért kéne beszélnem Terryvel, mert ő elintézett nekem egy meghallgatást a Columbia Hanglemezkiadó Vállalatnál. Viszont az az igazság, hogy nincs menedzserem, úgyhogy ha jól sikerül a meghallgatás, és szerződnenek velem, egyedül lennék, mint az ujjam. Te is tudod, hogy ez nem szerencsés egy művész esetében. Főleg egy olyan óriáscéggel szemben, mint a Columbia Hanglemezkiadó Vállalat. Esetleg visszajöhetnek, lejátszhatnám neked pár dalomat. Talán még gitároznék is. Ha tetszik, leszerződsz velem, nekem pedig jól indul a kapcsolatom a Columbia Hanglemezkiadó Vállalattal.

Charlie látja, hogy Rudit nem érdekli a téma, úgyhogy ideje elhúzni a mézesmadzagot.

– Rengeteg csajismerősöm van. Őket is elhozhatnám háttérénekesnek. Mindenki jól szokta érezni magát a lányaimmal. Kérdezd csak meg Terryt. Kérdezd csak meg, ő aztán alaposan kiszórakozta magát a lányaimmal.

Rudi szóra nyitja a száját, de mielőtt bármit kinyöghetne, Charlie nekiszegezi a kérdést:

– Hallottad az új Beach Boys albumot, a 20/20-t?

– Nem.

– Pedig van rajta egy számom – tájékoztatja Rudit Charlie. – Én írtam – pontosít –, Dennis Wilson pedig belepiszkált, elcseszte, aztán a Beach Boys még jobban elcseszte.

– Nézd... – Rudi próbálja beléfojtani a szót, de Charlie nem hagyja magát:

– Sőt, annyira elcseszték, hogy legszívesebben nem is hagynám, hogy meghallgasd. Inkább eljátszanám a saját változatomat. Lehetne, hogy visszajövök, lejátszom neked a felvételeimet. Gitározok egy kicsit. Tudod, rögtönzök pár dalt. Az nagyon jól megy – mondja Charlie őszintén.

– Hát, jó lenne még beszélgetni, Charlie – nyögi ki végül Rudi –, de holnap indulok Európába, és még össze kell pakolnom.

Hatalmas mosoly ül ki Charlie arcára, és vihogva azt mondja:

– Ez nem az én napom, mi?

Most Rudin a sor, hogy témát váltson:

– Honnan tudtad, hogy itt hátul találsz meg?

Charlie a háta mögé bök a hüvelykujjával:

– A fickó a nagy házban ide küldött.

– Nézd – közli vele határozottan Rudi Altobelli –, nem örülök neki, ha zavarják a bérlőket. Úgyhogy mostantól ne zargasd őket, okés, Charlie?

Charlie még szélesebben elvigyorodik, és engedékenyen legyint.

– Kenem-vágom, felfogtam, úgy lesz – nyugtatja meg Rudit. – Nem akarok én zavarni senkit se. – A társalgás végeztével próbálja megőrizni maradék büszkeségét, és azt mondja: – Akkor majd megkeresem Terryt... vagy ő keres meg engem. De máskor eljátszhatom neked pár dalomat?

Végre!, gondolja Rudi.

– Hogyne – feleli Rudi –, persze, Charlie.

Charlie széles mozdulatokkal integet a fickónak a szúnyogháló mögött, és még szélesebb mosollyal azt mondja:

– Jó utat!

Rick házának tetején Cliff újra felállította Rick tévéantennáját. Épp egy fogóval megcsavar pár drótot a tövénél, hogy a helyén tartsa, amikor észrevesz egy kis hippit fészert, aki egy sütis furgonnal érkezett, és most kifelé tartva a Polanski-rezidenciáról a kocsit felé bandukol a felhajtón. Miközben Cliff tovább tekeri a drótot, a tekintetével követi a kétes alakot.

Charlie már épp beszállna a sütis furgonba, amikor megérzi a hátán a másik tekintetét. Megáll. Megfordul. Látja, hogy az utca túloldalán egy háztetőről egy félmeztelen fickó mered rá, miközben egy tévéantenna mögött dolgozik.

A két férfi túl messze van egymástól ahhoz, hogy alaposan szemügyre vegyék a másikat.

Charlie vigyorog, mint a tejbetök, és nagyot integet a félmeztelen szőke fickónak.

Cliff nem mosolyog, és nem is integet vissza. A sötét kis hippire szegezi szúrós tekintetét, miközben a fogóval megtekeri a drótot az antenna körül.

A mosoly lehervad Charlie arcáról.

Aztán hirtelen Charlie „unga-bunga” táncban tör ki, amit lármás Manson-halandzsával egészít ki. Amikor Mr. Manson befejezi idegrángásos táncelőadását Cliff előtt, beint a seggfejnek a tetőn.

– Kapd be, csicska, leszárom!

Mr. Manson visszaül a pékfurgonba, beindítja, a seprűnyélszerű váltóval sebességbe teszi, és pöfögve lehajt a dombról a Cielo Drive-on.

Cliff nézi, ahogy távolodik.

Aztán hangosan azt mondja magának:

– Ez meg mi a faszom volt?

Tizenkettedik fejezet

„Szólíthatsz Mirabellának”

A *Lancer* forgatási helyszínén felpattan a sminkes kocsi ajtaja, és kilép rajta Rick Dalton. Csak éppen már nem igazán hasonlít Rick Daltonra. Sonya terebélyes barna indián parókát rakott a fejére, amit vállig érő loknikra nyírt vissza, Rick szája köré pedig „nagy, lekonyuló Zapata-típusú bajszot” ragasztott. Aztán Rebekkah ráadott egy faszányos barna nyersbőr kabátot, amelynek Custer-szerű rojtok lógtak a karjáról, és Rick akár a Country Joe and the Fishsel is felléphetett volna benne egy woodstocki színpadon. Vagyis íme Caleb DeCoteau à la Sam Wanamaker.

Sam, Sonya és Rebekkah majd kiugrott a bőréből. Rick már kevésbé volt lelkes.

De Sam olyan mértékben rajong Rickért mint színészért és az ellenkultúra képviselőjeként kigondolt Calebért, hogy a színész úgy gondolta, jobb, ha nem rontja el az örömét. Az a legjobb haditerv, ha lesz olyan jó színész, amilyennek Sam hiszi, és eljátssza, hogy hármukhoz hasonlóan ő is lelkesedik Caleb külsejéért. Valójában Ricknek az jár a fejében: *Úgy festek, mint egy szaros hippie köcsög meg a Gyáva Oroszlán keveréke.* Azt se tudja, melyiket utálja jobban.

Sonya kidugja a fejét a sminkes kocsi ajtaján, és figyelmezteti:

– Rick! Tudom, hogy most van ebédszünet, de várj még legalább egy órát, mielőtt eszel, jó? Hadd száradjon a maszkfix.

Rick kedves fickó módjára vet rá egy *ne aggódj, szívi* pillantást, előhúzza a farzsebéből egy puha fedeles westernert, és tüntetőleg integet vele.

– Jó, rendben, angyalom, semmi gond. Van nálam könyv.

Fasza, gondolja Rick, kilyukad a gyomrom, és még az ebédet is ki kell hagynom.

Az egyik, ami miatt Rick szeretett forgatásokon dolgozni, hogy muszáj megetetniük. Minden étkezés, amiért nem kell fizetnie, vagy nem neki kell elkészítenie, csak jó lehet. Sok színész, akivel összefut a forgatásokon, hálátlan szemétláda. Mit kivételként lehet ebben? Rengeteget fizetnek azért, hogy színészkedj, megetetnek, repülővel visznek ide-oda, elszállásolnak, adnak költőpénzt és mindent megtesznek, hogy a lehető legjobban nézz ki. És egyes színészek még így is panaszkodnak. *Fúj, már megint csirke?* Rick ezt sosem bírta felfogni.

Szóval a félórás ebédszünetében, amikor is nem ehetett, inkább szétnézett a díszletkocsmában, ahol a karaktere által vezetett marhatolvajok baszták a rezet. Rick, teljes Caleb DeCoteau harci díszben, végigsétál a Twentieth Century Fox vadnyugati díszletvárosában, amelyet ebben a műsorban Royo del Orónak hívnak. Ebéd után a hely megtelik stábtaggokkal, cowboyokkal, forgatási felszereléssel és lovakkal. De ebédidőben szellemvárossá változik. Nem teljesen elhagyatott – mindenféle stábok emberei vágnak át a westerndíszleten, úton egy másik helyszínre. De nagyjából kihalt.

Miközben a színész jelmezben és csizmában végigsétál a főutca földútján, amelyet jellegzetes vadnyugati üzletek (béristállók, vegyeskereskedések, egy koporsókészítő, egy puccos hotel, egy szar hotel) szegélyeznek, kezd ráérezni Caleb DeCoteau-ra.

A pilotban Caleb egy csapat vérszomjas marhatolvaj vezetője – a sorozat a hangzatos „szárazföldi kalózok” nevet adta nekik –, akik bevették magukat Royo del Oro területére, és kedvükre fosztogatják Murdock Lancer, a völgy legnagyobb marhatenyésztőjének csordáját. És mivel a városkában nincsenek említésre méltó törvényi erők, a legközelebbi szövetségi rendőrbíró százötven mérfölddel arrébb található, és csak az öreg Lancer meg pár mexikói munkás hajthatná el a haramiákat, nem úgy fest, hogy a helyzet belátható időn belül jobbra fordulna. Ráadásul, ha Murdock Lancer csordájának kitaró fosztogatása nem lenne elég, az események a közelmúltban gyilkos fordulatot vettek, amikor Caleb egy éjszaka orvlövészeket küldött, hogy puskatúz alá vegyék a Lancer tanyaházat (ahol Murdock drága nyolcéves kislánya, Mirabella aludt) és a munkásbarakkot (ahol a munkások aludtak), amelynek során

meggyilkolták George Gomezt, a Lancer Ranch munkavezetőjét, egyben Murdock legrégebbi barátját, és elijesztették Murdock embereinek negyedét.

Murdock Lancer nekikeseredett. És a szükség törvényt bont. Olybá tűnt, Murdock egyetlen lehetősége, ha maga is felbérel egy csapat haramiát, és véres farmerháborúba bocsátkozik, amely számos ember halálával végződhet (nem beszélve arról, hogy a kislányát is veszélybe sodorhatja). Amellett, hogy az öreg Lancer szerint a pénz nem arra való, hogy gyilkosságokat finanszírozzanak vele (még ha olyan söpredékét is, mint DeCoteau emberei), ráadásul úgy érezte, hogy a fickók megöletése egy ökör árát sem éri meg.

Így a kézenfekvő megoldást helyett Murdock Lancer az egyedi megoldás felé fordult.

Az öregnek volt két fia két különböző anyától (kis *Bonanza*-beütés), akiket gyermekkoruk óta nem látott. És ha hihet a pletykáknak, mindkét férfi igen biztos kézzel bánik a lőfegyverekkel.

Az idősebb, Scott Lancer tűnt ígéretesebbnek az öreg szemében, lévén a Fosterek, anyjának előkelő bostoni családja a Harvard tekintélyes falai közé küldte tanulni, és jómódban, kultúrában és becsületben nevelte.

Murdock véleménye szerint a fiú jelenleg elkótyavetyéli a pedigrijét azzal, hogy a Mississippin szerencsejátékozik. Azt is beszélik, hogy pisztolypárbajban megölte az Egyesült Államok egyik szenátorának fiát, amiért az tiszteletlenül bánt egy gyönyörű déli szépasszonnyal.

Ám a fiatalember kiváló katonai karriert tudhat maga mögött, és a brit könnyűlovasságnál szolgált Indiában. Amikor elhagyta Kalkuttát, az ellenséggel szemben mutatott bátorságáért kapott két kitüntetéssel, valamint lesántult jobb lábbal hajózott haza.

John Lancert, Murdock kisebbik fiát egészen más fából faragták. Murdock utoljára tízéves korában látta. Miután az anyja, Marta Conchita Louisa Galvaden Lancer lefeküdt férjének egyik munkásával, fogta a fiukat, és az éj leple alatt megszökött. Marta úgy volt szajha, ahogy mások iszákosok. Ilyen volt, de nem szükségképpen akart ilyen lenni. De hasonlóan a vérbeli bornemissza piásokhoz, egy-két hétig, vagy egy-két hónapig, netán egy-két évig ellenállt a csábításnak, de végül elkerülhetetlenül

visszaesett. Esetünkben Marta Murdock Lancer feleségeként és John Lancer anyjaként tíz évig fogta vissza magát (a fia születését követően). De végül eljött a nap, amikor utat engedett valódi természetének.

Amikor Marta először meglátta a jóképű Lazaro Lopezt lóháton, azonnal tudta, hogy bukása a tisztességből, jómódból és rangból csak idő kérdése. Lehet, hogy Marta nem szerette a férjét, de ahogy később Tina Turner énekelte, „mi köze ennek a szerelemhez?”. Tizenöt éves lányok szeretnek bele istállófiúkba, akiknek nincs egy ágytájkuk, amibe pisálhatnának vagy egy ablakuk, hogy aztán kiüríthessék, miközben vagyonos földbirtokosok boldogan adnak tizenkét jó lovat egy menyecskéért. A szerelem kislányoknak való, akik a lábuk közt hordják az eszüket. Marta sokkal fontosabb dolgot érzett Murdock iránt: *tiszteletet*.

Amikor az otthonában, az emberei előtt alázta meg a férfit, porrá zúzta azt, ami miatt emelt fővel járt – a büszkeségét. Tíz éven át játszotta a háziasszonyt, de Lancer immár láthatta igazi valóját. A megbízhatatlan, repedsarkú lotyót. Amikor férje számonkérte rajta az árulását, a nő látta a szemén, hogy vége az életnek, amit együtt építettek a Lancer Ranchen. Még ha Lancer meg is bocsát neki, ezt sosem fogja elfelejteni. De még nagyobb tragédia, hogy az önbecsülését is elvesztette, és sosem fogja visszaszerezni. Murdock Lancer a hibái ellenére jó ember volt. Nem egy ringyót érdemelt, aki képes eldobni a tőle kapott életet csupán egy hentergésért a szénában valami lovászcsődörrel. Úgyhogy amikor a férje elment lefeküdni, fogta a tízéves fiát és a bricskát, amit Murdocktól kapott a huszonnyolcadik születésnapjára, és megszökött Mexikóba.

A mexikói határvárosokban már nem tett úgy, mintha más lenne, mint aminek született. A kisfiuk nem tudott róla, de Murdock öt évet töltött azzal, hogy nyomára találjon elszökött feleségének és a fiának. Minden próbálkozása eredménytelenül zárult. Miután egy elégedetlen kuncsaft két évvel később elvágta a torkát egy ensenadai *cantina* hátsó szobájában, Marta végül részesült a békében, amire a házasságtörése óta vágyott. Véget érhetett önmaga lealacsonyítása, férje végül kárpótlást nyerhetett a büszkeségén esett csorbáért, és a fia végre megszabadulhatott a bokájára kötött béklyótól, amely lehúzta az aljanép közé. Mivel

egyedül Jézus Krisztus a megmondhatója, mennyire mardosta a lelkiismeret azért, amit tett, talán Urunk ígéretéhez híven megbocsátott az asszonynak. Ezzel végre Marta maga mögött hagyhatta a kalyibákat, a *cantinák* hátsó szobáit és a bordélyházakat. Egy paradicsom várt rá, ahol megszabadítják bűneitől (ha hihetünk ennek az egész Jézus-témának).

Bizonyos értelemben Marta Lancer volt a szerencsésebb, mert Murdock sosem törődött bele, hogy elveszítette a fiait. Az öregember gyötrő keserűséggel gondolt első feleségére, Diane Foster Lancerre a gyengesége és lelkierejének hiánya miatt. Miközben az Úr szeme előtt fogadalmat tett az esküvői szertartáson, a nőnek sem az ereje, sem a jelleme nem volt meg hozzá, hogy állja a szavát. Egy ígéret megtartása próbára teszi az embert. Olyan próbára, amelyben az életébe hozott asszonyok rettenetes kudarcot vallottak. De legalább Scott esetében az öregember tudta, hogy biztonságban van, és jól tartják. Lehet, hogy piperkőc lesz belőle, nem pedig marhatenyésztő és egy kétkezi munkával felépített birodalom örököse, de legalább porcelántányéros Beacon Hill-i rokonai gondját viselik.

De szegény John – csak isten a megmondhatója, min kellett keresztülmennie. Ötévnyi keresés után a Lancer által felbérelt Pinkerton-detektívek végül megtalálták Marta Galvodon Lancer végső nyughelyét a csizmában meghaltak temetőjében a mexikói Ensenadában. Nyilvánvaló volt, hogy a fakereszt és az annak lécebe karcolt név az életben maradt tizenkét éves fia műve. Az öregember Ensenadába utazott. Utoljára akkor látták a fiát, amikor az megjelent anyja gyilkosa, egy vagyonos és köztisztviselőként álló mexikóvárosi polgár tárgyalásán. A tehetős mexikóit gyanús körülmények között felmentette a részrehajló esküdtszék, akik mintha fújtak volna Martára. A torokmetsző parazita akár fel is gyújthatta volna Martát, ez az esküdtszék akkor sem találta volna bűnösnek. És bár Murdock folytatta kutatását a fia után, minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult. Azzal a keserű belátással írta alá az utolsó csekket a Pinkerton nyomozóügynökségnek, hogy a fia halott. És látszólag itt véget is ért a történet.

Nagyjából tizenöt évvel később a kaliforniaiak fülébe jutott egy gyilkos félig fehér/félig mexikói pisztolyhős, Johnny Madrid híre. Csirkefogónak mondták, de olyan csirkefogónak, aki villámgyorsan

bánik a *pistolával*. A szemtanúk és a ponyvaírók beszámolóí szerint gyorsan öl, mint Tom Horn, pontosan lő, mint Annie Oakley, nehéz természetű, mint John Wesley Hardin, és mentes minden emberi együttérzéstől, mint William H. Bonney. Az egyik legrettegettebb gyilkos volt a határ mexikói oldalán, akit a *pueblók* napszámosai *El asesino de rojo* („A vörösbe öltözött gyilkos”) néven emlegettek elmaradhatatlan és mutatós vörös fodros inge miatt.

De Lancer egyik korábbi Pinkerton-detektívje csak három évvel ezelőtt táviratozott a marhabárónak, hogy rég elvesztett fia valóban életben van, és a *Johnny Madrid* nevet viseli.

Az öreg három napon át zokogott, és senki sem értette a farmon, hogy miért.

Ám most, hogy Murdock Lancer csatározása Caleb DeCoteau-val és szárazföldi kalózaival odáig fajult, hogy már nemcsak marhákat veszít, hanem tragikus módon embereket is, csak idő kérdése volt, hogy a marhabáró maga is gyilkosokat béreljen. De mielőtt ez az elkerülhetetlen nap elérkezett volna, Murdocknak őrült ötlete támadt. Felkutathatná két elvesztett fiát, és üzenhetne Johnnak és Scottnak. Táviratozhatna nekik elég pénzt, hogy a Lancer Ranchre utazzanak, és felajánlhatna fejenként ezer dollárt csupán azért, hogy meghallgassák az ajánlatát.

Az ajánlata egyszerű volt. Segítsenek neki megvédeni a ranchet Calebtől és a kalózeitól, és miután megszabadultak tőlük, Murdock egyenlő arányban megosztja egész birodalmán a fiaival. Nagylelkű ajánlat volt, de nem hullik csak úgy az ölükbe. Ki kellett érdemelniük. És elkerülniük, hogy Caleb és a csatlósai végezzenek velük.

De ha készek győzelemre segíteni Murdockot a semmirekellők ellen, és készek annyi vért, verejtéket és könnyeket áldozni, amennyi egy ekkora ranch sikeres fenntartásához szükséges, minhárom Lancer egyenlő jogú társ lehet. És ha mindez varázslatos módon beválik, Murdock Lancer és rég elvesztett fiai végre, oly hosszú idő után egy család lehetnének.

Összességében nem rossz vállalat egy tévésorozattól, gondolta Rick. Jó sztori és jó karakterek.

Egy kicsit emlékeztet a *Bonanzára* és a *High Chaparralre*, de annál sötétebb, erőszakosabb és jóval cinikusabb.

Például Murdock Lancer nem az a Ben Cartwright-féle szigorú, de igazságos és jószívű családfő. Hanem igazi hajthatatlan rohadék. Az ember látja maga előtt, ahogy mindkét volt feleségénél kurva gyorsan betelik a pohár a baromságaitól, és az első adandó alkalommal elhúznak a megkeseredett szarházi közeléből. És a lóképű színészben, Andrew Dugganben (akivel Rick már játszott együtt korábban), akit megszerezték Murdock szerepére, fikarcnyi kedélyesség sem volt. Kemény, mint a sarokvas, és pont annyira szerethető. Scott Lancer karaktere hasonlít leginkább a hatvanas évek westernsorozatainak szerethető rendes fickóihoz, habár flancos bostoni ficsúrra valló ruhatára miatt ránézésre határozottan mást sugall. Mellette a korábbi piperkőcök, mint Bat Masterson és Yancy Derringer préripatkányoknak tűnnek. És a múltja hajdani bengáli ulánusként izgalmas háttérsztori. De ennek a páratlan tévés westernsorozatnak, amiben nem szarral gurigáznak, Johnny Lancer/Johnny Madrid a főszereplője. Dalton Jake Cahilljénél nagyobb antihős addig nem szerepelt a tévé képernyőjén, de Johnny Lancer/Johnny Madrid, legalábbis a pilot forgatókönyve alapján, messzebbre merészkedik, mint Jake-nek bármikor megengedték.

A Royo del Oro színpadára kilépő jóképű betyár, a rejtélyes Johnny Lancer az a fajta karakter, aki általában nem a főszerepet kapja, csak vendégszerepel a westernsorozatokban. Az ilyen figura általában felbukkan a *Bonanza* Ponderosa Ranchén, vagy a *The Big Valley* Barkley Ranchén, vagy a *A virginiai férfi* Shiloh Ranchén, és fiatal, pökhendi, dögös és kicsit gyanús. Összebarátkozik Little Joe-val, Heathszel vagy Trampasszal, ám egyszer csak, általában az első felvonásban, kiderül, hogy van egy sötét titka. Menekül valaki vagy valami elől, menekül az elől, aki volt, vagy amit tett, vagy nem tett. Netán valami hátsó szándékkal érkezett a környékre (általában bosszútól hajtva, egy rablás megtervezése végett, vagy hogy találkozzon valakivel a múltjából.) Mi (a nézők) tudjuk, hogy valami bűzlik. De azt is tudjuk, hogy ki kell várnunk a harmadik felvonást, mielőtt megtudhatnánk: ez a karakter rossziú vagy félreértett jófiú? És a harmadik felvonásban Michael Landon vagy Lee Majors vagy Doug McClure vagy segít neki megváltani magát, vagy agyonlövi. Az

ilyen figurák általában a legjobb szerepek a sorozatban, és a fickók, akiknek az volt a speckójuk, hogy ilyeneket játszottak, általában sztárok lettek (Charles Bronson, James Coburn, Darren McGavin, Vic Morrow, Robert Culp, Brian Keith és David Carradine).

De leginkább Johnny Lancer baszott oda a sorozat főhőseként, hiába írták olyanra, mintha vendégszereplő lenne. És egyáltalán nem hasonlít a többi cowboyra, akik a három nagy tévétársaságnál járják a prérit.

Bárki is legyen ez a köcsög Jim Stacy, gondolja Rick, bűdös nagy mázlija volt, amikor hozzávágták a szerepet.

De Caleb DeCoteau sem az a sablonos rosszarcú. Piszkosul jó szerep, és a forgatókönyvben részben neki jutottak a legjobb sorok. Miközben Royo del Oro poros, néptelen utcáit járja, Rick átveszi néhány mondatát útban a díszletkocsmáig. Miközben elmegy az egyik vadnyugati üzlet előtt a főutcán, futólag meglátja a tükörképét az ablaküvegben. A látványtól egy pillanatra megtorpan, és jobban szemügyre veszi.

A sminkes kocsi tükrében szemlélve a végeredményt, körülötte a fodrászcsajjal, az öltöztetőcsajjal és a rendezővel, nem lelkesedett érte túlzottan. *Hacsak el nem olvassák a tévéújságban, lófasz se fogja tudni, hogy ez én vagyok,* pontosan ez járt a fejében. De ahogy kicsit jobban megszokta, sétálgatott *(kényelmes a csizma),* és megnézte a tükörképét a vadnyugati stílusú kirakatban, vadnyugati környezettel körülvéve, rájött, hogy nem is mutat olyan rosszul. A kalapot kapásból megszerette, de a barna hippidzseki az, ami igazán a szívéhez nőtt. Elég klafák az ujjairól lógó rojtok. Mutogatni és gesztikulálni kezd a karjával, miközben nézi a hatást a kirakat tükröződésben. Elég frankó, ahogy az ityegő-fityegő rojtok kihangsúlyozzák a mozdulatait. Ebből sokat ki tud hozni. *Nem rossz, Rebekkah,* gondolja Rick. Meg azt is gondolja:

Nem úgy néz ki, mint én. De talán Sam jól mondja, ez nem akkora baj. Ez Caleb külseje. Lehet, hogy nem azé a Calebé, akit magamban elképzeltem a forgatókönyv olvasása közben. Az a Caleb úgy nézett ki, mint én. Mert hát ha engem akarnak, akkor azt is akarják, hogy ő úgy nézzen ki, mint én, nem?

De talán Samnek igaza van. Legalább amikor Johnny Lancer megöl, nem Jake Cahillt fogja megölni.

Ám ahogy Calebre mered, aki visszamered rá a kirakatból, meglát valami mást is. Valamit abból, amiről Marvin Schwarz tegnap az irodájában beszélt neki. Egy alkalommal úgy jellemezte Ricket, mint „Eisenhower-színész Dennis Hopper Hollywoodjában”.

A tükörképét nézve Caleb DeCoteau teljes harci díszében valamelyest tisztábban megéri, és kevésbé ágál ellene, mire akart Marvin Schwarz kilyukadni. A bozontos fickók felelnek meg a kor divatjának. És ez a pofa a kirakatüvegben a rojtos dzsekiben lehetne Michael Sarrazin. Mínusz lenyalt frizura, Rick nem csupán egy másik figurának tűnik, hanem egy másik színésznek. Olyan sokáig hordta ugyanúgy a haját, hogy valahol menet közben a lenyalt haj *elválaszthatatlan* lett tőle. De most? Már nem úgy néz ki, mint egy idősödő westernszínész az ötvenes évekből. Inkább úgy, mint egy sikkos modern színész. *Ez a fickó* nem egy Eisenhower-érából maradt kövület. *Ez a fickó* szerepelhetne egy Sam Peckinpah-filmben.

Miután Rick elszakítja tekintetét tükörképéről a kirakatban és eltereli gondolatait a karrierjéről, észreveszi Caleb elfoglalt ivóját, a Cifra Liliomot, ahonnet a karaktere a gyilkos marhatolvajbandáját irányítja. Elindul a kocsmá díszletének tornáclépcsője felé, és meglátja a rendezői széket, rajta a karaktere nevével. A tévésorozatokban általában a visszatérő szereplők kapnak egy rendezői széket, rajta a színész nevével. A vendégszereplőknek a karakterük nevével ellátott szék jut, mert gyakran csak pár nappal a forgatás előtt válogatják be őket.

Az üres szék mellett a deszkasétányon, közvetlenül az ivó lengőajtaja előtt az a kislány ül korabeli ruhában, akit érkezésekor látott Sammel beszélgetni. Nem tudja az igazi nevét, és nem emlékszik a karaktere nevére, de Murdock Lancer nyolcéves lányát alakítja (egy harmadik anyától, de ez a nő nem lépett le az első adandó alkalommal. Ehelyett tragikus módon nyakát szegte, amikor a gyönyörű pej ló, amelyet Murdock ajándékozott neki a harmincadik házassági évfordulójukra, levetette a hátáról. A pejt Murdock Lancer a temetésről hazaérve fejbe lőtte.).

A forgatókönyv szerint később Caleb elrabolja a kislányt, és tízezer dolláros váltságdíjat követel érte.

A gyerekrablás lesz a történet érzelmi fordulópontja. Habár Johnny Lancer azért hívta az apja a városba, hogy megvédje a tanyát Calebtől és az embereitől, a forgatókönyvírók a szokásos sémához képest rejtegetnek még egy meglepetésfordulatot a tarsolyukban. Egy, Johnny gyűlöli az apját, akit tízéves kora óta nem látott. És kettő, senki sem tud róla a ranchen, de a sors fintorából Johnny Madrid és Caleb DeCoteau ismerik egymást és jó cimborák. Johnny minden szempontból messze jobban kedveli Calebet, mint az apját, akit az anyja halála miatt hibáztat. A fiú azóta álmodozik arról, hogy az anyját megbosszulva megöli az apját, hogy tizennyolc évvel korábban eltemette a nőt Ensenada földjébe.

És ezt a bosszút Caleb DeCoteau meglehetősen sikerrel teljesíti be. Ami végül Johnnyt nehéz, de drámai szempontból termékeny helyzetbe hozza, ahol nemcsak azt kell eldöntenie, hogy kinek az oldalán áll, hanem azt is, hogy ki ő: Lancer vagy Madrid? Caleb gyerekrablása lesz az érzelmi katalizátor, amely átlendíti a jó oldalra Johnnyt, aki így már készen áll a heti westernsorozatra újdonsült családjának oldalán.

Ricknek aznap lesz a fiatal színésznővel egy közös jelenete, amelyben a váltságdíjról egyeztet Scott Lancerrel, miközben a kislány az ölében ül, ő pedig egy pisztoly csövét szorítja a halántékához. A legnagyobb közös jelenetüket pedig holnap veszik majd fel. Miközben távolról szemrevételezi a kis szöszit, ahogy a rendezői székében ül egy kemény borítós nagy fekete könyvvel, a lány úgy tizenkét évesnek tűnhet. Egyedül üldögélve tölti az ebédszünetét, nyoma sincs mellette felnőtt kísézőnek vagy akár ebédnek. Nem pillant fel a könyvből, amikor Rick odasétál hozzá a kocsmá tornácának lépcsőjén. Még akkor sem, amikor Rick megköszörüli a torkát, és azt mondja:

– Szia.

Nabasszus, gondolja Rick, *igazi mufurc kis picca*. Jobban megnyomva a köszönését megismétli:

– Szia.

A kislány láthatóan bosszankodva felpillant az ölében kinyitott könyvből, és „sziaival” felel a tornáclépcsőn álló szőrös cowboynak.

Rick feltartja kezében a westernponyvát, és azt kérdezi:

– Zavarna, ha leülnék oda én is olvasni?

A lány pókerarccal felnéz, és egy pöttöm Bette Davis epés időzítésével azt kérdezi:

– Nem tudom. Zavarnál vele?

Ügyes, gondolja Rick. A kis csimasz egy csapat poéngyárossal mászkál, akik epés riposztokkal látják el minden költői kérdésre?

– Szerintem nem – feleli halkán Rick.

A lány az ölébe fekteti a nagy fekete könyvét, egy pillanatra végigméri Ricket, majd az üres rendezői szék felé fordul, azt is szemügyre veszi, végül újra a színészre emeli a tekintetét.

– Ez a te széked, ugye?

– Aha – feleli Rick.

– Ki vagyok én, hogy megtiltsam, hogy a *saját* székedbe ülj?

Rick leveszi a cowboykalapját, és szívélyesen meghajol a kislány előtt.

– Ez esetben – mondja, bedobva túláradó sármját – nagyon szépen köszönöm.

A kislány nem kuncog és nem is mosolyog, tekintetét újra az olvasmányára szegezi.

Hogy baszná meg az ég ezt a kis piccsát, gondolja Rick. Ezért aztán cowboycsizmájával a szükségesnél zajosabban trappol fel a tornác falépcsőjén. Elindul a rendezői szék felé, háttal leül benne, azt a halk nyögést hallatva, amit mindig, amikor háttal leül a székébe.

A lányt hidegen hagyja.

Ezután Rick előhúzza megviselt cigarettásdobozát a fekete Levi's farmere zsebéből, kivesz egy szálát az összeizzadt, gyűrött dobozból, és a szájába dugja a felső ajkához ragasztott lószőr alatt. Meggyújtja a koporsószöveget az ezüst Zippójával a felvágós (zajos) módon, akár egy ötvenes évekbeli menőcsávó. Miután sikeresen meggyújtotta a cigaretta végét, átlós karatemozdulattal lecsapja a Zippo tetejét, a fém hangos kattanással csapódik a fémnek.

A lányt hidegen hagyja.

Nagyot szippant a cigarettájából, megtölti a tüdejét füsttel, ahogy azt fiatalabb színészként Michael Parkstól elleste, csak éppen a másnapos Rick esetében a füst belélegzése köhögőrohamot idéz elő, ami miatt felharákol még egy vöröseshöld csulát, amely színes pacaként plattyan a fa gyalogútra.

A lány erre már felkapja a fejét.

Borzadály ül ki az arcára, mintha Rick most pisált volna bele a reggelizőpelyhébe; hitetlenkedve mered Rickre meg a nyúlós slejmcsulára a padlón.

Oké, ez kicsit erős volt, gondolja Rick, úgyhogy őszintén bocsánatot kér kis színésztársától. A lány pislogva próbálja kiverni a fejéből a látványt, miközben újra lenéz a nagy fekete könyvre, hogy megkeresse, hol tartott.

Valójában miután a színész biztosította afelől, hogy semmiképp sem szeretné zavarni olvasás közben, eddig mást sem csinált. És még mindig nem fejezte be. Miközben úgy tesz, mintha a ponyváját olvasná, és próbálja leplezni, hogyan igyekszik kibányászni egy orrában ragadt makacs fikát, mintegy mellékesen megkérdezi a lánytól:

– Nem ebédelsz?

– Jelenetem van ebéd után – feleli a lány szenvtelenül.

– Tényleg? – kérdezi Rick olyan hangsúllyal, mintha azt kérdezné: *Na és?*

Ezzel végre magára vonja a lány figyelmét, aki becsukja a könyvét, az ölébe fekteti, és előadja neki a módszerét:

– Hogyha jóllakom, mielőtt játszom, akkor ellustulok. A színésznek pedig az a dolga, és direkt mondok „színészt”, nem „színésznőt”, mert a munkánkat *színészet*nek hívják. A színésznek az a dolga, hogy a legjobb formáját hozza, amikor játszik. A színésznek kötelessége a százszázalékos teljesítményre törekedni. Azt természetesen lehetetlen elérni, de a törekvés, az a lényeg.

Rick egy-két másodpercig egyetlen szó nélkül a lányra mered, végül azt kérdezi:

– Ki vagy te?

– Szólíthatsz Mirabellának – feleli a lány.

– Mi a teljes neved?

– Mirabella Lancer – közli a lány a legnagyobb természetességgel.

Rick legyint, és azt kérdezi:

– Nem, nem az érdekel. Mi a rendes neved?

A kislány újra kioktató stílusban válaszol:

– A díszletben kizárólag a figurának a nevét használom, akit alakítok. Az segít belehelyezkednem a történetbe. Próbáltam máshogy is, de mindig egy picit jobb vagyok, ha végig a szerepben maradok. És ha lehetek egy picit jobb, akkor leszek is.

Rick erre nem igazán tud mit mondani. Úgyhogy csak cigarettázik tovább.

A kislány, aki Mirabella Lancernek hívja magát, tetőtől talpig végigméri a rojtos nyersbőr kabátba öltözött cowboyt, és azt mondja:

– A rosszfiú vagy, Caleb DeCoteau – jelenti ki (nem pedig kérdezi), *Jean Cocteau* mintájára ejtve ki a nevet.

Rick kifúj egy adag cigarettafüstöt.

– Azt hittem, Caleb *Da-kotának* ejtik.

Ahogy visszatér a nagy fekete könyvéhez, Mirabella egy mindentudó okostojás stílusában azt feleli:

– Egészen biztosan Dé-ká-tó.

Miközben figyel az olvasó kislányt, Rick gúnyosan megkérdezi:

– Mi olyan érdekes?

A lány felpillant a könyvből, nem érzékeli a gúnyolódást.

– Tessék?

– Mit olvasol? – teszi fel újra a kérdést Rick, immár gúny nélkül.

A komoly kislányban komolyan felcsap a kislányos lelkesedés, és izgatottan hadarja:

– Ez egy életrajzi könyv Walt Disney-ről! Lenyűgöző ember – ismerteti. Majd kifejti további véleményét színésztársának: – Igazi zseni, olyan, amilyen ötven- vagy százévenként csak egy születik.

Végül Rick felteszi a kérdést, amely annyira fúrja az oldalát:

– Hány éves vagy te? Tizenkettő?

A lány tagadóan rázza a fejét. Már megszokta, hogy a felnőttek mellélőnek, és élvezi, amikor megtörténik.

– Nem, nyolc.

Odanyújtja Ricknek a nagy fekete könyvet Walt Disney-ről, hogy az alaposabban megnézhesse. A férfi lepillant a könyvre, belelapoz, és azt kérdi a lánytól:

– Te érted ezeket a szavakat?

– Nem mindet – vallja be a lány. – De az esetek felében a mondat kontextusából elég jól ki lehet következtetni a jelentésüket.

És azokból a szavakból, amiket nagyon-nagyon nem értek, listát írok, és megkérdezem anyukámat.

Rick lenyűgözve visszanyújtja a könyvet.

– Nem rossz... nyolcévesen egy saját sorozat.

Miközben a lány visszateszi az ölébe a könyvet, árnyalja Rick bókját:

– A *Lancer* aligha az én sorozatom. Jim, Wayne és Andy sorozata. Én csak a tökmag visszatérő szereplő vagyok. – Majd a kis mutatójával a színész felé bök: – De majd meglátod, egy napon én is kapok saját sorozatot. Az lesz majd a nagy szám.

Ez a kislány kurvára hihetetlen, gondolja Rick. A pályája során sok hihetetlen gyerekszínésszel találkozott és dolgozott együtt. De ez előtt a Lillie Langtry előtt a leghihetlenebb eddig egy tizenegy éves fiú volt, akinek a nevére baszottul nem emlékszik, de akit sosem fog elfelejteni. Mielőtt megkapta a *Fejvadászt*, beválogatták egy olyan sorozat pilotjába, amelyik sosem kapott zöld utat: *Big Sky Country* volt a címe. A főszerepben egy unalmas ötvenes évekbeli húzónév, Frank Lovejoy. Egy megözvegyült kisvárosi seriff (Frank Lovejoy) és családjának története volt. Rick játszotta a legidősebb fiút, akinek volt egy tizenegy éves fivére és egy kilencéves húga. A sorozatot visszadobta a csatorna, viszont a Four Star Productions televíziós gyártócég készítette, és egyszer levetítették a stábnak a vetítőtermükben. A vetítésen, amelyre Rick is elment, a Four Star mosdójában összefutott a tizenegy éves fiúval, aki a kisöccsét játszotta. Rick a piszoár felé tartott, miközben a fiú épp befejezte a kézmosást a mosdónál. Ha a sorozatnak zöld utat adnak, és sikert arat, ők ketten együtt dolgoztak volna a következő öt évben, vagy még tovább. Rick végignézhetne volna, ahogy ez a kisfiú kamasszá, vagy akár felnőtté cseperedik a szeme előtt. A kisrác olyanná válhatott volna számára, mint egy igazi fivér, vagy csak egy idegesítő fiatalabb kolléga, netán mindkettő. Az együttműködés miatt egész hátralévő életükben egymáshoz kötötték volna őket. A másik lehetőség, az, amelyik be is következett, hogy a sorozat nem kap zöld utat, és életükben most találkoznak utoljára. Ahogy Rick elővette a farkát a nadrágjából, és a piszoár falára irányította, a válla felett megkérdezte kis kollégáját, hogy mi újság. A kis színész, miközben durva mozdulatokkal egy papírtörlővel letörölte kezéről a

nedvességet, azt felelte: „Megmondom én neked. Megszabadulok a köcsög ügynökömtől, az hótziher.”

Miközben Rick felidézi az egyik gyerek emlékét, a másik gyerek azt kérdezi tőle:

– Te mit olvasol? – utal a kislány a Rick kezében lévő westernponyvára.

Rick vállat von, és azt feleli:

– Ez csak egy western.

– Mi az, hogy „csak”? – kérdezi a kislány, nem érti, miért sajnálta le Rick csuklóból a könyvet. – De jó? – faggatózik.

Rick válaszol, messze kevesebb lelkesedéssel szólva a saját könyvéről, mint a lány az övéről:

– Aha, egész jó.

A kislány nem elégszik meg ennyivel.

– Mi a történet?

– Még nem olvastam ki – feleli a színész.

Jesszus, gondolja a kislány, *ez a fickó mindent szó szerint ért.*

– De én nem azt kérem, hogy az egészet mondd el – tisztázza a lány. Próbál más irányból közelíteni a kérdéshez: – Mi a történet lényege?

A könyv címe *Vadlovak hátán*, a szerzője pedig Marvin H. Albert, aki írt egy Rick szerint elég jó könyvet az apacsháborúról *Apacsfelkelés* címmel, amelyből egy meglehetősen közepes filmet is forgattak James Garnerrel és Sidney Poitierrel *Párbaj Diablónál* címmel. Úgyhogy Rick elgondolkodik egy pillanatra az új könyv sztoriján, számba veszi ismereteit, majd előadja azokat a kislánynak.

– A főhőse egy ipse, aki ilyen lóbetörő. Ez az élete története. A rendes neve Tom Breezy. De mindenki úgy hívja, hogy „Easy Breezy”. És ez az Easy Breezy, mikor huszonéves volt és fiatal és jóképű, akkor be tudott törni minden lovat, amit csak hoztak neki. Profin csinálta. Flottul ment neki. Érted, mit akarok mondani?

– Igen – feleli a lány. – Tehetsége van a lovak betöréséhez.

– Igen, úgy van. Tehetséges. Később, amikor már negyven körül jár, esik egy nagyot, és kimegy a csípője. Nem lesz nyomorék vagy ilyesmi, de gondok vannak a gerincével, és hát egyre többször vannak olyan fájdalmai, amik addig sosem voltak...

– Ahogy így elmondod, ez nagyon jó regény.

- Ja, ja, nem rossz – ért egyet nagyjából Rick.
- Hol tartasz benne?
- A közepénél.
- Most épp mi történik Easy Breezyvel?

Rick tizenkét éves kora óta olvas westernponyvákat. És amióta színész lett, ezzel üti el az időt a felvételek között, a lakókocsijában várva, hogy a díszletbe szólítsa a rendező másodasszisztense. Néha feldobja egy kicsit egy detektívstorival, thrillerrel, netán egy második világháborús kalandregénnyel, de a westernponyva az, amihez folyton visszatér. Még ha kedveli is őket, nem igazán emlékszik rájuk. Emlékszik a legkedvesebb szerzőinek nevére – a már említett Albert, Elmore Leonard, T. V. Olsen, Ralph Hayes –, de a könyvek címére nem. Tekintve, milyen sablonosak ezek a címek – *A texasi, Gringó, A bandita, Rajtaütés, Két puska Texasnak* –, ez teljes mértékig érthető. De miközben annyi éven át üldögélt forgatásokon westernt olvasva, habár olykor megkérdezték tőle, mit olvas, arra soha senki nem kérte, hogy mondja fel a sztorit. Rick eddig sosem gondolt bele, de most mondhatni ráébred, hogy a westernolvasás az egyik legmagányosabb tevékenység, amelynek hódol. Úgyhogy nem szokott hozzá, hogy előadja valakinek, hol tart éppen a könyvben, amit olvas.

De a kislány kedvéért odateszi magát.

– Az van, hogy most már nem ő a legjobb. – Ki is fejtí: – Sőt még csak nem is jó, és valahogy el kell fogadnia azt... – Rick elgondolkodik rajta, melyik szóval írható le Easy Breezy talánya – ... hogy egyre inkább... szép lassan... ő... – Nyitná a száját, hogy kimondja a „felesleges” szót, de csak hangos zokogás tör fel belőle.

A sírás váratlanul éri Ricket, és Mirabella figyelmét is felkelti. A férfi kinyitja a száját, és megint megpróbálja kimondani, hogy „felesleges”, de a szó torkán akad. Harmadik próbálkozásra rekedten kinyögi: – ...feleslegessé válik –, majd szeméből patakzani kezdenek a könnyek, lecsorognak szőrös arcán, miközben ő meggörnyed, akár egy összecusokott bicska.

Nagyszerű, gondolja, most meg egy gyerek előtt bőgök az elcseszett életem miatt? A kurva életbe. Olyan lettem, mint Dave bácsikám.

Mirabella villámgyorsan felpattan a székéből, és Rick lábához térdel, vigasztalón megpaskolva a férfi jobb térdkalácsát. Miközben Rick a kézfejével durván kitörli a nedvességet a szeméből, egyszerre szégyenkezve és önundorral telve felkuncog, hogy jelezze a kislánynak, semmi gond:

– Hehehe, haver, tényleg eljárt felettem az idő. Nem tudok semmi érzélgősről beszélni anélkül, hogy el ne szorulna a torkom, hehe.

A kislány azt *hiszi*, érti, miről van szó, és tovább vigasztalja a pityergő cowboyt, aki most már egyre jobban emlékezteti a Gyáva Oroszlánra.

– Megértelek, Caleb. Nincs semmi baj – nyugtatja. – Nagyon szomorú könyvet olvasol. – Együttérzőn csóválja a fejét: – Szegény Easy Breezy. – Vállat von, és azt mondja: – Már én is majdnem sírok, pedig nem is olvastam.

– Tizenöt év múlva majd te is átéled – motyogja Rick.

A kislány nem érti, és visszakérdez:

– Mi?

Mosoly ül ki Rick felragasztott bajusza alá, és azt feleli:

– Semmi, cukorbogyó. Semmi, csak ugratlak. – Aztán feltartja a westernponyváját, és kijelenti: – És tudod, mit, talán úgy van, ahogy mondd, a könyv jobban szíven üt engem, mint hittem volna.

A kislány szúrósan ránéz, majd feláll, teljesen kihúzza magát, és tudtára adja Ricknek:

– Nagyon nem szeretem az ilyen cukorbogyózást. De mivel szomorú vagy, ezt máskor beszéljük meg.

Rick kicsit nevetgél magában a lány reakcióján, miközben az visszaül mellette a rendezői székbe. Amikor kényelmesen elhelyezkedett, tetőtől talpig végigméri Ricket a maga szőrösképű, rojtos barna nyersbőr kabátos pompájában.

– Szóval ez a Caleb DeCoteau külsőd, ugye?

– Aha? Szerinted milyen? Nem tetszik?

– Dehogy, vagányul nézel ki.

Igen, igaza van. Nem olyan rossz, gondolja Rick.

– Csak... nem tudom, hogy Calebnek vagányul kell-e kinéznie.

Na bassza meg, tudtam, gondolja Rick.

– Túlságosan hippis?

– Hát – elmélkedik a kis színész –, azt nem mondanám, hogy *túlságosan*.

– De hippisen nézek ki? – tisztázná a nagy színész.

– Hát – kérdez vissza a lány zavartan – ez volt a cél, nem?

– Láthatóan – horkan fel Rick becsmérőlően.

A kis színész részletesen beszámol első benyomásáról:

– Nézd, nekem nem ez jutott eszembe, amikor először elolvastam a forgatókönyvet, de *nem rossz* ötlet. – A kislány alaposan végigméri, és beveti a jellemábrázolás iránti érzékenységét is: – Sőt, minél többet nézem, annál jobban tetszik.

– Tényleg? – kérdezi Rick. Aztán visszakérdez: – Miért?

– Hát... – gondolkodik el a nyolcéves – a magam részéről én a hippiket kicsit szexinek... kicsit bizarrnak... meg kicsit ijesztőnek találom. És a szexi, rémes meg ijesztő elég jó választás Calebnek.

Rick megint felhorkan, és arra gondol: *Mit tud ez a kis vakarcs a szexiségről?* De a lány szavai tényleg eloszlatják a Caleb DeCoteau külseje felett érzett aggodalmait.

Most, hogy Rick kérdései megválaszolásra kerültek, Mirabellának is támad néhány kérdése.

– Caleb, kérdezhetek valami személyeset?

– Jöhet – válaszol Rick egy szóban.

A kislány felteszi a kérdést színésztársának, amelyre nagyon szeretné tudni a választ:

– Milyen érzés rossziút játszani?

– Hát, ez nekem is elég új műfaj – feleli Rick. – Régen saját westernsorozatom volt. És abban én játszottam a jófiút.

– Melyiket szeretted jobban? – kérdezi a lány.

– A jófiút – feleli Rick magabiztosan.

– De – ellenkezik a kislány – Charles Laughton azt mondta, a gonosztevők a legjobb szerepek.

Az a dagadt buznyák nyilván ilyeneket hord össze, gondolja Rick. De ahelyett, hogy felvilágosítaná a kislányt a dagadt buznyákokról, azt próbálja elmagyarázni neki, miért alakít szívesebben jófiút:

– Nézd, amikor gyerekkoromban cowboyos-indiánosat játszottam, nem tettem úgy, mintha valami bűdös rézbőrű lennék. Én a cowboy voltam. Ráadásul a hős lesmárolhatja a női főszereplőt,

vagy a tévésorozatok esetében a heti női vendégszereplőt. A hősök kapnak szerelmeskedő jeleneteket. A legjobb szerelmeskedő jelenet, amit egy főgonosz kaphat, ha hagyják, hogy megerőszakoljon valakit. És a rosszfiú mindig veszít a jófiúval szemben.

– Na és? – mondja a lány. – Nem igazi verekedés.

– Igen, de emberek nézik – magyarázza Rick –, akik utána azt hiszik, hogy az a fickó elbír velem.

– Hát – forgatja a szemét a lány –, ez végül is jó, azt jelenti, elhitték a sztorit.

– Megalázó – nyomatékosítja Rick.

Istenkém, gondolja a lány, *hihetetlen ez a pasas*.

– Hány éves vagy? – kérdezi a kislány ingerülten. – Nem túl öreg ahhoz, hogy így gondolkodj?

– Hé, hé, hé, hátrább az agarakkal – szól vissza Rick. – Amikor valaki azt kérdezi tőlem, mit szeretek jobban, arra szerintem nem létezik rossz válasz.

Ezt a kislány igazságérzéke is helytálló megállapításként könyveli el.

– Tudod, mit, Caleb? Száz százalékig igazad van.

Rick köszönöm gyanánt biccent neki. Erről a kislányban felötlik valami:

– Tudsz róla, hogy holnap lesz a nagyjelenetünk?

– Igen – idézi fel a férfi –, a nagy közös jelenetünk *tényleg* holnap lesz.

– Pontosan. És abban a jelenetben te ordibálsz velem, rángatsz és rám ijesztesz.

– Ne félj, nem foglak bántani – biztosítja a férfi.

A kislány egy intelemmel árnyalja a tanácsát:

– Nos, nem szeretném, ha ténylegesen bántanál – majd Rickre szegezi a tekintetét, és a kisujjával rámutat –, viszont ijessz meg. – Nagy beleéléssel folytatja: – Kiabálj velem olyan hangosan, amilyen hangosan csak tudsz. Ragadj meg, ragadj meg erősen. Rázz meg, a szart is rázd ki belőlem. Ne azt várd, hogy *eljátsszam* az ijedtséget, hanem érd el, hogy ijedten *reagáljak*. Ha ezt nem teszed meg – magyarázza –, akkor gyerekként kezelsz, és nem szeretem, ha a felnőttek gyerekként kezelnek. – Heves mutogatás után a kislány

visszatér megszokott fellengzős modorához. – A jelenetet, amit holnap felvesszünk, fel akarom venni a bemutatkozó kisfilmembe. És kizárólag azért nem tudom a kisfilmembe tenni a jeleneteket, amiket szeretnék, mert a felnőttek nem elég jók bennük. Ne használd a koromat kifogásnak, hogy a maximumnál kevesebbet nyújts, rendben?

– Rendben – feleli Rick

– Megígéred? – kérdezi a lány.

– Megígérem – biztosítja a férfi.

– Kezet rá – javasolja a lány.

És mivel megegyezésre jutottak, a két színész kezet ráz.

Tizenharmadik fejezet

Deborah édes teste

Habár kaszkadőrökben mindenki tudja, hogy Cliff Booth Rick Dalton dublőre, nem erről a leghíresebb. Ez csak a leginkább magától értetődő dolog, amiről kaszkadőrökben ismerik. A Cliff Boothra vonatkozó ismeretek listáján ez nagyjából a negyedik. Az első, amiről ismerték, az a hihetetlen katonai karrierje. Pokoli teljesítmény, hogy több ellenséges japán katonával végzett igazoltan, mint a csendes-óceáni hadszíntér bármelyik másik amerikai katonája. És ezek csak az igazolt hullák. Kérdezd meg bármelyik bajtársát a fülöp-szigeteki ellenállók között, hogy Cliff Booth nem hivatalosan hány ellenséges japán katona haláláért felelős, és a válasz az lesz: *a fasz se tudja*.

Ám valamikor széles körben elterjedt a pletyka, hogy 1966-ban Cliff Booth megölte a feleségét, és státusza háborús hősként a második helyre szorult a dolgok listáján, amelyekről kaszkadőrökben leginkább ismerik.

A harmadik, hogy Cliff Bootht tehetséges strómanként tartották számon.

Cliff Booth volt a legjobb stróman a hatvanas évek filmiparában.

Hogy mi az a stróman? Ne is keresd a szótárban, nem hivatalos kifejezés.

Tegyük fel, hogy kaszkadörgóré vagy, és egy igazi seggfej rendezővel dolgozol együtt, aki állandóan üvöltözik a brigáddal. Vagy valami szopadék színésszel, aki folyton rászáll az embereidre, és minden hibájáért őket okolja. Nos, a kaszkadőrös és a csapata nem csaphatja le a rendezőt, vagy vághatja pofán a színészt, amikor véletlenül egyikük bekap egy ütést.

Viszont a kaszkadőrös megteheti, hogy felvesz egy napra egy kaszkadőrt (olyat, aki nincs benne a brigádjában). És ez a fickó a stróman.

Ő megteheti azt, amit a többiek nem. Lényegében szarrá verheti a faszparasztot, lehetőleg az egész stáb előtt.

Tegyük fel, hogy a tűző mississippi nap alatt dolgozol egy éven át a kopasz náci rohadék Otto Premingerrel a *Vihar délen* forgatásán. És a szadista geci egész évben kuttyázta és mindennek elmondta a stábtagnak az egész társaság előtt. Tehát felbéreled Cliff Bootht beugró kaszkadőrnek, aki Otto szeme láttára szándékosan el fog cseszni egy felvételt. Aztán a stáboddal díszpáholyból élvezheted a műsort.

Booth állcsúcson vágta a hisztiző Premingert, aki padlót fogott a Mississippi sarában. Cliff azzal védekezett, hogy amikor Preminger a német Gestapo-akcentusával ordibálni kezdett vele, második világháborús hősként újra a fronton érezte magát, és elfelejtette, hol van. És amikor a gyártásvezető másnap átadta neki a hazafelé szóló buszjegyét, Cliff további (nem könyvelt) hétszáz dollárral a farzsebében távozott. Aznap este, amikor a stábbal ünnepelt a hotel bárjában, egyszer sem kellett fizetnie az italért.

Vagy tegyük fel, a kaszkadőrcsapat tagja vagy a *Vadiúj vadnyugat* című tévésorozat forgatásán. Nos, a sorozat főszereplője nagyra van magával, hogy (többnyire) ő végzi a kaszkadőrmutatványait. Nos, ez többé-kevésbé talán igaz is.

Viszont amikor végrehajtja a kunsztjait, nem igazán foglalkozik vele, hány másik kaszkadőrnek esik baja. Főleg, amikor arról van szó, hogy ökölharc során „bevisz egyet” a kaszkadőröknek (bevinni egyet: véletlenül ténylegesen megütni valakit egy műverekezésben). Amiért sosem vállalta a felelősséget. Mindig az ő hibájuk volt. Nem ott voltak, ahol lenniük kellett volna. Ők nem értenek a szakmájukhoz. *Miattuk* sértette fel a kezét. Ezt olyan szinten űzte, hogy kaszkadőrökben kiérdemelte a Robert „Nincs kaszkadőr, akit ne fikázna” Conrad nevet.

Így hát fényes és dicső napnak bizonyult a kaszkadőrök életében, amikor Cliff – egy „véletlenül” rosszul időzített parasztlengővel – kifektette Bobot a szűk nadrágjában.

Volt olyan kaszkadőr, aki elsírta magát.

Cliff Booth újfent extra hétszáz dollárral a zsebében távozott, meg egy láda sörrel a kocsija csomagtartójában.

Majd amikor a spanyolországi Almeriában forgatták a *Száz puskát* egy kocsmában, ő lett az egyetlen ismert fehér ember, aki valaha megnyert egy ökölharcot Jim Brown ellen. Akármilyen menő is a Jim Brown-sztori, előfordulhat, hogy mese habbal. Kétséges például, hogy amikor Jim Brown és Burt Reynolds Spanyolországban forgatta a *Száz puskát*, Cliff is ott tartózkodott. Feltehetően Rickkel dolgozott a *Bingo Martin* epizódján (majd 1969-ben mindketten elmennek Almeriába a *Vörös vér, vörös bőr* forgatására Telly Savalasszal). Lehetséges, hogy a fehér ember legendája, aki ökölharcban nyert Jim Brown ellen, tényleg nem több szóbeszédnél. Az alábbi lehetőségek jöhetnek szóba: (a) Cliff győzte le egy spanyol kocsmában a *Száz puská* forgatásán; (b) Rod Taylor Kenyában *A Nap sötétje* forgatásán; (c) megint Rod Taylor, csak nem *A Nap sötétje* forgatásán, hanem a Playboy-kastélyban a szökőkút előtt; (d) nem nyert fehér ember ökölharcot Jim Brown ellen.

Ám a forgatási bunyó, amely igazán hírhedtté tette Cliffet, a „barátságos mérkőzés” volt közte és a korszak legismertebb harcművésze, Bruce Lee között.

Akkoriban ezt a „Bruce Lee-incidens” néven emlegették Cliff karrierje kapcsán. Bruce még nem volt sem hollywoodi szupersztár, sem pedig legenda. Csak egy színész, aki Zöld Darázs szárnysegédjét, Katót alakította a *Zöld Darázs* című filléres ócskaságban, amely a *Batman* tévésorozat népszerűségét akarta meglovagolni. De hollywoodi körökben nem a tévésorozatban kapott szerepéről, hanem a híresek és gazdagok „karateedzőjeként” ismerték (ezen a néven Hollywood hivatkozott rá, Bruce nem használta). Ahogy később a híres emberek egyórás etapokban dolgoztak a személyi edzőjükkel a kertjükben, úgy vett órákat Bruce-tól az otthonában Steve McQueen, James Coburn, Roman Polanski, Jay Sebring és Stirling Silliphant. Némiképp vicces belegondolni, hogy minden idők egyik legtehetségesebb harcművésze képes volt azzal tölteni az idejét, hogy Roman Polanskinak, Jay Sebringnek és Stirling Silliphantnak tanítja, hogyan rúgjanak egyenes lábbal. Mintha Muhammad Ali ideje nagy részében James Garnernek, Tom Smothersnek és Bill Cosbynek adott volna bokszeleckéket. De Bruce Lee hosszú távra tervezett. Mint Charles Manson esetében, a

spirituális *sifu*-vonal mellékes volt. Míg Charles Manson rocksztár akart lenni, addig Bruce Lee filmsztár. James Coburn és Stirling Silliphant volt az ő Dennis Wilsonja. Steve McQueen és Roman Polanski az ő Terry Melchere. Minden negyedik edzésen Roman Polanskival Bruce felhozta *A legyőzhetetlent*, a forgatókönyvet, amelyet az Oscar-díjas forgatókönyvíróval, Stirling Silliphanttal akartak tető alá hozni (aki, mint Dennis Wilson Charlie esetében, őszintén hitt Bruce tehetségében), és James Coburn meg Bruce játszott a főszerepet (négy különböző szerepben). Bruce még csatlakozott is Romanhoz és Sharonhoz egy svájci síelésen, hogy megpróbálja megszerezni a rendezőt a projekthez. Mintha Roman Polanski hajlandó lenne a *Rosemary gyermeke* után egy hatásvadász James Coburn-akciófilmen dolgozni. Roman őszintén kedvelte és tisztelte Bruce-t. Még csodálta is. De akárhányszor Bruce felhozta *A legyőzhetetlent*, nagyot esett Roman szemében. Sőt, Roman épp emiatt gondolta úgy, hogy Hollywood a legrosszabbat hozza ki az emberekből.

Az egyik különbség Lee és Manson között, hogy Bruce-ban megvolt az, ami ahhoz kell, hogy jelenséggé váljon. Még nem akkoriban, amikor a *Zöld Darázs*on dolgozott, hanem pár évvel később, az első Lo Weijel forgatott hongkongi filmjeiben, aztán a Warner Bros. nagy harcművészeti látványorgiájában, *A sárkány közbelépben*.

De 1966-ban, amikor még Zöld Darázs szárnysegédjét, Katót alakította, Bruce Lee nevét jól ismerték az amerikai kaszkadőrök körében, akikkel együtt dolgozott a sorozaton.

És nem volt jó híre.

Bruce nem tartotta valami sokra, és nem is tisztelte az amerikai kaszkadőröket. És a színész nem is rejtette véka alá lesújtó véleményét. Ennek egyik módja az volt, hogy a verekedős jelenetekben a levegőben szálló öklével vagy lábával bevitt egy-egy rúgást vagy ütést. Rendre rászóltak miatta, és mint Robert Conradnak, neki is mindig akadt kifogása, ami miatt az ő hibájuk volt. Ezt olyan szinten űzte, hogy rengeteg kaszkadőr nem volt hajlandó vele dolgozni.

Az igazat megvallva Cliff attól a pillanattól fogva nem kedvelte Lee-t, hogy meglátta. Ami jóval azelőtt történt, hogy Rickkel

elkezdtek felvenni a vendégfőgonoszos haknit. Cliff akkor látta először, milyen technikával bunyózik Lee a vásznon, amikor elvitte Ricket a Twentieth Century Fox stúdióba ruhapróbára a következő heti epizódhoz. A két férfi távolabb állt a többiektől, és nézte, ahogy Bruce és színésztársa, Van Williams egy kültéri verekedést forgat, amelynek során Lee számtalan fürge rúgást és Nureyevre valló ugrást hajtott végre. Amikor Lee végzett, a stáb tapsban tört ki. Ricket egyértelműen lenyűgözte, és oda is fordult Cliffhez:

– Nem semmi a fickó, mi?

Tőle szokatlan módon Cliff lenézően felfortyant.

– Nagy lófasz az a fickó. Ennyit Russ Tamblyn is tud. Táncikál, bazmeg. Küldjétek vissza Riszapinát a *West Side Story*ba.

– Kurva gyorsan nyomja – ellenkezett Rick. – Faszák azok a rúgások.

– Faszák... de csak a vásznon – okította Cliff. – Nincs erő abban a vagdalkozásban. Ja, tényleg gyors. Ebben igazad van. De a gyors seggrepacsit attól még seggrepacsit marad. Ezek a karatélyos köcsögök szart se érnek egy *igazi* bunyóban. A dzsúdó az kicsit más tészta. Ha dzsúdózol, és olyannal akadsz össze, aki nincs képben, azt megfingathatod egy pöppet. De egyik ilyen karatélyos köcsögnek sincs igazi erő a rúgásaiban, és egy sincs köztük, aki bevállalna egy pofán verést a túlélésért. – Majd Cliff Katóra mutatott nyomatékosítás gyanánt: – Legalábbis az a liliputi biztosan nem.

Cliff ritkán fakadt ki, úgyhogy amikor ez mégis bekövetkezett, Rick hagyta, hogy kiháborogja magát.

– Kézitusa, haver. Az a lényeg. Egy kurva zöldsapkás szétrúgná a tökét. Parasztkivítés minden, amit csinál. Ali és Jerry Quarry mindent azért tesz, hogy befenyítsen. Egy zöldsapkásnak minden mozdulata arról szól, hogy kinyírjon. Megnézném ezt a buzit a dzsungelben egy japóval bunyózni, aki tíz kilóval nehezebb nála, és ki akarja belezni a késével – horkant fel Cliff. – Egy ilyen után a Zöld Darázs kereshetne új sofőrt.

– Oké, nézd – vetette fel Rick –, egy élet-halál harcban talán igazad lenne...

– Igazam is van – vágott közbe Cliff.

– De azok a gyors rúgások – folytatta Rick – akkor is kurva meggyőzőek.

– Nyújtás – legyintett Cliff. – A nyújtás a lényeg. Átmegyek hozzád, és mindennap három órát nyújtok veled hétfőtől péntekig. Három hónap múlva, bazmeg, mindent tudsz majd, amit ő.

Rick kétkedően rápillantott, mire Cliff kicsit visszább vett:

– Oké, talán nem *mindent*. De a nagyját.

A küzdelemre Cliff és Bruce között akkor került sor, amikor Cliff Rick dublőreként volt jelen a *Zöld Darázs* forgatásán. Bruce szokása szerint stábtagnak gyűrűjében fitogtatta tudását. És ekkor valaki feltette neki az elmaradhatatlan kérdést: melyikük nyerné a bunyót, Ali vagy ő? Folyton erről faggatták, és az időzítéstől meg a hangulatától függően Bruce mindig másképp válaszolt. Később, *A sárkány közbelép* forgatásán, amikor John Saxon nekiszegezte a kérdést, Bruce állítólag azt felelte: „Az ökle nagyobb, mint a fejem.”

Viszont Bruce csodálta Ali tehetségét, és kitüntetett figyelemmel tanulmányozta Ali bunyóit 16 mm-es filmen. És miközben alaposan szemügyre vette a felvételeket, felfedezett valamit: *Ali nem védte eléggé a bal oldalát*.

Tudta, hogy a ringben Ali feltörölné vele a padlót.

De igazából Bruce úgy érezte, nincs senki, akivel ne lenne képes elbánni. Az a trükk, hogy bokszkesztyű nélkül kellene kiállnia Alival, és engedélyt szerezni rá, hogy rúghasson.

Úgyhogy amikor aznap megkérdezték ezt tőle a *Zöld Darázs* forgatásán, ő azt felelte:

– Ha összezárnának minket egy szobába, és szabad kezet kapnánk? Eszméletlenül verném.

És Cliff – ez a beugró kaszkadőr – elnevette magát.

– Mi olyan vicces? – kérdezte tőle Bruce.

Egy röpké pillanat erejéig Cliff próbált kitérni az összetűzés elől.

– Hagyjuk inkább, melózni jöttem ide.

De Bruce-nak ez nem volt elég.

– De nevével azon, amit mondtam, pedig nem mondtam semmi vicceset.

– Jaj, dehogynem – vigyorodott el Cliff.

A bepöccent Bruce azt kérdezte a kaszkadőrtől:

– Mit találtál olyan viccesnek?

Oké, kezdődik, gondolta Cliff.

– Szerintem szégyellheted magad, amiért azt hiszed, bármivel is többet érsz, mint Muhammad Ali gatyáján a barna folt.

A díszletben minden tekintet Bruce felé fordult.

De Cliff, aki ezen a ponton már tudta, hogy a melójának lőttek, úgy érezte, ha lúd, legyen kövér, úgyhogy folytatta:

– Egy ilyen kis nyüzüge, mint te, eszméletlenül veri a nehézsúlyú világbajnokot? Egy faszszopó *színész* eszméletlenül veri Alit? Hagyjuk Alit... Jerry Quarry is földre döngölne! Hadd kérdezzek tőled valamit, Kato: vágtak már *valaha is* úgy izomból pofán?

– Nem vágtak, *kaszkadőr*. Mert nem tudnak megütni – felelte a dühös Bruce.

– Sejtettem, hogy ezt fogod mondani – felelte Cliff.

Cliff a stábtagokra pillantott, akik elkerekedett szemekkel nézték végig az egészet.

– Nem hiszem el, hogy beveszitek a gizda maszlagját. – Visszafordult Bruce-hoz: – Kapd össze magad, ember. *Színész* vagy, baszd meg. Ha kapsz egy monoklit, a bunyónak vége. Ha kilazul egy fogad, a bunyónak vége. Jerry Quarry öt kört menne Muhammad Alival törött állkapoccsal, bazmeg. Tudod, miért? Mert neki van valamije, amiről neked lövésed sincs: *szíve!*

A sofőrjelmezes Bruce felvette menőcsávó-testtartását, lenézett a földre, megcsóválta a fejét, majd mosolyogva felnézett a kaszkadőrre, és azt mondta:

– Nagy a szád, kaszkadőr. És nagy örömmel elhallgattatnálak itt és most a barátaim előtt. De a kezem halálos fegyvernek minősül. Épp ezért ha verekedni kezdünk, és én véletlenül megöllek, börtönbe kerülök.

– Mindenki börtönbe kerül, aki kinyír valakit verekedés közben, mert az emberölés – kontrázott Cliff. – És ez a vaker a halálos fegyverről csak kifogás, mert az ilyen táncosok félnek bunyózni.

Oké, ezzel maroknyi munkatársa szeme láttára Bruce arcába dobta a kesztyűt. Úgyhogy Bruce „barátságos mérkőzést” ajánlott Cliffnek. Három menet, két bukta. Nem bántják egymást. Az veszít, aki a fenekére huppan.

– Legyen így, Kato – felelte Cliff.

A stáb izgatott tekintete előtt a két férfi felkészült, hogy szembeszálljon egymással. Viszont Bruce-nak sejtelve sem volt róla, hogy Cliff imádja a háromból kettő kihívásokat. Habár ezek általában kocsmák parkolójában zajlanak éjjel egykor. Akárhányszor Cliff ilyen jellegű mérkőzésbe keveredett valakivel, aki bírt némi harci képzettséggel, egy sunyi technikát vetett be, amely olyan átlátszó volt, hogy még őt is meglepte, hogy mindig bevált.

A technika egyszerű.

Ő kerül földre először.

Alig áll ellen, és felkészül rá, hogy elviselje, amit kap. Annyira nem áll ellen, hogy az ellenfele, főleg, ha tapasztalt bunyós, azt feltételezi, hogy Cliff csak valami szájhős a kocsmából, aki most emberére akadt.

Cliff azt is tudja, hogy az ilyen jellegű mérközéseken az ellenfele azokat a mozdulatokat vagy mozdulatkombinációkat fogja bevetni, amelyeket a legmagabiztosabban használ. Tehát az első padlózással Cliff ellenfele általában bemutatta a *nagy dobását*.

És ha Cliff tapasztalatlannak tűnik, ellenfele pedig elbízta magát, hogy mindjárt lerendezi, húszból tizenkilencszer a másik fickó pontosan ugyanazokat a mozdulatokat fogja bevetni. És mivel Cliff tudja, mire számíton, kivárja, kivédi, aztán seggre ejti a balfaszt.

Bruce a maga részéről nem akarja bántani ezt a nagypofájú parasztot. Csak el akarja kenni a száját, és hülyét csinálni belőle a stábja előtt. Ugyanis nagy gebaszba keverné vele magát, ha ez a fickó megsérülne. A kaszkadőrök már így is panaszkodnak róla, hogy megüti őket, és szóltak Randy Lloydnek, a kaszkadőrösnek, hogy nem akarnak vele dolgozni. Ráadásul amikor felvágott a forgatáson, Bruce egy rosszul időzített rúgással véletlenül telibe trafálta egy díszletes állkapcsát. Ha még valaki állát eltöri a forgatáson, kiteszik a szűrét.

Úgyhogy a Kicsi Sárkány úgy döntött, olyasmivel jár a legjobban, ami látványos, de lényegében nem árt vele a fickónak. Csak meglöki, hogy elveszítse az egyensúlyát. Ugyanakkor meg is mutatja ennek a seggfejnek, kivel szórakozik.

Egy földre irányított széles pörgőrúgás leszakítaná a mamlasz fejét, és talán utána nehezen menne neki a matek. Egy erőből bevitt

egyenes lábú rúgás átlökné a mögötte lévő kocsin, és jó ég tudja, mije törne el miatta. De Rudolf Nureyevhez hasonlóan Bruce Lee páratlan módon képes volt a levegőben maradni. Nureyev és Lee szinte vitorlázott, teljesítette a feladatot, majd kedve szerint puhán földet ért. Tehát Bruce arra jutott, a legbiztonságosabb mozdulat egy vitorlázó ugrás, amely magasra viszi, de nincs benne sok tolóerő. A levegőbe emelkedne, rohadt jól nézne ki, aztán úgy állna meg röptében, hogy a lábát a seggfej mellkasának veti, amivel hátralöki, seggre ejti, és móresre tanítja ezt a gyökeret.

És pontosan ezt is tette. Seggre ejtette Cliffet, és a stáb megtapsolta. A szőke kaszkadőr bárgyú mosollyal az arcán felnézett a földről, és azt mondta:

– Szép ugrás, Riszapina.

Majd ahogy felállt, hozzátette:

– Gyerünk, még egyszer!

Oké, akkor most keresztülrúgom a barom mellkasát, gondolta Bruce. Csak nehogy a seggfej eltörje a farcsontját, amikor seggre esik.

Úgyhogy alacsonyabban és több tolóerővel szállva másodszor is a kaszkadőr felé lendült, aki az utolsó pillanatban kitért előle. És a harcművészetek nagymestere gyakorlatilag a tárt karjába zuhant. Majd Cliff a lábánál és a nadrágszíjánál fogva meglendítette a harcművészt, akár egy macskát, és erőből egy parkoló kocsinak vágta a díszletben.

Bruce hallotta a keresztcsontja reccsenését, amikor nekicsapódott az autónak, a lapockáját pedig beverte az utasülés felőli ajtó kilincsébe. Tényleg megütötte magát. Ahogy felnézett a betonjárdáról, Bruce látta, hogy a holdvilágképű kaszkadőr lemosolyog rá.

Bruce-nak nem állt szándékában sérülést okozni Cliffnek. Csak meg akarta mutatni neki. Cliff viszont bántani akarta Bruce-t. Az sem zavarta volna, ha azzal, ahogy nekicsapta egy kocsinak, élete hátralévő részére szétkúrja Bruce hátát és nyakát. Miközben Bruce feltápáskodott a földről, figyelte, ahogy Cliff harcállásba helyezkedik a harmadik körhöz. És felismerte, hogy ez katonai testtartás kényszerítéséhez.

Bruce kurva dühös volt erre a baromarcúra, amiért ártani akart neki. Viszont most először látta először annak az ellenfelét, ami valójában. Nem csak valami tajparaszt cowboykaszkadőr. Bruce tudta, Cliff mit csinál. Rájött, hogy Cliff megszívatta, hogy félvállról vegye, és kétszer ugyanazzal mozdulattal támadjon rá. Bruce tizennégyféleképpen elbánhatott volna a kaszkadőrrel, amelyek egyikét sem tudta volna kivédeni. De azzal, hogy tapasztalatlan tökfilkónak adta ki magát, elérte, hogy Bruce ne vegye komolyan, és a kaszkadőr kezére játsszon. Ha Cliff visszavágása nem lett volna ennyire könnyörtelen, Bruce talán még csodálta volna is érte.

Bruce azt is hamar felismerte, hogy bár képzettségét tekintve Cliff közelében sem jár egyik ellenfelének sem a harcművészeti versenyekről, olyasmi volt, ami ő nem.

Gyilkos.

Látta, hogy Cliff pusztá kézzel gyilkolt meg embereket.

Látta, hogy Cliff nem *Bruce Lee-vel* harcol.

Hanem a késztetéssel, hogy *ne gyilkolja meg* Bruce Lee-t.

A harcművész gyakran elgondolkodott rajta, mit tenne, ha eljön a nap, amikor élet-halál harcban találja magát egy képzett harccossal. Nos, úgy fest, a mai nap lesz az.

Szerencsére a harmadik kör épphogy csak elkezdődött, amikor lefújta a kaszkadőrös felesége. És mint előre sejtette, Cliffet kirúgták. Ezzel csak az volt a baj, hogy Cliffet nem valami egynapos strómannak fogadták fel a *Zöld Darázs* forgatására, hogy nyilvánosan elpicsázza Katót. Csak dublőrködni kellett volna Rick vendégszerepléséhez. A kaszkadőrös, Randy Lloyd eleve nem akarta felfogadni, mivel hajlott arra, hogy Cliff bűnös a felesége meggyilkolásában. És Randy a *saját* feleségével, Janettel dolgozott, aki viszont határozottan meg volt győződve Cliff bűnösségéről. És őszintén szólva szívesebben dolgoznak olyasvalakivel, akit nem tartanak feleséggyilkosnak. Az emberek sok mindent megbocsátanak, főleg a hatvanas években. De kaszkadőrként megölni a feleséged és a stáb előtt majdnem eltörni egy tévésorozat főszereplőjének hátát nem tartozik közéjük. A Bruce Lee-incidens után mindenesetre Cliff többé nem Rick dublőre volt, hanem a lótifutija.

Rick annyira dühbe gurult az egész Bruce Lee-eset miatt, hogy Cliff azt hitte, ő is ki fogja rúgni. De akkor ki hordaná Ricket kocsival a munkába? Persze, *valakit* biztosan találna a melóra. De mindent összevetve egyszerűbb volt megbocsátani Cliffnek. Rick fizetett neki egy jelképes összeget, hogy kocsival furikázza, alkalmi munkákat végezzen, és legyen elérhető, amikor szükség van rá. Ezt a bért Cliffnek elvileg kaszkadőrmegbízásokkal kellett volna kiegyésszítene, de a Bruce Lee-eset után a feleséggyilkosságról szóló pletykák miatt eleve szűkös lehetőségei még jobban elapadtak. A hollywoodi kaszkadőrközeg nem szorult rá még egy kifogásra, miért nem foglalkoztatják Cliffet, de ő mégis tálcán nyújtotta át nekik. Rick ma reggeli kis története *A korall-tengeri csata* pöcsfej rendezőasszisztenséről valójában igencsak fején találta a szöveget.

Ám Cliff tudta, hogy az egyik legérdekesebb dolog Hollywoodban, hogy lényegében egy kurva kisváros. Egy szép napon az utcán, a parkolóban, egy étteremben vagy a piros lámpánál újra összefut azzal a pöcsfej Bruce Lee-vel. És aznap csak a rendőrség választhatja szét őket.

Miután visszaszerelte Rick tévéantennáját, és nem volt jobb dolga hét harmincig, amikor is fel kell vennie a főnökét a forgatásról, Cliff Rick Cadillacjével hajt a Sunset Boulevardon, úton a moziba.

Miközben egy piros lámpánál áll, elképzelve, miként látná el Bruce Lee baját, jobbra pillant az Aquarius Theater óriási színpompás falfestményére, amely a *Hair* című sikerdarabhoz készült. És észrevesz két ugyanolyan hippilányt, mint akiket reggel látott, köztük a pajkos magas barnát az uborkával, aki szemezett vele és felmutatta neki a békejelet. Mindkét lány az Aquarius előtt áll, felemelt hüvelykujjal próbálnak kocsit fogni. A barna ugyanazt viseli, mint reggel: levágott szárú Levi's farmer, horgolt nyakpántos felső, meztelen láb és koszréteg.

Az uborkás barna hippilány észreveszi Cliffet az utca túloldalán, aki most nem abban a kocsiban ül, mint reggel, és az ellenkező irányba tart.

Elmosolyodik, integet, rámutat és elkiáltja magát:

– Hé, te!

Cliff visszamosolyog, és visszainteget neki.

A lány átkiabálja a forgalom zaját:

– Hova lett a Volkswagened?

Cliff visszakiabál neki:

– Ez a főnököm kocsija!

A lány feltartja a hüvelykujját.

– Elviszel? – mozgatja meg az ujját.

Cliff a másik irányba bök.

– Nem egyfelé megyünk.

A lány szomorúan megcsóválja a fejét, és azt kiabálja:

– Nagy hiba!

– Lehetséges! – kiáltja vissza Cliff.

– Egész nap rám fogsz gondolni! – figyelmezteti a lány.

– Az is lehetséges! – kiabált vissza Cliff.

A lámpa zöldre vált a Sunset Boulevardon, és újra megindul a forgalom.

Cliff apró mozdulattal tiszteleg a lánynak, a lány pedig szomorúan búcsút int, miközben a krémsárga Cadillac elhúz mellette.

Amikor eléri a Sunset és a La Brea sarkát, Cliff balra fordul, és végighajt a La Brea Boulevardon. Sam Riddle, a KHJ rádió lemezlovasa ebédidőben felolvassa a Tanya barnítókrém reklámját. Nem napozókrém, amely megvéd a nap káros sugaraitól, hanem barnítókrém, amely elősegíti a bőr leégését. Cliff elhajt a Pink's Hot Dogs mellett a La Brea és a Melrose sarkán. Annyian verődtek össze a hot dogos pult körül, hogy az ember azt hinné, ingyenpuncit osztogatnak, nem pedig túlárazott csilis hot dogot árulnak. Cliff átsorol a Cadillackel a jobb oldali sávba, majd jobbra fordul, amikor eléri a Beverly Boulevardot. Megtesz egy rövid szakaszt a Beverlyn, majd lehúzódik egy kis mozi előtt, és leparkolja a kocsit.

A harmincas években a mozi egy kis varietészínház volt Slapsy Maxie's néven.

Az ötvenes években itt lépett fel Los Angelesben először Martin és Lewis.

Később, 1978-ban New Beverly Cinema néven utánjátszó mozi lesz, amely filmmúzeumként működik. De 1969-ben Eros Cinemának hívják, és a hollywoodi erotikus mozik egyike (a Vista a másik, a Hollywood Boulevard és a Sunset Boulevard sarkán).

Nem pornófilmeket vetít, amiket később XXX-szel fognak jelölni. Hanem szexfilmeket, főleg Európából és a skandináv országokból.

Az Eros előtetőjén az áll:

CARROLL BAKER DUPLA VETÍTÉS
DEBORAH ÉDES TESTE (R BESOROLÁS)
UTÁNA
PARANOIA (X BESOROLÁS)

Cliff kiszáll a Cadillacból, és a pénztárnál jegyet vesz a vetítésre. Végigmegy a sötétben a székek között, és talál egy helyet a negyedik sorban. Az Eros gyöngyvásznán Carroll Baker testhez simuló smaragd női ruhában tamtamdobokra táncol érzéken. Cliff feldobja mokaszinos lábát az előtte lévő szék támlájára. Ahogy elhelyezkedik, felnéz Carroll Bakerre, aki a nagy zöld tomporát riszálva parádézik.

Istenem, gondolja Cliff, mekkora koffer. Aztán elmosolyodik: Abba jó pakolni.

Tizennegyedik fejezet

Bontóbrigád

A nyolcsávos orsós magnó Sharon Tate fekete Porschéjében Françoise Hardy első angol nyelvű albumát, a *Lovingot* játssza. A sportkocsi sztereó hangfalaiból Phil Ochs „There but for Fortune” című dalának Hardy-féle feldolgozása szól. Sharon imádja ezt a dalt, és a Porsche kormányra mögött ülve, miközben végighajt a Wilshire Boulevardon úton Westwood Village-be, együtt énekel vele.

*Show me the prison, show me the jail,
Show me the prisoner whose face is growing pale,
And I'll show you a young man with so many reasons why,
And there but for fortune, may go you or I.*^[5]

Könnyek csorognak le az arcán éneklés közben. A színésznő apró-cseprő ügyeit intézi. Elhozott ezt-azt a vegytisztítóból. Az utasülés mögött egy kampóról három, Sharon felsőcombjaig érő divatos rövid ruha és Roman kék kétsoros zakója lóg akasztón átlátszó műanyagban. Sharon szintén elhozott egy pár vastag sarkú telitalpú cipőt egy kis cipészüzletből a Little Santa Monica Boulevardon. És most úton van elintézni az aznapi utolsó teendőjét. Romannak szánt ajándékként megrendelte Thomas Hardy *Egy tiszta nőjének* első kiadását. És a drága üzletvezető öregúr előző nap felhívta, hogy megérkezett a könyv. Úgyhogy Sharon, együtt énekelve Mademoiselle Hardyval és kiélvezve a felszabadult sírást, a Westwood Village felé hajt.

Nagyjából egy mérfölddel azután, hogy a Santa Monica Boulevardról ráfordul a Wilshire-re, észreveszi az út szélén álló kis hippilányt felemelt hüvelykujjal. A kósza hippie barátságosnak tűnik, és Sharon barátságos hangulatban van, úgyhogy arra gondol, *miért is ne?*

Egy évvel később a válasz erre a kérdésre az lenne: mert ez a stoppos képes lehet meggyilkolni téged. De 1969 februárjában még azok sem éreznek így, akiktől lenne mit lenyúlni, mint például Sharon a klassz fekete Porschéjében. Úgyhogy lehúzódik az útpadkára a kedves kinézetű szeplős hippie elé, megnyom egy gombot, hogy leengedje az utasülés felőli ablakot, és közli a stoppossal:

– Most csak Westwood Village-ig megyek.

A fiatal lány a fenekét hátratulva lehajol, hogy benézzen az ablakon a sofőrre. Lehet, hogy szabad lélek, de nem fog csak úgy beülni akárki kocsijába. De amikor meglátja a gyönyörű szőkét a kormány mögött, szélesen elmosolyodik, és azt mondja:

– Oké. Stoppos ne válogasson.

Sharon visszamosolyog a lányra, és szól neki, hogy ugorjon be.

A két fiatal nő könnyedén elcsacsogja a tizenhárom percet, amíg Sharon eljut Westwood Village-be, és leparkolja a kocsiját. A hippilány Cheyenne-nek hívja magát, és Big Surig stoppol, hogy találkozzon a barátaival. Egy szabadtéri zenei fesztiválra készülnek, ahol fellép a Crosby, Stills and Nash (Young nélkül), mellettük pedig a James Gang, Buffy Sainte-Marie, sőt a 1910 Fruitgum Company. Sharon arra gondol, hogy ez igazi ereszd el a hajamnak ígérkezik. Ha két nappal később lenne, amikor már Roman elutazott Londonba, fontolóra venné, hogy elviszi kocsival Cheyenne-t Big Surbe és csatlakozik hozzá meg a barátaihoz a koncerten. Lehet, hogy nem tenné meg, de fontolóra venné. Sharonban mindig volt egy impulzív hajlam. Romanból ez hiányzott, és ez egyike volt azon kevés dolognak, amik menőbbé tették Sharont felkapott filmrendező férjénél. Tizenhárom percen át ülnek egymás mellett a kocsiban, közben a Big Surról és a Crosby, Stills and Nashról beszélgetnek, Françoise Hardyt hallgatnak és napraforgómagot esznek Cheyenne kis bőrszényéből.

– Jó mulatást a Big Surön – ezek Sharon utolsó szavai Cheyenne-hez, miközben búcsúzóul megöleli a parkolóban a Westwood Village Theatre mögött, ahol Roman barátja, Michael Sarne *Joanna* című filmjének hatíves plakátja lóg engedély nélkül a falra ragasztva. Amíg Sharon nyugatnak tartva beszél Westwood Village-be, hogy elintézzze tennivalóit, a kis hippilány északnak indul kaliforniai kalandjai felé.

Ahogy fehér lakkbőr go-go csizmájában üzletek, kávézók, pizzériák és a *Los Angeles Free Press* osztogató újságkiadó automaták előtt halad el, Sharon előhúzza táskájából a nagy fekete bogárnapszemüvegét, és felveszi, hogy védje a szemét a vakító kaliforniai napfénytől. Útban célja felé feltűnik neki, hogy közvetlenül előtte, a Bruin Cinemában új filmjét, a Matt Helm-féle titkosügynökös kalandfilm-vígjátékot, a *Bontóbrigád*ot játsszák. A nagy előtetőn az áll:

MATT HELM SZEREPÉBEN DEAN MARTIN
BONTÓBRIGÁD
E. SOMMER S. TATE N. KWAN T. LOUISE

Sharon mosolyogva átkel az úton, és megáll az őt ábrázoló rajz előtt a film plakátjánál. Lenéz a stáblistára, és megtalálja a nevét. Odanyúl, az ujjával követi a betűket. Miután kiélvezte saját nevének látványát, megszemlélte a grafikus rajzát arról, ahogyan egy bontógolyón hintázik Dean Martin oldalán, és méltányolta, hogy a filmet az egyik vezető westwoodi filmszínházban vetítik, Sharon elsétál a mozi előtt a könyvesbolt felé, négy üzlettel arrébb. Az Arthur Könyvritkaságaiban a Classics IV „Stormy” című száma szól a pult mögötti rádióból. Amint Sharon belép az ajtón, és meghallja Dennis Yost énekét, válaszul egész testében ellazul. Sharon szerint Art Garfunkel mellett Dennis Yostnak a Classics IV-ből van a legszebb hangja az aktuális rock 'n' roll-felhozatalból. David Clayton-Thomasnak a Blood, Sweat and Tearsből pedig a legszexibb.

– Segíthetek az ifjú hölgynek? – kérdezi Arthur.

Miközben Sharon leveszi a napszemüvegét, üdvözlí az idős urat a pult mögött.

– Jó napot, igen, az első kiadást szeretném átvenni, ami miatt hívtam.

– Melyik könyvből?

– Az *Egy tiszta nő* Hardytól. Két hete rendeltem. Polanski néven van.

– Igen – feleli Arthur. – Látja, az már irodalom.

– Óh, igen, csodálatos regény – derül fel Sharon. – Ajándékba viszem a férjemnek.

– Nos, a férje szerencsés fickó – mondja Arthur. – Először is, bárcsak újra először olvashatnám az *Egy tiszta nőt*. Másodszor pedig bárcsak elég fiatal lennék, hogy feleségül vegyek egy olyan csinos leányzót, mint maga.

Sharon még egyszer elmosolyodik, és átnyúlt a pulton, hogy megérintse az öregúr májfoltos kezét. Arthur visszamosolyog rá.

Miközben a Classics IV tovább szól a fejében, Sharon kilép Arthur boltjából, és visszasétál a kocsihoz. Szeleburdi hosszú lába a fehér miniszoknyájában végigviszi a Westwood Boulevard járdáján, és megközelíti a mozit, ahol a filmjét játsszák. Sharon már majdnem elhagyja a mozit és átvágna az úton, de nem éri el a zöld lámpát a sarkon, ezért kénytelen lassítani fehér go-go csizmájának fekete talpán. Háttal a mozinak, kezében a ritka első kiadással a piros jelzőlámpára mered, és ekkor valami váratlanul rátör Sharonra. Valami megakadályozza, hogy átvágjon az utcán, amikor a lámpa végre zöldre vált. Mint egy láthatatlan horgászsinórra akadt lazac, megfordul és besétál a Bruin udvarára, majd szemügyre veszi a mozi bejáratához kitett kirakatfotókat. Az egyik kirakatfotón Dean van Elke Sommerrel. A következőn ő és Dean les át egy falon valami izgalmas után kémkedve. A képen Sharon azt a cuki babakék ruhát és az elragadó kék kalapot viseli tetején a plüsspomponnal, amit a film egész utolsó negyvenöt percében. A következő plakát megint őt és Deant ábrázolja. Egy fotó az első jelenetéről a filmben. Háton fekszik egy dán hotel előterének kellős közepén, közvetlenül egy komikus hanyatt esés után, miközben Dean lehajol, hogy felsegítse. Hú, tisztán emlékszik arra a napra. Milyen ideges volt! Eddig egyik szerepében sem kellett viccesnek lennie, főleg nem börtönlátogatásban! Ez volt az első alkalom. Az egész karaktere arról szólt, hogy ő egy csetlő-botló balfék. Ezért vállalta el a szerepet. De ettől még nem volt kevésbé ideges, amikor először kellett eltaknyolnia a poén kedvéért. Ráadásul Dean Martin előtt, aki húsz éven át nézte, ahogy Jerry Lewis seggre esik. Úgyhogy ha elcseszi, Deannek fel fog tűnni. Dean és a rendező Phil egyaránt azt mondja, hogy jó munkát végzett a fenékre ülésel. Ők már csak tudják, nem? De mindketten akkora úriemberek, hogy valószínűleg azt sem mondanák el neki, ha elszúrta volna. Sharonnak nem az egész

komikusi teljesítményével kapcsolatban vannak fenntartásai. Úgy véli, végül ráérezett a bohóckodásra. Csak abban az első taknyolásban nem biztos. Tényleg vicces, vagy csak a „cuki csinibaba” próbál vicces lenni? Honnan tudhatja ezt egy bombanő?

A nézők, te dinka, gondolja. A közönség vagy nevet egy poénon, vagy nem.

A jegykiadó fülke ablakán az áll, fél négykor kezdődik a vetítés. Sharon vékony aranyórájára pillant karcsú csuklóján: 3:55. Hát jó, nagyjából ezen a ponton tűnik fel a filmben. *Basszus, tényleg?, gondolja. Tényleg van időm megnézni a Bontóbrigádöt késő délután, aztán elkészülni arra a Playboy After Dark baromságra, ahol jelenésem van ma este? Na várjunk csak, Sharon: negyven perce még azt firtattad, mennyivel spontánabb vagy Romanhoz képest. Ha Roman nem lenne, most Big Sur felé hajtanál Cheyenne-nel, és mezítláb táncolnál a sárban a Crosby, Stills and Nashre. Erre itt állsz a járdán, és tizenkét perce azon tépelődsz, hogy megnézd-e vagy sem a saját filmedet? Sharon, gondolja, de képmutató vagy!*

– Egyet kérek – szólítja meg a cuki göndör hajú, gumiarcú lányt a jegykiadó fülke üveggalitkájában.

– Hetvenöt cent lesz – feleli a lány a fémrostélyon keresztül az üveggalitka közepén.

Sharon turkálni kezd a táskájában, hogy előkotorjon három negyeddollárost, majd megáll, amikor megfog benne egy gondolat.

– És ha a filmben én is játszom?

A göndör hajú pénztároslánynak ráncba szalad a homloka, ahogy elgondolkodik.

– Ezt hogy érti? – kérdezi.

– Úgy, hogy játszom a filmben. Sharon Tate vagyok. Kint van a nevem a plakáton: én vagyok S. Tate.

A göndör hajú pénztároslány felvonja a szemöldökét.

– Ebben játszik? – kérdezi kissé hitetlenkedve.

Sharon mosolyogva bólint.

– Ühüm – majd hozzáteszi: – A csetlő-botló vagyok. Carlson.

Sharon odamegy a kiállított kirakatfotókhoz, és rámutat arra, amelyiken Deannel együtt átlesnek a falon.

– Az vagyok én.

A pénztárolány hunyorogva átnéz a jegykiadó fülke üvegén a plakát képére, majd a mosolygó szőkére.

– Az maga?

Sharon bólogat.

– Aha.

– De... az a lány a *Babák völgyéből* – hívja fel rá a figyelmét a göndör pénztáros.

Sharon megint elmosolyodik, vállat von, és azt feleli:

– Igen, az is én vagyok, a lány a *Babák völgyéből*.

A göndör pénztáros kezdi összerakni, de maradt egy utolsó kérdése. A fotóra mutat, és azt mondja:

– De abban vörös a haja.

– Befestették – feleli Sharon.

– Miért? – kérdezi a göndör pénztáros.

– A rendező azt akarta, hogy a karakterem vörös hajú legyen – feleli Sharon.

– Azta! – kiált fel a göndör pénztáros. – Élőben csinosabb.

Tisztázzuk a rend kedvéért: ha egyszer sétálsz az utcán, felismersz egy hús-vér színésznőt, és úgy véled, élőben csinosabb, mint a filmekben vagy a tévében, küzd le a kísértést, hogy ezt közöld vele. Mert ezt a színésznők nem szívesen hallják. Elbizonytalanodnak tőle. De Sharon tisztában van vele, hogy milyen csinos, úgyhogy bár kicsit zavarja, összességében nem veszi fel a dolgot.

– Hát – hagyja rá a pénztárolányra –, most voltam fodrásznál.

A pénztárolány kikiabál a pénztárosfülke nyitott hátsó ajtaján a műszakvezetőnek, Rubinnak, aki a Bruin előcsarnokában álldogál:

– Hé, Rubin, gyere ide!

Rubin kilép a Bruin előterébe, miközben a göndör pénztáros Sharonra mutat, és azt mondja:

– Itt a lány a *Babák völgyéből*.

Rubin megáll, végigméri Sharont, majd megkérdezi a pénztárost:

– Patty Duke?

A pénztáros megrázza göndör fejét, és azt feleli:

– Nem, a másik.

– A lány a *Peyton Place*-ből?

A pénztáros megint megrázza göndör fejét.

– Nem, a másik.

Sharon megakasztja a találgatást:

– Az, aki aztán pornófilmeket vállal.

– Jaaa! – ismeri fel Rubin.

– Szerepel a filmben – közli vele a göndör pénztáros.

– Jaaa! – ismétli meg Rubin.

– Ő S. Tate – mondja a göndör pénztáros.

– Sharon Tate – helyesbít a színésznő, majd saját magát is kijavítja: – Sharon Polanski, pontosabban.

A most már teljesen képbe került Rubin magára ölti a szívélyes mozivezető szerepét, aki egy ismert vendéget köszönt.

– Isten hozta a Bruinban, Miss Tate! Köszönjük, hogy ellátogatott hozzánk. Parancsol megnézni a filmet?

– Szabad? – kérdezi Sharon kegyesen.

– Természetesen – feleli a férfi, miközben kezével lendületes mozdulatot tesz a mozi nyitott ajtaja felé.

Sharon átvág az előcsarnokon, és kinyitja az elsötétített nézőtérre vezető ajtót. Amíg az üvegkalitkában ülő göndör pénztárossal bohóckodott, azért imádkozott, hogy ne kesse le a belépőjét és a vicces hanyatt esést. A nézőtérre lépve hallja a tekercek forgását a vetítógépben a feje feletti fülkében, és még a halk *tikk... tikk... tikk*-et is, ahogy a 35 milliméteres szalag áthalad a vetítő képablakán. Imádja ezt a hangot.

Texasban, amikor beült az apja katonai bázisának vetítőtermébe vagy a helyi kisváros mozijába, az Aztecába, hogy a barátnőivel megnézzék mondjuk a *Ragyogás a fűbent*, vagy amikor a húgát kellett elvinnie az új Disney-filmre, vagy a Starlight Autósmoziban beült egy fiúval az új Elvisre vagy egy strandbulis filmre (és szokás szerint kisebb birkózásba keveredett, ahogy ő a filmet próbálta nézni, a fiú pedig smárolni), Sharon sosem gondolt a mozira filmművészetként. Vagy akár művészetként. A mozi nem művészet, mint a Thomas Hardy-könyv a kezében. Csak jó időtöltés. A mozi szórakozás. Viszont Roman mellett megtanulta, hogy a film *lehet* művészet. Rendezése, a *Rosemary gyermeke* nem úgy művészet, mint Thomas Hardytól az *Egy tiszta nő*, de attól még művészet, csak

éppen másféle. Elolvasta könyvben a *Rosemary gyermekét*, látta Roman filmjét, és Roman filmje művészbibb. Addig az sem vetődött fel benne, hogy egyes rendezők ugyanolyan erővel készítik a filmjeiket, mint a nagy írók a könyveiket. Nem minden rendező. A többségük nem. Egyik rendező sem, akivel együtt dolgozott, kivéve a férjét. De néhányuk.

Eszébe jut az eset a *Rosemary gyermekének* forgatásán, amikor ez ügyben teljesen megvilágosodott. Az operatőrnek, Billy Frakernek elő kellett készítenie egy beállítást Ruth Gordon karakteréről, Mrs. Castevetről. A nő Rosemary lakásán megkérdezi, hogy használhatja-e a telefont a másik szobában. Rosemary azt feleli neki, hogy menjen a hálóba, és ott telefonálhat, így Mrs. Castevet ül az ágyon, és pár másodpercig telefonál. A beállítás Rosemary nézőpontjából készült, ahogy futó pillantást vet a hálósobájában telefonáló öregasszonyra. Úgyhogy Billy Fraker a folyosón helyezte el a kamerát, és úgy állította be, hogy az ajtónyíláson keresztül filmezze le Ruth Gordont. És ahogy Fraker előkészítette a beállítást, tisztán lehetett látni az ajtó két szélével keretezett Ruth Gordont. Roman belenézett a keresőbe, de nem tetszett neki, úgyhogy módosított rajta. Amikor megcsinálták, amit Roman kért, Mrs. Castevet már nem volt egyértelműen keretben. Eltakarta az ajtó bal oldala. Amikor Sharon belenézett a kamera keresőjébe (mindig a keresőn keresztül nézte meg Roman beállításait), nem értette, miért változtatott Roman. Ha a beállítás Mrs. Castevetet akarja ábrázolni, akkor egyértelműen rosszabb az előzőnél. Félbe van vágva rajta.

Az operatőr sem értette. De Roman volt a rendező, úgyhogy Fraker tette, amit mondtak neki. Miközben Roman egy bühneládán ült, és egy fehér polisztirénpohárból kortyolgatta a kávéját, a stáb átállította a kamerát. Sharon megkérdezte tőle, miért változtatott a beállításon, de Roman csak sejtelmes, csintalan mosolyt villantott, és azt felelte:

– Majd meglátod. – Ezzel felállt, és lelépett.

Mi a fenét akar ezzel?, gondolta Sharon. Aztán hat hónapra el is feledkezett az üggyről. Együtt mentek a legelső közönség előtti tesztvetítésre, amelyet az Alex Theatre-ben tartottak a kaliforniai Glendale-ben. Roman és Sharon a nézőtér hátuljában ült, fogták

egymás kezét. Roman, aki általában szeretett közelebb ülni a vászonhoz, ha mások filmjeit nézte, a sajátjai esetében inkább a hátsó sorokat választotta – mert a közönség jobban érdekelte, mint maga a film.

A mozi zsúfolásig megtelt. Közeledett Mrs. Castevet jelenete Rosemary lakásán. Ruth Gordon megkérdezi Mia Farrow-t, használhatja-e a telefont a másik szobában. Mia igennel felel, és a hálószoba felé irányítja a hölgyet.

Roman közelebb hajolt a feleségéhez, és a fülébe súgta:

– Emlékszel, hogy kérdezted, miért módosítottam a beállításon?

Sharon akkora már elfelejtette, de most eszébe jutott.

– Igen.

– Ezt nézd – mondta, de nem a vászonra mutatott, hanem a tengernyi fejre előttük, amiből volt úgy hatszáz.

A vászonon Mia Farrow Rosemaryként vet egy pillantást az öregasszonyra a hálószobájában, majd a film átvág arra, amit ő lát. Ami egy beállítás Ruth Gordonról, ahogy Mrs. Castevetként ül az ágyon, telefonál, és részben kitakarja a bal oldali ajtókeret.

Majd hirtelen Sharon azt vette észre, hogy előtte mind a hatszáz fej enyhén jobbra dől, hogy jobban lássák, mi van az ajtókeret mögött. Halkan felsikkantott a látványtól. Persze egyáltalán nem láttak többet attól, hogy elmozdították a fejüket – a kép ennyi volt, és nem több. És fel sem fogták, hogy jobbra hajoltak: ösztönösen tették. Vagyis Roman rávett hatszáz embert, és ez a szám több millióra fog nőni világszerte, hogy tegyenek meg valamit, amit nem tennének, ha előbb gondolkodnának. De nem gondolkodtak. Roman gondolkodott helyettük.

Miért tette?

Mert megtehetette.

Sharon ránézett, és Roman ugyanazzal a csintalan mosollyal nézett vissza rá, mint aznap a forgatáson, de most a lány megértette. Egyetlen gondolat járt a fejében: *AZTA!*

Olykor Sharon tudatosítja magában, hogy akibe beleszeretett, és akihez feleségül ment, nem egyszerűen egy jó filmrendező. Hanem a mozi Mozartja. Ez egyike volt az ilyen alkalmaknak.

De a Bruin vásznára vetített 35 milliméteres kópiát, amelyen szerepel, egy lapon sem lehet említeni a filmművészetnek ezen

szintjével. A *Bontóbrigád* nem film, hanem mozi. És még csak nem is jó mozi. Kivéve, ha a hasadat fogod Dean Martin Matt Helm-alakításától. És mivel ez Dean Martin negyedik Matt Helm-mozija, szemlátomást sokan nevetnek hasukat fogva, ha Dean Martin Matt Helm alakítja. (Dean Martin olyan jó szerződést kötött a Matt Helm-mozikra, hogy több pénzt keresett az első háromon, mint Sean Connery az első öt James Bond-filmen. Ami felbőszítette a fősvény skót Conneryt.)

Miközben Sharon átvág a sötét nézőtér sorai között egy helyet keresve, látja, hogy épp az a jelenet pereg a vásznon, amelyikben Matt Helm gépe leszáll Dániában.

Szuper, gondolja, a hoteljelenet lesz a következő a nagy belépőjével. És ahogy oldalazva végigaraszol egy üres soron, körbepillant a félhomályos nézőtéren. Nagyjából harmincöt-negyven elszórt néző volt a hatalmas mozipalotában.

Miközben Sharon leül egy helyre a sor közepén, a vásznon Dean Matt szerepében a szexi légikísérővel csipkelődik, mire a közönség felnevet.

Helyes, gondolja Sharon, *tudnak nevetni, és élvezik a filmet*. Előveszi a táskájából a nagy szemüvegét, amit filmnézés közben szokott viselni, felveszi, majd elhelyezkedik a székben, miközben a titkos ügynök Matt Helm, garbóban és sportzakóban belép a dán hotel előcsarnokába.

Két ördögi kémnő, Elke Sommer és Tina Louise tartja szemmel. Miközben Helm a dán recepcióssal beszél, „*T. Louise*” valami magyar akcentusnak szánt nyelven megszólítja a titkos ügynököt, és egy randiban is megegyeznek aznap estére.

Amikor a kémnő elsettenkedik, Matt Helm a recepcióshoz fordul, és a megszokott Dean Martin-stílusban megjegyzi:

– Milyen kellemes szálloda ez.

Megérkezik Sharon Tate az ügyetlen, fedett titkos ügynök, „Freya Carlson” szerepében...

Miközben Sharon a dániai forgatási helyszínen kamerán kívül várta, hogy a rendező, Phil Karlson elindítsa a felvételt, visszagondolt rá, amikor öt hónappal korábban először olvasta a forgatókönyvet.

Amikor megtudta, hogy szerepet ajánlanak neki az új Dean Martin/Matt Helm titkosügynökös paródiában, magától értetődően azt hitte, hogy egy csábító és sikkes kémfilm-szexbombát fog játszani. És ha annak a három szerepnek az egyikét ajánlották volna fel neki, amit a film másik három női főszereplője alakított – Elke Sommer, Nancy Kwan és Tina Louise –, igaza is lett volna. De az ő karaktere, Freya Carlson Matt Helm gyönyörű, de ügyetlen és ügyefogyott segédje volt. Sharon a *Bontóbrigád* előtt már játszott két vígjátékban: a Tony Curtis-féle szexkomédiában, a *Ne kavarj hullámokat!*-ban, és Roman filmjében, a *Vámpírok báljában*. De egyik vígjátékban sem lehetett vicces. Míg a többi színész (Tony Curtis, Roman Polanski, Jack MacGowran) mindkét filmben eszeveszetten rohangáltak, hasra estek és pofákat vágtak, Sharontól azt várták, hogy játsszon fapofával és tűnjön vonzónak (adja a „cuki csinibabát”). A *Ne kavarj hullámokat!*-ban valamelyest kihasználták annak komikus vetületét, milyen észveszejtően jól néz ki bikiniben. De ellentétben Leigh Taylor-Younggal a *Szeretlek, Alice B. Toklas!*-ban, a film nem aknázza ki a figurában rejlő humoros lehetőségeket.

Viszont Freya Carlson szerepe más volt. Ebben a vígjátékban ő volt a vicces mellékszereplő. Vicces mellékszereplő Dean Martin, a habkönnyű hollywoodi komédiák királya mellett. És mivel a karaktere ügyetlen volt, az alakítása helyzetkomikumra épült (seggre esés, saras tócsákba zuhanás, tárgyak felborogatása), lényegében arra kérték, hogy Jerry Lewis szerepét játssza Dean Martin mellett. Azonnal rávetette magát a lehetőségre.

De ez akkor volt, most pedig most van.

Most, a dániai forgatáson, egy dán hotel előcsarnokában állva és arra várva, hogy a rendező elindítsa a felvételt, ő pedig eljátssza karaktere belépőjét azzal, hogy beszalad a képbe és végrehajtja első komikus hanyatt esését, Sharon rettegett. Nem attól, hogy baja esik, habár eleinte kicsit aggódott, hogy beveri a tarkóját az előcsarnok keményfa padlójába. A kaszkadőrös, Jeff azt mondta neki, esés közben szorítsa az állát a mellkasához, és akkor nem lesz baja. Kipárnázták a ruhája alatt, hogy védjék az ülepét és a derekát. És Jeff mondott még neki pár dolgot, miket tartson észben: szorítsa esés közben az állát a mellkasához, a pezsgősüveget tartsa

magasra a kezében, így nem törik ripityára a padlón, és szórja teli üvegszilánkkal. Emellett a kamera egyenesen a ruhájára fog nézni, így ha az esés után kalimpálna a lába, jobban teszi, ha összezárja. De a legrémületesebb az egészben az volt, hogy egy hatalmas komikus seggre esést kellett végrehajtania Jerry Lewis régi társa mellett.

Miközben Sharon a kulisszák mögött várta a végszavát, kezében kacatokkal, fejében pedig észben tartandó mindenfélékkel, sosem érezte még magát ennyire azonosnak a karakterével. Freyához hasonlóan ő is nagy fába vágta a fejszóját (Freya titkos ügynökként, Sharon komikusként), és megilletődött jóval tapasztaltabb társától (Matt Helm, James Bond után a világ legjobb titkos ügynöke, és Dean Martin, a filmvászon legnagyobb komikusduójának egyik fele). És mint Freya, ő is készséggel végezte volna feladatát, ugyanakkor kicsit félt is, hogy elszúrja. Valaki egyszer azt mondta neki, hogy Carol Burnett neve is felmerült Freya szerepére. Nyilvánvaló, miért nem mellette döntöttek. Az, hogy utólag megbánják-e a döntésüket, azon múlik, miként hozza Sharon ezt a geget.

A kedves úriember, Phil Karlson, aki a film rendezője volt, azt mondta neki, hogy a közönség számára ez a pillanat határozza meg a karakterét. Egy alkalommal beszéltek róla, hogy talán a figurát szintén formás szexbombaként kellene bemutatni, mint a film többi női főszereplőjét. Majd miután a közönség beskatulyázta a hatvanas évek sztárocskáira jellemző külseje alapján, leleplezhetnék, hogy ő a vicces balfék. De Sharon legnagyobb örömére Phil elvetette ezt a megközelítést. – Te vagy a legjobb karakter az egész buta filmben – mondta a színésznőnek. Sőt, Karlson az egész figurát újragondolta. A film közepéig a karaktere nem visel semmit, ami akár csak távolról szexi lenne. Hosszú szőke haját vörösre festették, és hátul felkötötték. Szemben Sommerrel, Kwannal és Louise-szal, akik mind bizarr, divatos ruhakölteményekben bukkantak fel először, Sharon egy dán idegenforgalmi iroda ügynökének egyenruhájában tűnt fel a színen. Hatalmas vicces pápaszemet tettek az arcára, és a film első felét azzal töltötte, hogy a legkülönfélébb hülye kalapokat hordta a fején.

– A magam részéről úgy vagyok vele – mondta neki a rendező –, hogy a film a belépőddel kezdődik el igazán.

Természetesen akkor és ott felvillanyozta, hogy a rendezője ennyire bízik benne, de eljött a nagy durránás ideje, és remélte, hogy tényleg durranni fog, nem csak szájalmasan pukkan.

A Bruin vásznán Sharon Freya Carlsonként beszalad a jelenetbe egy üveg pezsgővel, és szereplőtársa filmbeli nevét sikongatja: „*Mr. Helm, Mr. Helm, Mr. Helm!*” Amikor Dean felé fordul, a lány mebotlik az ügynök fotóstáskájában, és seggre ül.

A Bruin délutáni vetítésének teljes közönsége teli tüdőből nevet Sharon fenékre esésén. *Hű! Ez jólesett*, gondolja Sharon. Még meg is fordul a székében, hogy megnézzze a mosolyokat az arcokon. Ha tehette volna, mindegyikőjükkel kezet ráz, és egyenként köszönetet mond nekik. Ahogy visszafordul a vászon felé, fülig érő mosoly játszik tündéri arcán. *Ez jó ötlet volt*, gondolja. Lehúzza a cipzárt fehér go-go csizmáján, kihúzza belőle meztelen lábfejét, az előtte lévő szék támlájára dobja hosszú lábát, és hátradől, hogy élvezze a műsort.

Tizenötödik fejezet

„Született Edmund vagy!”

A színész Rick Dalton Caleb DeCoteau-nak öltözve ül rendezőjével, Sam Wanamakerrel egy-egy rendezői székben a *Lancer* forgatásán, ahol megvitatják Dalton karakterét.

– Gondolj egy csörgőkígyóra – mondja Sam. – Szerintem a csörgőkígyó a lélekállatod.

Normális esetben a tévésorozatok rendezőit túlságon leköti, hogy végezzenek a napi penzummal, és nincs idejük lélekállatokról társalogni. De Sam a komoly brit színházirendező-típushoz tartozik. És mivel láthatóan lelkesedik Rickért, Rick úgy véli, valószínűleg neki is így kellene beszélnie.

– Vicces, hogy ezt mondd – hazudja. – Én is Caleb lélekállatán gondolkodtam.

– Szerintem legyen kígyó – mondja Sam, majd a *Lancer* főszereplőjére, Jim Stacyre mutat, aki a díszlet másik végében ül a Mirabella Lancert alakító kis színésznővel, Trudi Frazerrel az ölében. – Gondold azt, hogy ő pedig a mongúz. Ez egy párbaj. Később felvesszük kettőtökkel azt a jelenetet. És azt akarom, hogy ez süssön a szemetekből.

Ez süssön a szemükből? Ezt meg hogy a faszba kell érteni?, gondolja Rick.

– A szemükből – ismétli meg elgondolkodva.

– Emlékszel, mit mondtam korábban a Hells Angelsről?

Rick bólint.

– Képzeld azt, hogy egy hatalmas chopperen ülsz – Sam megint a fodros inges Stacyre mutat a díszlet másik felében –, és az a fickó be akar lépni a bandádba. Te pedig pontosan ugyanúgy próbára teszed, mint a Hells Angels vezetője tenné az egyik emberével.

– Értem – feleli Rick. – Tehát a lovak szinte olyanok, mint a motorok?

– Olyanok – ért egyet Sam. – A lovak koruk motorjai.
– Aha – bólint Rick.
– És a bandád egy motoros banda – adja ki a rendezői utasítást Sam.

– Aha – bólint Rick.
– És úgy foglaltatok el ezt a várost, ahogy egy motoros banda tenné. Halálra rémítetek mindenkit – mondja Sam.

Habár Jim Stacy a díszlet másik végében ül, és nem hallja őket, Rick közelebb hajol Samhez, és bizalmasan azt kérdezi:

– Tényleg Stacy akarta a bajuszt?
– Nekem elhiheted – feleli nevetve Sam –, inkább hagyjuk, mekkora viták mentek a rohadt bajusz miatt. Nagyon szerette volna, hogy Johnny Madrid bajszos legyen. Számára ebben testesült meg a figura. Tudod, Stacyben, mint Madridban, van valami extra. De nem olyan merengős, Actors Studio-féle extra. Inkább olyan „lehet, hogy egy nap lecsukják”-extra – közli Sam provokatívan. – És igen, persze, szerepelni akar ebben a sorozatban. De nem akar olyan lenni, mint Doug McClure vagy Michael Landon. Úgyhogy a bajusz tette egyedivé. Aztán a CBS kukázta az egész ötletet.

Rick rühelli az arcára ragasztott szírszar szőrhernyót. De mi tagadás, attól, hogy Stacy ennyire vágyik rá, Rick kezdi egyre jobban megszeretni.

– Ha már álbajszok – folytatja Sam –, utoljára akkor hordtam álbajszot, amikor a *Lear* előadásán játszottam... Olivierrel. És a viharjelenet után minden áldott este levált, csöpögött az esővíztől meg átázott a verejtéktől. Olivier egyetlen pillantást vetett rám... Cornwall herceget alakítottam... – A rendezőt hirtelen mintha megszállta volna az ihlet: – Rick, édes egykomám, játszottál valaha Shakespeare-ben?

Rick nevet, aztán rájön, hogy *ó, a kurva életbe, nem viccből kérdezi.*

– Én?

– Te – feleli Sam.

Bazmeg, úgy nézek én ki, mint egy Shakespeare-színész?

– Nem – feleli Rick. – Nem valami sokat játszottam színházban.

– Pedig szerintem született Edmund vagy.

– E-Edmund?

– Ő a balkézőről való fiú – tudatja vele Sam. – A balkézőről való fiú, aki egész életében neheztelt.

Bármelyik neheztelő szerepre rá lehet mondani, hogy Rick erre született.

– Hát, ezt átérzem – feleli Rick őszintén.

– Azért neheztel, mert a király kitagadta – magyarázza Sam.

– Értem – feleli Rick.

– Ütős Edmund lennél.

Tényleg?, gondolja Rick.

– Hát, köszönöm – feleli. – Nagyon hízelgő, hogy így gondolod.

Rick elolvasni sem tudja Shakespeare-t, nemhogy elszavalni, és pláne nem úgy, hogy érti is, miről beszél.

– És megtiszteltetés lenne, ha én rendezhetnék benne – jelenti ki Sam.

Rick szó szerint elpirul, és megismétli:

– Nos, tényleg nagyon hízelgő.

Sam elkezd behálózni:

– Komolyan mondom, ezt megcsinálhatnánk ketten. Azt hiszem, eléggé őszbe fordult már a hajam ahhoz, hogy *Leart* rendezzek.

– Hát, utána kéne olvasnom – vallja be őszintén Rick. – Bevallom, nem sok Shakespeare-t olvastam.

Egy betűt se, gondolja Rick.

– Nem probléma – tart ki Sam. – Ebben segítek.

– Brit akcentussal kell beszélnem? – kérdezi Rick.

– Isten ments! Megtiltom! – vágja rá Sam. – Tudom, hogy néha úgy tűnik, mintha a britek kisajátították volna az avoni hattyút.

Mi a frász az az avoni hattyú?, gondolja Rick.

– De véleményem szerint – fejtegeti Sam – valójában az amerikai angol közelebb áll a Will korában beszélt angolhoz.

– Ki az a Will? – kérdezi Rick. – Ja, bazmeg, Shakespeare.

– Igen – folytatja Sam –, közelebb, mint a Maurice Evans-iskola csicsás ripacs lila prózája.

Csicsás ripacs lila micsoda? Milyen Maurice?

– A legjobb Shakespeare-színészek amerikaiak. Sőt, az igazat megvallva, spanyolok vagy mexikóiak: amikor angolul játszanak, Shakespeare-ben ők a legjobbak. Ricardo Montalban *Macbeth*je... csodálatos! De az amerikaiak jutottak a legközelebb ahhoz, hogy

megragadják az utca költészetét, ami valóban Shakespeare lényege, ha jól adják elő... ami igazán ritka. Kivéve, amikor egy amerikai színész brit akcentussal próbál játszani. Az a legalja.

– Azt én is utálom – hazudik egyetértően Rick. – Hát, mint mondtam, nem sok Shakespeare-ben játszottam. Többnyire westernekben kaptam szerepet.

– Meglepődnél, ha tudnád, mennyi westernnek shakespeare-i a cselekménye – közli vele Sam, majd újra James Stacyre mutat a díszlet másik felében, ölében még mindig a kis Trudi Frazerrel: – Tudod, akárhányszor hatalmi harcok törnek ki, vagy azért megy a hirig, hogy ki legyen a főnök, az színtiszta Shakespeare.

– Igen, értem – feleli egy bólintással Rick.

– És kettőtök, Caleb és Johnny viszonya a hatalmi harcról szól. Ha ma leforgattuk az utolsó jelenetet, a váltságdíjas jelenetet a kislánnyal, utána beszélgethetünk a *Hamletről*.

– Caleb olyan, mint Hamlet?

– És Edmund.

– Asszem, nem vágom a különbséget.

– Mindketten dühös, meghasonlott fiatal férfiak. És ezért vettelek fel a szerepre. Viszont a felszín alatt Hamletben és Edmundban egyaránt ott egy csörgőkígyó.

– Egy csörgőkígyó?

– Motorbiciklin.

Tizenhatodik fejezet

James Stacy

Jim Stacy valamivel több, mint tíz évig várt rá, hogy saját sorozatot kapjon. És most, új sorozata, a *Lancer* pilotjának első forgatási napján végre ez is elérkezett.

A hatvanas évek derekán két pilotban szerepelt: egy félórás *And Baby Makes Three* című szitkomban egy fiatal gyermekorvost játszott, Joan Blondell és Gavin MacLeod mellett (mielőtt még az utóbbi befutott volna a *Mary Tyler Moore Show*-val). A másik egy félórás *A seriff* című akciósorozat volt egy tengerparti kisváros seriffjéről, akit a mexikói filmsztár, Gilbert Roland játszott, meg a Stacy vezette balhész szörfösbandáról. Egyikből sem lett teljes évad, de a *Lancer*, amit a Twentieth Century Fox gyártott a CBS-nek, drága pilot volt, és biztosan helyet kap az őszi műsorrendben.

A jelenleg James Stacy néven ismert férfi Maurice Elias néven látta meg a napvilágot Los Angelesben. A csibészesen jóképű focista-keményfiú olyan eredettörténeten keresztül jutott el a színészetig, amely sok fiatalemberre jellemző volt a korszakban. Maurice az előnyös külseje és a foci pályán aratott sikerei révén már a középiskolában sztár volt. Bálványozta James Deant (szintén sok más korabeli fiatalemberhez hasonlóan), ami ahhoz vezetett, hogy maga is felöltötte a Deant idéző borongós imázst, és vett néhány színjátszásórát. És mint sok más fiatal férfi és nő, akik középiskolájuk szépségeinek számítottak, Maurice úgy döntött, Hollywoodba költözik, és megpróbálkozik a színészkedéssel. Mivel Glendale-ből származott, a sármos csődörnek nem kellett messzire utaznia.

Maurice Elias James Stacyre változtatta a nevét. A keresztnevével James Dean, a családnevével pedig kedvenc Stacy nagybátyja előtt tisztelgett. Kent egy kis pomádét a hajára, feszes

farmert húzott, és a Schwab's drogéria környékén lógott, várva, hogy felfedezzék.

Az első igazi szerepe egy visszatérő karakter volt Ricky Nelson egyik haverjaként az *Ozzie és Harriet kalandjaiban*. Hét éven át lógott a helyi tejbár környékén Ricky bandájának tagjaként, tömte magába a hamburgereket és védte a turmixokat. És más leendő tévésztárok oldalán feltűnt a háborús filmek háttéréiben: a *Lafayette Escadrille*-ben Tom (*Billy Jack*) Laughlinnal, Clint (*Rawhide*) Eastwooddal, David (*Richard Diamond*) Janssennel és Will (*Sugarfoot*) Hutchinsszal. Meg a *Déltengerben*, szintén Tom Laughlinnal, Doug (*Overland Trail*) McClure-rel és Ron (*Tarzan*) Elyvel.

Első igazi szerepeit epizodikus sorozatokban kapta vendégszereplőként: *Have Gun – Will Travel*, *Perry Mason*, *Cheyenne*, *Hazel*. Első komolyabb szerepe egy mozifilmben Hayley Mills oldalán volt a Disney *Nyári varázsában*.

Később Stacy a *Lafayette Escadrille* rendezőjének fiával, William Wellman Jr.-ral szerepelt két strandbuli jellegű filmben, amelyekben nem volt strand. Az 1964-es *Téli diszkóban*, amely a Lake Tahoe-i síparadicsomban játszódott, Stacy a hatvanas évekbeli cicababával, Beverly Adamsszel hentereg (aki később feleségül megy Vidal Sassoonhoz). Jim még egy vagány „Hip Square Dance” című számot is elénekel, amelyet a Monkees slágergyárosai, Boyce és Hart írtak. Majd egy évvel később újfent csatlakozik „Vad Bill” Wellman Jr.-hoz a Lake Arrowheadnél játszódó *Nyári banzájban*. Ebben van egy jó vendégszám a Righteous Brotherstől, akik előadják repertoárjuk egyetlen igazán ütős rocknótáját, a „Justine”-t. De valójában kizárólag azért emlékszük bárki erre a filmre, mert az egyik első alkalommal láthattuk benne Raquel Welchet, aki pápaszemes könyvmolyként ellopja a show-t, amikor ledobja Buddy Holly-szemüvegét, és szexbombává változik, miközben eléneklí nagy számát, az „I'm Ready to Groove”-ot a Gary Lewis and the Playboys kíséretével!

Ebben az időszakban Stacy feleségül vette a hatvanas évek legelbűvölőbb színésznőinek egyikét, Connie Stevenst: a házasság négy évig tartott. Majd számtalan vendégszereplés után a hatvanas

évek végén Stacy részt vett a projektben, amely elindította a tévésztárrá válás útján.

Akkoriban a *Gunsmoke* volt az egyik legnépszerűbb műsor a CBS kínálatában. Ám a hatvanas évek végére a főszereplő James Arness próbált a lehető legkevesebbszer megjelenni a sorozatban. Habár Arness csak vendégszerepléseket vállalt a saját műsorában, a *Gunsmoke* akkora húzócíme volt a csatornának, hogy ez semmilyen hatással nem bírt a nézettségére. Így aztán a CBS elnézte neki (Arness nem kiszállni akart, hogy mozifilmeken dolgozzon, egyszerűen bűdös volt neki a munka). Ez viszont lehetővé tette a CBS számára, hogy az epizódokat izgalmas vendégszereplők köré építse. És ha egy vendégszereplő nagyot gurított a *Gunsmoke*-epizódjával, szinte biztosra vehette, hogy kap egy saját sorozatot a CBS-nél a következő szezon őszi műsorrendjében.

És James Stacy a sorozat egész történetének egyik legjobb epizódját hozta. Ami, tekintve, hogy minőség szempontjából a *Gunsmoke* korának egyik legkiemelkedőbb tévéműsora volt, nem kismiska.

James Stacy epizódjának címe a sorozat tizenharmadik évadában *Bosszú* volt. Calvin Clements írta, korának egyik nagy tévéwestern epizódírója, és Richard C. Sarafian rendezte, egy tehetséges epizódrendező, közvetlenül az előtt, hogy moziba szánt kultuszfilmjei, mint a *Száguldás a semmibe* és a *Férfi a vadonban* meghozták volna számára az áttörést (nincs baj Barry Newmannel a legombolós fehér ingjében és bongyor zsidóhajával a Dogde Challenger Kowalski nevű sofőreként a *Száguldás a semmibe* főszerepében, de James Stacy sokkal szexibb és sokkal menőbb lett volna). A *Bosszú* kétrészes epizód volt, amelyben vendégszerepelt Stacy, John Ireland, Paul Fix, Morgan Woodward, Buck Taylor (aki nem sokkal ezután Dillon szövetségi rendőrbíró Newly O'Brien nevű helyetteseként állandó színész lett a sorozatban) és Kim Darby (egy évvel *A félszemű seriff* előtt).

Stacy Bob Johnstont alakítja benne, aki fivérével, Zackkel (Morgan Woodward) és fogadott apapótlékával, Hillerrel (James Anderson) prérivándorként járja a vadnyugati pusztát. Tapasztalt vándorlovasként jól tudják, hogy a préri íratlan törvényei szerint a

sérült borjakat le kell ölni, hogy ne vonzzák oda a farkasokat a csordához. Így amikor egy marhacsordán átlovagolva észrevesznek egy sérült borjút, a három férfi teszi a kötelességét, és nekilát egy kiadós potyavacsorának. Ekkor lovagol oda hozzájuk az olcsójános marhabáró Parker (John Ireland), oldalán a fiaival, a munkásaival és dróton rángatott seriffjével (Paul Fix). A borjú Parkeré volt, és Parker földjén is találtak rá. A Johnson fivérek próbálják tisztázni a helyzetet, de Parker marhatolvajoknak nyilvánítja őket.

Megölik Hillert, megnyomorítják Zacket és sorsára hagyják a halálosan megsebesített Bobot, miközben Parker lefizetett seriffje törvényes áldását adja az egészre (itt visszaköszön a *Különös eset*).

Bob életben marad, és a testvérével együtt eljut Dodge Citybe, amely a sorozat sztárja, Matt Dillon szövetségi rendőrbíró (James Arness) felségterülete. Dillon közli a Johnson fiverekkel, hogy Parkernek Parkertown néven saját városa van, amely helyhatóság szempontjából elvileg Dodge riválisa. De míg Dodge gyarapodott és postakocsiállomás lett, Parkertown kézi vezérlésű városka maradt, ahol vadnyugati Borgiák vagyonos családja uralkodik. Habár Dillon elhiszi a Johnson fivérek sztoriját, és maradéktalanul tisztában van vele, hogy Parker szemrebbenés nélkül megtenné mindazt, amit állítanak, ez nem változtat azon, hogy Parker földjén voltak, és Parker borját ölték meg. És a seriff, aki felügyelte a kivégzést, habár Parker önálló akarat nélküli bábja, így is a törvényt képviseli Parkertownban. Vagyis bármilyen igazságtalan, a kivégzés törvényes volt.

Dillon rendőrbíró azt javasolja Bobnak, hogy maradjon a fenekén, gyógyuljon fel a sebeiből, és hagyja, hogy Doc (Milburn Stone) ellássa ágyhoz kötött fivérét.

Ám azt senki sem sejtí sem Dodge-ban, sem Parkertownban, hogy Bob Johnson villámgyorsan bánik a pisztollyal. Bob tisztában van vele, hogy nem mehet egyszerűen oda és ölheti meg Parkert, mert ezért felakasztanák. Viszont azt is tudja, hogy palira veheti Parker buflák fiát, Leonardot (Buck Taylor), hogy kiálljon vele egy pisztolypárbajra, ahol törvényesen agyonlőheti. Úgyhogy Bob mindenkinek elkezdí ócsárolni a Parkereket Dodge Cityben, hogy a városba csalja Leonardot. És a terve beválí. Azzal, hogy pszichológiai játszmába kezd Parker fajankó fiával, Bob ráveszi

Leonardot, hogy a város közepén rántson fegyvert rá egy bál idején, lényegében Dodge City összes lakójának szemé láttára.

Törvényesen agyonlövi.

Természetesen Parker és az emberei állig felfegyverkezve belovagolnak a városba, és megtorlást követelnek. De Dillon felvilágosítja a vérszomjas marhabárót, hogy a törvény mindenkire ugyanúgy vonatkozik. Habár nem tehet semmit a borjú miatt elkövetett első gyilkosság ügyében, itt is meg van kötve a keze, mert az egész város tanúsíthatja, hogy Bob önvédelemből lőtt.

Persze Matt Dillon pontosan tudja, hogy Bob maga rendezte így az egész rohadt ügyet. És nem örül neki, hogy prérivándorok jönnek Dodge Citybe, aztán hadszíntérré változtatják a főutcáját valami személyes vérbosszú miatt. Úgyhogy közli Bobbal, hogy amint a fivére eléggé felépült az utazáshoz, húzzák el a belüket Dodge-ból. De sajnos Zack, Bob fivére már nem húzza a belét sehova. Parker éjszaka egy orgyilkost küld, hogy végezzen az ágyhoz kötött testvérrel.

Mindenki tudja, hogy Parker a felelős a gyilkosságért, de bizonyítani nem tudják.

Így a *Bosszú* első részének zárlatában azt látjuk, hogy James Stacy (magányosan) belovagol a Parkertown nevű patkányfészekbe, hogy szembeszálljon a John Ireland alakította Parkerrel és annak összes emberével.

Hú! Micsoda függővég!

A *Bosszú* második része, amelyet szintén Clements írt és Sarafian rendezett, ott veszi fel a fonalat, ahol az első rész véget ért. És most jön az egyik legizgalmasabb tűzharc, amit valaha filmre vettek egy hatvanas évekbeli western tévésorozatban. A *Bosszú* második részének felütése egyáltalán nem egy *Gunsmoke*-epizódra emlékeztet, hanem egy pazar hetvenes évekbeli bosszúwestern torokszorító végkifejletére.

Hogy mi történik? Szerinted? Bob kinyírja az összes szarházit a városban.

Hurrá! Ott rohadjanak meg!

És még várni sem kell rá, egyszerűen megtörténik: *bumm*, bele a közepébe. Ám a második rész nyitánya után, mint azt bárki előre megmondhatta, aki ismeri a *Gunsmoke*-epizódok felépítését, a

műsor mélyrepülésbe kezd. Mert innentől tudjuk, hogy Matt Dillonnak meg kell majd ölnie Bob Johnson, csak még malmozgatunk, amíg ez bekövetkezik. És közvetlenül az epizód vége előtt pontosan ez is történik. *Maradjanak velünk, és nézzék meg az ízelítőt a Gunsmoke izgalmas jövő heti epizódjából!*

Minden feltörekvő színész Hollywoodban Bob Johnson szerepére vágyott. Rick Dalton az összes szuvas zápfogát odaadta volna érte, hogy eljátszhassa. Ehelyett azon a héten, amikor Jim Stacy a *Bosszút* forgatta, Rick egy fűvészkertben bohóckodott fején trópusi sisakkal, és a gyakorlatilag pucér Ron Ely Tarzanjával szerepelt közös jelenetekben. De ha valaki egyszer látta az epizódot, nehéz bárki mást Jim Stacy helyére képzelni.

Az epizód egy másik cselekményszála Bob bimbózó románcáról szól egy fiatal és ártatlan Dodge City-i lánnyal, akit Kim Darby alakított. A műsorban a Darby játszott a bűbájos hajadon beleszeret a zűrös csibész Johnsonba. És az epizód forgatásán a bűbájos Kim Darby valóban beleszeretett a zűrös csibész Jim Stacybe. A forgatás után összeházasodtak, majd egy évvel később elváltak.

Az öltönyösök a CBS-nél sejtették, milyen jó fogás volt Stacy, amikor neki adták az irigyelt *Gunsmoke*-vendégszerepet. Most, hogy látták a végeredményt, biztosak is lehettek benne.

VÁGÁS Jim Stacyre, aki Johnny Lancerként sangriavörös zsabós ingben és rövid barna kabátban ül egy faszéken a Lancaster hotel előtt a Twentieth Century Fox westerndíszletében, új sorozata pilotjának első forgatási napján. Ezüstszegecses lábát kinyújtva maga előtt belekortyol egy kis zöld palack 7 Upba.

Jelen pillanatban incifinci bosszúságot érez. Rick Dalton bajsza az oka. Először örömmel hallotta, hogy Rick Dalton – maga Jake Cahill – játssza majd a gonosz Caleb DeCoteau-t a sorozata pilotjában.

Több okból is. Egy, mindig bírta Daltont. A *Fejvadászban* és a *McCluskey tizennégy öklében* is (abban a westernben is szerette Ralph Meekerrel, aminek most nem ugrik be neki a címe).

Kettő, a puszta tény, hogy a Fox és a CBS egyaránt pénzt költ rá, hogy egy elismert tévésztár játssza a gonoszt a pilotban, azt

jelentette, hogy komolyan bíznak a sorozatban. És önös szempontok felől nézve, három, végre eljött a nap, amikor olyasvalaki, mint Rick Dalton, gonoszt játszik Jim Stacy hőisével szemben. Emellett lendületesen indítja Johnny Lancer karrierjét. A végén, amikor Johnny legyőzi Calebet, nem csak az e heti rosszarcún kerekedik felül. A közönség azt fogja látni, hogy Johnny Lancer szembeszáll Jake Cahill-lel (a tévéwesternnek ikonjával), és Lancer diadalmaskodik. Emlékszik, hogy beszélt erről a pilot rendezőjével, Sam Wanamakerrel. Caleb DeCoteau szerepe kapcsán két választási lehetőség volt. Az egyik, hogy Daltonnal, egy híres vendégstárral oldják meg. A másik lehetőség egy Joe Don Baker nevű izgalmas fiatal színész, aki az egyik elítélt volt a *Bilincs* és *mosolyban*, és a hét mesterlövész egyike a legutóbbi *Hét mesterlövész*-folytatásban George Kennedyvel (Jim volt olvasópróbán a McQueen-szerepre, de Monte Markham elcsaklizza előle). És Wanamakernek tetszett Baker. Moziszínész külseje volt, és Samnek imponált a termete (Baker még Stacynél is nagyobb darab). De az ötlet, hogy fog egy tévécowboyt, és kiforgatja az imázsát, túl szaftos volt ahhoz, hogy Wanamaker lemondjon róla. Wanamaker nem akarta, hogy a sorozata úgy nézzen ki, mint a *Bonanza*, a *Big Valley* vagy bármelyik másik a tucatnyi hatvanas évekbeli western tévésorozatból. Az olasz spagettiwesternnek bevezettek egy új, karcosabb megjelenést, amely végül visszahatott amerikai megfelelőjükre is. Persze, ettől még továbbra is ott volt az Andrew McLaglen és Burt Kennedy rendezte sok szemét Wayne-nel, Stewarttal, Fondával, Mitchummal és az összes vén trottyal, akik továbbra is fosták magukból a nosztalgiára felhúzott filmjeiket az egyre fogyatkozó közönségüknek. De 1969-ben az amerikai westernekben megjelent egy új vonal. Részben válaszul Eastwood lehengerlő szexuális kisugárzására Leone westernjeiben, a sztárok egyre fiatalabbak lettek. Jóval elegánsabban öltözködtek a Santa Monica Boulevard Western Jelmezboltjának megszokott kínálatához képest. És az esetek többségében az „antihős” kategóriájába estek. Az Eisenhower-érából visszamaradt idősebb sztárok bizonyos mértékig keresték az alkalmakat, hogy kiforgathassák az imázsukat.

William Holden a *Vad bandában* egy csapat rohadék gyilkost vezetett. Egyik első mondata a filmben az épp kirabolni készült bank

ártatlan ügyfeleinek szól: „Ha megmozdulnak, végük!”

Henry Fonda alakítása Leone *Volt egyszer egy Vadnyugatában* úgy indul, hogy pofán lő egy ötéves kisiút.

Színészek, mint Lee Marvin, Charles Bronson, Lee Van Cleef és James Coburn, akik azzal töltötték karrierjüket, hogy westernfilmekben és lényegében az összes tévésorozatban gonosztevőt játszottak, most hirtelen hőssé léptek elő... és filmsztárokká!

Az új westernnek gonosztevői nem egyszerűen rossz emberek voltak, hanem vérszomjas, szadista elmebetegek. És a filmek bátran vontak párhuzamokat a kor megosztó politikai kérdéseivel. A *Kis nagy emberben* és a *Kék katonában* megharcolták a vietnámi háborút. A *Halál a Rubin hegyenben* Robert Blake indiánja, aki a „kopók” elől menekül, de facto egy Fekete Párduc. És amikor valakit megöltek ezekben a filmekben, az nem csak a hasához kapott, fitorogva felnyögött és lassan a földre zuhant. Szarrá lőtték, és vér fröcskölt a vászonra. Ha Sam Peckinpah állt a kamera mögött, akkor másodpercenként százhusz képkockán lőtték szarrá, és a kifröccsenő vörös vérlövegek a vizuális költészet olyan szintjét érték el, amely túlmutatott a Don Siegel-féle nyers brutalitáson.

Természetesen Sam Wanamaker mindebből nem sokat valósíthatott meg egy CBS-tévéorozatban, amely vasárnap esténként fél nyolckor kerül adásba. De törekedhetett az új stílusú westernek hangulatára. Ezt két módon tervezte kivitelezni. Az első a külcsín, leginkább a jelmezeken keresztül. A második pedig a három sorozatfőszereplő egyikének karaktere, a Jim Stacy alakította Johnny Lanceré, vagyis Johnny Madridé. A korszak összes tévés westernsorozatából (és valójában a *Lancer* ennek az időszaknak a végét jelezte) az egész műfajban Johnny Lancer állt vitán felül a legközelebb egy antihőshöz.

Karakterének kétes oldala Stacy és Wanamaker fantáziáját egyaránt felpiszkálta. És mindkettőjüknek megfordult a fejében, hogy úgy használják ki Johnny Lancer ezen vonását, hogy bajszot raknak rá. De Jim Stacy nem csak karakterábrázolási megfontolásból akart bajszos Johnny Lancert. A hatvanas évek tévés westernsorozatainak egyik sablonja volt, hogy amikor két főszereplőt

használtak, az egyiknek szinte mindig sötét haja volt, a másiknak pedig világos. A világos hajú főszereplő Stacy szereplőtársa, Wayne Maunder volt, aki a féltestvérét, Scott Lancert játszotta. A barna pedig Jim. Ám Jim tudta, ha bajuszt viselne, még jobban magára vonná a közönség figyelmét szereplőtársáról, és még inkább úttörőnek számítana.

A csatorna megmondta Stacynek és Wanamakernek, hogy „Jó vicc, de kurvára ki van zárva. Ha valakire bajszot akartok, akkor rakjátok a gonoszra.”

És itt is volnánk az első forgatási napon, amikor Rick Dalton kurva menőn néz ki a barna nyersbőr rojtos kabátjában, arcán a mesés szőrzettel, amit soha a büdös életben nem hagytak volna, hogy Stacy viseljen. *A rohadt gecik, gondolja Stacy. Eljön majd a nap, amikor megengedik, hogy valami sügér bajszot hordjon a sorozatában; és utána mindenki bajszot fog hordani. A sügér pedig lehetnék én!*

De más is zakatolt Stacy elméjében Rick bajszán kívül. Múlt éjjel átvette a nagy közös jelenetük szövegét, és Jim rádöbbsent, hogy Dalton kapta a legjobb sorokat. Sam láthatóan röstellte Stacy előtt, hogy a csatorna nemet mondott a bajuszra, viszont nem bírta leplezni a lelkesedését a hír miatt, hogy Rick Daltonra osztották Caleb szerepét.

Olyannyira, hogy Jim most már úgy véli, hogy a rendezőt jobban izgatja Rick Dalton imázsának kiforgatása, mint Johnny Lancer bevezetése. A színész nem bír szabadulni ettől a gondolattól, miközben ül a sorozata első forgatási napján, és figyeli Rick Daltont meg a rendezőt a székükben, ahogy röhécselnek és csacsognak, mintha ez lenne az ötödik közös filmjük. *Mi a faszban mesterkednek?*, tűnődik Stacy, és belekortyol az üdítőjébe.

Ekkor Trudi Frazer, a kis színésznő, aki Jim féltestvérét, Mirabella Lancert alakítja, odasasszézik Jimhez, és felpattan az ölébe.

– Mi van, doki? – kérdezi. Észreveszi, hogy Stacy a Calebet alakító színész és a rendező Sam irányába mered, akik a székükben dumálgatva élvezik egymás társaságát.

– Felméred a konkurenciát? – kérdezi a kislány derűsen.

Stacy leveszi róluk a szemét, a kislányra néz az ölében, és azt kérdezi:

– Mi van, tökmag?

– Nos – állapítja meg Trudi –, a díszlet másik végéből látni rajtad, hogy teljesen felhúztad magad Caleb miatt. Úgyhogy gondoltam, ide jövök, és kicsit megsimizem a lelked.

Nem tagadja le a kislány előtt, hogy felhúzta magát filmbeli ellenfele miatt, inkább azt feleli neki:

– Nem hiszem el, hogy rátették azt a rohadt bajuszt – fröcsög Stacy. – Azt akartam, hogy Johnny Madridnak legyen bajsza. Azok a sötét barmok a csatornánál megfúrták.

– Beszéltél már a Calebet játszó színésszel?

– Még nem – feleli Stacy.

– Hát – mutat a kislány egész karjával a bajszos színészre – ott van. Mire vársz? – parancsol rá. – Ez a te sorozatod. Ő a vendéged. Menj oda, mutatkozz be, üdvözzölj a fedélzeten.

– Az lesz, édes – ígéri meg Stacy. – Csak most Sammel beszélget.

A lány rosszállón csóválja a fejét, majd azt motyogja az orra alatt:

– Mindig csak a kifogások.

– Hé, tökmag, oda fogok menni – feleli Stacy bosszúsan. – Szállj le rólam.

Trudi felemeli a tenyerét.

– Oké, oké, oké – feleli. – A te sorozatod, te tudod, mit csinálsz. Nem sürgős.

Jim Stacy dúl-fúl, és belekortyol a kis zöld 7 Upos üvegbe. Trudi fészkelődik az ölében, és azt kérdezi:

– Ismered Calebet mint színészt?

– Színészként? – ismétli Stacy. – Persze, hogy ismerem...

A lány gyorsan belé fojtja a szót:

– Ki ne mondd az igazi nevét! – figyelmezteti. – Szeretném, ha nekem csak Caleb lenne.

– Nos, ez esetben – magyarázza Jim – *Calebnek* volt egy cowboyos sorozata hat évvel ezelőtt.

– Jó volt benne? – kérdezi a lány őszintén.

Jim Rick Daltonra pillant, aki nagyon menőnek és nagyon szokatlannak tűnik a Caleb-jelmezében meg az irigyelt bajszával, miközben pazarul szót ért a rendezővel, majd azt feleli, inkább magának, mintsem a kislánynak:

– Nem volt rossz.

Rick Dalton Caleb-jelmezében ül a rendezői székén az árnyékban, és a ponyváját olvassa, a *Vadlovak hátánt*. Miközben olvasással üti el az idejét az első nagy jelenetéig (az első asszisztens azt mondta neki, úgy másfél óra múlva kerül sorra), komolyabban elgondolkodik a könyvön, mint a kislánnyal való érzelemdús találkozása előtt. A kislánynak igaza volt, ez egy baszott jó regény. És Tom „Easy” Breezy baszott jó karakter. Talán megérné megpróbálni megszerezni a jogait, és filmet csinálni belőle, amiben Rick játszana Easy Breezyt. Később talán rábeszélhetné Paul Wendkost, hogy rendezze meg.

Az aznapi első jelenete egyben az első feltűnése is a sztoriban. És elég ütős belépő. Mielőtt találkoznánk a karakterével, a többi szereplő sokat beszél róla. És ez mindig az egekig fokozza a várakozásokat, mire a karaktert végül megmutatják a közönségnek. Ha ez mozifilm lenne, követelte volna, hogy bassza meg, ezt a jelenetet ne az első napon vegyék fel! De ez tévé, és tévére nem a forgatókönyvet követik, hanem az ütemezést. És ha a nagy jelenet az első napra esik – legyen akár az első nap első jelenete –, akkor felveszik első nap. A jelenetben két színésszel közösen szerepel, James Stacy alakítja a sorozat főszereplőjét, Johnny Lancert, Bruce Dern pedig a csatlósát, „Biznisz” Bob Gilbertet. Rick már jó pár éve ismeri Bruce-t (Bruce Dernt mindenki ismeri, baszki). És a másik főszereplőt, Wayne Maundert is, még abból az időből, amikor Wayne a korábbi sorozatában Custert alakította. Rick sosem szerepelt benne, viszont a haverja, Ralph Meeker igen. És egy este, amikor Dalton és Meeker a Riverbottom Bar and Grillben szlopalgatott (a Burbank Studióval szemben), Maunder bejött, és csatlakozott hozzájuk pár italra. Rick és Wayne azóta nem találkozott, úgyhogy köszöntek egymásnak, és Wayne üdvözölte a sorozatban. És így tett Andrew Duggan is, aki a családfő Murdock Lancert játssza a sorozatban (Duggan kétszer szerepelt a *Fejvadás*ban). Amikor

Dalton kijött a sminkes kocsiból, elszívott pár cigit Duggannel, és megdumálták, mi újság. Dalton gratulált Duggannek a sikeresnek ígérkező új sorozatához. Ám Dalton hivatalosan még nem találkozott szereplőtársával, James Stacyvel.

Korábban már látta a díszletben, de a forgatási protokoll azt diktálja, hogy amikor egy ismert színész – főleg olyan, akinek saját tévésorozata volt – vendégszerepel valaki műsorában, a főszereplőnek kutya kötelessége odamenni a vendégsztárhoz, és megköszönni neki a részvételt.

Ahogy Rick tette, amikor Darren McGavin szerepelt a *Fejvadás*ban, meg Edward G. Robinson, meg Howard Duff, meg Rory Calhoun, meg Louis Hayward meg még Douglas Fairbanks Jr. is. Rick feladata volt, hogy üdvözölje őket a fedélzeten, és megköszönje a munkájukat. De délután kettő, és Jim Stacy még mindig nem mutatkozott be, és üdvözölte Ricket. Van Williams üdvözölte a *Zöld Darázs*ban. Ron Ely üdvözölte a *Tarzan*ban. Gary Conway üdvözölte *Az óriások földjében*. Efrem Zimbalist Jr. üdvözölte az *FBI*-ban. De az a faszkalap Scott Brown a *Bingo Martin*ban nem üdvözölte. Ha valaki vagy, és a sorozat főszereplője nem mutatkozik be neked, mielőtt kiállnál a kamera elé, azzal az egész stáb előtt közli veled, hogy *nyasgem*.

Mindketten elég időt töltöttek már a forgatáson ahhoz, hogy Jimnek mostanra be *kell*ett volna mutatkoznia neki. De Dalton hajlandó kicsit elnéző lenni Stacyvel. Ez az első sorozatának első napja. Meg lehet érteni, ha ideges. De ha nem kapja össze magát hamarosan, akkor szerzett egy életre szóló ellenséget.

Ricknek nem kell sokáig várnia. Miközben a ponyváját olvassa, a lapok felett észreveszi a CBS új faszagyerekét a vörös zsabós ingjében és az ezüstszegecsekkel kivert fekete farmerében, ahogy egyenesen felé tartva átvág a poros Twentieth Century Fox díszletvároson.

Kurvára ideje volt, gondolja Rick. A színész úgy tesz, mintha nem látná a felé közelítő Jimet, és tovább olvassa a könyvét.

Amikor az ördögien jóképű sorozat-főszereplő odaér Rick székéhez, kérdő hangsúllyal mondja ki a nevét.

– Rick Dalton?

Rick felnéz a westernponyvájából, és az ölébe engedi a könyvet.

– Talált.

Jim Stacy felé nyújtja a kezét, és azt mondja:

– Jim Stacy. Én viszem a sorozatot; üdv a fedélzeten.

Rick mosolyogva kezét ráz a főfással.

– Örülünk, hogy egy ilyen profi játssza a gonoszt a pilotban. Szeretném, ha tudnád, hogy nagy rajongója voltam a *Fejvadásznak*. Átkozottul jó sorozat volt, büszke lehetsz rá.

– Kösz szépen, Jim – feleli Rick Stacynek. – Az volt, és büszke is vagyok rá.

– Hadd meséljem el – folytatja Jim Stacy –, képzeld, ilyen közel voltam egy szerephez a *McCluskey*-ban.

– Komolyan?

– Igen – mondja Stacy. – Kaz Garas szerepére hajtottam. Esélyem se volt ellene. Akkorra már játszott egy Henry Hathaway-filmben, de nagyon akartam azt a szerepet.

Dalton a legjobb modorában azt feleli erre:

– Elmondom neked, hogy én bekerültem, az is tiszta mázli volt. Két héttel a forgatás előtt még Fabiané volt a szerep. A *virginiai férfi* forgatásán eltört a válla. Csak azért kaptam meg én a szerepet. A rendező, Paul Wendkos még a kezdet kezdetén dolgozott velem, és rendezett pár *Fejvadász*-epizódot, úgyhogy beajánlott a Columbiának.

Jim Stacy leül az üres rendezői székbe Rick mellett, amelyben korábban Sam ült, közelebb hajol a *Fejvadász* sztárjához, és bizalmaskodva megkérdezi:

– Figyelj, Rick, valamit muszáj megkérdeznem tőled. Tényleg előled halászta el McQueen *A nagy szökést*?

Na basszus, gondolja Rick, már megint itt tartunk. Még egy hülye faszhuszár felteszi ugyanazt a hülye passzív-agresszív kérdést.

Rick felidézi, amikor ott ült a *Zöld Darázs* forgatásán, és a sorozat főszereplője, Van Williams, teljes Zöld Darázs-szerelésben megkérdezte ugyanerről a pletykáról. Vagy Ron Ely, lényegében pucéran a szűk Tarzan-ágyékkötőjében. És egyikük sem volt elég jó

színész ahhoz, hogy leplezze a szeme sarkában bujkáló szánakozást.

Rick ezúttal a rövid változattal felel Jim Stacynek a kérdésre, amelyet előző nap Marvin Schwarz tett fel neki:

– Nem voltam meghallgatáson, nem voltam megbeszélésen, sosem találkoztam John Sturgesszel. Nem mondhatnám, hogy majdnem megkaptam a szerepet...

Rick elharapja a mondatot, ám az a bizonyos „de” ott lóg a levegőben, és Stacy ki is mondja:

– ...De?

– De az a hír járja – folytatja vonakodva Rick –, hogy egy röpke pillanatig McQueen fontolgatta, hogy lemond a filmről, és abban a röpke pillanatban rajta voltam egy négyfős listán.

Stacy felvonja a szemöldökét, és még közelebb hajol.

– Kikkel együtt?

– Három George volt még rajta: Peppard, Maharis és Chakiris.

Stacy fájdalmasan elfintorodik, majd ösztönösen megveregeti Rick vállát, és azt mondja:

– Jaj ne, az nagyon fájhatott. Azzal a három köcsöggel szemben biztosan megkaptad volna. Paul Newmannel szemben talán nem, de a három gyökér George-dzsal?

A besokallt Rick gyorsan rávágja a választ:

– Nem kaptam meg a szerepet. McQueené lett. És... lássuk be, esélyem se volt.

Stacy nevetve bólogat.

– De akkor is... – És némajátékkal elmutogatja, hogy tört dőf a szívébe, és megforgatja benne a pengét.

Rick pár másodperc hatásszünetet tartva a mellette vigyorgó pöcsfejre mered, majd megszólal:

– Te Jim, már akartam kérdezni... neked hogy tetszik a bajszom?

Tizenhetedik fejezet

A Bátorság Érdemrend

Amikor Cliff leszerelt a második világháború után, a zsebe tömve volt pénzzel meg két Bátorság Érdemrenddel. Ugyanakkor el kellett döntenie, a továbbiakban mihez akar kezdeni az életével. Ami őszintén szólva nem olyan döntés volt, amelyen az elmúlt pár évben túl sokat agyalt volna. A háború idején Szicíliában úgy gondolta, jó eséllyel otthagyja majd a fogát. Aztán áthelyezték a Fülöp-szigetekre, hogy a fülöp-szigeteki gerillák oldalán harcoljon a megszálló japán sereg ellen, és kurvára biztos volt benne, hogy soha többé nem látja a hazáját. Ezután, amikor a japánok fogságába esett, és rögtönzött hadifogolytáborba zárták a Fülöp-szigeteki dzsungelben, Cliff Booth úgy tekintett magára, mint akinek aláírták a halálos ítéletét. Ha lélekben már eleve nem mondott volna le az életéről, meg sem próbálkozott volna a merész szökési kísérlettel a táborból, amelynek hála vezetésével a fülöp-szigeteki foglyok felülkerekedtek fogvatartóikon, kivégezték a tábor teljes személyzetét, a dzsungelbe szöktek, és csatlakoztak bajtársaikhoz az ellenállás soraiban.

A szökésük olyan merész és izgalmas volt, hogy a Columbia Pictures gyártott róla egy tuti kis háborús akciófilmet Paul Wendkos rendezésében *A korall-tengeri csata* címmel. A Wendkos-film a szökés felettébb szórakoztató, de mérsékelten valóság-hű feldolgozása volt. A filmben nem Cliff és egy csapat fülöp-szigeteki hajtotta végre a sikeres télakot a hadifogolytáborból. A hősies teljesítményt egy amerikai tengeralattjáró legénysége vitte véghez a kapitányuk vezetésével, akit Cliff Robertson alakított. És egy különös egybeesés folytán, jóval az előtt, hogy Cliff Booth megismerkedett volna vele, Rick Dalton játszotta Robertson egyik emberét.

A filmből sok valóság-hű részlet hiányzott. Kihagyták belőle Cliff Bootht, kihagyták a fülöp-szigetiekét, és a vásznon a japánok nem

űztek sportot abból, hogy levagdosták a szereplők fejét, mint azt a valóságban tették. És azt sem mutatta be, hogy amikor fordult a kocka, a túlélő foglyok fejezték le a japán tábor teljes személyzetét. Továbbá a tábor baromállat japán parancsnoka sem volt olyan kifinomult, elegáns, művelt és tiszteletre méltó, mint ahogy a filmben ábrázolták.

Picsába, gondolta Cliff, amikor megnézte a filmet, *ha az a nyakas szadista rohadék ennyire jó arc lett volna, a seggemen maradok a háború végéig*. Sőt, Cliff Booth úgy vélte, a filmben végig Cliff Robertson volt a fasz. Később bevallotta Ricknek (aki imádta a filmet), hogy „Ez a szar lényegében elérte, hogy a geci japóknak szurkoljak”.

Ugyanakkor a szökés részletei többé-kevésbé pontosak voltak. Ám mivel Cliff szinte teljesen meg volt győződve róla, hogy nem jut ki a dzsungelből élve, a túlélése utólag némiképp kellemetlennek bizonyult. Amikor felmerült a kérdés, hogy mihez kezd élete hátralévő részében, Cliff úgy volt vele, hogy ott bassza meg az egész.

Először is, nem sietett visszatérni az Egyesült Államokba. A leszerelése után arra gondolt, ellátogat Párizsba. Amikor pár hónapig Párizsban lébecolt, sajtót és bagettet evett, és védelte a vörösbort, akár a Coca-Colát, úgy esett, hogy megismerkedett egy foglalkozással, amelyről a háború előtt mit sem tudott: a „kerítővel”. Közkeletűbb nevén a „stricivel”. Mint sok amerikai férfitől Cliff idejében, tőle is teljességgel idegen volt az elképzelés, hogy valaki lányokat futtat. Értették, mi az a madame, aki a bordélyházat vezeti. De Párizsban Cliff összeakadt néhány francia fickóval, akiket *le maquereau*-nak, vagy röviden *maqnek* neveztek (ejtsd: „mek”). Ezek a pasasok jól öltöztek, egész nap bárokban lógtak, és kitették a nőket az utcára, hogy pénzért árulják magukat, majd továbbadják a pénzt a *maqnek*. Akkoriban egy amerikai férfi nem bírt volna napirendre térni a gondolat felett, hogy egy nő szétteszti a lábát, aztán a pénzt egy fickónak adja. Viszont ezek a franciák szinte tudományá fejlesztették a műfajt. A jó külseje révén Cliff egész életében nőket manipulált, és olyasmikre vette rá őket, amik nem a legjobb érdekeiket szolgálták. Azt könnyű volt elérni, hogy széttegyék a lábukat. De hogy *eladják*, ami közte van, aztán

továbbpasszolják a pénzt? Haver, ez a manipuláció egészen új szintje volt. Ha rá tud jönni, mi a francia fickók trükkje, akkor ebbe ő is belevághatna, ha visszatért a hazájába. Úgyhogy Cliff összeismerkedett pár ilyen pacákkal.

– Mi nyer a csaj az üzlettel? – kérdezte Cliff.

A francia fickó így magyarázta:

– A nők azért fizetnek neked, hogy gondoskodj róluk. És te gondoskodsz róluk. Megvéded őket. A kuncsaftoktól, a zsaruktól, a balhész alakoktól meg a többi nőtől. Szórakozni viszed őket és felvágysz velük. Igen, odaadják neked a pénzt, de te sokat költesz rájuk. Adhatnál nekik részesedést a bevételükből, de abban nincs semmi romantika. Aztán idővel megjön az eszük, és amikor ez megtörtént, mellre szívják a dolgot. De ha elteszed a pénzt, amit ők keresnek meg, és a nagy részét *rájuk* költöd, cuccokat veszel nekik, amiket szeretnek, mint a ruhák, parfümök, ékszerek, parókák, fehérneműk, magazinok, csokoládé, és olyan helyekre viszed őket, ahová szívesen járnak, mint az éttermek, bárók, mozik, táncos helyek, akkor elfelejtik, hogy ez a *saját* pénzük. Amíg azt csinálják, amit Apuci mond, Apuci gondjukat viseli.

– Biztos, hogy ez csak ennyi? – kérdezte Cliff.

– Ne becsüld alá egy nő vágyát, hogy legyen egy apucija, aki gondját viseli – felelte a francia *maq*. – De jól érzed – vallotta be. – Ez ennél többről is szól. Van még valami, ami mindennél fontosabb. Például megtalálni a megfelelő típusú lányt. Ez is nagyon fontos, de egyvalami még ennél is fontosabb. Sok olyan fickó van, aki ki tud fordítani magából egy nőt, de úgy is tudja tartani őket? Ez jelzi, hogy igazi *maq*. És több nőt kifordítani magából, aztán úgy tartani? Na, az egy kibaszott nagy *maq*. És ahhoz, hogy ez sikerüljön, mindenekelőtt egy dologra van szükség.

– Mi a titok? – kérdezte Cliff.

– Egyszerű – felelte a *maq*. – Kúrd meg őket. Istenesen kúrd meg őket. És jó gyakran.

Cliff mosolygott, de a fickó elmagyarázta neki:

– Figyelj, ez nehezebb, mint amilyennek hangzik. Nem kúrhatod őket úgy, mintha a csajodat kúrnád. Nem kúrhatod őket úgy, mintha a legjobb haverod csaját kúrnád. Nem kúrhatod őket úgy, mintha az apád szeretőjét kúrnád. Az a kúrás szórakozás. Ez *munka*. Nekik az

a munkájuk, hogy pénzért kúrnak a kuncsaftokkal. Neked az a munkád, hogy pénzért kúrsz velük. És elhiheted, nem könnyű a kedvükben járni. Ha meg akarod tartani őket, akkor emberesen meg kell kúrnod őket, és minél gyakrabban. Ami azt jelenti, hogy akkor is kúrnod kell, ha nincs kedved hozzá. De amikor nincs kedved hozzá, akkor is muszáj, és muszáj teljesíteni is. És minél több *kurvád* van, annál többet kell *kúrnod*. Itt nem lehet megúszni a melót. Baszod, ha csak négy napra ellustulsz, a kurváknak kinyílik a csipája. Megtörik a varázs. És ha megtörik a varázs, az nem olyan, hogy *oké, akkor ennyi volt, szevasz*. Ha megtörik a varázs, az a kurva gyűlölni fog téged. Nem is egyszerűen gyűlölni: ki akar majd nyírni. És talán meg is próbálja. Lehet, hogy megpróbál meglopni. Meg az is lehet, hogy hívja az apját, hívja a fivérét, vagy hívja a gyerekkori pasiját, és megkéri, hogy mentse meg. Aztán az exe neked jön egy késsel, vagy a bátyja egy pisztollyal, vagy az apja egy rohadt sörétessel. Vagy fogja a punciját, aminek a használatára te tanítottad meg, és behülyít pár balekot, hogy tegyenek hidegre. Másképp fogalmazva, egy *maqnek* nincs szabadnapja. Egy igazi *maqnek* nem jár kúrásmentes hétvége. Kúrnod kell, kúrnod, mint a gép, sosem állhatsz le a kúrással, és annak a kúrásnak istenesnek kell lennie. Nem unhatod meg, nem kaphat el a csömör, senki le se szarja, ha éppen nincs hozzá kedved. Te vagy az embere, és mindig gondoskodnod kell róla. És a kulcs: változatos pózok. Az összes többi fickónál alaposabban meg kell kúrnod, nem kúrhatsz úgy, mint a többiek. Érdekelt, ő mit nyer vele? Hát ezt. És szerintem ez fasza üzlet. Ő gondot visel rád, és te kurvára gondot viselsz rá. Igen, neked adja a pénzed, de *mon ami*, keményen megdolgozol érte, baszod.

Cliff megértette. Nagyon is megértette. Azt is megértette, hogy ilyen keményen nem akar dolgozni. Inkább hajt neki százzal egy téglafalnak (amivel később a kenyerét kereste), mint hogy megkúrjon egy ribit, akit nem akar megkúrni. Mint a régi szólás tartja, csak a cowboyok nem élvezik a lovaglást.

Szóval amikor Cliff rájött, hogy a striciskedés nem neki való, visszament az államokba, és Amerikában csavargott pár évig, mígnem elkeveredett az ohioi Clevelandbe. Ott-tartózkodása idején felkereste egy régi pajtiját a középiskolából, Abigail Pendergastot.

Abigail hidrogénszőke szépség volt, a maffiakapcsolatokkal bírógengszter, Rudolfo „Tésztaképu” Genovese egyik szeretője.

Cliff Booth és Miss Pendergast egy Gay Nineties pizzázóban üldögélt, a padlón fűrészpör, az asztalokon kockás terítő, a zenét egy papírtekercs biztosította egy gépzongora belsejében, a falra pedig egy Charlie Chaplin-filmet vetítettek 16 mm-es szalagról.

Miss Pendergast beleharapott a pizzaszeletébe, mire nyúlós mozzarella csorgott le az állán, ezért megfordult a székében, hogy egy szalvétát kérjen a pincértől. Ekkor szúrta ki őket: Pat Cardella és Mike Zitto a bárpultnál sörözgetett és pofákat vágva az asztalukat stírölte.

A kurva életbe, gondolta a platinaszőke bombanő.

Az udvarlójához fordult, aki, mivel nem szokta megenni a pizza szelét, két és fél harapással eltüntette a pizzaszeletét. Odahajolt Cliffhez az asztal felett:

– Társaságunk akadt.

Nyúlós pizzával teli szájjal Cliff azt kérdezte:

– Micsoda?

A nő tekintete a pult felé siklott.

– Az a két fickó a pultnál.

Cliff fordult volna a székében, hogy szemügyre vegye a pultot, amikor a nő átnyúlt az asztal felett, megragadta a csuklóját, és azt suttogetta:

– Ne nézz oda!

Cliff kérdően felvonta a szemöldökét.

– Pat és Mike – suttogetta a nő. – Rudynak dolgoznak.

Aztán a nő tiltakozása ellenére Cliff megfordult, hogy alaposabban megnézzék magának a két keménynek tűnő vendéget, akik bárszéken ülve kortyolták a sörüket. Egyértelmű „baszódj meg” pillantást vetettek a hajdani katonára.

Cliff visszafordult, elvett még egy szelet pizzát, miközben a nő azt mondta neki:

– Előbb-utóbb ide fognak jönni, hogy elhajtsanak.

Cliff felnézett a kezében tartott pizzaszeletről a sápadt bőru festett szőkére az asztal túloldalán.

– Valóban?

Abigail büntudatos arcot vágott, és bocsánatot kért.

– Sajnálom, Cliff, nem számítottam rá, hogy Rudy így reagál majd. Basszus, nem a felesége vagyok, és amúgy is van neki nyolc másik nője.

– Lehet – mondta Cliff –, de valószínűleg te vagy a kedvence. Amit megértetek.

Ettől Abby elpirult.

Aztán Cliff azt mondta neki, hogy álljon fel az asztaltól, és menjen a mosdóba bepúderezni az orrát. A nő ellenkezett, de Cliff megismételte az utasítást:

– Állj fel az asztaltól, és menj el bepúderezni az orrod. Zárd magadra az ajtót, és addig ne nyisd ki, amíg nem szólok, hogy tiszta a levegő.

A szőke nem értette.

– Csináld – parancsolta Cliff.

A szőke engedelmeskedett neki, felállt, elnézést kért, kiment a női mosdóba, és magára zárta az ajtót.

Amikor Miss Pendergast elhagyta a vendégteret, a két olasz bajkeverő odament Cliff asztalához. Mike Zitto leült Abigail üres székébe, Par Cardella pedig odahúzott egy széket egy szabad asztaltól.

Cliff a falra vetített Charlie Chaplinről a két hátvéd méretű fickóra nézett, akik csatlakoztak az asztalához, majd harapott még egyet a pizzájából.

Pat az asztalra tette a pohár sörét, és azt mondta Cliffnek:

– Oké, buzikám, megmondom, mi lesz. Felállsz ettől az asztaltól, kivonzolod a beled azon az ajtón – a hüvelykujjával a háta mögé az ajtó felé bökött –, és ha valamelyikünk – mutatott a hüvelykjével Mike-ra és magára – még egyszer meglát Miss Abigail után koslatni, készülhetsz az elhúzódó kórházi kezelésre.

Cliff tovább csócsálta a pizzaszeletét.

– Felfogtad, pizzaképű? – kérdezte Mike.

Cliff lenyelte a falatot, és visszatette a kezében tartott pizzaszeletet a tányéjára. Felvett egy szalvétát, és miközben letörölte a zsírt az ujjairól, azt kérdezte a két fickótól:

– Uraim, jól sejtem, hogy önök *olasz felmenőkkel* bírnak?

A két sötét hajú olasz ösztönösen egymásra nézett, majd vissza a szőke fickóra.

– Igen – mondta Pat.

Cliff kinyújtott ujjával hol az egyik, hol a másik maffiózóra mutatott.

– Mindketten?

Mike kidüllesztette a mellkasát, és azt felelte:

– Igen, mindketten olaszok vagyunk, na és akkor mi van?

Cliff elvgyorodott, közelebb hajolt és azt mondta:

– Tudják, mennyi *olaszt* megöltem?

Pat közelebb hajolt, és suttogva azt kérdezte:

– Hogy mi van?

– Ó, rossz a füled? – felelte Cliff. – Hadd ismétljem meg.

Majd másodszor is megkérdezte:

– *Van fogalmatok róla, mennyi olaszt megöltem?*

Cliff a mellzsebe felé nyúlt.

– Hadd mutassam meg.

Pat és Mike nézte, ahogy Cliff előveszi a zsebéből a Bátorság Érdemrendet, és az asztalra dobja. Hangosan koppant a fa asztallapon.

– Azon a napon, amelyikért megkaptam – mutatott a Bátorság Érdemrendre –, legalább hetet megöltem. Lehet, hogy kilencet. De minimum hetet. És ez egyetlen kurva nap volt. Amíg Szicíliában voltam, minden áldott nap olaszokat öltem.

Hátradőlt a székében, és hozzátette:

– És hosszú, hosszú ideig voltam Szicíliában.

A két olasz maffiózó elvörösödött.

– Sőt – folytatta Cliff –, olyan sok olaszt megöltem, hogy háborús hőssé avattak. És mivel háborús hős vagyok, engedélyem van rá, hogy magamnál hordjam ezt.

Cliff elővett egy rövid csövű .38-ast a másik kabátzsebéből, és jókora koppanással letette az asztalra az érdemrend mellé. Pat és Mike megugrott a székében, amikor látták, hogy pisztolyt húz elő, és az asztalra teszi. Cliff előre hajolt, és az asztal felett azt súgta a két verőlegénynek:

– Tudjátok, mit? Fogadok, hogy foghatnám azt a pisztolyt, és mindkettőtöket itt helyben agyonlőhetném ebben a szaros kis pizzázóban. A tulaj, a pincérek, a vendégek és Charlie Chaplin szeme láttára. És tudjátok, mit? Fogadok, hogy csont nélkül

megúsznám. Mert háborús hős vagyok. Ti meg csak degenerált digó szarháziak.

Mike Zittónál betelt a pohár, és idejét érezte, hogy ezt szóvá is tegye. Dühösen a szőke okostojásra mutatott.

– Ide figyelj, katonaköcsög...

Cliff azzal fojtotta belé a szót, hogy felkapta a rövid csövű .38-ast az asztalról, és golyót eresztett Pat és Mike fejébe. Vörös vérspriccelt a koponyájukon ütött lyukból, összefröcskölte az asztalterítőt, Cliff arcát és ingjének elejét, és gyakorlatilag az egész helyiséget. A női vendégek sikítottak, a férfi vendégek pedig a padlóra vetették magukat. Mindkét gengszter előredőlt a székében, és a fűrézporral leszórt padlóra zuhant. Amikor már a földön voltak, a biztonság kedvéért Cliff még kettőt beléjük eresztett.

Később, amikor a clevelandi rendőrség kihallgatta az üggyel kapcsolatban, Cliff azt mondta nekik:

– Hát, el akartak rabolni engem és Miss Pendergastot. A dagadtabb azt mondta, le fog lőni és savat önt Miss Pendergast arcába, hogy móresre tanítsa. – Majd hozzátette: – Nem tudtam, mit tegyek. Nagyon megijedtem.

Cliff elmélete helyesnek bizonyult. A clevelandi zsaruk pontosan tudták, kicsoda Pat Cardella és Mike Zitto. És ha egy második világháborús hős agyon akarja lőni őket egy pizzázóban, a rendőrség még a pizzáját is kifizeti. Cliff meséjének még csak meggyőzőnek sem kellett lennie. Csak következetesnek.

Szóval így úszott meg Cliff Booth egy gyilkosságot... először.

Tizennyolcadik fejezet

„Nem Fajankónak hívnak”

Caleb DeCoteau.

Amikor Murdock Lancer megemlítette, hogy a jószágaira rájáró szárazföldi kalózok bandavezérének neve Caleb DeCoteau, Johnnynak minden pókertehetségére szüksége volt, hogy érzelmei ne üljenek ki az arcára. Ez a büszke, megkeseredett vén szarházi, Murdock Lancer, az apja, kétségbeesett volt. És kétségbeesésének oka Caleb DeCoteau. Johnny és a féltestvére, Scott, azért utaztak vissza gyermekkori otthonukba, hogy felmarkolják az ezer dollárt, amit az apjuk azért ígért, hogy meghallgassák az ajánlatát. Egyikük sem hitte, hogy az apa, akit gyerekkoruk óta nem láttak, bármit kínálhatna, ami érdekelné őket.

Mindketten tévedtek.

Kétszáz mérföldes körzetben az apjuk, Murdock Lancer volt a legvagyonosabb ember a kaliforniai–mexikói határ mentén. Övé volt a legnagyobb ranch, övé volt a legnagyobb tanyaház, és több marhája volt, mint bárki másnak a Monterey-völgyben. De most ez a gazdag, büszke férfi kétségbeesett volt, és ehhez az érzéshez nem volt hozzászokva. Nem mintha gyengének tűnt volna miatta: Murdock Lancer rendelkezett egy postakocsi váltólovának erejével, tartásával és arcvonásaival. Viszont úgy tűnt, mintha aggódna. Határozottan rosszul állt a szénája, de az arcára kiült aggodalom arról árulkodott, hogy ez még nem a gödör alja.

Amióta Caleb DeCoteau és lóköető bandája Royo del Oro környékére költözött, olyan szinten rákaptak Murdock teheneire, mintha Caleb valami múltbéli sérelem miatt indított volna személyes bosszúhadjáratot az öreg ellen. De valójában mi sem állt távolabb az igazságtól. Egyszerűen arról volt szó, hogy a mákföldön Murdock Lancer volt a legmagasabb mákvirág, és vissza kellett nyesni a többi méretére.

Egy-egy éjszaka ellopott jószággal kezdődött. Eleinte Murdock őrnek állított pár tehenészt, hogy hálósákban töltve az éjszakát elijesszék a túlbuzgó steakkedvelőket. Először úgy tűnt, ez bevált. Aztán a tehenész Pedrót elkapta Caleb nyolc könyörtelen brigantija. Véres péppé verték, majd egy fához kötötték, és lovaglóstorral csaknem halálra ütlegelték. A brigantik húsz bikát hajtottak el aznap éjjel, és még hatot agyonlőttek csak a hecc kedvéért.

Az a gond azzal, ha valaki a legnagyobb földbirtokos a vidéken, hogy hacsak nem tart fenn egy felfegyverzett, vérszomjas martalócokból álló milíciát, szinte lehetetlen törvényileg rendezni egy ilyen agresszív támadást. A törvény legközelebbi képviselője egy szövetségi rendőrbíró volt százötven mérfölddel arrébb. (És az igazság az, hogy a havi ötven dollárért dolgozó rendfenntartó szervek igen kevés rokonszenvvel viseltettek a gazdagok birtokvédelmi érdekei iránt.) Ráadásul Caleb nemcsak jelentős számú jószágot hajtott el éjjelente, de hatvan mérfölddel arrébb marhakarámokból árulta őket. (Irhájukon a Lancer Ranch billogjával meg minden.)

Aztán Caleb az embereivel átköltözött a Lancer Ranchhez legközelebb eső városba, Royo del Oróba. Először elfoglalták a városka ivóját, és tulajdonosát, Pepét megfélemlített rabszolgává tették a saját üzletében.

A polgármester, aki a közösség elhivatott vezetőjeként elkötelezte magát az állampolgári jogok mellett, megpróbált szót érteni Calebbel. Azt érte el, hogy terelősttorral verték végig a főutcán. A szárazföldi kalózok tudtára adták Royo del Oro kereskedőinek, hogy hacsak nem szeretnék, hogy porig égessék az iskola kis piros épületét és naponta molesztálják az asszonyaikat, ne üssék bele a szaros orrukát Pepe kocsmájának és Murdock marháinak ügyébe.

Aztán Caleb beköltözött a Lancaster hotel elnöki lakosztályába. Nem sokkal ezután pedig a szárazföldi kalózok heti sápot kezdtek el beszedni a város összes üzlettulajdonosától.

Caleb terve egyszerű volt. Egy lassú, de kíméletlenül állhatatos törekvés, hogy kiderüljön, mennyi szemétséget hajlandó lenyelni

Murdock és Royo del Oro polgárai. És próbálkozásainak sora azt mutatta, hogy nyelik, mint kacska a nokedlit.

Calebet nem részegítette meg annyira a hatalom, hogy azt higgye, az efféle rémuralom a végtelenségig tarthat. Idővel ide fogják vezényelni a katonaságot, ám az háromnapos járőrföldre volt innen. Úgyhogy mire a kézubbonyosok megérkeznek, Caleb és az emberei már rég árkon-bokron túl lesznek. Caleb előtt csak egy akadály állt: Murdock Lancer pénze. Amikor egy gerinces ember összecsap egy csirkefogóval, kezdetben mindig a csirkefogó áll nyeresre. Ugyanis vannak dolgok, amikre egy gerinces ember nem hajlandó. A csirkefogó viszont mindenre képes. Ez addig tart, amíg a gerinces embernél túl nem feszítik a húrt, és ki nem fordul magából. A görög tragédiák többsége, az angol színház fele és az amerikai mozifilmek kétharmada indul ebből a felállásból.

Royo del Oro polgárai előtt nem áll más lehetőség azon kívül, hogy elköltöznék a városból. Murdock viszont mozgásteret szerezhet a pénzével. Vehet rajta saját csirkefogókat. És Caleb legutóbbi gaztettével – orvul lelőtte Murdock bizalmasát és munkavezetőjét, George Gomezt – végül átlökte az öreget a saját magának felállított határon.

Murdock Lancer ajánlata a fiainak egyszerű volt. Háromfelé osztja velük a birodalmát. Ideértve a jószágot, a földet, a tanyaházat, a bankszámlákat. Ahhoz, hogy megkapják, két dologba kell beleegyezniük: segítsenek Murdocknak elűzni a környékről Calebet és rablógyilkosait. Ezen kívül dolgozzanak a ranchen és tíz évig lássák el a marhabirodalom fenntartásával kapcsolatos teendőket. Ha tíz év után el akarnak menni, és pénzre váltani a részesedésüket, szabadon megtehetik. Az elmúlt pár évben mindkét fiatalember napról napra élt – Scott, a folyami szerencsejátékos egyik leosztástól a másikig, Johnny pedig abból, hogy annak adta el szolgálatait, aki a legtöbbet ajánlotta, és mindig egy lóhosszal a seriff fegyveresei előtt járt. A várható haszon egyik esetben sem érte meg a kockázatot. Apa és fiai kölcsönösen utálták egymást, de mindkét fivérnek meg kellett fontolnia az ajánlatot, mert nem létezett olyan elképzelhető forgatókönyv az Úr kék ege alatt, hogy bármelyikük valaha is többet keressen, mint amennyit Murdock

ajánlott. Sem törvényesen, sem törvénytelenül. Murdock Lancer nem egyszerűen gazdag volt. Murdock Lancernek *vagyona* volt. Murdock Lancernek nemcsak sok földje és sikeres üzlete volt – hanem egy birodalma. Egy birodalma, amelyről azt állította, hajlandó háromfelé osztani.

Johnny részéről ezzel csak egy baj volt. Rühellte a vén gecit. Ez ugyanaz a vén geci volt, aki kitette őt meg az anyját, mint macskát szarni. Ugyanaz a vén geci, aki pénzhajhász szajhát csinált az anyjából. Ugyanaz a vén geci, aki végső soron felelős azért, hogy az anyja egy hotelszobába került azzal a másik pénzes gecivel, aki elvágta a torkát. Johnny tizenkét éves volt, amikor az a geci bíróság elé állt az anyja meggyilkolásáért, és felmentették. Tizennégy volt, amikor megölte a gecit. És a következő tíz évet azzal töltötte, hogy megölte a szarházi esküdtszék összes tagját, akik segítettek a gecinek. Johnny elvágta a torkukat, hogy érezzék, hogyan halt meg az anyja. Mindegyik a saját véréből fuldokolva, lassan lehelte ki a lelkét, miközben rettegve nézett fel a gyilkosára. Aztán Johnny rámosolygott a haldoklókra, és azt mondta:

– Marta Conchita Louisa Galvaden Lancer azt üzeni, *hola*.

Tíz évébe telt megölni azt a tizenhárom embert, de végül megbosszulta Marta Galvaden Lancert. De az utolsó, akinek fizetnie kell az anyja haláláért, az a férfi, aki elindította az önpusztítás útján. Az apja, Murdock Lancer.

De még így is, ez rengeteg jószág, rengeteg föld, rengeteg ranch és rengeteg pénzt. Több, mint amennyit Johnny tíz emberöltő alatt megkeresne. És csak annyit kell tennie érte, hogy nem nyírja ki az öregét, és nem öleti meg magát a vérszomjas marhatolvajbandával. Ám Johnnynak volt egy titka. Valami, amit sem Murdock, sem Scott, sem senki más nem sejtett a Lancer Ranchen.

Johnny Madrid és Caleb DeCoteau barátok voltak.

Johnny Madrid végiglovagolt Royo del Oro főutcáján. Amikor a Butterfield Wells Fargo postakocsiján megérkezett két nappal ezelőtt, ugyanolyan városkának tűnt, mint bármelyik a kétszázból, ahol eddig járt. De ez még az előtt volt, hogy meghallgatta a történetet, amit Murdock adott elő neki meg a féltestvérének. Most már Johnny látta, mi különbözteti meg Royo del Orót a többi

városkától: ez a városka rettegésben élt. Amikor megérkezett, észrevette a kisváros nagy kocsmáját, előtte az összeverődött akasztófavirágokkal. Nos, sok városi csapszék előtt gyűlnek össze akasztófavirágok. De Johnny tudta, hogy ezek *nem* akármilyen akasztófavirágok. Ők azok, akik miatt a városba csalták, hogy kergesse el vagy löje agyon őket. Ők a felelősek Murdock szenvedése miatt. Ők a Caleb DeCoteau-nak dolgozó szárazföldi kalózkodók.

Ahogy ellovagolt a Cifra Liliom előtt, érezte, hogy követik a tekintetükkel. A szeme sarkából megszámlolta az akasztófavirágokat. Egy *banditónak* öltözött fekete fickó. Két *banditónak* öltözött *bandito*. De a negyediken megakadt Johnny tekintete. Tagbaszakadt fehér fickó volt, idősebb a többinél. Míg a többiek a mexikói söpredék öltözetét viselték, ő testre szabott fekete vadnyugati öltönyt drága fekete bőr cowboycsizmával. Nagy, fekete kemény cowboykalapot hordott a fején, a szája felett pedig nagy bajuszt, amelyet bőséggel megkent bajuszviasszal. A tagbaszakadt fickó egy hintaszékben ült a Cifra Liliom tornácán, és a bicskájával fából egy lóalakot farigcsált.

Apró szemű faforgács gyűlt kis halomba fényes csizmája mellett. A korától és az öltözetétől eltekintve sem olyan volt, mint a másik három akasztófavirág a tornácán. Azok csicskák voltak: ő minőségi cowboy. Johnnynak nem rémlett, ki ez. De még ha nem is tudta, *kicsoda* ez a férfi, azzal tisztában volt, *micsoda*. A nagydarab fickó a fekete öltönyben, fekete csizmában és nagy bajusszal nagy becsben álló nagy név volt. A többi préripatkánynak egymás között kellett osztozkodnia a zsákmányon, amit a fosztogatással és zűrzavarral szereztek. A behemótnak Caleb személyesen fizetett egy zsák aranyat, mielőtt akár egy szalmaszálat keresztbe tett volna.

Egy gengsztersztoriban úgy nevezték volna, „a messziről jött nagyágyú”. Történetének egy korábbi fejezetében lehetett volna a hős, és volt is hős. De ezen az oldalon – ma – annak adta el szolgálatait, aki a legtöbbet ajánlotta.

És ebben a történetben ez Caleb DeCoteau volt.

Johnny leszállt a lováról, és kikötötte a Lancaster hotel előtti oszlophoz. A feketébe öltözött tagbaszakadt fickó összecsukta a bicskáját, és zsebre vágta. Johnny átvágott Royo del Oro főutcáján a

kocsma irányába. A feketébe öltözött behemót lerakta maga előtt egy alacsony hordóra a kis lófigurát, amit farigcsált, felállt a hintaszékéből, és megindult a tornác eleje felé. Johnny kilenc lépésre volt a kocsmá tornácára vezető háromfokos lépcsőtől, amikor meghallotta a feketébe öltözött behemótot.

– Ne tovább, fajankó!

Johnny megtorpant.

– Engem nem úgy hívnak – javította ki.

– Mit keresel mifelénk? – kérdezte a behemót.

– Szomjas vagyok – felelte Johnny, ujjával a csapszék felé bökve. – És ez egy kocsmá.

A feketébe öltözött tagbaszakadt fickó megfordult, és felpillantott a bejárat fölé akasztott jókora táblára, amelyen az állt, KOCSMA, majd visszafordult Johnnyhoz.

– Igaz, ez egy kocsmá. De nem a te kocsmád.

– Miért? – kérdezte Johnny. – Zárva vannak?

A behemót elmosolyodott, és megpaskolta a gatyakorcába dugott pisztoly markolatát, közvetlenül a hasánál.

– Dehogya is, nyitva vagyunk.

Johnny, akinek összeállt a kép, visszamosolygott, és azt kérdezte:

– Szóval csak én nem mehetek be?

A behemót még szélesebben elmosolyodott, ezúttal kivillantva a fogait.

– Így van.

– Miért? – kérdezte Johnny.

A feketébe öltözött behemót elmagyarázta:

– *Hölgyeket* csak a *hölgyek éjszakáján* szolgálunk ki.

A másik három akasztófavirág a tornácon felkacagott erre a kis tréfára.

Johnny is nevetgált egy kicsit, majd folytatta:

– Jó vicc. Megpróbálom fejben tartani.

– Még egy lépés a kocsmá felé – figyelmeztette a behemót –, és fejed se marad.

A feketébe öltözött fegyveres csípőre tette a kezét, és ismertette a sangriavörös zsabós inget viselő fiatalemberrel a várható jövőjét:

– Na ide figyelj, fajankó, visszamászol arra a gebére, amin idejöttél, és elkotródsz innen, megértted?

Johnny összevonta a szemét, és azt felelte:

– Világos, mint a nap, de úgy látom, te sötétben tapogatózol. Mer’ megmondtam, hogy nem Fajankónak hívnak.

Johnny ekkor a csípőjénél lévő pisztolyokra engedte a kezét, és kicsatolta az apró bőrfület a flintája kakasa körül. Válaszul a behemót a hasa elé vitte a kezét, ahol özvegycsinálójának markolata gatyakorcában pihent.

Ekkor a tornác, az utca, a város és az állam is elcsendesedett, a két férfi lőállásba helyezkedett... és HIRTELEN a kocsmá lengőajtaja nyikorogva kivágódott, és kilépett rajta az epizód gonosza, Caleb DeCoteau.

A törvényen kívüli bandavezér barna nyersbőr kabátot viselt lógó bőrrojtokkal a karján, és sült csirkecombot evett. Johnny érzékelte, hogy Caleb kilépett a tornácra, de továbbra is elszántan farkasszemet nézett a behemót bajkeverővel, úgyhogy nem pillantott rá régi barátjára.

– Mr. Gilbert – szólította meg Caleb a behemótot a háta mögül –, semmiképp nem akarnám megzavarni, tudom, milyen nyughatatlan, amikor elfogy a *tamales*. – Caleb nagyot harapott a csirkecombból, és miközben a zsíros húst csócsálta, teli szájjal folytatta: – De Mr. Gilbert, a maga helyében megkérdezném a fajankó nevét.

– Ki ez, Caleb? – kérdezte meg Gilbert a fajankó nevét.

Caleb a kocsmá ajtófélfájának dőlt, lenyelte a húst a szájában, és azt mondta.

– Bemutatnám egymásnak az urakat. – A csirkecsonttal a feketébe öltözött fickó hátára bökött: – Ez az úr itt Bob Gilbert.

Szóval Biznisz Bob, gondolta Johnny.

– Biznisz Bob? – kérdezte Johnny.

– Az vagyok – felelte Bob. – Biznisz Bob Gilbert. És te ki volnál?

Mielőtt Johnny válaszolhatott volna, Caleb újabb nagy falat húst és bőrt harapott le a csirkecsontról.

– A vendégünknek Madrid a neve. *Johnny Madrid*.

– Ki az a *Johnny Madrid*? – kérdezte Bob, gúnyos hangsúllyal megismételve a nevet. A másik három akasztófavirág a tornácra

felnevetett, mígnem Caleb vetett rájuk egy „ti kussoltok, amíg a felnőttek beszélgetnek” pillantást. Az akasztófavirágok lecsihadtak.

Biznisz Bob összezavarodott, bosszús lett, és kezdett kicsit aggódni. Caleb arra fogadta fel, hogy elhajtsa vagy lelője az olyanokat, mint ez a vörös fodros fajankó. És mindezért tisztességgel kapott aranyban. Akkor hirtelen miért teszi itt a szépet, amikor ő fizeti?

– Komolyan, Caleb, ki ez a bohóc?

Caleb a két férfi között az utcára hajította a csirkecsontot, és azt mondta a zsoldosnak:

– Hamarosan megtudod, Biznisz Bob.

Ezzel Caleb eltűnt a lengőajtó mögött. Johnny Madrid megfordult, és oldalvást fordult Bob felé, párbajbeállításával jelezve, hogy jöhet a biznisz. Bob Gilbert toroka kiszáradt, miközben Johnny szobormerev testtartásban azt mondta neki:

– Én készen állok, *Gil-bert*.

Bob keze a fegyvertok felé mozdult.

Johnny pislantott.

Bob teste hirtelen bal felé mozdult, ahogy kezével megragadta a pisztoly markolatát, majd kipördült jobbra, ahogy Johnny golyója egyenesen lüktető szívébe fúródott.

A pisztoly, amelyet épp akkor rántott elő, kiesett hasznavehetetlen ujjai közül, és lepattogott a fatornácon a poros barna földre. A feketébe öltözött behemót dülöngélt fényes fekete csizmasarkán, majd arccal előre a lépcsőkről az utcára zuhant, közben feldöntve egy uborkás hordót, uborkákat és uborkalét zúdítva a porba.

És így végződött Biznisz Bob Gilbert legendás karrierje, gondolta Johnny. A sangriavörös fodros inget viselő férfi uborkákkal a lábánál állt az utcán, pisztolya még mindig füstölgő csövét a három akasztófavirágra szegezte a tornácon, és spanyolul azt kérdezte tőlük:

– *Még valaki?*

Amikor Johnny belépett a kocsmába, Caleb hét másik szárazföldi kalóza, aki az asztaloknál pókerezett, szivarozott vagy a bárpultnál piált, felemelte a tekintetét, hogy megnézzék a fickót a vörös fodros ingben, aki miatt Bob kiszállt a bizniszből. Nem úgy

túnt, mintha bárkit túlzottan felzaklatna az események ilyen alakulása. Bob feltehetően nem sok barátot szerzett *bizniszelés* közben. Majd magasan a feje fölül Johnny Lancer kiáltást hallott:

– Johnny Madrid!

Johnny felnézett, meglátta öreg cimboráját, Caleb DeCoteau-t az emeleti lépcsőfordulóban, ahogy az impozáns fakorlátnak támaszkodva lenéz rá, akkora mosollyal a szőrös képén, akár egész Texas.

– Mikor is láttalak? – kérdezte a barnába bújt bitang a vörösbe bújt bitangtól.

Johnnynak nem kellett rajta gondolkodnia, jól tudta.

– Juarezben találkoztunk. Úgy három éve.

Caleb kifújta a szájában lévő manillaszivar füstjét, és azt mondta:

– Kerülj beljebb, és igyál.

Miközben Johnny átvágott a kocsmán a lépcsősor felé, azt kérdezte:

– Akkor nem kell megvárnom a *hölgyek éjszakáját*?

A két kemény fickó elsütötte kemény tréfáit.

– A szabályok azért vannak, hogy megszegjék őket.

Haha, gondolta Johnny.

– Hát, ez esetben – ajánlotta fel – meghívhatlak, Caleb?

– Persze, Johnny – felelte Caleb, miközben lassan lejött a lépcsőn. – Igyunk egy kis mezcalt. Mint Juarezben.

Johnny halkan felkuncogott, miközben a fejét csóválta az emlékre.

– Sokan meghaltak aznap.

– Igen, sokan – mondta Caleb, amikor leért a lépcsőn –, viszont mi jól mulattunk, nem igaz?

– De, nagyon – felelte Johnny cinkos mosollyal a zord, de eleven emlékre. Majd a hosszú, barna bárpultra mutatott a helyiség másik végében. – Parancsolj, DeCoteau.

Miközben a két férfi a pult felé lépdelt, Caleb odaszólt a vendéglátó helyiség szánni való tulajdonosának.

– Pepe, másszál be a söntés mögé, vendégem van!

Ahogy Johnny átvágott a helyiségen, felmérte a Cifra Liliomot. Valójában impozáns kocsmá volt, illett egy marhák árából épült

városához. Ezzel egy időben a következő lépését fontolgatta. Pontosabban ezt tette volna, ha lett volna terve. Amikor megtudta, hogy a vagyon egyharmadát kapja, ha megöli egy régi barátját, természetesen úgy tűnt helyénvalónak, ha újból bemutatkozik. De mi végre, egész pontosan? Nos, ezt *egész pontosan* még nem ókumlálta ki. Mivel ismerte Calebet, *amennyiben* Murdock keze alá játszik, okos húzásnak tűnik felajánlani DeCoteau-nak a szolgálatait. Akkor beépülhet közéjük. Ha még mindig ez a terv, akkor nincs benne hiba, feltéve, hogy Caleb nem rendelkezik az információval, miszerint Johnny az öreg Murdock fia. Ha tud róla, akkor hívhatják a papot. Szóval ha a terv az, hogy véget vet Caleb és az apja viszályának, eddig jól áll. De tizenkét éves kora óta, azóta, hogy megásta az anyja sírját, Johnnynak volt egy másik terve: Murdock Lancer fizessen meg azért, amit vele és az anyjával tett. És őszintén szólva ezen a téren Caleb jobb munkát végzett, mint amire Johnny valaha képes lett volna. Az öreg az utolsókat rúgta. Kétségbe volt esve. Tehát az igazi kérdés, hogy Johnny mire szomjazik jobban: pénzre vagy vérré? Az apja ranchére vagy az anyja megbosszulására? Biztonságra vagy elégtételre?

Pepe beállt a pult mögé, és felvette a két férfi rendelését.

– *Dos mescal* – mondta Johnny. Majd megkérdezte spanyolul: – Étél van?

– Csak bab és tortilla.

Johnny Calebhez fordult.

– Milyen a bab?

– Ettem rosszabbat – hangzott a válasz.

Johnny Pepéhez fordult, és spanyolul azt mondta:

– Adj egy tányér babot.

– Egy dollár lesz – felelte Pepe angolul és ellenségesen.

Johnny hátrafordult Calebhez, és megjegyezte:

– Én kaptam napszúrást, vagy az egy dollár a babért kicsit borsos?

Caleb feltör pár mogyorót az öklével a pulton, és megindokolta az árat.

– Nézd, Pepének is élnie kell valamiből. – Közben kiszedte a mogyorókat a széttört héjak halmából, és a szájába dobta.

– Miért, ti nem költötök eleget? – horkant fel Johnny.

Mr. Madrid egy nagy érmét csapott le a pultra. Pepe zajosan elmarta az érmét és a markába rejtette, ráfintorgott Johnnyra, majd elővette a mezcamos üveget. Két agyagcsészébe töltött.

– Köszöntő! – kurjantotta Caleb, miközben a magasba emelte a csészét. Johnny ugyanezt tette. – A nejemre, és minden kedvesemre: sose találkozzanak!

Johnny és Caleb összekoccintotta az agyagcsészéket, majd lehúzta a tüzes vizet. Caleb a magányos barna asztalra mutatott a kocsma hátuljában.

– Señor Madrid, parancsol leülni velem a vendéglátó asztalomhoz?

Johnny enyhén fejet hajtott, majd elfogadta a meghívást:

– Hogyne, örömmel, Monsieur DeCoteau.

Caleb elindult az asztal felé, miközben hátraszólt a válla felett:

– Hozd a palackot is!

Johnny visszafordult, és elvette a mezcamos üveget a pultról.

A szárazföldi kalózkodó vezetője hangos nyikorgással kihúzott egy faszéket az asztal alól, és letette rá az ülepét.

– Halljuk, Johnny, mit keresel Royo del Oróban?

– Ó, hisz ismersz – felelte Johnny, miközben magának és a vendéglátójának is töltött egy újabb adag mezcalt. – Pénzt.

Caleb lehúzta a tüzes vizet, és azt kérdezte:

– Ki fizet neked errefelé?

Johnny belekortyolt az italába.

– Remélem, te.

Immár teljes figyelmét a vendégének szentelve Caleb feltette az egymillió pezós kérdést:

– És mit hallottál te rólam?

– A Lancer Ranchról hallottam – felelte őszintén Johnny. – Marhákról, amiket elhoztál. Sok föld, sok tehén, sok pénz, semmi törvény, és csak egy öregember meg pár mexikói munkás veled szemben.

Pepe megérkezett egy nagy tányér híg babbal és egy nagy fakanállal, majd letette Johnny elé.

Caleb töltött még magának az italból.

– És mi a francos közöd van neked ehhez?

– Ugyanaz, mint Biznisz Bobnak. Meló kéne – mondta ki Johnny kerek perec. Majd hozzátette: – És úgy látom, felszabadult egy hely. Szívesen betölteném.

– Hogyan? – kérdezte a bandita.

Johnny kortyolt még egyet az italból, majd rövid hatásszünet után azt felelte:

– Megölöm neked Murdock Lancert.

Erre öreg cimborája felvonta bozontos szemöldökét.

Johnny a kezébe fogta a lime-szeletet, amit a mezcal mellé hoztak, és a tányér babjára facsarta.

– Nem kíméled az öreget. Viszont neki a bőre alatt is pénz van. És a te esetedben, Caleb, öreg cimborá, Lancer vagyona jó nagy grimbuszt jelent. Mert olyan biztos, mint hogy a Jóisten zöld almát teremtett, hogy előbb vagy utóbb felfogad pár fegyverest, és *visszavág*. És az nem olyan lesz, hogy a tiéd az övéi ellen, aztán győzzön a jobbik. Hanem olyan, hogy *hajtóvadászat Caleb DeCoteau-ra*.

A kijelentés hallatán Caleb elfintorodott.

Johnny felemelt egy csípős szósszal teli kis ibriket, és elkezdte a babra önteni, miközben folytatta:

– És ha meghaltál? Az összes prérimpatkány, aki neked dolgozik, talál magának valami új kotorékot. Ha meghaltál? Az élet visszatér a régi kerékvágásba. És a régi kerékvágás a rühes Murdock Lancernek kedvez – mondta Johnny, miközben a nagy fakanállal fellapátolt egy adag babot. – Murdock Lancer nem fogja rá sajnálni a pénzt. – Johnny a szájába tette a kanalat, és rágni kezdett.

A bandita összevonta a szemöldökét, és azt mondta:

– Talán már ki is fizette.

– Lehet – mondta Johnny teli szájjal, majd nyelt egyet. – De lehet, hogy nem kedvelem Lancert, és nem kedvelem a csizmáját sem.

– Mi baj van Murdock Lancer csizmájával? – kérdezte Caleb.

– Ahogy használja – felelte Johnny.

– Hogyan használja? – kérdezte Caleb.

– Embereket tapos el vele.

Aztán Johnny az asztal felett a vendéglátójára bökött, és hozzátette:

– Téged viszont kedvellek, Caleb. Szívesebben dolgozom veled, és török borsot a vénember orra alá, mint hogy ellened harcoljak, hogy megvédjem Murdock Lancer teheneit. – Johnny hatásszünetet tartott, és így fejezte be: – Feltéve, ha meg tudod fizetni az árat. – Miután ezt hangosan kimondta, Johnny rájött, hogy *ez nem áll messze az igazságtól.*

Caleb elmosolyodott, és azt kérdezte:

– Mennyi kérsz manapság, Johnny?

Johnny a szájába dugta a vesebabbal teli fakanalat, elgondolkodva kérődzött egy kicsit, majd teli szájjal azt felelte:

– Nos, azt hiszem, *ma* többet érek, mint amennyit Biznisz Bobnak fizettél. – Nyelt egyet, és Calebre vigyorgott.

Caleb visszavigyorgott rá, és kiadta az utasítást:

– Hozd a lovad. Tedd az istállónkba. – Az egyik ajtóra mutatott a lépcső tetején. – Ma éjjel itt alszol. Holnap reggel rajtaütünk a Lancer Ranchen. A jó embereket tizennégy karátos aranypénzzel fizetem ki.

– Mennyivel? – kérdezte Johnny.

Caleb némajátékkal elmutogatott egy arannyal teli közepes méretű zsákot.

– Hát úgy ennyivel.

Johnny megannyiszor eltervezte Murdock Lancer megölését, de soha fel sem ötlött benne, hogy kereshetne rajta. Most viszont holtbiztos, hogy felötlött, miközben elmosolyodott, és azt mondta:

– Megölöm Murdock Lancert – Johnny elmutogatott egy nagyobb zsákot –, és ennyit akarok.

Caleb felemelte az agyagcsészéjét, és nekikoccintotta Johnny csészéjének. Mindketten szájukhoz emelték a kerítésszagot, és megitták.

De vajon Johnny *pontosan* mire koccintott? Egy sikeresen végrehajtott álruhás manőverre, amellyel bejutott apja ellenségeinek sorai közé? Vagy az újdonsült szövetségére egy régi baráttal az esküdt ellensége ellen? Mi volt számára fontosabb, a jövője vagy a múltja? Ki ő, Johnny Lancer vagy Johnny Madrid? Úgy állt, hogy reggelig van ideje mindezt kibogozni.

Tizenkilencedik fejezet

„A barátaim Pussycatnek szólítanak”

Amikor Cliff észrevette, hogy a Beverly Boulevardon az Erosban vetített Carroll Baker-film besorolása X, arra gondolt, végre itt a lehetőség megnézni, amint Carroll Baker ténylegesen kefél valakivel. Nem volt ilyen szerencséje. Szemben a *Kíváncsi vagyok (Sárgá)*-val, amelyben Lena Nymant mintha valóban kefélés közben vették volna filmre, az olasz Carroll Baker-moziban csak mozigugás volt.

Európai mozigugás, ami sokkal szenvedélyesebb és erőszakosabb, de valóban senkit sem kúrtak meg a forgatáson.

Nagy kár.

De így is elég jó krimi volt, pazar fordulattal a végén. Összességében nem sajnálta rá a délutánt. De ha tudta volna, hogy igazából Carroll Bakert nem dugják meg a vásznon, valószínűleg a *Zebra kutatóbázist* nézte volna meg a Cinerama Dome-ban.

A KHJ 93-on Real Don Steele felvezeti a Los Bravos (a „Black Is Black”-es srácok) új számát, a „Bring a Little Lovin”-t, miközben Cliff végighajt a Forrest Lawn Drive-on, jobbra fordul a Hollywood Wayre, majd lehúzódik a bal kéz felőli sávba. Ül a kocsiban járó motorral, várja, hogy zöldre váltson a lámpa, hogy utána balra forduljon a Riverside Drive-ra.

Elkapva az energikus Los Bravos-nóta lendületét, Cliff az ujjaival dobolja a dal ritmusát a kormánykeréken.

Aztán észreveszi a lányt a Riverside Drive és a Hollywood Way sarkán: egy buszmegálló előtt áll, amely a helyi Channel 9 bemondóját, George Putnamet reklámozza. Ugyanúgy, mint amikor az Aquarius Theater előtt látta, a lány stoppol.

Csak éppen most egyedül van.

Jesszus, gondolja Cliff, mik az esélyei, hogy egy nap alatt háromszor látom ugyanazt a stoppost Los Angeles három különböző

részén? Arra gondol, ki tudja, manapság annyi gyerek stoppol, talán nem olyan nagy szám. Hiába tűnik annak. De ezúttal a formás kis bombázó Cliff irányába tart. Sőt, amint a sofőr előtt zöldre vált az irányjelző nyíl, pont oda fog érné hozzá. Egy gyors fuvar könnyen átfordulhat egy kormány alatti szopásba menet közben (Cliff kedvence). Vagy egy húszperces nyeltes smárolásba. Izgalmában, hogy vajon hová vezethet ez a kör, kicsit felemelkedik a sofőrülésről.

Miközben Cliff ezeken elmélkedik, az uborkás barna hippilány észreveszi a járó motorú Cadillacben ülve.

Amint meglátja a férfit, felugrik, és vadul integetni kezd. Cliff visszainteget neki. A lány felemeli aprócska ökölben végződő hosszú karját, és megmozgatja kiálló hüvelykujját, azt kérdezve ezzel: *Elviszel egy darabon?*

Cliff szögletes mozdulattal tiszteleg neki, ami azt jelenti: *Elviszlek egy darabon.*

Válaszul a szögletes tisztelgésre a lány felsikkant, és lüke táncba kezd az utcasarkon. A tánc leginkább a piruett és a terpeszugrás keverékeként írható le.

Nézd a kis szöcskét a sarkon, gondolja Cliff.

Cliff „szöcskének” hívja az elől deszka, hátul lécs lányokat, akik karcsúk, szexik és colosak. Azért adta nekik ezt a nevet, mert amikor köré fonják a hosszú lábukat és a nyurga karjukat, az olyan, mintha egy szöcskét dugna.

De Cliff úgy véli, a szöcskével való közösülés mondhatni szexi. Ő a maga részéről ezt bóknak tekinti.

Ekkor, Rick Coupe de Ville-jében ülve és arra várva, hogy zöldre váltson a lámpa, Cliff észrevesz egy kék Buick Skylarkot, amint az ellenkező irányba tart a Hollywood Wayen, befordul jobbra a Riverside Drive sarkán, és megáll közvetlenül az uborkás barna hippilány előtt.

Cliff előrehajol az ülésen, és hangosan azt mondja:

– Mi a fasz?

A forgalmon keresztül figyel, ahogy a hippilány lehajol, és az utasülés felőli oldalán a nyitott kocsiablakon át beszél a sofőrrel.

Némi huzavona után a sofőr és a stoppos között a lány igenlően bólint.

Egy pillanatra felegyenesedik, elnéz a forgalom felett a szőke fickóra a krémsárga Cadillacben, látványosan vállat von, és beugrik a Skylarkba.

Az uborkás hippilány elhajt, Cliff előtt pedig zöldre vált a lámpa. Beveszi a balkanyart a Riverside Drive-ra, és besorol a Buick Skylark mögé. Real Don Steele visszatér az éterbe, és emlékezteti rá hallgatóit, hogy „Tina Delgado él!”

A Skylark hátsó ablakán keresztül Cliff egyaránt igen tisztán látja a férfi sofőr és női utasának körvonalait. A sofőr amolyan hippifélének tűnik, hosszú, kócos, göndör vörös hajjal. Lehet, hogy a vicces külsejű fickó, aki Bernie-t játssza a 222-es szobában. Figyeli, ahogy a bozontos hajú körvonalak heves kézmozdulatokkal társalognak egymással. A Skylark vörös hajú, kócos tulajdonosa mond valamit, mire az uborkás lány felnevet, és a meztelen térdét csapkodja válaszul.

– Oké, direkt engem szívat – mondja magában Cliff.

Balra rántja a kormánykereket, és a Cadillac áttér a Riverside Drive-ról a Formanra, majd beáll egy üres parkolóhelyre a járda szélén, szemben egy nagy bézs színű szőnyegbolttal. Cliff elfordítja az indítókulcsot, kikapcsolja a motort és Real Don Steele-t, majd kiszáll a Cadillacból és gyalog kel át a forgalmas Riverside Drive-on. Elmegy a Money Tree kocsma és sütőde előtt, végig a járdán a Toluca Lake-i lemezbolt, a Hot Waxx felé.

Ahogy benyit a lemezboltba, azonnal meghallja a Monkees fülbemászó „The Last Train to Clarksville” című dalát. A hely úgy szaglik, mint akkoriban a legtöbb hely, amely fiatalokat szolgál ki. Füstölő és testszag jellegzetes keveréke. Négy másik vendég böngészi a bolt kínálatát, mind huszonöt alattiak.

Egy afrikai köntöst viselő fekete srác az előadó nevét viselő Richie Havens-albumot nézegeti.

Egy lány, aki úgy néz ki, mint a Melanie nevű töltött galamb virággyermek énekes, akibe Cliff bele volt zúgva, a Simon and Garfunkel *Bookends*-ét tartja a karjában.

Egy fiatal srác, aki ránézésre lehetne olyasvalakinek a fia, akivel Cliff együtt szolgált a seregben, a filmzenerészleget böngészi.

A negyedik vásárló, mint a fickó a Buick Skylarkban, egy újabb szénaboglya hajú figura, amolyan átmenet Jézus Krisztus és Arlo Guthrie között. A boltban dolgozó sovány, lapátképű huszonkét éves fiúval társalog Ringo Starr Beatles utáni karrierjéről.

Ez a Tom Jones-dal, a „Delilah” azóta kísérti Cliffet, hogy először hallotta a rádióban három héttel ezelőtt. Figyelni akar a sztorira a dalban, de egyedül a refrént tudja felidézni. És sehogy sem sikerül elkapnia a rádióban. Nem meglepő módon Cliffnek gyengéi az olyan fickókról szóló dalok, akik megölték a nőjüket.

A pulthoz lép, és megkérdezi Lapátképűt, hol tartják a 8-sávós szalagokat.

– Susannél van a kulcs – feleli Lapátképű. – Szólj neki, és kinyitja a vitrint.

Minden jel szerint olyan értékesnek vélik a 8-sávós kazettákat, hogy kénytelenek mindet elzárva tartani. Nem lehet egyszerűen átnyálazni a kínálatot, kiválasztani, amelyiket szeretnéd és odavinni a pulthoz. Hívnod kell egy alkalmazottat, aki kulccsal kinyitja a bezárt üvegvitrint, majd ott áll, és végignézi, amíg te átböngészed a polcot és választasz. Aztán szemmel tartanak, amíg a pulthoz mész, és megveszed azt a szart. Az igaz, hogy könnyebb egy 8-sávós *Rubber Soul*-kazettát a kabátod belső zsebébe csúsztatni, mint egy bakelitlemezt. Mintha egy drágakő-kereskedésben lenne az ember. Ráadásul kissé furcsa minden vásárlóról azt feltételezni, hogy tolvaj.

Mielőtt Cliff megkérdezhetné, hogy merre találja Susan, Lapátképű egy aranyszőke strandcicára mutat, aki begombolt Levi's mellényt és feszes fehér farmert visel, farzsebén egy „NYOMASD TOVÁBB!” felvarróval. Épp a faliújságot szépítgeti, amikor Cliff odalép mellé, és megkérdezi:

– Te vagy Susan?

Susan felé fordul, és nyomban megajándékozta azzal a mosollyal, amelyre Lapátképű hat hónapja vár. Mindkettőjük haja olyan szőke, hogy amikor a fejük közel jár egymáshoz, Cliff és Susan olyan, mint két nap egy-egy galaxis közepén, amelyek egymás körül keringenek. A lány bölint szőke sorstársának, hogy valóban ő Susan.

– Kinyitnád nekem a 8-sávós vitrint?

A lány önkéntelenül elfintorodik, amiből Cliff megállapítja, hogy Susannek úgy hiányoznak ezek a 8-sávós kazetták, mint a púp a hátára, habár kétséges, hogy a lemezbolt tulajdonosa a faliújság szépítgetéséért fizeti.

Színtelen hangon, amely mintha elválaszthatatlan lenne a sportos szexi szőke kaliforniai strandcicák ezen típusától, Susan azt feleli:

– Áhh... persze, hogyne. Hozom a kulcsot. – A kazetták üvegvitrinjére mutat. – Találkozzunk a 8-sávósoknál.

Cliff figyeli, ahogy a lány feszes fehérfarmeres fenéke eltűnik egy gyöngyfüggöny mögött, hogy hozza a kulcsot, amelyet, mivel csak egy van belőle és Susan felel érte, a zsebében kellene tartania, nem pedig valami asztalfiókban egy gyöngyfüggöny mögötti helyiségben.

Cliff érzi magán Lapátképű neheztelését, miközben odamegy a kérdéses üvegkalitkához. Ha megkérdezné, Cliff elárulná Lapátképűnek, hogy valószínűleg volt esélye Susannél négy-öt hónappal ezelőtt. De mivel azóta sem lépett semmit, a lány leírta mint töketlen csodabogarat, és nem számít, mennyi pizzára és sörre ülnek be munka után. Cliff véleménye szerint a legjobb, amit Lapátképű tehet, ha a jó külsejű vevőkre koncentrálna.

Cliff a 8-sávós felvételek kínálatát fürkészi a bezárt üvegen keresztül, Tom Jones „Delilah”-ját keresi a többi név között. Steppenwolf. The Fifth Dimension. Ian Whitcomb. Crosby, Stills and Nash. A *Hair* Broadway-felvétele. *Zorba, a görög* filmzene. Az *Alice's Restaurant* Arlo Guthrie-től. Mama Cass szólóalbuma. Két Bill Cosby-album. Valami Hudson és Landry nevű komikusduó, amiről életében nem hallott.

A strandcica visszaszökdécsel, kinyitja az üvegajtót, és egy hangos rántással elhúzza. Cliff előrehajol, hogy alaposabban szemügyre vegye a címeket. Érzékeli, hogy Susan a kitolt csípőjére tett kezével figyeli. Cliff megtalálja, amit keres, és kiveszi Tom Jones *Greatest Hits*-ét. Susan halkán, de hallhatóan felkacag, miközben a kezével takarja el a mosolyát.

– Mi az? – vonja fel a szemöldökét Cliff. – Vicces, hogy Tom Jonest választottam?

Az aranyszőke lány bólint, mintha azt mondaná: *Igen, egy kicsit.*

Cliff távozik a lemezboltból (még mindig kissé dühösen Susanre), és kilép a járdára, kezében egy Hot Waxx logóval ellátott kis bordó zacskóval. Elindul a Riverside Drive és a Forman sarka felé, hogy átvágjon az utcán, és visszaüljön a kocsijába. Ekkor a forgalom túloldalán megint észreveszi a lányt. A bozontos barna uborkás hippilány levágott szárú farmerben, mezítláb és horgolt nyakpántos felsőben Cliff krémsárga Cadillacjénél láthatóan az ő visszatérésére vár. Meglátja a sarkon a férfit, aki épp készül átvágni az utcán a kocsijához, és vadul integetve a magasba ugrik. Amikor Cliff előtt zöldre vált a lámpa, és átkel a forgalmas úton a kocsija és a bozontos barna mezítlábas uborkás hippilány felé, feltűnik neki valami. A lány fiatalabb, mint amilyennek a piszkos szélvédőn át tűnt. Hogy mennyivel, azt nem tudja eldönteni. De beszélgetés közben megpróbálja kipuhatolni.

Cliff Cadillacjének dőlve a bozontos hajú mezítlábas barna uborkás hippilány azt mondja:

– A három a szerencsés szám.

– A Riverside Drive és a Hollywood Way sarkát számolom harmadiknak – jelenti ki a szőke fickó sárga hawaii ingben. – És egyértelműen nem volt szerencsés alkalom.

– Nyafi, nyafi, nyafi – gúnyolódik a bozontos barna mezítlábas uborkás hippilány –, legyen igaza, Mr. Finnyás Maki. – Majd túlzóan artikulálva kinyilatkoztatja: – A négy a szerencsés szám.

Hány éves lehet, bassza meg?, gondolja Cliff.

– Milyen volt az uborka? – kérdezi Cliff.

– Nagyon finom – feleli a bozontos hajú mezítlábas barna uborkás hippilány. – Luxusminőség.

Cliff felvonja a szemöldökét, mintha azt mondaná: *Egészségedre.*

– El is viszel? – kérdezi a lány cuki kislányhangon, és a hatás kedvéért beharapja az alsó ajkát.

– Hova lett Bernie? – kérdezi tőle Cliff.

– Kicsoda?

– A fickó a Buick Skylarkban.

A lány felsóhajt.

– Úgy tűnik, nem egy irányba mentünk.

– És te *merre* mész? – érdeklődik Cliff.

Egyértelműen kiskorú, vonja le a következtetést Cliff, de *mennyire* az? Nem tizennégy vagy tizenöt. Tehát a kérdés az, hogy tizenhat vagy tizenhét? Vagy talán, ki tudja, tizennyolc? Mert akkor hivatalosan *nem* kiskorú, legalábbis a Los Angeles megyei seriffhivatal nem tekinti annak.

– Mondjuk Chatsworthbe – feleli a lány.

Ettől Cliff önkéntelenül felkuncog.

– Chatsworthbe?

A lány bábszerű testbeszéddel bólint.

Cliff gúnyos vigyorral azt kérdezi tőle:

– Képes vagy a Riverside Drive-on vadászni valakire, akinek rengeteg szabadideje meg rengeteg benzinje van, és belemegy, hogy elvigyen téged Chatsworthbe?

A lány legyint Cliff hitetlenkedő reakciójára.

– Látszik, mennyire le vagy maradva. A turisták mindig felvesznek. Én vagyok a kedvenc Los Angeles-i programjuk...

Miközben a lány gesztikulál, Cliffnek feltűnik, milyen nagy keze van. *Istenem, de hosszúak az ujjai*, gondolja. *Jó érzés lehet, ahogy a farkam köré fonja őket, és megszorítja, miközben azzal a bazi nagy hüvelykjével simogatja a makkomat.*

– ...mesélhetnek a hollywoodi hippilányról...

Miközben a lány tovább karattyol, Cliff lenéz a lábfejeére. *Basszus, az is mekkora!*

– ...akivel a filmes ranchre furikáztak.

Hatásszünet egy.

Kettő.

Három.

Négy.

– A Spahn Movie Ranchre? – kérdezi végül Cliff.

Debra Jo arca felderül.

– Igen!

Cliff a jobbról a bal lábára helyezi a súlyát, és önkéntelenül áteszi a Hot Waxx kis bordó szatyrát benne a 8-sávós kazettával a balból a jobb kezébe.

– Most oda mész, a Spahn Movie Ranchre?

A lány megint marionettfigura módjára bólint bozontos fejével.

- Aham.
- Minek méysz te oda? – kérdezi Cliff őszinte kíváncsisággal.
- Ott lakom – feleli a lány.
- Egyedül?
- Dehogy – nyugtatja meg a lány. – A barátaimmal.

Mi?, gondolja Cliff. Amikor a lány először említette a Spahn Movie Ranchet, Cliff úgy értelmezte, ő George Spahn hippi unokája vagy a hippi gondviselője. De amikor a hippik azt mondják, a „barátaim”, a többi hippit értik alatta.

– Na tisztázzuk csak... szóval *te* meg egy rakás *hasonszőrű* barátod mind a Spahn Movie Ranchen laktok?

– Aha.

A kaszkadőr emésztgeti az információt, majd kinyitja a lánynak az utasülés felőli ajtót.

– Pattanj be. Elviszlek.

– Szupi! – kiáltja lány, miközben beül előre az utasülésre.

Cliff becsapja mögötte az ajtót. Azon gondolkozik, miközben megkerüli a Cadillacet a sofőrüléshez, amit a bozontos hajú barna mezítlábas uborkás hippilány az imént megosztott vele. Ha a lány igazat mond, valami furcsa zajlik a Spahn Ranchen. Cliff biztos benne, hogy végső soron valószínűleg semmiség. De azért George Spahn idős ember, és nem árthat, ha ránéz. Az egész egy autópályára kerül Chatsworthig. Amúgy sincs jobb dolga ilyen késő délután. Akár be is köszönhet egy régi barátjához. Mindezalatt flörtölhet Nyakiglábbal, és talán többet megtudhat ezekről a „barátokról”, és hogy honnan kerültek elő.

Nemsokára már a Riverside Drive-on hajtanak. A rádióban Real Don Steele végigviccelődik egy Tanya barnítókrém-reklámmal. Debra Jo, aki gyakran stoppol, azonnal elkezdi magyarázni, hogyan juthatnak el a Spahn Ranchre:

– Egyenesen, aztán rá a Hollywood Freewayre...

– Tudom az utat – vág a szavába Cliff.

A lány hátradönti borzas fejét az ülésen, és kíváncsi pillantást vet a hawaii inget viselő szőke fickóra.

– Mi vagy te, ilyen öreg cowboy, aki még csinált ott filmeket?

– Hohohó! – mondja Cliff olyan nekibuzdulással, ami meglepi Debra Joe-t.

– Mi van? – kérdezi a lány.
– Csak csodálkozom a pontos és találó meghatározásodon: Öreg cowboy, aki még filmezett a Spahn Ranchen – feleli Cliff, miközben a forgalomban kanyarog a Cadillackel.

– Szóval te is westernfilmeztél a ranchen? – kérdezi nevetve Debra Jo.

Cliff bólint.

– A réges-régi szép időkben?
– Hát, ha a tévés forgatások nyolc éve már a réges-régi idők, akkor igen.

Debra Jo feldobja nagy koszos lábát a Cadillac műszerfalára, nekinyomja piszkos talpát a szélvédő hűs üvegének, és azt kérdezi:

– Színész vagy?
– Kaszkadőr.
– Kaszkadőr? – ismétli meg izgatottan a lány. – Az sokkal jobb!
– Pff, mért lenne sokkal jobb?
– A színész kamuzik – jelenti ki a lány megfellebbezhetetlenül. – Mások írják meg azt, amit mondanak, és nem is ölnek meg igazán senkit a hülye tévéfilmekben. Miközben igazi emberek halnak meg mindennap Vietnámban.

Hát, így is fel lehet fogni, gondolja Cliff.

– De a kaszkadőrök? Ti mások vagytok. Batár épületről ugrotok le. Felgyújtjátok magatokat. Együtt éltek a félelemmel. – Aztán belekezd a filozófiába, amit Charlie-tól tanult. – Az ember csak a félelem elfogadásával győzheti le önmagát. A félelem legyőzése annyit tesz, mint legyőzhetetlenné válni – mondja a lány elégedett mosollyal az arcán.

Ez meg mi a faszt jelent?, gondolja Cliff, de nem mondja ki, miközben felhajt az északra tartó Hollywood Freewayre.

A KHJ *Big 93* című toplistáján felzendül a hangszórókból a Box Tops új dala, a „Sweet Cream Ladies, Forward March”. Miután besorolt a forgalomba, Cliff úgy dönt, felteszi a kérdést:

– Hogy hívnak?
– A barátaim Pussycatnek szólítanak.
– Mi az igazi neved?
– Nem akarsz a barátom lenni?
– Hogyne akarnék.

– Akkor ahogy már mondtam, a barátaim Pussycatnek szólítanak.

– Hát jó. Örülök, hogy megismertelek, Pussycat.

– Aloha. Tudtad, hogy az „aloha” egyszerre jelent „szíát” és „viszlátot”?

– Bevallom, ezt nem tudtam.

A lány megérinti a hawaii ing vállát.

– Hawaii vagy?

– Nem.

– És neked mi a neved, Mr. Szőke?

– Cliff.

– Cliff?

– Aha.

– Clifford, vagy csak Cliff?

– Csak Cliff.

– Clifton?

– Csak Cliff.

– Nem szereted a Cliftont?

– Nem úgy hívnak.

A lány leveszi a lábát a műszerfalról, és felkapja az ülésről a Hot Waxx kis bordó szütyőjét.

– Mid van neked?

– Hé – tiltakozik Cliff –, ácsi, Miss Faragatlan. Kérd szépen.

A lány beledugja lapátkezét a kis zacskóba, kiveszi Tom Jones *Greatest Hits* 8-sávós kazettáját, majd nevetésben tör ki. Ellentétben Susan fintorgásával, Pussycat gúnyolódása megmosolyogtatja Cliffet.

– Kapd be, te sznob hippi picca. Szeretem a „Delilah” című számot. Tán nem tetszik?

A lány a magasba tartja a 8-sávós kazettát rajta Tom Jones fényképével, és kajánul megkérdezi:

– Mi az, elfogyott az Engelbert Humperdinck?

Cliff közelebb hajol hozzá.

– Őt is bírom, okoska.

A lány int a lapátkezővel a hosszú karja végén, hogy jelezze, nem zavarja.

– Hát, Mark Twain egyszer azt mondta: ha az emberek mindenben egyetértenének, nem léteznének lóversenyek...

– Mark Twain ilyet szolt?

– Valami ilyesmit – von vállat a lány.

Hosszú ujjával felszakítja a celofánt a 8-sávós szalagon, majd teljesen letépi róla. Kiveszi a tömzsi műanyag kazettát a karton merevítőből, majd átkapcsolja a Cadillac autómagnóját rádióról lejátszásra.

A Box Tops elhallgat.

Miközben Cliff egyik szemével a lányt, a másikkal pedig a Hollywood Freewayt figyeli, Pussycat bedugja a 8-sávós felvételt a kocsijáék lejátszójába. Hangos *ka-csunk* hallatszik, egy-két másodpercig csak a szalagok sziszegését hallják a kocsijáék hangfalaiból, majd sztereóban bömbölni kezd Tom Jones bombasztikus „What’s New Pussycat?”-je.

– Oké – vallja be Pussycat. – *Bejön ez a szám.*

A tekerőhöz nyúl, és feljebb veszi a hangerőt, miközben mozgatni kezd a vállát a zenére, és Cliff legnagyobb örömeére előad egy szexi kis táncot Rick Cadillacjének utasülésén. Felhúzza meztelen lábát a padlóról, és a popsija alá dugja.

Aztán feltérdel, és kigombolja a fémgombot a Levi’s forrónadrágon.

Cliff, aki addig egy szót sem szolt, felvonja a szemöldökét.

Oké, talán ez megéri a benzint Chatsworthig, gondolja.

Válaszul Cliff reakciójára, a lány is felvonja két szőrös hernyóra emlékeztető szemöldökét, miközben lehúzza a cipzárt a forrónadrágján. Lehámozza a rövidnadrágot a fenekéről és a lábáról, majd feltartja, felfedve koszos rózsaszín bugyiját, rajta kis cseresznyékkal. A „What’s New Pussycat?” gőzorgonaszertű zongoratómájának dallamára megpörgeti a Levi’s forrónadrágot, és a padlóra dobja.

Ahogy Tom énekének ritmusára jobbra-balra riszálja a fenekét, Pussycat beakasztja a hüvelykujját a bugyijába, és a lábán át lassan lecsúsztatja magáról a piszkos rózsaszín cseresznyés bugyit. Aztán háttal nekidől az utasülés felőli ajtónak, és széttárja a lábát, felfedve a sofőrnek a lába között burjánzó fanszőrzet sötét dombvidékét. A

szőr a lába között ugyanolyan elvadult és bozontos, mint a haj a fején.

– Tetszik, Cliff? – kérdezi.

– Azt meghiszem – feleli Cliff őszintén.

A lány háttal elnyúlik Rick Coupe de Ville-jének utasülésén, bozontos barna fejét nekitámasztja az ajtónak. Felemeli a bal lábát, sarkát a sofőrülés fejtámlájának veti, majd a jobbot befészkel Cliff oldalán a műszerfal és a szélvédő közé, széttárt lábakkal felkínálkozva a jót derülő sofőrnek.

Majd Tom Jones cicamicáról szóló dalától kísérve megnyalja két ujját, és elkezdi fel-le mozgatni a csiklóján.

Cliff vezet tovább a Hollywood Freewayen, egyik szemét az úton tartja, a másikat Pussycat sötét, bozontos punciján.

Pussycat lehunyja a szemét, és kéjtől fűtött hangon azt mondja:

– Dugd belém az ujjad.

– Hány éves vagy? – kérdezi Cliff.

Pussycat szeme felpattan.

Olyan régen érdekelt ez bárkit, hogy abban sem biztos, hogy jól hallotta.

– Mi?

– Hány éves vagy? – ismétli meg Cliff.

A lány hitetlenkedve felnevet.

– Fúha, ezt nem kérdezték tőlem már nagyon régen.

– És mi a válasz? – kérdezi megint Cliff.

A lány felkönyököl, de továbbra is szélesen széttárva tartja a lábát, miközben gúnyosan azt feleli:

– Oké. Dedóst akarsz játszani? Tizenyolc. Így jobb?

– Van valami igazolványod, nem tudom, jogosítványod vagy ilyesmi? – kérdezi Cliff.

– Most viccelsz? – fakad ki meglepetten.

– Nem viccelek – feleli Cliff. – Egy igazolvánnyal bizonyíthatnád, hogy tizenyolc éves vagy. De olyanod nincs, mert nem vagy annyi.

Erre Pussycat összezárja a lábát és felül, hitetlenkedve csóválva bozontos fejét.

– Tudod, mi az, hogy unalmas fráter? Az vagy te.

Még mindig nadrág nélkül kinyújtja hosszú lábát, és visszateszi hatalmas lábfejét a műszerfalra, majd teljesen hátradőlve a tarkója

mögé rakja a kezét.

– Az van, hogy nem én vagyok túl fiatal a dugáshoz. Te vagy hozzá túl öreg.

Cliff ezt másként látja, és megosztja nézőpontját Pussycattal:

– Ahhoz vagyok túl öreg, hogy sittre vágjanak egy numera miatt. Vadászik rám a börtön, de még nem sikerült elkapnia. Hogyha elkap, az biztos nem miattad lesz. Már megbocsáss.

Mivel az ujjazásról le kell mondania, a fiatal lány, aki Pussycatnek hívja magát, visszaveszi a nadrágját, és kettesben végigcsacsogják a kocsiutat Chatsworthig, miközben Cliff nem árulja el utasának, hogy személyesen ismeri George Spahnt, és azt sem, hogy valójában mi a célja a fuvarral.

Próbál még puhatolózni a lány „barátairól”, akik George ranchén élnek. A lánynak pedig be nem áll a szája róluk. Főleg a Charlie nevű fickóról: meggyőződése, hogy bírná Cliffet.

– Charlie tutira bírna téged – egész pontosan így fogalmazott.

Eleinte Cliffet jobban érdekelte a huszonévesekből álló tyúkol, akik hisznek a szabad szerelemben, és gyakorolják is. De Pussycat minél többet beszél erről a Charlie nevű muksóról és a tanításairól, a fickó egyre kevésbé a béke és szeretet földi helytartójának tűnik, és egyre inkább egy stricinek.

Igen, eléggé úgy fest, hogy ez a Charlie fogta a stricik nagykönyvét, és újraírta a szüleikre kibukott lányok generációjára. Miközben Cliff hallgatja, ahogy Pussycat őszintén ontja magából a fickója parasztvakítását, próbálja kitalálni, honnan származhat. Ha az ötvenes években a terveinek megfelelően megpróbálkozott volna a striciskedéssel, sosem került volna közel egy ilyen csinos, nyilvánvalóan iskolázott csajhoz, mint ő. De ez az egész *hippi szarság* kifordította a sarkaiból a világot. Most már felkínálkozik, cserébe egy fuvarért Chatsworthbe.

A lányok, akik korábban esetleg kiverték a farkad az autósmoziban, most szétteszik a lábukat nemcsak neked, de még a haverodnak is.

Amíg azok a francia fickók pezsgőt, rúzsot, harisnyát meg Max Factort vettek a lányaiknak, ettől a Charlie pofától LSD-t, szabad szerelmet meg az egészséget egybegyúró filozófiát kapnak.

Valahol zseniális, gondolja Cliff. Alig várom, hogy megismerjem ezt a Charlie-t.

– Szóval hol találkoztál a fickóval? – kérdezi Cliff.

– Charlie-val?

– Aha, Charlie-val.

– Tizennégy éves koromban ismertem meg – feleli Pussycat. – A kaliforniai Los Gatosban laktam, amikor az apám felvette stopposként.

– Na várjál – vág közbe Cliff meglepetten. – Az apádon keresztül ismerted meg Charlie-t?

– Igen – feleli Pussycat. – Felvette az út széléről, elvitte egy darabon, aztán hazahozta vacsorára. Úgyhogy megvacsoráztunk. – Majd folytatja: – És egyértelműen vonzódtunk egymáshoz, így amikor mindenki lefeküdt, együtt kiszöktünk a házból. Aztán dugtunk apám kocsijának hátsó ülésén, és elkööttük a kocsit.

Az szép, gondolja Cliff, van vér a pucájában. Ellopja valaki kocsiját a basznivaló tizennégy éves lányával együtt? És nem elég, hogy megdugja az éj leple alatt? Az is nagy furkóság. De hogy ellopja a fickó kocsiját és megszökik a lányával?

Apák ennél kevesebbért is lőttek már agyon fickókat. Az effajta gyilkosságot simán meg lehet úszni. Nincs az a zsaru, aki letartóztatna, és nincs az az esküdtszék, amelyik elítélne.

– Aztán mi történt? – kérdezi Cliff Pussycattól.

– Eltöltöttünk két frankó napot utazgatással. De aztán Charlie közölte, hogy vissza kell mennem. Azt mondta, a szüleim valószínűleg zsarukkal kerestetnek. És ha még tovább megyünk, akkor átkelünk az államhatáron, és azt nem teheti meg lopott kocsiban.

A szarházi ismeri a dörgést, gondolja Cliff.

A Los Gatos-i lány tovább mesél a hollywoodi kaszkadőrnek:

– Viszont azt is mondta, ha velem akarok lenni, akkor haza kell mennem. Vissza az iskolába. Vissza a szobámba. Vissza a tévénézéshez a családommal. Aztán összeházasodni az első bumburnyákkal, aki szembejön. Mert mihelyst elvesz valami bumburnyák, azonnal megszabadulok a szüleimtől. Szóval feleségül megyek valami tulokhoz, aztán megüzenem Charlie-nak, hogy már

nem függök a családomtól. Ő megüzeni, hogy találkozunk. Lelépek a balektól, és találkozom Charlie-val.

Cliff sosem tudta sajnálni a fickókat, akik hagyják, hogy a lányok dróton rángassák őket, de még ő is megszánta a szegény marhát, aki feleségül vette ezt a tüneményt.

– Utána mi lett? – kérdezi Cliff.

– *Utána* – magyarázza Pussycat – az élet, amely addig a puszta létezésből állt, átalakult egy életté, amelynek célja van.

És ez az a pillanat, amikor Debra Jo magára ölti a párás szemű pillantást, amelyet Charlie összes lánya magára öltött, ha elég sokáig hagyták őket hablatyolni.

– Tehát mindez azért történt, mert az apád felvett egy stoppost? – kérdez vissza Cliff.

A lány ütődött hangon öblösen felnevet.

– Azt hiszem! Sosem gondoltam még így rá, de igen, azt hiszem.

– És apádnak mi a véleménye arról, hogy így alakult a dolog? – kérdezi Cliff.

– Na, az elég vicces sztori. Anya el is hagyta miatta.

Abban mi a vicces?, gondolja Cliff.

– Apa meg szét akarta löni Charlie fejét egy sörétessel.

Kurvára ideje volt, gondolja Cliff.

– Felteszem, nem járt sikerrel.

A kis nevetőgép a fejét csóválja.

– Mi történt? – kérdezi Cliff.

– Az történt – magyarázza Pussycat –, hogy Charlie *maga a szeretet*. És a *szeretetet* nem ölheted meg egy sörétessel.

– Mit jelent ez emberi nyelven? – érdeklődik Cliff.

– Azt, hogy Charlie szeretetbe fordította apa gyűlöletét – fejt ki Pussycat. – Charlie megmondta apának, hogy készen áll a halálra, és ha ma van a napja, ám legyen. Apa erre lenyugodott. Charlie végül megtérítette apát aznap éjjel. Aztán az egyik lánnyal, Sadie-vel vagy Katie-vel, nem tudom, melyikükkel, nem voltam ott, leszopatta a farkát. Másnap reggel pedig barátokként váltak el.

– Mert megtérítette? – kérdezi Cliff. – Ezt hogy kell érteni?

– Bélyegeztek.

– Apád bélyegezett a fickóval, aki tönkretette az életét?

– Apám azzal a fickóval bélyegezett, aki megmutatta neki, milyen frankó is lehet az élet – mondja a lány. – Később megkérdezte Charlie-t, csatlakozhat-e a Családhoz.

– Pofám leszakad, bazmeg, ugye most viccelsz? – kiált fel Cliff.

Pussycat a fejét rázza, nem, nem viccel. Aztán tisztázza:

– De Charlie úgy gondolta, túl fura lenne. Azt mondta: „Jeszusom, ilyet nem lehet, bassza meg, ő Pussycat apja.” Úgyhogy apa nem családtag, de a Család barátja.

Miután végighallgatta Pussycat örült sztoriját, Cliff önkéntelenül is érez némi tiszteletet a Charlie pofa iránt. Hülyére venni egy csapat szökött hippicsajt, az egy dolog. Erre valószínűleg ő is képes lenne. De ő sosem bírt a begőzölt vadászpuskás apákkal.

Úgyhogy összefoglalva azt kérdezi:

– Oké, szedjük ezt össze. Valaki felvesz egy stoppoló hippit. Hazaviszi vacsorára a feleségéhez és a tizennégy éves lányához. A hippi megdugja a tizennégy éves lányt, és a fickó kocsijával megszőkteti. Ugyanazzal a kocsival, amivel felvette. A hippi miatt a lány tizenöt évesen megházasodik, aztán elszökik a hippivel. A fickót elhagyja a felesége a káosz miatt, amit az okozott, hogy felvett egy szaros hippi stoppost. A fickó söréttel utána megy a hippinek, de ahelyett, hogy szétlőné a fejét, később a hippivel bélyegezik meg együtt buliznak. Aztán megkérdezi, hogy lehetne-e a hippi egyik tanítványa. Jól értettem?

Pussycat bólint.

– Mondom, Cliff, Charlie nem semmi fickó. Bírni fogod a fejét, és az is tuti, hogy ő is bírni fog téged.

Miközben Cliff újra az út felé fordul, bevallja:

– Hát meg kell mondjam, tükön ülök, hogy megismerjem ezt a Charlie-t.

Huszdik fejezet

Gonosz, dögös Hamlet

Miközben Rick Dalton az orsós magnójával átveszi a szöveget a következő jelenetéhez, kopogást hall a lakókocsija ajtaján. Megnyomja a szünet gombot a szerkezeten, és a szalagok megállnak forgás közben.

– Igen? – szól oda az ajtóhoz.

– Üdv, Mr. Dalton – mondja a rendezőasszisztens-asszisztens.

– Ha készen áll, Sam szeretne önnel váltani néhány szót a díszletben.

– Máris megyek – közli Rick.

Körülnéz a lakókocsiban. *Ó, bazmeg, ki kell ganéznom, mielőtt elmegyek, gondolja. Meg kéne valami jó magyarázat, miért tört be az ablak. Az ablak valójában azért tört be, mert amikor a legutóbbi jelenet forgatása után belépett a lakókocsiba, dühében akkora erővel dobta át a cowboykalapját a helyiségen, hogy az betörte az ablakot. Magára haragudott meg, mert volt egy megalázó pillanat a forgatáson, amikor kurvára elfelejtette a szövegét. Igaz, hogy a színészek folyton belesülnek a szövegükbe. Ricknek azért okozott ez ekkora szívfájdalmat, mert rossz fényt vetett rá. Éjszaka három órán át keményen magolt, hogy megtanulja a szövegét. Tudta, hogy sok szöveget kell bevágnia a mai forgatásra. A profik tudják a szövegüket, Rick pedig profi.*

De a profik általában nem isznak meg nyolc whiskey sourt, hogy kidőljenek, és arra se emlékezzenek, hogyan kerültek az ágyba. Előfordul, hogy *bizonyos* profi színészek ezt csinálják. Viszont ők az évek során megtanulták, mi ennek a módja. Ráadásul az ilyen színészek (Richard Burton és Richard Harris) profi nagyivók. Rick meg még mindig amatőr.

Az az előtti generációban, mielőtt a drogok és a fű lett a Filmszínészek Céhének elvárt tudatmódosítója, a legtöbbjük az alkoholra volt ráfüggve. Általában ugyanazért kezdtek inni, amiért majd a gyerekeik drogozni. Kiutat keresve rákaptak, aztán elvesztették az irányítást. Néhányuk viszont nyíltan alkoholista lett.

Bizonyára emlékszel rá, hogy sok ötvenes évekbeli húzónév szolgált a második világháborúban. És sokan, akik az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején lettek színészek, szolgáltak Koreában. Közülük sokan olyan dolgokat láttak a háború alatt, amiket sosem fognak elfelejteni. És mivel a generációjuk ezt megértette, nem törtek pálcát felettük az alkoholizmusuk miatt.

A második világháborús hős Neville Brand és a tipikus második világháborús baka Lee Marvin anélkül pialhatott forgatás közben, hogy a biztosító leállította volna a gyártást. Ahogy Marvin öregedett, mintha egyre inkább kísértették volna a katonák szellemei, akikkel a csatatéren végzett. 1974-es westernje, a *Spikes bandája* végkifejletében, amikor Marvin karakterének le kellene lőnie fiatal szereplőtársát, Gary Grimest (a fiatal fickót a *Kamaszkorom legszebb nyarából*), Grimes kinézete és kora láthatóan egy fiatal katonára emlékeztette Marvint, akit a háborúban ölt meg. Az Oscar-díjas keményfiú ült a lakókocsijában, és merevrészegre itta magát, hogy legyen bátorsága szembenézni azzal, amit tett, és azzal, amit most el kell játszania. És a puding próbája az evés. A *Spikes bandájának* többi része egy okés hetvenes évekbeli western. Élvezhető, de nem valami emlékezetes. Kivéve a csúcspontot jelentő erőszakos lövöldözést és az ádáz kifejezést Marvin totemoszlopszerű arcán.

George C. Scott szerződéseiben a főszerepekre volt egy kikötés, miszerint három forgatási nap veszendőbe fog menni a színész alkoholizmusa miatt.

Mielőtt gyakorlatilag csöves lett a hetvenes években, Aldo Ray túlzott italfogyasztását valamelyest tolerálták a filmgyártó cégek.

Rick Daltonnak nem voltak ilyen mentségei. Az iszákossága az önutálat, önsajnálát és unalom hármass kombinációjából fakadt.

Rick megfogja Caleb kalapját, belebújik Caleb rojtos barna nyersbőr kabátjába, és kilép a lakókocsiból, ügyelve rá, hogy a

rendezőasszisztens-asszisztens ne tudja alaposabban megnézni, mekkora felfordulást csinált odabent. Miközben a stáb tüsténkedik, és lovak patái kopognak a porban, Ricknek mutatják az utat Royo del Oro főutcájának westerndíszletében, és visszaviszik Caleb DeCoteau főhadiszállására, a Cifra Liliom nevű kocsmába. Rick belép a lengőajtón, és látja, hogy a stáb felállítja a kamerát a díszlet egyik oldalán. A 35 milliméteres objektívvel szemben ott áll maga Sam Wanamaker, egy tekintélyes, magas támlájú mahagóniszék mellett. A rendező egy kézmozdulattal magához inti.

– Hé, Rick, gyere egy percre, mutatni akarok valamit!

– Jövök, Sam – feleli Rick, ahogy lépteit megszaporozva elindul Mr. Wanamaker felé.

Sam megáll a strapabíró faszék mögött, a támlájára teszi a kezét, és azt mondja:

– Rick, ebből a székből fogsz váltságdíjat követelni Mirabelláért.

– Pompás, Sam – mondja vontatottan Rick. – Igazán pazar szék.

– De ne úgy gondoldj rá, mint egy székre – javítja ki Sam.

– Ne úgy gondoldj rá? – ismétli a zavarba jött Rick.

– Ne – feleli Sam.

– Akkor hogy? – kérdezi Rick.

– Mint a trónodra. Dánia trónjára! – csapja le a labdát a rendező.

Mivel nem olvasta a *Hamletet*, Ricknek gőze sincs róla, hogy Hamlet dán volt, úgyhogy nem érti a „Dánia trónja” utalást. Némiképp hitetlenkedve azt kérdezi a rendezőtől:

– Dánia trónja?

– Te pedig a gonosz, dögös Hamlet vagy – mondja Sam boldogan.

Jesszusom, már megint ez a buzi hamletes szarrágás, gondolja Rick. De ezt nem mondja ki, hanem elismétli Sam után:

– Gonosz, dögös Hamlet.

Sam rábök a vaskos mutatóujjával, és azt mondja:

– Pon-to-san, ahogy mondd! Heuréka! – Majd Sam folytatja egyszemélyes Shakespeare-előadását: – A kis Mirabella pedig a mi pöttöm Opheliánk!

Rick csak sejti, ki lehet Ophelia, egy szereplőre gyanakszik a *Hamlet*ből, úgyhogy hevesen bólogat, miközben Sam igyekszik még inkább behálózni a *Hamlet*-áthallásokkal:

– Caleb, Hamlet. Mindketten urai a helyzetnek. Mindketten hatalmasok.

– Mindketten hatalmasok – ismétli Rick.

– Mindketten örültek – mondja Sam.

– Mindketten örültek? – kérdezi Rick.

Sam bólint.

– Hamlet azért, mert az apját meggyilkolta a nagybátyja. – Majd mellékesen hozzáteszi: – Aki emellett dugja az anyját.

– Ezt nem is tudtam – motyogja Rick az orra alatt.

– Caleb esetében pedig... szifilisz.

– *Szifilisz?* – kérdezi Rick meglepetten. – Szifilisz vagyok?

Meg örült?

Sam egyetértően bólint mindkét kérdésre.

– Nézd, Sam – emlékezteti Rick. – Már mondtam, hogy nem olvastam sok Shakespeare-t.

Sam legyint a kérdésre, és közli Rickkel:

– Lényegtelen. Csak annyit kell tenned, hogy elfoglalod a trónt.

– Elfoglalom a trónt? – ismétli Rick.

– *Uralkodnod* kell Dániában – közli Sam.

Gondolom, akkor Hamlet dán csávó, gondolja Rick.

Sam pedig végigviszi a dán királyfiról szóló párhuzamot:

– Te pedig *erőszakosan* fogsz uralkodni, *kegyetlen* leszel, úgy uralkodsz, akár egy cowboy De Sade, viszont tiéd lesz a trón!

De Sade? Az meg kicsoda, tűnődik Rick, *megint valaki a Hamletből?*

Sam folytatja lelkesítő rendezői kiselőadását:

– Lancerék számára Mirabella a legdrágább dolog a világon.

– Gyönyörű kislány – veti közbe Rick.

– A megtestesült tisztaság – vágja rá Sam. – És ezek a zord férfiak, akik élik ezt a zord életet, imádják ezt a kislányt. És most megtörtént a legrosszabb, ami megtörténhet. Te, a gátlástalan gazember, eloroztad életük legdrágább csillogó ékszerét! És most minden kétséget kizáróan meg kell győznöd őket, hogy csak *így* megölnéd! – Sam csettint az ujjával, és Rick válaszul szintén

csettint. – Hacsak nem táncolnak úgy, ahogy te fütyülsz. Érted? – kérdezi a rendező a színészt.

– Értem! – feleli a színész.

Majd egy végső színpadias gesztussal Sam a faszékre mutat.

– Caleb, foglalj el Dánia trónját.

Rick ellép a rendező mellett, és leül a székbe, majd amikor elhelyezkedett, a kezével megfogja a karfát, kihúzza a hátát, és legjobb képességei szerint utánoz egy trónszéken ülő királyt.

Sam arca felderül, és a díszletben bejelenti a stábnak:

– Íme, Hamlet királyfi!

Rick háromnegyedét sem érti, miről beszél Sam, de értékeli a lelkesedését. És láthatóan a rendező már elfeledkezett róla, hogy Rick nemrég belesült egy párbeszédbe. Sam a stáb felé fordul, miközben Rick ül a trónján, fejben átveszi a szövegét, és próbálja magát elképzelni dán királyfiként.

Belép a kocsmába a Mirabellát alakító nyolcéves színésznő, közben habos fehér krémsajttal megkent hagymás bagelt eszik, amely az egész arcát összekeni, akárhányszor harap egy falatot.

– Azt hittem, forгатáson nem eszel – jegyzi meg Rick.

– Azt mondtam, nem ebédelek, amikor jelenetem van ebéd után, mert ellustulok tőle – javítja ki a lány –, de három-négy körül muszáj ennem valamit, különben oda az energiám.

– Addig nem ülhetsz az ölembe, amíg be nem faltad azt a borzalmat, és meg nem törölted a kezed – közli vele Rick. – Nem szeretném, ha összekennéd a parókámat azzal a fehér fossal.

– Csak féltékeny vagy, mert nem kínáltalak meg egy falással – cukkolja a lány.

– Nem mondom! – feleli Rick. – Egész nap nem ehettem, bassza meg, mert olyan a pofám, mint a Gyáva Oroszláné. Minden falat csirke, amit az előző jelenetben ettem, csupa szőr volt.

Ezen a kislány elkuncogja magát.

– De be kell valljam, ez a kihagyott ebéd, főleg, ha utána egy jelenetben enned kell, tényleg nem rossz ötlet.

– Látod, megmondtam.

Az első asszisztens, Norman odalép a két színészhez, és megkéri Mirabellát, hogy üljön Rick ölébe. A kislány kidobja a bagelt, és felmászik a helyére. Aztán jönnek a sminkesek és az öltöztetők,

és elkezdenek a két színészt szépítgetve tüsténkedni körülöttük, felkészítve őket a felvételre. Miután a szépészet mesterei kicicomázták őket és távoztak, a két színész megvárja, amíg Sam befejezi a mondandóját a stábnak, és jelet ad nekik, hogy kezdhetik a jelenetet. Ám gondot okoz a kocsma nagy panorámaablakán beszűrődő éles napfény. Úgyhogy a rendező megállítja a forgatást, amíg az egyik bühnös sötétítő fóliát ragaszt az ablakra, hogy tompítsa a vakító délutáni napsugarakat. Miközben a kislány Rick ölében ül, arra várva, hogy előadják első közös jelenetüket, megkérdezi szereplőtársát:

– Caleb... kérdezhetek valami?

– Rajta! – feleli a férfi.

– Ha Murdock Lancer nem fizeti ki a váltságdíjat, vagy történik valami a pénzzel, tényleg meg fogsz ölni?

– De ki fogja fizetni a pénzt – feleli Rick tárgyilagosan.

– Jesszum pepi – forgatja bosszúsan a szemét a kislány –, nem Rickhez beszélek, aki olvasta a forgatókönyvet, hanem *Calebhez*, aki nem tudja, mi fog történni, amíg meg nem történik. Tehát, Caleb, ha Murdock Lancer nem fizeti ki a váltságdíjat, megölsz?

– Mint a sicc – vágja rá Rick.

A kislányt kicsit meglepi a minden teketória nélküli válasz.

– Tényleg? Azonnal? Kérdés nélkül?

– Úgy bizony – feleli a férfi. – Én így játszom a gonoszt. Az én gonoszaim nem tökölnek, igazi genyó rosszarcúk. Például volt az a fostos *Tarzan*-sorozat Ron Elyvel. Na, a sorozat egy kalap szart se ér, de a fickó, akit alakítottam, egy igazi szarházi. Egy orvvadász volt... tudod, mi az az orvvadász? – kérdezi a kislánytól.

A lány a fejét rázza.

– Valaki, aki olyan vadállatokat öl meg, amiket nem lenne szabad – magyarázza. – Szóval egy lángszóróval tűnök fel a sorozatban, felgyújtom a dzsungelt, hogy olyan helyre tereljem az állatokat, ahol megölhetem őket. Mint mondtam, a sorozat egy kalap szar, de jó volt játszani azt a geciládát. Itt is ugyanez a helyzet. Pártolom Caleb kegyetlenségét. Szerintem erős választás.

A lány bólogatva hallgatja a választ, majd amikor Rick befejezte, előáll a saját értelmezésével:

– Természetesen értem, miről beszélsz. Te vagy a gonosz az epizódban, úgyhogy a történet olyasmiket követel meg a karakteredtől, amik az enyémtől távol állnak. De ha félretesszük a „gonosztevő” címkét – rajzol macskakörömöt a levegőbe –, még akkor is egy karakter vagy, aki számos dolog hatására kieshet a szerepéből.

Érdekes gondolatmenet, gondolja Rick, és valamelyest a kislány felé fordul a felsőtestével, hogy jelezze, teljes figyelmét neki szenteli.

A kislány egy példával szemlélteti, hová akar kilyukadni:

– Például a holnapi nagyjelenetünkben úgy beszélsz majd, mintha kedvelnél. Nem ebben a jelenetben – tisztázza gyorsan –, ebben a jelenetben még nem ismersz. Még csak Murdock Lancer kicsi lánya vagyok. De az utolsó nagyjelenetre már jobban összeismerkedtünk.

– Na igen – mondja a férfi –, több napon és éjszakán át lovagoltunk Mexikó felé...

– Pontosan erre gondoltam – folytatja a kislány. – És szemlátomást... megkedveltél?

– Szemlátomást – ismeri be a férfi.

Trudi Rickre szegezi a tekintetét, és ebben a pillanatban hangos kattanás hallatszik. Talán csak az egyik szárazföldi kalóz statiszta játszik a pisztolya kakasával, de az időzítés tökéletes.

– Mit kedvelsz bennem? – kérdezi a lány.

Rick, bosszúsan, hogy ennyit kell okoskodnia, azt feleli:

– Ó, hát nem is tudom, Tru...

A lány a szavába vág, mielőtt befejezhetné az igazi nevét.

– Mirabella!

Rick helyesbít, és restelkedve újra nekifut:

– Ó, nem tudom, Mirabella.

– Ez megúszós válasz, öreg. Te is tudod. Ha Caleb kedvel, akkor tudja, hogy miért. És *neked* is tudnod kellene – fűzi hozzá a rendezői utasítást.

– Azért kedveli... – kezdi Rick.

– Azért kedveled... – veti közbe a lány.

A férfi a szemét forgatja, de elfogadja a kislány játékszabályait.

– Bocsánat – helyesbít Rick. – *Kedvelem* benned, hogy nem kell gyerekként bánnom veled.

– Ó, pompás választás – csapja össze apró tenyerét a kislány. – Tetszik ez a válasz.

– Azt elhiszem – vigyorodik el Rick.

A kislány nyomatékosításképp rámutat, és azt mondja:

– Szóval térjünk vissza az eredeti kérdésemhez: *Megölnél...* de *nem* szívesen?

– Nem – ismeri be a férfi.

– Mit nem? – próbálja a lány kicsikarni belőle a választ.

Rick beadja a derekát, és megfontoltan azt feleli:

– Nem, nem akarok megölni...

– De megteszed? – csap le a kislány.

– Igen, megteszem – mondja Rick magabiztosan.

A kislány hatásszünetet tart, és felvont szemöldökkel azt kérdezi:

– Biztos vagy benne?

Rick pislog a kérdés hallatán.

– Igen... *egészen* biztos.

A lány arca felderül.

– Áhá, szóval most már *egészen* biztos vagy benne, vagyis lehet, hogy mégsem?

– Lehet – vallja be a férfi.

Majd a lány halk, titkolódzó hangon azt mondja:

– Kíváncsi vagy rá, szerintem mi fog történni?

– Nos, tudom, hogy el szeretnéd mondani, úgyhogy akár el is mondhatod – feleli a férfi némi komikus felhanggal.

A lány halk, titkolódzó hangon beszél tovább, de magával ragadja fondorkodásának lendülete.

– Szerintem *elhiszed*, hogy képes lennél megölni. És meg is mondd a többi szárazföldi kalóznak, hogy képes lennél rá. És magadnak is azt mondd, hogy képes lennél rá. De ha komolyra fordulna a helyzet, és meg kellene tenned, amiről azt mondtad, megtennéd... nem lennél rá képes.

– Jól van, okoska – feleli a férfi –, miért nem?

– Mert – közli a kislány – rájössz, hogy belém szerettél. És a karjaidba veszel, és elviszel a lovadhoz. Aztán Pony Express-stílusban ellovagluk a legközelebbi prédikátorhoz. És fegyverrel arra kényszerítjük, hogy összeadjon minket.

Ezen Rick gúnyosan elmosolyodik.

– Na tényleg? – kérdezi kétkedően.

– Tényleg – feleli a lány magabiztosan.

– Nem foglak feleségül venni – hárít a férfi.

– *Te* nem fogsz feleségül venni, vagy *Caleb* nem fog feleségül venni?

– Egyikünk sem fog feleségül venni.

– Miért nem? – kérdezi a lány.

– Te is tudod, hogy túl fiatal vagy – feleli a férfi.

– A mi korunkban... igen, túl fiatal vagyok. De ez a vadnyugat kora. Akkoriban az embereknek folyton gyerekfeleségük volt – magyarázza a férfinak hibátlan érveléssel. – Akkoriban semmiség volt feleségül venni egy tizenhárom éves lányt.

– Nem tizenhárom éves vagy, hanem nyolc – tisztázza a férfi.

– Hol érdekli ez Caleb DeCoteau-t? – kérdezi hitetlenkedve a lány. Emlékezteti rá a férfit: – Öt perce még arról beszéltél, hogy csak *így* megölnél – csettint az ujjával, hogy hangsúlyozza az „így” szót. – Azt mondtad Scottnak, hogy beledobnál egy rohadt kútba. Tehát megölni egy nyolcévest rendben van, de feleségül venni nem, mert Caleb DeCoteau itt húzza meg a határt?

Rick kissé elvesztette a fonalat ahhoz, hogy visszavágjon. A lány ezt látja rajta, és azt mondja neki:

– Szerintem ezt nem gondoltad rendesen végig.

– Naná, hogy nem gondoltam végig – védekezik a férfi. – Ez a te agyament ötleted.

– Nem agyament. Kicsit *provokatív* – látja be a lány –, de nem agyament.

Rick kezd begurulni, és közölné a lánnyal, milyen kényelmetlen helyzetbe hozza ez a beszélgetés.

– Trudi, feszélyez...

De a lány a szavába vág, mielőtt befejezhetné.

– Jesszum pepi, Rick, nem házasodunk össze! Ez most csak egy egyszerű gondolatkísérlet a karakteredről. Az Actors Studióban folyton ezt csinálják. A forgatókönyv szent. És mi a forgatókönyvet játszunk el. A könyvben Lancer kifizeti a pénzt. Úgyhogy neked nem kell meghoznod ezt a döntést. A könyvben Johnny megöl, úgyhogy minderre semmi esély. De az Actors Studióban olyanokat kérdeznek:

és ha a könyvben nem ez lenne? Akkor mit tenne a karakteretek? Akkor hogyan döntene? Ezzel jobban megértjük, milyen ember a karakterünk, amikor nem a szöveg mondja meg előre.

– Hát, előfordulhat, tegyük fel, hogy nem akarok megházasodni – veti ellen a férfi.

– Na, végre megértetted – gesztikulál a lány –, hogy itt van egy döntés. – Tovább faggatózik: – Tehát ez nem a koromról szól. És nem is arról, hogy nem szeretsz...

– Sosem mondtam, hogy szeretlek – vág közbe a férfi.

Utóbbi kijelentést a lány ellentmondást nem tűrően elhessegeti.

– Ne legyél nevetséges, nyilván szeretsz. Tehát nem a koromról van szó, és nem arról, hogy nem szeretsz, egyszerűen arról, hogy Caleb nem az a házasodós típus.

– Ja, mondjuk – von vállat a férfi.

– Tehát akkor csak kavarunk?

– Ilyet egy szóval se mondtam.

– Pedig így logikus – okoskodik. – Együtt vagyunk, szeretjük egymást, nem házasodunk össze, tehát csak kavarunk. Ez menni fog. – Majd pontosít: – Egy darabig. De idővel *rávennélek*, hogy feleségül vegyél.

– *Rávennél?* – ismétli Rick kételkedően.

– Igen – magyarázza a lány. – Ez fontos része lenne a kettőnk közötti dinamikának.

– Mégis micsoda?

– Hogy te vagy a főnök, te vezeted a bandát – magyarázza a lány. – Kérdés nélkül bármit megtesznek neked. Viszont amikor senki sincs a közelben? Akkor *én vagyok a főnök!* És azt teszed, amit én mondom neked.

Beszarok a töpszlitől, gondolja Rick.

– Szóval mindent megteszek.

– Igen, mindent.

– És *miért* tennék meg neked mindent?

– A hatalom miatt, amivel bírok feletted. Ha nem lenne ez a hatalmam, akkor beledobnál a kútba, mint ahogy mondtad. De nem gond, mert *élvezed*, hogy hatalmam van feletted. Vagyis én vagyok a *főnök*, viszont jó *főnök* vagyok, és sosem élnék vissza a

hatalmammal úgy, hogy az ártson neked. Mert szeretlek. Nem annyira, mint amennyire te szeretsz engem, de akkor is szeretlek.

– Oké. És ha nem?

– Mit nem?

– És ha nem teszem meg, amire kérsz? – kérdőjelezi meg Rick az elméletet.

– Nos, ne feledd – emlékezteti a lány –, hogy sosem fedném fel a banda vagy bárki előtt, hogy hatalommal bírok feletted. A világ szemében te vagy a főnök.

– Oké, ezt értem – feleli a férfi. – De azt mondtad, azt teszem, amit te mondasz, igaz?

– Igen – feleli a lány. – Mint egy kutya. Kapsz egy parancsot, neked pedig engedelmeskedned kell.

– Igen? – vigyorodik el gúnyosan Rick. – És ha nem teszem?

– Dehogynem – hangsúlyozza a lány.

– Tessék, most te nem látsz ki a forgatókönyvből – vág vissza Rick. – Te akartál arról beszélni, hogy „mi lenne, ha”? Mi lenne, ha nem azt tenném, amit gondolsz?

– Hát... – a kislány elgondolkodik egy pillanatra. – Logikus, hogy eleinte előfordul, hogy mégsem engedelmeskedsz. És ilyenkor meg kell hogy büntesselek.

– Megbüntetsz?

A lány bólint, és befejezi a mondandóját:

– És miután megbüntettelek, te mindig azt teszed, amit én mondok.

És ebben a pillanatban, miközben Rick próbál előállni valami válasszal, Sam Wanamaker elkiáltja magát a színészeinek:

– Színpadra!

Majd Caleb és Mirabella előadja a jelenetét.

Huszonegyedik fejezet

A ház asszonya

Squeaky a többi lányhoz képest a Spahn Ranchen irigylésre méltó helyzetet élvez. A Családhoz tartozó nők a ranch másodrangú állampolgárai, és egyértelműen alacsonyabb rendűnek tekintik őket a férfiakhoz képest. Viszont Charlie határozottan kiáll amellett is, hogy a ranchen élő kutyákhoz sem érnek fel. Akárhányszor a Család egy női tagja el kíván fogyasztani egy tányér ételt, előbb egy kutyának kell felajánlania. Szinte egyik nő sem bír semmiféle tekintéllyel (legkevésbé Mary Brunner, a Család első tagja és Charlie gyermekének, Pooh Bearnek édesanyja).

Azért mondom, hogy „szinte”, mert két nő bizony különleges helyet foglal el a Család hierarchiájában. Az egyikük Gypsy, aki harmincnégy évesen a legidősebb a Család asszonyai között. Gypsy státusza a sorozótisztnek feleltethető meg. Akárhányszor egy fiatal nőt vagy férfit a ranchre csálnak, az első állomás, hogy bemutassák Gypsynek.

De a család szociális felépítésében a manószerű Squeaky helyzetét nevezhetjük leginkább hatalmi pozíciónak. A Család egy alku keretében maradhat a Spahn Ranchen, amit Charlie kötött az ingatlan tulajdonosával, George Spahnnal. És Squeaky kötelessége, hogy gondját viselje George-nak.

George Spahn nyolcvanéves férfi, aki évtizedeken át moziba és televízióra szánt produkciókhoz adta bérbe Hollywoodnak tanyája vadnyugati díszletfőutcáját. A régi szép időkben a Magányos Lovas, Zorro és Jake Cahill lovagolt háttasán a Spahn Ranch főutcáján. De mostanra Hollywood továbbállt, és a hajdani díszlet állapota leromlott. Olykor még használják magazinok és lemezborítók számára készülő fotózásokon (a James Gang itt készített egy lemezborítót). A ranchen továbbra is vannak lovak, és még mindig

elérhető a vezetővel szervezett lovastúrák a Santa Susana-hegység kanyonjain keresztül.

De mostanában csak vadnyugati témájú sikamlós filmeket forgatnak a ranchen, vagy Z-kategóriás, Al Adamson-féle trashmozikat. Ráadásul George Spahn szinte teljesen megvakult. Az öregúr, akit a filmipar elfeledett, Charlie Manson Családjában lelt barátokra. Ideje nagy részét a házában tölti, amely a díszletvárosra néző domboldalon áll. A ház zsúfolásig van muzeális vadnyugati emléktárgyakkal, amelyeket George már nem lát, és a ranch fénykorát idézik: a George tanyáján készült régi westernek bekeretezett filmplakátjai, és a rájuk tűző napfénytől megfakult képek az idősebb színészekről, akik itt forgattak. Akad még egy vadnyugati nyereggyűjtemény és pár George Montgomery által faragott cowboy- és indiánszobor.

George és a háztartás felett pedig Squeaky uralkodik. És ha arról van szó, hogy el kell látni az öreget, Squeaky egyszerre bizonyult hozzáértőnek és felbecsülhetetlenül értékesnek.

Ez olyan önállóságot biztosított számára a Család erőviszonyaiban, amiről a ranch többi nője csak álmodhatott. Például ő a házban száll meg. És a „ház asszonyaként” határozza meg magát. Ezt a rangját még George sem kérdőjelezi meg. Lehet, hogy a ranch George-é, de valahol menet közben a háztartás Squeakyé lett. A többi lány tanyasi munkát végez és kukázik. Squeaky főz George-ra, öltözteti, takarítja a házat és társalog az öreggel. A többi lány avas szemetet eszik, száraz kenyeret, ocsmány zöldségeket, ütődött és rohadt gyümölcsöt, és néha szopniuk kell vagy szét kell tenniük a lábukat az áruházak alkalmazottainak, hogy áttúrassák a szemetet. Squeaky igazi ételt főz, és az is eszi, George pedig fizeti. Persze néha keffentenie kell az öreggel vagy kiverni neki. De ez nem igazán zavarja. Inkább pizsmog George-dzsal, mint hogy azokkal a gusztustalan motoros seggfejekkel dugjon, akik a ranch körül lófráznak. Ráadásul mivel George egész nap a country rádióadót hallgatja, valójában Squeaky a Család egyetlen tagja, aki kapcsolatban áll a külvilággal. De amellet, hogy valódi ételt eszik, amely a hűtőből származik, nem pedig egy szemetes konténerből, a George-dzsal a házba bepackolódott Squeaky leginkább irigylésre méltó előjoga a tévézés.

Charlie nem engedi a gyerekeinek, hogy tévét nézzenek. Kiskorukban, amikor a szüleik megtiltották vagy korlátozták számukra a tévézést, azzal a felkiáltással tették, hogy elrohad tőle az agyuk. Charlie azzal hitegette őket, hogy ellopja a lelküket.

Az igazság ezzel kapcsolatban az, hogy Charlie kizárólag úgy tudja irányítani ezeket a fiatalokat, ha uralja a környezetüket és a világukat. Nem amiatt aggódik, hogy tévésorozatokot néznek. A *Beverly Hillbillies*, a *Gomer Pyle*, a *Balfácán* és a *Gilligan's Island* vonzereje nem fogja aláásni a hatalmát. Charlie-t valójában a reklámok aggasztják (a tömegek ópiuma). A tiltott gyümölcs csábító utánpótlása, amit valaha élvezhettek, de mára teljesen elfeledtek. Mint púp a hátára, úgy hiányoznak neki a rövid filmcsekék, amiket a Madison Avenue zsenijei készítettek azzal a kizárólagos céllal, hogy emlékeztessék a gyerekeket az életre, amit maguk mögött hagytak. Szemtől szembeni versenyben a szülőkkel, akikben nem bíztak, és akiket elutasítottak, Charlie nyer. Közvetlen versenyben a rendszerrel, amit megvetettek, Charlie nyer. Közvetlen versenyben a Charlie-ével ellentétes filozófiával, Charlie nyer. De közvetlen versenyben a *Tootsie Rolls*, a *Froot Loops*, a *Clark Bars*, a *Hires* gyömbérsör, a *Kentucky Fried Chicken*, a *Revlon* ajakrúzs, a *CoverGirl* sminkkészlet és a *Flintstones* vitaminos cukorka feledhetetlen örömeivel, idővel Charlie húzná a rövidebbet.

Squeaky viszont annyi tévét nézhet, amennyit csak szeretne.

Habár kezdetben a Squeakyvel felkínált szex pecsételhetette meg az alkut George Spahnnal, gyakorlatilag Squeaky gondoskodása biztosítja helyzetüket a ranchen. Squeaky mellett az öreg nem érzi egyedül magát. A lány öltözteti, elmegy vele sétálni, főz rá, tévét néz vele, miközben elmeséli a vak öregúrnak, mit csinálnak Cartwrightsék a *Bonanzában*.

De ma Charlie és egy nagy csapat a kölykök közül elutazott Santa Barbarába. Szóval, ahogy mondani szokás, nincs itthon a macska, cincognak az egerek.

Squeaky behívott a házba egy csapat kölyköt tévézni. Tekintve, hogy szombat van, Dick Clark rockműsorát nézik az ABC-n, az *American Bandstandet*, amelynek házigazdája maga Dick

személyesen, utána pedig az *It's happening* című műsor következik, amelynek Dick Clark a producere, és a Paul Revere and the Raiders a házigazdája. A mai meghívott vendég a Canned Heat.

Házbeli pozíciójának megfelelően a szeplős Squeaky George kényelmes régi hintaszékében ül teljesen hátradőlve, Levi's farmersortba bújtatott hullafehér lábát kinyújtva, piszkos lábfejei között elnézve figyeli a tévé képernyőjét. A másik öt családtag a kanapén és a padlón heverészve egy spanglit ad körbe.

A televízió apró hangszórójából felcsendül az *It's happening* főcímdala a Paul Revere and the Raiders előadásában, miközben felvillannak a műsor nyitó képsorai. Fekete-fehér felvételek, amelyeken Paul Revere és a frontember Mark Lindsay homokfutókkal dűnéken száguldozik és ugrat meglehetősen vakmerően (olyan vakmerően, hogy Mark Lindsay majdnem meghalt a főcím forgatása közben).

Miközben mindenki dobol a lábával és bólogat a klassz kis dalra, Squeaky a távolból egy kocsit hall, amely megáll a ranch bejáratánál. A kis termetű nő azonnal felül a székében, és mezítláb a padlóra lép.

– Ez egy autó – mondja ki hangosan.

Felkapja az ormótlan távirányítót, kétszer kattint a hangerőszabályozóval, és figyelmesen fülel. Távoli motorzúgást hall és az abroncsok hangját a földön.

– Ez egy idegen autó – következteti ki a fiatal nő, majd katonai parancsnokhoz méltón kiadja az utasítást: – Snake, menj, nézd meg, ki az.

„Snake”, aki a legfiatalabb a Család lányai közül, leszáll a kanapéről, és a nappaliból a konyhába megy, hogy kinézzen a szúnyoghálós ajtón. A fiatal lány kikandikál a piszkos szúnyoghálón, és tekintetével az autót keresi. George háza egy dombtetőn áll a ranch egyik végében. Magasleséből Snake belátja az egész telket. Lenéz a régi vadnyugati díszletre és a főút elejére, ahová az érkezők szoktak parkolni. Ott látja meg a nagy, krémsárga Cadillac oldtimert.

– Látsz valamit? – károgja Squeaky a nappaliból.

– Aha – kiabál vissza Snake –, egy nagyon klassz sárga Coupe de Ville-t. Egy öregebbnek tűnő főszer hawaii ingben elhozta Pussycatet – jelenti Squeakynek.

– Csak elhozta, és megy? – hallatszik a másik szobából.
– Nem – közli Snake –, Pussycat körbeviszi bemutatni. Most jött ki Gypsy, hogy üdvözölje őket.

Squeaky visszaül a székébe, és megnyomja a hangerő gombot a szögletes műanyag távirányítón, újra felhangosítva a tévét.

– Maradj ott, és szólj, ha elindul erre.

Snake figyelni Pussycatet és a hawaii inges fickót, ahogy Gypsyvel társalognak, miközben apránként a csoport többi női tagja is csatlakozik hozzájuk. Snake annyit lát, hogy mind barátságosak, és időről időre nevetést meg kuncogást hall. Még „Tex” Watson is odalovagol Luluval, vált pár szót a hawaii inges fickóval, majd odébbáll.

– Mit csinálnak? – kérdezi Squeaky.

– Úgy nézem, a hawaii inges kóser – jelenti Snake. – Traccsolnak vele, nincs semmi. Tex dumált vele, most ellovagol Luluval.

– Figyeld őket – adja ki a parancsod Squeaky. – Ha errefelé jön, szólj.

Aztán úgy tíz perccel azután, hogy Tex és Lulu ellovagolt, Snake-nek feltűnik a változás a Család lányai és a hawaii inges fura idős fickó közti dinamikában. Abbamarad a nevetgélés és kuncogás. És eltűnik a Család lányainak lityi-lötyi hippy-dili testbeszéde is. Mind megdermednek, merevek és védekezők lesznek. Aztán Snake meglátja, hogy a hawaii fickó felnéz a házra, és még az ujjával is rámutat.

– Valami nem oké – adja tovább Snake. – A lányok furán viselkednek, és a hawaii fickó a házra mutogat.

– Tudtam, a kurva anyját – mondja Squeaky.

Clem, a Család csorba fogú fia azt kérdezi Squeakytól:

– Elintézzem?

– Még ne, édesem – mosolyog rá Squeaky anyai mosollyal. – Elbírok vele.

– Bassza meg – mondja Snake.

Habár már tudja a választ, Squeaky megkérdezi:

– Mi az?

– Az öreg hawaii fickó errefelé jön – mondja Snake riadtan.

Squeaky kihúzza magát a hintaszékben, felkel trónjáról, és a konyhába megy, hogy megnézze, mit lát Snake a szúnyoghálós ajtón keresztül. És ekkor megpillantja a magányosan a lépcső felé tartó hawaii inges fickót, a lépcső pedig az ajtóhoz vezet, amelyen Squeaky épp kinéz.

Squeaky az ajkába harapva elgondolkodik: *Ki a halál ez a fickó?* Aztán a többi kölykhöz fordul:

– Lépjetek le, gyerünk. Elintézem ezt a genyót.

Squeaky megáll a szúnyoghálós ajtó előtt, a többi kölyök pedig kivonul a házból, és libasorban lemegy a lépcsőn, el a közeledő hawaii inges idegen mellett.

Mind szúrósan méregetik. Amikor a Család utolsó kölyke is elhagyta a házat, Squeaky visszaakasztja a szúnyoghálós ajtó kampóját a fémkarikába.

A hawaii fickó felmegy a lépcsőn, és megáll a mocskos szúnyogháló másik oldalán, szemben közvetlenül Squeakyvel.

– Te vagy az anyamedve? – kérdezi a férfi udvariasan.

Squeakynek megfordul a fejében, hogy gúnyos „alohával” köszönti, de arra jut, hogy azzal csak adná alá a lovat. Úgyhogy inkább azt feleli, keményen és szárazon, akár egy elpattanó gally:

– Segíthetek?

A hawaii fickó a farzsebébe dugja a kezét, és „próbálok udvarias lenni” stílusban azt mondja:

– Reméljük, igen. George régi barátja vagyok, benéznék hozzá köszönni.

Fényszórószerű szempárjának nagy, dülledt, rezzenéstelen tekintetével mered a kotnyeles hawaii fürkészre.

– George nagyon örülne neki, de nem alkalmas az időpont, mert most éppen alszik.

A hawaii fickó leveszi a napszemüvegét, és azt mondja:

– Ó, hát ez *sajnálatos*.

– Hogy hívnak?

– Cliff Boothnak.

– Honnan ismered őt?

– Kaszkadőr vagyok. Régen itt forgattuk a *Fejvadászt*.

– Az micsoda?

Ezen a hawaii fickó kuncog magában.

– Egy western tévésorozat, amit régen itt vettünk fel – feleli.

– Nem mondd?

– De bizony. – Cliff a háta mögé bök a hüvelykujjával, és azt mondja a lánynak: – Szerintem a főutca minden centijéről lövöldöztem lóháton. Zuhantam szalmabálákra az összes épület tetejéről. És valószínűleg a kelleténél többször zúgtam át fejjel előre a Rock City Café ablakán.

– Tényleg? Szuper. – Squeaky olyan rezzenéstelen tekintettel néz a fürkész szemébe, hogy azt Ralph Meeker is megirigyelhetné, aki jeleneteiben ugyanígy fixírozza színésztársait.

– Nem dicsekvésből mondom – biztosítja a hawaii fickó –, csak jelzem, hogy ismerem a helyet.

Egy országúti járőr érzelemmentes tekintélyével Squeaky azt kérdezi a fickótól:

– Mikor talákoztál George-dzsal utoljára?

Ez zavarba hozza a behatolót, aki egy pillanatra elgondolkodik.

– Ó, annak már vagy... nyolc éve.

Végre mosoly jelenik meg a lány szája sarkában.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy ilyen szoros a kapcsolatotok.

A hawaii inges rőcög a pofátlan gúnyolódáson.

– Ha felébred – közli a lány –, majd megmondom, hogy kerested.

A hawaii inges lenéz a padlóra, a hatás kedvéért visszarakja a napszemüvegét, majd felemeli a fejét és a szúnyoghálón keresztül a szeplős arcra mered.

– Azért én mégis beköszönnék most neki, amíg itt vagyok. Messziről jöttem, a fene se tudja, mikor járok megint erre.

Squeaky együttérzést színelve azt feleli:

– Sajnos most nincs rá mód, hogy találkozzatok.

– Nincs rá mód? – ismétli Cliff hitetlenkedve. – Már mért ne volna rá mód?

Squeaky egy szuszra hadarni kezdi:

– Mert George-dzsal vasárnap este tévét nézünk, a *Jackie Gleason Show*-t, a *Lawrence Welk Show*-t meg Johnny Casht. De ő nem tud sokáig fennmaradni, ezért ilyenkor aludni küldöm, hogy ne dőljön ki a tévészésünk közben.

A hawaii fickó elmosolyodik, megint leveszi a napszemüvegét, és azt mondja a szúnyoghálós ajtón keresztül:

– Hát, vöröske, én pedig most bemegyek. És a két saját szememmel alaposan megnézem George-ot. És ez – ütögeti meg a szúnyoghálós ajtót közvetlenül Squeaky arca előtt – nem állít meg.

A mocskos konyhai ajtón keresztül Squeaky farkasszemet néz a hawaii fickóval, végül hirtelen pislant egyet, jelezve, hogy döntött.

– Oké. Ahogy akarod.

Ezzel hangosan kiakasztja a szúnyogháló kis kampóját, hátat fordít a hawaii fickónak, majd átmegy a nappaliba, ledobja magát a székbe, hintázva hátradől, felveszi a távirányítót és felhangosítja a tévét.

George kis fekete-fehér tévéjének szenteli figyelmét, amely a tönkrement, fiókos szekrény méretű Zenith tetején pihen. A kis képernyőn jelen pillanatban a Paul Revere and the Raiders ugrál fel-le, miközben előadják „Mr. Sun/Mr. Moon” című számukat.

Squeaky abban elég jó, ha George-ot meg kell győzni, hogy ezt vagy azt megcsinálja. De amikor arról van szó, hogy a zsugori vak öregembert rá kéne beszélni, hogy pénzt adjon egy színes tévére, Squeaky meggyőző ereje mintha elérné határait.

A lány hallja a szúnyoghálós ajtó rozsdás sarokvasának nyikorgását, ahogy a hawaii fickó kinyitja, és belép a házba. Nem fordul felé, de hallja, ahogy bejön a nappaliba.

– Hol a hálószoza? – kérdezi a férfi.

A lány meztelen lábával a folyosóra mutat:

– Hátul az utolsó ajtó. Lehet, hogy fel kell ráznod, délelőtt ájulásig basztunk. – Ezzel vigyorogva a hawaii behatózó felé fordul: – Kimerült lehet.

A hawaii fickó nem néz rá olyan döbbenten, mint a lány számított rá, sőt, szeme se rebben. Csak elmegy mellette a folyosón. Mielőtt eltűnne, a lány azt mondja:

– Nyolcévenkénti barát! George már nem lát. Ne felejts el bemutatkozni neki.

Erre a hawaii fickó megtorpan egy pillanatra, majd továbbindul, és eltűnik a lány szeme előtt. A kis tévében a Raiders befejezi a dalát, és közli tévéország népével, hogy ne kapcsoljanak el, mert

„jönnek a műsor hírei”, amit egy előzetes követ az ABC *FBI* című sorozatához. Squeaky hallja, hogy a hawaii kaszkadőr bekopog George hálószojájának ajtaján, és azt kérdezi:

– George, ébren vagy?

Squeaky hangosan utána szól a hintaszékéből:

– Nyilván nincs ébren, kurvára megmondtam, hogy alszik! És ezt a kislányos kopogást se fogja hallani. Ha már annyira fel akarod ébreszteni, nyisd ki az ajtót, és rázd fel a szerencsétlent, bassza meg!

A lány hallja, ahogy az öreg hálószojájának ajtaja kinyílik. Megfogja az ormótlan távirányítót, és kétszer kattint, lehalkítva az *FBI* előzetesét narráló Efrem Zimbalist Jr.-t. Hallja, ahogy a hawaii fickó rázogatja és a nevéen szólítja George-ot, majd azt is, hogy a zavarodott öregember hirtelen felriad:

– Hé kás! Mi történik? Ki maga? Mit akar?

A lány hallja a hawaii fickó magyarázkodását:

– Minden rendben, George. Semmi baj. Bocsánat a zavarásért. Cliff Booth vagyok. Csak beugrottam köszönni, és megnézni, hogy vagy.

– Ki vagy?

A hawaii fickó tovább magyarázza:

– A *Fejvadászt* forgattuk itt nálad. Én voltam Rick Dalton dublóre.

– Kié? – krárog George.

– Rick Daltoné – ismétli a hawaii fickó.

George motyog valamit, amit Squeaky nem hall a másik szobából. Aztán a hawaii fickó jobban megnyomva a nevet elismétli:

– Rick... Dalton.

– Az ki?

– A *Fejvadász* főszereplője volt – mondja a hawaii fickó.

George megint megzavarodik, és azt kérdezi:

– Te ki vagy?

– Én voltam Rick dublóre – feleli a hawaii fickó.

Squeaky felnevet, amikor megint meghallja George-ot:

– Rick? Ki az?

– Nem érdekes, George – közli a másik szobában a hawaii fickó George-dzsal. – Dolgoztunk együtt valamikor, és most eljöttem, mert

meg akartam nézni, jól vagy-e.

– Francokat vagyok jól – közli George.

– Mért, mi a baj? – kérdezi a hawaii fickó.

– Hogy nem látok szart se – feleli George, és ezen Squeaky megint elneveti magát.

A hawaii inges fickó mond valamit, amit a lány nem hall, aztán George mond valamit, amit szintén nem hall, aztán a hawaii fickó mond valamit, amit nem igazán ért, de azt ki tudja venni, hogy a „kis vörös.”

Squeakynek nem okoz gondot kihallani George válaszát:

– Mintha nem mondtam volna neked, hogy nem látok szart se! Mégis, honnan tudnám, hogy annak a lánynak, aki állandóan itt van velem a házamban, milyen színű a haja?

Aztán hallja, hogy a hawaii fickó motyog valamit, mire George azt mondja neki:

– Fogalmam sincs, hogy ki vagy, de hálás vagyok neked, hogy eljöttél meglátogatni... – bárhogya is folytatja a vak öregember, azt Squeaky már nem hallja. Az ezt követő szóváltások változó hangszínű motyogásokba fulladnak, mígnem a hawaii fickó felemeli a hangját, ahogy próbál megértetni valami George-dzsal:

– Megengeded te ezeknek a hippiknek, hogy itt lakjanak?

George dühösen felel a kérdésre:

– Ki a fene vagy te?

Hallja, ahogy a hawaii fickó megint próbálja elmagyarázni, mit keres itt:

– Cliff Booth. Kaszkadőr vagyok. Sokat dolgoztunk együtt, George. Csak az érdekel, hogy minden rendben van-e. Hogy ezek a hippik nem használnak-e ki téged.

– Squeaky? – kérdezi George. Aztán meg is válaszolja: – Ő szeret engem.

Ezen a kis vörös elmosolyodik. Megfogja az ormótlan távirányítót, háromszor megnyomja rajta a gombot, és nézi, ahogy a Canned Heat előadja a „Going Up the Country”-t az *It's Happening*ben.

Nagyjából hat perccel később a hawaii fickó kijön a hálósobából, megáll a nappaliban és lenéz a hintaszékben ülő lányra. Anélkül, hogy a fickóra nézne, a lány azt kérdezi:

– Élvezted?

A fickó zsebre vágja a kezét, és azt feleli:

– Nem ezt a szót használnám.

A lány felé fordul, és csillogó szemmel, mosolyogva azt feleli:

– Mintha George ezt a szót használta volna ma reggel.

Cliff elhúzza a száját a csípős ripszton, és leül a pamlagra a hintaszékkel szemben.

– Szóval rendszeresen szexelsz az öreggel, mi?

– Aha – feleli a lány. – George isteni. És fogadni mernék, hogy tovább kemény marad, mint te, lovászlegény.

– Nézd – kezdi a hawaii fickó –, George régi barátom.

– Azt se tudja, ki a picca vagy! – vág a szavába a lány.

– Meglehet – folytatja a férfi. – De ettől még biztos akarok lenni benne, hogy boldog, és tudja, mi történik vele.

– Tudja, hogy hetente ötször szexelek vele, és ettől elég boldog.

– Squeaky az öreg szobája felé mutat, és folytatja: – Kérdezd csak meg tőle, alig lesz ciki.

A hawaii fickó leveszi a napszemüvegét, előrehajol és azt kérdezi:

– Azért szexelsz hetente ötször George-dzsal, mert szerelmes vagy belé?

Squeaky rezenéstelen tekintettel a hawaii köcsögre néz.

– Meghiszem azt. Tiszta szívemből, minden porcikámmal, teljes szívemből szeretem George-ot. És az, hogy te elhiszed-e, mennyire szeretem George-ot – suttogóra fogja –, teljességgel hidegen hagy.

A hawaii köcsög viszonozza a rezenéstelen tekintetét, és cinikusan azt kérdezi:

– Szóval nem beszéltél vele arról, hogy változtassa meg a *végrendeletét*, meg ilyen jogi dolgokról?

Squeaky pislant egyet a kérdésre. De a pislantás ellenére megőrzi nyugalmát és kitart jogos felháborodása mellett.

– Nem, nem beszéltem vele a végrendelete megváltoztatásáról. A házasságról beszéltem vele.

Na ezt kapd ki, okostojás!

– Szedjük csak össze – összegzi Squeaky –, kurvára az ötvenes években láttad utoljára George-ot, és most hirtelen idejössz, és meg akarod menteni... mitől is? A házasságtól? Heti öt dugástól?

Biztos, hogy amikor ismertétek egymást, barátok voltatok? Itt kocnikázol, és mindenkit megmentesz a házasságtól, vagy ezt külön George-nak tartogatod?

A hawaii fickó a pamlagon ülve végighallgatja, majd azt feleli:

– Tudod... valahol igazad van.

Úgyhogy feláll a pamlagról, átvág a házon, ki a szúnyoghálós ajtón és le a lépcsőn. Az elégedett Squeaky keresztbe teszi a bokáját, és visszafordul a Dick Clark produceri közreműködésével készült zenés műsorhoz.

Huszonkettedik fejezet

Aldo Ray

**Almería, Spanyolország
1969 júniusa**

Miközben az ötvenes évekbeli filmsztár, Aldo Ray a mocskos matrac mellett ült a fülledt spanyol hotelszobában, és verejtek csorgott le szőrös vállán és hátán, nem a rossz döntéseken merengett, amelyeket útközben hozott és oda vezettek, hogy ebben a nyomasztó szobában kell megszállnia. Nem is a régi szép időkkel gyötörte magát, amikor *volt egyszer egy... Hollywood*, és olyan rendezőkkel dolgozott együtt, mint George Cukor, Michael Curtiz, Raoul Walsh, Jacques Tourneur és Anthony Mann. Nem izgatja magát rég elvesztett luxuslakása miatt az El Royale-ban, vagy drága kis Porschéje miatt, amely hiába ment, mint a villám, túl kicsi volt egy ilyen tagbaszakadt izompacsirtának. Nem, miközben a tikkasztó, légkondicionálatlan hotelszobában ül Spanyolországban az új filmje első forgatási napján, Aldo arra az egy dologra gondolt, amire mindig az estének ezen a szakában. Egy üveg piára.

Akárhányszor Aldo Ray külső helyszínen forgatott, a stábot, a színészeket, a hotel dolgozóit és igazából mindenkit, akit be lehetett vonni, megbízták Aldo megfigyelésével. Amikor Aldót bedugták egy hotelbe vagy motelbe a forgatási helyszínen, lényegében házi őrizetbe került. Nem hagyhatta el a hotelt, mert féltek, hogy szerez egy üveggel. Kitiltották a hotel bárjából. Nem tarthatott magánál készpénzt. Szigorúan szemmel tartották őt magát, vagy az épület ki- és bejáratait. A produkció minden dolgozója határozott utasításokat kapott, hogy Aldo semmilyen körülmények között, mindegy, mennyit könyörög, kérlel és hízeleg, nem kaphat italt. David Carradine az önéletrajzában, a *Végtelen autópályánban* felidézte a kis

költségvetésű Fernando Lamas-film, a *Dúvadak* forgatását Aldóval. Mr. Carradine írt arról, hogy az összes vele forgató fiatal színészre, akik ismerték és tisztelték Mr. Rayt pályájának korai szakasza miatt, rátestálták a feladatot, hogy *vigyázzon Aldóra*.

'69 nyarára Aldo meglehetősen mélyre zuhant a korábbi magaslatokhoz képest, amikor az ötvenes években Bogart, Tracy és Hepburn, Rita Hayworth, Anne Bancroft és Judy Holliday oldalán játszott. Ám azt akkoriban nem sejtették, hogy ez még nem a gödör alja. 1975-re nem volt képes eljátszani semmilyen szerepet, ami tovább tartott két napnál (ennyi ideig lehetett számítani rá, hogy józan marad).

Ahogy teltek a hetvenes évek, és átadták helyüket a nyolcvanas éveknek, az ember, akit George Cukor fedezett fel – egy próbafelvételen, ahol Aldo kártyalapokat dobált egy kalapba – csak olyan szennyfilmmesterektől kapott munkát, mint Al Adamson és Fred Olen Ray (csak névrokonság).

Ő volt az első hajdani hollywoodi sztár, aki feltűnt egy hetvenes évekbeli pornófilmben, amivel (egyelőre) ő az egyetlen hajdani hollywoodi sztár, aki megkapta a legjobb színésznek járó Erotikus Filmek Díját, mégpedig az 1979-es *Édes vademberért* Carol „*Mély torok*” Connorsszal (a nyolcvanas években Cameron Mitchell is feltűnik majd egy pornóban).

Ugyancsak Aldo Ray volt az első hajdani hollywoodi sztár, akit beperelt a Filmszínészek Céhe, amiért olcsó, szakszervezeten kívüli filmekben vállalt szerepet.

Hollywoodban a kezdetektől fogva jócskán voltak hajdani nagymenők, akik leszállóágba kerültek, és ezt az szemlélteti a legjobban, ha mellé tesszük mostani filmjeiket azoknak, amiken korábban dolgoztak (Ramon Novarro, Faith Domergue, Tab Hunter, de még szegény Ralph Meeker is). De ha szívbe markolóan látványos nyomorúságról van szó, senki sem érhet Aldo Ray nyomába. Szóval akármennyire is maga alatt volt azon a spanyolországi éjszakán '69 nyarán, húsz év távlatából ez az éjszaka a „rég szep időknek” fog tűnni.

Az viszont biztos, hogy Mr. Raynek most nem tűnik szép időknek. Ugyanolyan elbaszott éjszakának tűnt, mint az összes elbaszott éjszaka, amikor nincs egy üveg piája.

Ugyanezen az éjszakán, ugyanebben a hotelben, ugyanebben az országban, egy másik légkondicionálatlan szobában Cliff Booth töltött kétujjnyi szobahőmérsékletű gint egy műanyag hotelpohárba. A vágás a jobb szemöldöke felett, amelyet egy Winchester puskarújától szerzett aznap, megint vérezni kezdett, a vér lecsorgott az arcán, és lecsöpögött összeizzadt trikójára. Ráadásul bedagadt szemöldöke sem mutatta jelét, hogy lappadni akarna. Ha nem megy le legalább egy kicsit, a holnapi forgatáson Cliff használhatatlan lesz. Megnézte magát a fürdőszobai tükörben. Megtapogatta duzzadt szemöldökét, hogy fáj-e még. Fájt. Minél hamarabb jég kellett rá.

És ha már itt tartunk, pár jégkocka a langyos ginbe sem jött volna rosszul. Nem mintha jobban szerette volna a hűtött gint a szobahőmérsékletű ginnél. Cliff szerint a gin olyan, akár az öngyújtófolyadék, és a gin jéggel nem több, mint a hűtött öngyújtófolyadék. De ha beledob pár jégkockát, az már szinte koktél, szemben a nyomasztó látvánnyal, hogy langyos gint iszik egy olcsó hotel által biztosított műanyag pohárból több ezer mérföldre az otthonától. Miközben odament a kis asztalhoz, amelyen a hotel által kitett kis műanyag jeges vödör állt, vetett egy pillantást a fűtéscsőhöz láncolt kis tévékészülékre. A képernyőn egy fekete-fehér mexikói melodráma ment az ötvenes évek elejéről, benne Arturo de Córdovával és María Félixszel, akik spanyolul ömlengve melodramáztak. Cliffnek lövése sem volt, kik ezek.

A főnökével, Rick Daltonnal utazott Európába, és hosszú idő után először Cliff újra Ricknek dublörködött. Ez volt gyors egymásutánban a negyedik európai filmjük. Az első kettő (*Nebraska Jim* és *Ölj meg hamar, Ringo, szólj a gringó*) Olaszországban forgatott western volt. A harmadik egy James Bond babérjaira pályázó titkosügynökös mozi volt *Din-A-Mit hadművelet* címmel, amelyet a görögországi Athénban vettek fel. A mostanit pedig, a *Vörös vér, vörös bőrt* Telly Savalasszal és Carroll Bakerrel Spanyolországban forgatják. Ha elkészülnek vele, Cliff és Rick hazaindul Los Angelesbe.

A két férfi kiváltképp örömét lelta az öt hónapos európai tartózkodásban. Rick fürdőzött a lesifotósok figyelmében, Cliff pedig

élvezte, hogy újra kaszkadőr lehet. Egy elegáns lakáson osztoztak Rómában, amelynek ablakából pazar kilátás nyílt a Colosseumra. Rick folyton olasz éttermekbe járt, lokálokban szürcsölte a koktélokot, és összeségében élte a Rómába szakadt amerikai filmsztárok életét megbízható szárnysegédjével, Cliff-fel. Ott tartózkodásuk ideje alatt Cliff megdugott egy szakajtónyi olasz puncit. Sokkal többet, mint Rick, de Rick mindig válogatósabb volt. Cliff szemében a puncit nem volt több puncinál, de az olasz puncit komolyan megszerette. És bár jobb szerette, ha egy meztelen olasz lány szopta a farkát az ágyában, nem pedig egyedül feküdt le, az igazi az volt, ha minden napra másik meztelen olasz lány jutott. Cliff sosem akadt fenn a lányok külsején. Amíg rácuppanhatott a hátsójukra és szerettek szopni, ő gyönyörűnek tekintette őket.

Ám a hazafelé tartó repülőút egészen más lesz, mint az érkezésük Európába.

Miközben a titkosügynökös filmen dolgozott Görögországban, Rick megismerkedett egy nagy, sötét hajú, olasz sztárocskával, akit Francesca Capuccinak hívtak. Ahogy Cliff mesélte otthon a barátainak: „Bazmeg, derül égből feleségül vette a ribancot.” Abban a pillanatban, hogy rájött, ez merre tart, Cliff tudta, hogy bármilyen megegyezés is volt közte és Rick között, annak vége. Ricknek már nincs szüksége rá. Francesca nem akarná, hogy körülöttük legyeskedjen, és Rick sem tudná a továbbiakban megfizetni, hogy maradjon.

Cliff nem volt önző alkat. Ha úgy érezte volna, Rick és Francesca illenek egymáshoz, udvariasan, egy rossz szó nélkül kilépett volna a képből. Nem mintha valami gonosz végzet asszonyának látta volna Francescát, aki kivetette hálóját gyanútlan barátjára. Egyszerűen csak két hülyének tartotta őket, akik hoztak egy hatalmas, életre szóló döntést anélkül, hogy végiggondolták volna. Cliff két évet adott nekik. Ez a nőnek nem volt rossz üzlet, de pár éven belül Ricknek igencsak sokba fog kerülni az asszonytartás. Olyan sokba, hogy valószínűleg el kell adnia a Hollywood Hills-i házát. És Cliff tudta, mennyit jelent Ricknek az a ház. Már ebben a házban is elég búskomor volt. Ha Rick Daltonnak valami Toluca Lake-i társasházba kell költöznie, az betesz neki.

Cliff felkapta a hotel által biztosított műanyag jegesvödröt a kis asztalról, és mellé egy kéztörölőt a fürdőszobai törölközőtartóról. Majd kinyitotta hotelszobájának ajtaját, és nyikorgó-csikorgó léptekkel végigment a folyosón a jégautomatához. A mocskos szőnyegnek a talpa alatt olyan volt az állaga, akár a Silly Putty gyurmalinnak. A Splendido hotelben – a legközelebbi szállóban a vadnyugati jellegű sziklaalakzatokhoz, amelyek miatt a spanyolországi Almería helyettesítheti Arizonát – minden szoba ajtaja nyitva volt. Mivel a szállodában nem volt légkondicionáló, minden szoba vendége kapott a spanyoloktól egy hangos dobozventilátort.

Miközben Cliff elhaladt a 104-es szoba előtt, vetett bentre egy futó pillantást, és meglátott egy látványosan maga alatt lévő tagbaszakadt öregembert, akinek sátorponyvára emlékeztető fehér vászoningye izzadt hátára tapadt, és ventilátora mellett, az ágya végében ülve a mocskos szőnyegre meredt a lába alatt.

Ő lesz Aldo Ray, gondolta Cliff, miközben elment az ajtónyílás előtt. Az pedig a jégautomata, gondolta, amikor meglátta a folyosó végén. Belelapátolt egy rakás jégkockát a papírszemetesnek tetsző műanyag vödörbe. Aztán belenyúlt a jégbe, kivett négy kockát, és belerakta őket a magával hozott fehér kéztörölőbe. Feldagadt szemöldökéhez tette a hideg borogatást, és visszaindult a szobájába.

Ahogy másodjára is elment Aldo Ray szobája előtt, vetett bentre egy újabb gyors pillantást, hogy megbizonyosodjon róla, a nagydarab, izzadt férfi valóban Aldo Ray. De most ahelyett, hogy a szőnyegre meredt volna, a *Férfiak a fronton* sztárja egyenesen őt nézte. Amint Cliff elhagyta az ajtót, meghallotta a színész összetéveszthetetlenül rekedt, smirgliszzerű halk hangját:

– Hé!

A kaszkadőr visszament a színész ajtaja elé.

– Amerikai vagy? – recsegte a rekedt híresség.

– Igen – felelte Cliff, miközben a törölközőbe csavart jeget arcának jobb oldalához tartotta.

– A westernen dolgozol? – kérdezte Aldo.

– Igen, Mr. Ray – felelte Cliff.

Ezen Mr. Ray elmosolyodott, feltartotta öt virslIUjját, és azt mondta:

– Szólíts Aldónak. Én is a filmen dolgozom.

Cliff belépett a színész szobájába, átvágott az ajtó és az ágy között, majd kezet rázott az ötvenes évek Warner Bros.-ának vezető sztárjával.

– Cliff Booth – mondta Cliff Booth. – Rick Dalton dublőre vagyok.

– Dalton benne van a filmben? Arról tudtam, hogy Telly és Carroll Baker benne van, Daltonról viszont nem. Kit alakít?

– Telly fivérét – felelte a kaszkadőr.

Aldo felröhögött.

– Hogyne, mint két tojás. Ennyi erővel Mantan Moreland meg én is játszhatnánk fivéreket, baszod.

A két férfi összenevetett.

Mindketten szolgáltak a második világháborúban (Aldo békaemberként a haditengerészetnél). Ray nagyjából egyidős volt Boothszal. De ha rájuk néztél aznap este, meg nem mondtad volna. Cliff testalkata még mindig olyan volt, akár egy középsúlyú bokszolóé, Aldo Ray hordómellkasa viszont átlényegült hordóhassá. Meglöttyedt izmos sportolóalkata, amely Rita Hayworth oldalán jellemezte a *Miss Sadie Thompson*ban, széles válla pedig megereszkedett, majomszerűvé téve tartását. Cliff bő tíz évvel fiatalabbnak tűnt a valódi koránál, míg Aldo bő húsz évvel idősebbnek. A főemlősre hajazó Aldo felnézett Cliff arcára, és végre feltűnt neki a bedagadt szemöldök.

– Az istenit, kölyök – káromkodott. – Mi a tököm történt az arccoddal?

– Ma szemem vágta egy puskatussal – felelte Booth.

– Mi történt?

– Hát – kezdte Booth – kint forgattunk a sziklaszirtek között, és a jelenetben az egyik bandita pofán vág egy Winchesterrel. De az olasz – folytatta Booth –, aki a mexikóit játssza, sosem csinált még ilyet, ezért folyton tökörészett, aztán mérföldekekkel elhibázott. Ötször vettük fel, és mind szar lett. De nekem minden egyes alkalommal háttal le kell zuhannom a kurva sziklára. Úgyhogy odamentem a rendezőasszisztenshez, az egyetlenhez a stábben, aki legalább félig-meddig beszél angolul, hogy mondja meg ennek a

szerencsétlennek, hogy üssön pofán, mert nem sokszor tudok már leesni a sziklára – fejezte be Cliff.

– Betörte a képed, mi – mondta Aldo inkább kijelentő, mintsem kérdő hangsúllyal.

– Ez ilyen szakma – vont vállat Cliff. – Én töröm össze magam Rick helyett.

– Régóta dolgozol vele? – érdeklődött Ray.

– Rickkel?

– Aha, Daltonnal.

– Már úgy tíz éve.

– Ó, akkor biztosan nagy cimborák vagytok.

– Igen, cimborák vagyunk – mosolyodott el Cliff.

Aldo viszonzta a mosolyt.

– Ez szép dolog. Jó, ha az embernek vagy egy barátja a forgatáson. Már akkor is ismerted, amikor azt a George Cukor-filmet csinálta? – kérdezte Aldo Rick dublőrét.

– Aha – felelte Cliff –, de én nem dolgoztam rajta. Abban a filmjében nincsenek kaszkadőrmutatványok.

– Ja, az komoly film volt, valami híres könyvből. A Warner belenyomta az összes színészét. Nem is rosszakat, Jane Fonda is szerepelt benne... találkozta már Henry Fondával?

– Nem – felelte Cliff.

– Mindegy – folytatta Aldo –, Dalton benne volt a szereplőgárdában. Nekem George Cukor hozta meg a nagy áttörést, a *Házasságra született* Judy Hollidayjel. Aztán beválogatott a *Pat* és *Mike*-ba Hepburnnel és Tracyvel. – Hirtelen Cliffnek szegezte a kérdést: – Tudod, ki kapott mellékszerepet mindkét filmben?

Cliff a fejét rázta.

– A kurva Charlie Bronson – felelte Ray. – És még rondább volt, mint most, már ha ez lehetséges.

Aldo egy pillanatra a gondolataiba révedt, mintha visszaemlékezne, milyen volt Bronsonnal dolgozni, amikor még Aldo volt a sztár és Bronson a mellékszereplő.

A pillanatnyi szünet után Ray ráspolyos hangon megszólalt:

– Úgy hallom, Charlie-nak manapság jól megy a szekér. Megérdemli. – Ray hirtelen Booth felé kapta a fejét. – Hol tartottam?

– Ricknél és George Cukornál – emlékeztette Cliff.

– Ja, ja, ja, tényleg... találkoztál már George Cukorral? – kérdezte Ray a kaszkadőről. – Nagyszerű fickó. Mindent neki köszönhetek.

– Úgy hallottam, ő a legnagyobb fartúró egész Hollywoodban – jegyezte meg Cliff.

– Hát, George homoszexuális volt – mondta Ray. – De nem igazán törődött vele. Jó dagadt volt.

Majd ahogy Aldo felnézett Cliffre, elmélyültté és filozofikussá vált. David Carradine önéletrajza szerint a nagyember hajlamos volt ilyesmire.

– Tudod, a népek folyton azt kérdezték tőlem, hogy mivel Cukor indított el a pályán, bepróbálkozott-e valamivel. És a szomorú válasz a kérdésre az, hogy nem. Pedig bárcsak megtette volna – mészáros Aldo. – Olyan szomorúság áradt George-ból, hogy bárcsak kigyógyíthattam volna belőle. De – sóhajtott Aldo – sajnós mire találkoztam vele, már gyógyíthatatlan volt. Amennyire tudom, cölibátusban élt egész ideje alatt Hollywoodban. Szerintem én több faszt fogtam a tengerészetenél, mint ő a negyven éve alatt Hollywoodban. – Aldo elhallgatott, majd hozzátette: – Mocskosul kár érte.

A nagyember újra elhallgatott, és azt kérdezte:

– Hol tartottam?

– Ricknél és George Cukornál – emlékeztette ismét Cliff.

– Ja igen. Szóval Rick Dalton Cukorral dolgozott ezen a pocskék filmen. Dalton csinálja a jelenetet, érted? Aztán hirtelen Dalton lefújja a jelenetet, *ennyi, ennyi, ennyi, ennyi, ennyi, ennyi, ennyi, ennyi*. Elhiheted, senki köpni-nyelni nem tudott. Cukor forgatásain csak Cukor mondhatja, hogy ennyi. Ilyet még a kurva Kate Hepburn se merne. Kivéve Rick Daltont. Cukor felnézett a rendezői székéből, és azt kérdezte: „Valami gond van, Mr. Dalton?” Mire Dalton azt felelte: „Tudod, George, szerintem itt elférne egy drámai hatásszünet. Mit gondolsz?” Erre Cukor, aki egy undok béka volt... – Aldo a ráspolyos hangjával próbálja utánozni Cukor sejtelmes, művelt beszédmódját: – „Mr. Dalton... erős meggyőződésem, hogy mind ez ideig az egész karrierje egyetlen hosszú, drámai hatásszünet...”

A két keménykötésű izzadt férfi felnevetett a fülledt spanyol hotelszobában. Cliff barátja volt Ricknek, de mindenkinél jobban

tisztában volt vele, hogy Rick micsoda érzékkel tudott hülyét csinálni magából – főleg akkoriban.

Mielőtt Cliff nevetése elhalt volna, Aldo felnézett rá, és őszinte komolysággal azt kérdezte:

– Hé, haver, szarul vagyok. Hoznál nekem egy üveggel?

– Ajjaj – mondta Cliff. – Sajnálom, Aldo, tudod, hogy nem szabad innod. Mindenkinek küldtek egy memót a stábben, hogy ne adjunk a kezedbe piásüveget. Bármit is mondasz, nem adhatunk neked szeszt.

Aldo felsóhajtott, reménytelenül megcsóválta a fejét, és azt mondta:

– Nem engedik, hogy pénzt tartsak magamnál. Megmondták a hotelnek, hogy ne szolgáljanak ki. Egy fickó lesi az ajtómat. Házi őrizetbe tettek.

Aldo felnézett Cliffre, tekintete Cliff tekintetébe mélyedt, és így kérlelte:

– Kérlek... kölyök, szarul vagyok. Légy jó hozzám. Kérlek... kérlek... ne kelljen könnyörögnöm... pedig úgylis fogok.

Cliff visszament a szobájába, felkapta az üveg ginjét, visszasétált a folyosó mocskos gyurmalszőnyegén és átadta az üveget a férfinak a 104-es szobában. Aldo Ray elvette a palackot jótevőjétől, jókora lapátkezébe fogta és rászégezte a tekintetét.

Szerzett egy üveggel.

Ma este jól lesz.

Megissza az egészet.

És máris hozzáfog.

Aldo felnézett az üvegről Cliffre. Aztán újra le az üveg ginre. Aztán megint fel Cliffre. Összevonta a szemét, és azt kérdezte:

– Paróka van rajtad?

Erre Cliffnek eszébe jutott, hogy még mindig Rick parókáját viseli a forgatásról.

– Ja, elfelejtettem, hogy a fejemen maradt.

Lekapta a parókát, első alkalommal megmutatva Aldónak saját szőke haját. Cliff Booth búcsút intett a nagyembernek, majd elváltak útjaik.

– Jó éjt, Aldo.

Aldo Ray lenézett a kezében tartott üvegre, és azt mondta a Beefeater fickónak a címkén:

– Az lesz.

Miután bepuszilta Cliff üveg ginjét, Aldo alkalmatlan volt a másnapi munkavégzésre, és felrakták az első hazafelé tartó repülőgépre. A spanyol producerek eszeveszetten próbálták kideríteni, ki adott piát Raynek, de Cliff legnagyobb szerencséjére sosem jöttek rá. Cliff olyan ideges volt, hogy még Ricknek sem mondta el. Csak két évvel később.

– Hogy mit csináltál? – kezdte a kioktatást Rick. – Cliff, amikor a szakszervezeti irodában megkapod azt a rohadt tagságit, három szabályt adnak mellé: Egy, fel kell futtatniuk. Kettő, nem dolgozhatsz a szakszervezeten kívül. És három, ha Aldo Rayjel forgatsz, semmilyen körülmények között ne adj neki piát.

De ha Cliffnek újra döntenie kellene... rohadtul ugyanezt tenné.

Huszonharmadik fejezet

Piás Dicsőségcsarnok

Miközben a sminkes tükörben nézi magát a lakókocsijában a *Lancer* forgatásán, Rick egy ragasztólemosóba áztatott kis vattagolyót dörzsöl az álbajuszához és a felsőajkához. Hosszú parókáját már levette, és természetes csokoládébarna haja összeizzadt csimbókokban ül kobakján. Miután alaposan oldószerbe áztatta a felső ajkát és megtöltötte orrlyukát az alkoholos kipárolgásokkal, a két ujjával lassan, mondhatni fájdalmasan lehámozza arcáról a lószőr álszőrzetet, és óvatosan leteszi a sminkes asztalára.

A lakókocsi kis tévékészülékén a futballsztár Rosey Grier több csatornán sugárzott esztrádműsorában, a *The Rosey Grier Show*-ban énekli Paul McCartney dalát, a „Yesterday”-t. Rick fél füllel a dalt hallgatva fog egy üveg Noxzema húsító gyógykenőcsöt, az ujjával kivesz belőle egy nagy adagot, és elkezdni az arcára kenni. Halk kopogást hall, előredől a székében, elfordítja az ajtókilincset és kinyitja az ajtót, megpillantva a járdán az egyenesen rá meredő pöttöm Trudi Frazert. Rick most először látja utcai ruhában, ami ez esetben fehér ingből áll legombolható kemény gallérral, felette bézs kordbársony kertész nadrággal. A tizenkét éves helyett, akinek kiadja magát, ettől az öltözéktől jobban hasonlít a nyolcéves kislányra, aki valójában.

– Én most hazamegyek – közli a lány –, de szeretném, ha tudnád, hogy szerintem remek voltál a mai jelenetünkben.

– Hű, köszönöm, kincsem – feleli Rick szerényen.

– Nem udvariaskodásból mondom – nyugtatja meg a lány. – Az egyik legjobb alakítás volt, amit életemben láttam.

Hűha, gondolja Rick. Ez jobban betalált nála, mint számított rá. Ezúttal nem színleli a szerénységet.

– Hát... köszönöm, Mirabella.

– Mára vége a munkának – emlékezteti a lány. – Szólíthatsz Trudinak.

– Nos, ezer hála, Trudi – feleli a hűsítőkrémes arcú Rick. – Te pedig az egyik legremekebb színésznő...

– Színész – javítja ki a lány.

– Bocsánat, *színész* bármelyik korosztályból, akivel együtt dolgoztam – mondja Rick őszintén a lánynak.

– Nahát, köszönöm, Rick – feleli a lány cukiskodás nélkül.

– Sőt – viszi tovább Rick a bókot –, kétségem sincs afelől, hogy eljön a nap, amikor azzal fogok dicsekedni, hogy lehetőségem nyílt veled forgatni.

– *Naná*, hogy az első Oscarom után fűnek-fának elhenceged, hogy nyolcéves koromban velem forgattál – mondja Trudi magabiztosan. – És mindenkinek azt mondd majd, hogy *már akkor is* vérprofi voltam, mint *most*. – Majd halkán hozzáteszi, csak hogy egyértelmű legyen: – A „most” a jövőt jelenti, amikor elviszem az Oscart.

Rick önkéntelenül elmosolyodik a kis törpilla tökösségén.

– Efelől semmi kétségem. Csak húzz bele, hogy akkor még életben legyek.

A lány viszonozza a mosolyt.

– Odateszem magam.

– Mint mindig – feleli a férfi.

A lány helyeslően bólint. Aztán meghallják az anyja kiabálását a várakozó kocsiból:

– Trudi, gyere már, ne tartsd fel Mr. Daltont! Holnap úgyis találkoztok!

Trudi bosszankodva az anyja irányába fordul, és visszakiabál:

– Nem tartom fel, anyu! – gesztikulál színpadiasan. – Gratulálok neki az *alakításához!*

– Akkor igyekezz! – parancsolja az anyja.

Trudi pofákat vágva visszafordul Rickhez.

– Bocsánat. Hol tartottam? Igen, már emlékszem... Bravó! Pontosan azt tetted, amit kértem. Megijesztettél abban a jelenetben.

– Jaj, sajnálom, nem akartam – szakad ki Rickből.

– Nem, ne kérj bocsánatot, ettől volt olyan izgalmas az alakításod – hangsúlyozza ki a kislány –, és emiatt lett az *én*

alakításom is olyan jó. Nem *eljátszanom* kellett, hogy félek. Hanem tényleg megijedtem. Én pedig pontosan ezt kértem tőled – emlékezteti a lány. – Nem úgy kezeltél, mint valami nyolcéves színésznőt. Hanem mint egy színész kollégát. És nem babusgattál, hanem próbáltad leuralni a jelenetet – mondja a lány csodálattal telve.

– Nos, köszönöm, Trudi – feleli Rick újfent álszerényen –, de szerintem nem uraltam le a jelenetet.

– Dehogynem – söpri félre Trudi a férfi ellenvetését. – Tiéd volt az összes párbeszéd. De a holnapi nagyjelenetünk az más tészta. Úgyhogy légy résen!

– Inkább te légy résen – viszonzozza Rick a figyelmeztetést.

A kislány szélesen elvigyorodik, és azt feleli:

– Ez a beszéd! Pápá, Rick, holnap találkozunk! – integet a férfinak.

Rick apró mozdulattal tiszteleg a lánynak.

– Pápá, kincsem!

Rick visszafordul a sminkes tükör felé, a lány pedig elkezd behúzni az ajtót, de mielőtt teljesen becsukná, suttogva visszaszól:

– Holnapra tanuld meg a szöveged!

Erre Rick megfordul a székében, nem hisz a fülének.

– Hogy mit mondtál?

Trudi kis arca a lakókocsi majdnem csukott ajtajának részéből néz vissza rá.

– Azt, hogy tanuld meg a szöveged holnapra. Tudod, meglep, mennyi felnőtt nem tudja a szövegét, pedig ezért fizetik őket. – Megfigyelését egy pökhendi megjegyzéssel zárja: – Én *mindig* tudom a szövegem.

– Ó, tényleg?

– Igen, tényleg – nyomja meg a szavakat Trudi. Majd gyorsan hozzáteszi. – Ha nem tanulod meg a szöveget, az egész stáb előtt leégetlek.

Nahát, a lepcsés kis piccsa, gondolja Rick.

– Te most fenyegetsz, seggdugasz?

– Nem, csak szívatlak. Dustin Hoffman is folyton ezt csinálja. Ámbátor ez nem fenyegetés volt, hanem ígéret. Pápá! – A lány becsukja az ajtót, mielőtt Rick bármit felelhetne.

Trudi Frazer sosem kapott Oscar-díjat, viszont háromszor jelölték rá.

Első alkalommal 1980-ban, tizenkilenc évesen a legjobb női mellékszereplő díjára Timothy Hutton barátnő-féleségének szerepéért Robert Redford *Átlagembere*kjében. Mary Steenburgen kapta meg a *Melvin és Howard*ért.

A második legjobb női mellékszerepért járó jelölését 1985-ben kapta, huszonnégy évesen Ágnes nővér szerepéért Norman Jewison *Ágnes, Isten báránya* című filmjében. Az Oscart Anjelica Huston vitte el *A Prizzik becsületéért*, de Frazer megkapta a Golden Globe-ot mint a legjobb női mellékszereplő. Frazer egyetlen jelölését a legjobb női főszereplőért járó Oscarra a John Sayles forgatókönyvéből készült gengsztereposz, *A vörös ruhás nő* 1999-es remake-jéért kapta Quentin Tarantino rendezésében. *A vörös ruhás nő*ben Frazer az örömlányból lett bankrabló Polly Franklynt játszotta az első számú közellenséget, John Dillingert alakító Michael Madsen oldalán. Utolsó jelölése alkalmával Hilary Swank vitte el előle a díjat *A fiúk nem sírnak*kal.

Rick minden egyes alkalommal szurkolt neki.

Negyven perccel később Rick már letörölte arcáról a hűsítőkrémet, megszokott lenyalt frizurájának hevenyészett változatába fésülte a haját, felhúzta az utcai ruháját és feltakarította a lakókocsiban korábbi kiborulásának nyomait. Rágyújt egy Red Apple cigarettára, és készen áll, hogy megkeresse Normant, az első rendezőasszisztent, és beadjon neki egy mesét arról, hogyan törte be véletlenül az ablakot, amikor megint kopognak a lakókocsi ajtaján. Rick úgy véli, a másodasszisztens lesz az a holnapi beosztással, hogy megmondja neki, hányra kell jönnie. Úgyhogy kissé meglepődik, amikor elfordítja a kilincset, és Jim Stacyt találja a lakókocsija előtt.

– Ó, szevasz, haver – mondja Rick.

– Szevasz, Rick, remek voltál az utolsó jelenetben – mondja Jim Stacy.

– Fú, hát, te is, Jim – feleli Rick. – És gratulálok az első napodhoz az új sorozatodban.

– A pilot első napja – javítja ki Jim.

Rick legyint Stacy helyesbítésére.

- Tudod, hogy a CBS zöld utat ad majd neki. Nem költenének rá ilyen kurva sokat, ha nem így lenne.
- Híres utolsó szavak – figyelmezteti Stacy.
- *Ráadásul...* ez egy jó sorozat – teszi hozzá Rick.
- Hát, az utolsó két jeleneted biztosan feldobta – mondja Stacy.
- Te Rick, az jutott eszembe, hogy lenne-e kedved meginni valamit ma este?
- Hogy a kurva életbe ne! – kiált fel Rick. – Tudod te azt. Stacy elmosolyodik.
- Hová mennél? – kérdezi Rick.
- Tudok egy jó kis helyet közel hozzám San Gabrielben – magyarázza Jim. – Számítanak is rá, hogy beugrom megünnepelni az első napom. Remélem, az neked nincs túl messze.
- Szarok bele – vágja rá Rick. – A kocsim szervizben van, úgyhogy majd a dublőröm elvisz.
- Nem gond neki? – kérdezi Jim.
- Ugyan már – nyugtatja meg Rick. – Nagyon rendes gyerek, majd bemutatlak neki.
- Hát, akkor átöltözöm, letörlöm a képemről ezt a ratyit, nehogy valami kansasi köcsögnek nézzenek, aztán motorral mutatom az utat a kocsmáig, oké?

Az utasülésen Rickkel és a kormánykeréknél Cliff-fel követik a motorkerékpárján haladó Jim Stacyt, amíg az le nem húzódik egy pajtavörösre festett krimó parkolójába, felette a sokat ígérő névvel: Piás Dicsőségcsarnok. A vörös falakra híres hollywoodi nagyivók karikatúráit festették: W. C. Fields, Humphrey Bogart, Buster Keaton, és egy rajz Lee Marvinról a *Cat Ballou legendájából*.

Jim Stacy lehúzódik a zúzott kővel borított felhajtóra, majd leállítja a motort. Cliff mellette parkol le Rick Cadillacjével. Ez nyilvánvalóan James Stacy egyik törzshelye.

A három macsó belép a műintézménybe. Lévén este nyolc, a sötét kocsmáig nincs zsúfolásig, de a törzsvendégek megtöltik. A Piás Dicsőségcsarnok nosztalgia építő, családi kocsmá a San Gabriel-ieknek, illetve színészeknek és zenészeknek. Hollywood olyan híres lakóival kapcsolatos emléktárgyak díszítik a falakat, akiknek az életét tönkretette az ital. A négy legnagyobb bekeretezett

plakátot a falon, a legmagasabb szintű megtiszteltetést a kocsmában négy védőszentjének tartják fenn.

W. C. Fields szürke cilindereben mered a kezében tartott kártyalapokra. Humphrey Bogart szexin néz a ballonkabátjában és fedorájában. John Barrymore némafilmese szívtipró korszakában megvillantja híres profilját. És a nagy fapofa Buster Keaton lapos nemezkalapjában és fekete mellényében némafilmsztár fénykorából.

További híres iszákosok hússzor huszonöt centis fekete-fehér képei sorakoznak az italos polcok felett megsárgulva és megbarnulva. Némelyik sajtófotó, mások adott filmekből származnak, megint másokat személyesen dedikálták a kocsmának számára. Lee Marvin fehér Liberty Valance-ingjében és fekete mellényében vigyorog kéjsóváran a kamerába (aláírás Lee-től a Dicsőségcsarnoknak). Sam Peckinpah fején tűzpiros bandanával áll egy kamera mellett, és rámutat valamire (szignálta Sam a bár számára). A kigyúrt Aldo Ray átizzadt trikóban egy képkockán az *Isten földcskéjéből* (aláírás Aldótól a pultos Maynardnak). Viszonylag friss fénykép a tokás behemót Lon Chaney Jr.-ról (aláírás Lontól a kocsmának). Richard Harris a *Dundee őrnagy* című filmből (dedikálatlan). „Big Mouth” Martha Raye düledt szemmel és tátott szájjal mered a kamerába egy vicces sajtófotón a harmincas évekből (dedikálatlan). És Richard Burton egy képkockán *Az iguána éjszakájából* (dedikálatlan).

A bárpult bal oldali sarkában egy régi típusú írógép körül négy bekeretezett fénykép áll híres alkoholista írókról: F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway, William Faulkner és Dorothy Parker (mind dedikálatlan).

További témába vágó dísz tárgyak között a bárpult mögötti polcokon egy W. C. Fields-lámpa, amely egy vicces karikatúrán ábrázolja a részegen egy lámpaoszlopnak dőlő Fieldset.

Egy Aurora-makett a Farkasemberről (Lon Chaney Jr.) a pulton a borra valónak kitett befőttesüveg mellett.

A férfimosdó ajtajára ragasztva Elaine Havelock pszichedelikus John Barrymore-plakátja. A női mosdó ajtaján Elaine Havelock pszichedelikus Jean Harlow-plakátja.

A kocsmában zongorának fenntartott részén, a falon a zongora mögött egy nagy százszor kétszáz centis plakát a *Vad banda* című új

filmről, amelyet a törzsvendég és a Dicsőségcsarnok tagja, Sam Peckinpah rendezett (dedikálva a Dicsőségcsarnok számára Samtól, William Holdentől és Ernest Borgnine-tól).

A falon a billiárdasztalnál Elaine Havelock pszichedelikus posztere W. C. Fieldsről és Mae Westről, egy hetvenszer száz centis plakát a *Ryker őrmester* című új Lee Marvin-filmhez és Bogart *Minden az éjszaka miatt* című régi filmjének utánnymott dohánybolti posztere.

A Fieldset, Bogartot, Barrymore-t és Keatont ábrázoló nagy poszterektől eltekintve egyik sincs bekeretezve. Csak rajzszöggel a falra rögzítették őket.

A három fickó belép az ajtón, és meghallják, hogy a zongorista O. C. Smith „Little Green Apples”-ét játssza.

*God didn't make Little Green Apples
And it don't rain in Indianapolis in the summertime
There's no such thing as Dr. Seuss, no Disneyland,
no Mother Goose, no nursery rhymes*^[6].

Jim Stacy int a zongora mögött ülő férfinak, aki válaszul biccent Jimnek. Stacy a bárpulthoz sétál Rickkel és Cliff-fel, majd a pult felett baráti kézfogással üdvözli a csapatot.

– Hogy ityeg, Maynard?

– Hogy ment az első napod? – kérdezi a barátságos kocsmáros.

Még mindig a kezét szorongatva Jim azt feleli:

– Holnap visszavárnak, úgyhogy mehetett volna rosszabbul is.

Jim a két új barátjához fordul, és bemutatja őket a Dicsőségcsarnok kulcsemlőjének.

– Srácok, ő itt Maynard. Maynard – mutat Rickre és Cliffre –, ők a srácok, Rick Dalton, és a dublóre, Cliff.

Maynard mindkettőjükkel kezet fog, először Cliff-fel.

– Cliff.

Cliff megismétli a kocsmáros nevét:

– Maynard.

Majd Maynard arca felderül, ahogy kezet ráz Rickkel.

– A mindent, *Jake Cahill* személyesen! Örülök, hogy megismerhetlek, fejedász.

A kézfogás végeztével Rick azt mondja:

– Úgyszintén, Maynard. Rendel a doktor úr?

– A doktor úr határozottan rendel – nevet Maynard. – Mit hozhatok?

– Whiskey sourt – feleli Rick.

– És neked, kaszkadőr? – kérdezi a kocsmáros.

– Milyen sörötök van? – kérdezi Cliff.

– Dobozos: Pabst, Schlitz, Hamm's, Coors. Üveges: Bud, Carlsberg, Miller High Life. Csapolt: Busch, Falstaff, Old Chattanooga és Country Club.

– Old Chattanooga – feleli Cliff.

Maynard az ujjával a törzsvendég Jimre bök, és megmondja a rendelését:

– *Lancemek* pedig Alexander brandy. – Ezzel a doktor úr nekilát kiszolgálni a betegeit. Jim utánakiált:

– Neked *Johnny Madrid*, seggfej!

Mindhárom fickó röhög.

Újabb San Gabriel-i színész lép oda hármukhoz, a csontos arcú, „olyan ronda, hogy az már szép”-típusból, rendezetlen, hullámos homokszínű hajjal és fekete bőrdzsekiben. A színész, akit Warren Vandersnek hívnak, kezében egy Pabst Blue Ribbonnal csatlakozik a hármas fogathoz.

Jim és Warren kedvesen üdvözli egymást, majd Jim Rickre néz, és a hüvelykujjával Warrenre bök.

– Rick, ismered ezt a fickót?

Rick sokat sejtetően elvigyorodik.

– Basszus, tudod, hogy ismerem.

Rick és Warren sokatmondóan kezet ráz, miközben Rick elmagyarázza:

– Vanders szerepelt úgy három *Fejedászban*.

– Négyben, te hálátlan paraszt. Évadonként egyszer le kellett mennem a Spahn Ranchre, hogy Rick Dalton szétrúghassa a seggemet – jelenti ki Warren. – A *Fejedásznak* hála négy évig volt mit az asztalra tennem.

A zongorista belekezd az „Alley Cat” ének nélküli változatába.

Miközben Maynard leteszi az italokat a pultra, a négy férfi felül a bárszékekre. A kocsmáros csatlakozik hozzájuk egy időre, amíg nem szólítja egy szomjazó vendég.

Cliff és Warren még mindig a sörével van elfoglalva, de Rick viszonylag gyorsan felszippanította a whiskey sourját a szívószálán keresztül, Jim pedig bepuszilta az Alexander brandyjét.

A kocsmáros visszatér, majd azt kérdezi Jimtől és Ricktől:

– Még egy kör?

– Aha – feleli Jim.

– Whiskey sour – ismétli meg Rick.

A zongorista, Curt Zastoupil befejezi az „Alley Cat”-et, miközben Jim és három barátja, kezükben az italukkal odaoldalognak a zongorához.

– Szevasz, Curt, mi a pálya?

Curt belekortyol a Harvey Wallbangerébe, és azt feleli:

– Megvagyok, Jim, és veled?

– Megy a szekér – feleli Jim. – Ma volt az első napom a pilot forgatásán.

– Nabazmeg, ez remek! – Curt a „Happy Days Are Here Again”-t kezdi játszani a zongorán.

– Csigavér, Liberace – szól rá Jim. – Előbb a pilotot fejezzük be. Lássuk, mi sül ki belőle. Lássuk, bekerül-e a CBS őszi műsorrendjébe. Majd akkor szólhat a nóta a szép napokról. Legalábbis pár hétig.

Jim bemutatja a bárzongoristát két új barátjának. Warren már ismeri Curtöt. Sőt, Curt fia Warrentől kapta Báró nevű első kutyáját. A színész és a kaszkadőr kezet ráz a zongoristával. Jim zenészcimborájának méltatásába kezd:

– Curt bármilyen aktuális slágert el tud játszani zongorán és gitáron is. És remekül, főleg a „Me and Bobby McGee”-t. Úgy játssza, akár egy countrynótát...

– Mert az egy countrynóta – jegyzi meg Curt.

– Tudom, de nem mindenki játssza úgy – feleli Jim.

– Csak mert a Janis Joplin-változatot játsszák. De ha meghallgatod, a legjobb akusztikus gitáron játszani, akár egy countrynótát. – Majd Curt egyértelműsíti: – Nem az Ernest Tubb-féle, hanem modern country.

Jim tovább méltatja Ricknek és Cliffnek zenészbarátját:

– Én mondom neked, ha Curt felvenné a „Me and Bobby McGee”-t, kaszálna vele. Jól megy neki a Creedence Clearwater is. Főleg az a „Dú dú dú” szám.

– „Dú dú dú” szám? – kérdezi értetlenül Curt.

– Tudod, melyik – világosítja fel Jim. A színész dalra fakad: – „Doo doo doo, lookin’ out my back door.”

Curt játszani kezdi a dalt a zongorán, és azt énekli:

*Just got home from Illinois
Lock the front door, oh boy
Look at all the happy creatures
Dancing on the lawn
Dinosaur Victrola, listenin’ to Buck Owens
Singin’ doo doo doo, lookin’ out my back door*^[7]

A négy férfi megtapsolja.

– Nagyszerű! – mondja Rick.

– A nagyszerű túlzás, de nem rossz – mondja Curt szerényen, majd hozzáteszi: – A fiam szereti ezt a dalt. Úgyhogy mindig eljátszom neki, amikor otthon gyakorlok.

– Hány éves a fiad? – kérdezi Cliff.

– Jövő hónapban lesz hat – feleli Curt.

– Állj fel a zongora mögül, és mutasd meg, mit tudsz a gitárral – biztatja a zenészt Jim.

– Oké – megy bele Curt, majd felveszi és az ölébe teszi a gitárját. Miközben hangol, azt mondja Ricknek: – Bevallom, Rick, nagy rajongód vagyok. Imádtam a *Fejvadászt*. A *Fejvadász* és a *Rifleman* volt akkoriban a két kedvenc sorozatom. Még ma is szoktam nézni őket. Meg az egyik westerned is nagyon tetszett.

– Melyik? – kérdezi Rick. – A *Tanner*? Azt bírják a legtöbben.

Curt tovább babrál a hangolással, miközben azt kérdezi:

– Ki van még abban?

– A *Tanner*ben Ralph Meekerrel vagyok – feleli Rick.

– Nem, nem Meeker volt... bírom Meekert, de nem ő volt.

Curt elgondolkodik egy pillanatra, majd beugrik neki:

– Glenn Ford!

– Ó, hogy Glenn Ford! Az a *Hellfire, Texas*. Igen, az nem volt rossz. Glenn-nel nem jöttünk ki valami jól. Neki nem volt annyira fontos a film, mint nekem. Az a fajta, aki túlvállalja magát, ez a baj Glenn-nel. De mindent összevetve nem volt rossz mozi.

Amikor Curt végez a gitárral és készen áll, Jim azt mondja neki:

– Játssz valamit, amivel megmutathatod, mit tudsz.

– Aha, szóval most eladom magam. Nem esett le. Kösz a figyelmeztetést.

– Így igazságos – cukkolja Rick. – Azt mondtad, szereted a dolgaimat. Úgy igazságos, ha én is megítélhetem, hogy szeretem-e a tiédet.

Curt belevág Johnny Rivers „The Secret Agent Man”-jének jól felismerhető kezdődallamaiba. A férfiak elmosolyodnak, ahogy felismerik. Aztán Curt énekelni kezdi az első versszakot:

*There's a man who leads a life of danger
To everyone he meets he stays a stranger
Be careful what you say, you'll give yourself away
Odds are you won't live to see tomorrow
Secret Agent Man
Secret Agent Man
They've given you a number and taken away your name*^{8}.

Curt abbahagyja, és megvárja a tapsot, amit meg is kap.

– Ez a fiam másik kedvence. – Aztán Rickre néz, és azt kérdezi:

– Szóval a kölcsönös tisztelet talaján állunk?

– Hogy a bűdös fenébe ne! – emeli fel Rick a whisky sourját. – A trubadúrra!

Mind felemelik a poharukat és az üvegüket, majd isznak Curt egészségére.

– Ha már így feljött, a fiammal mindketten nagy rajongói vagyunk a *McCluskey tizennégy öklének* – mondja Curt Ricknek.

– Hát, az a jobbak közül való – mondja Rick.

– Tudod, amikor ilyen filmet néz az ember – magyarázza Curt –, ahol egy csapat fickó ügyködik valamin, általában kiválasztja a kedvencét, és neki szurkol az egész film alatt, hogy megússza élve.

A férfiak önkéntelenül is egyetértően bólogatnak.

– Hát, a fiamnak te voltál a kedvence.
– Ó, ez nagyon jólesik – mondja Rick.
– Sőt, valamelyik nap megmutattam neki a *Fejvadászt* a tévében – folytatja Curt. – Épp az ment, én meg rád böktem, és azt mondtam: „Hé, Quint – Quentinnek hívják a fiamat –, tudod ki ez a pasas?” Azt felelte, nem, mire én: „Emlékszel a fickóra a *McCluskey tizennégy ökléből*, akinek szemkötője volt, és a lángszórával szénné égette az összes nácit?” Mondta, hogy aha, én meg rávágtam: „Ez ugyanaz a fickó.” Tudod, mit kérdezett? – teszi fel Curt a költői kérdést. – „Akkor itt még megvolt mindkét szeme?”

Mind nevetnek.

– Kérhetek a fiamnak egy autogramot? – kérdezi Curt.

– Hogyne – feleli Rick. – Van egy tollad?

Curtnél nincs toll, de Warren Vandersnél akad.

Úgyhogy Rick aláírja a Piások Dicsőségcsarnokának egyik koktélszalvétáját Curt fia, Quentin számára, „Quentin közlegénynek” címezve, ügyelve a helyesírásra, majd aláírja, hogy „McCluskey őrgy. és Lewis őrm. üdvözöl”. Ezután aláírja, hogy „Rick Dalton”, az alá pedig, hogy „Mike Lewis őrmester”. Ezután kicsiben lerajzolja Mike Lewis őrmestert szemkötőben, rajta egy inggel, amelyen azt áll, hogy *Quentin a király*, majd alábiggyeszt egy utóiratot: „Égjetek, nációk!”

– Uhh – nyög fel Jim Stacy. – *McCluskey tizennégy ökle*, bassza meg. A szívem szakad bele. A geci Kaz Garas. Hogy baszná meg... bocs, biztos jóban vagy vele – mondja Ricknek. – De akkor is... ott bassza meg.

Elmeséli Curtnek, Cliffnek és Warren Vandersnek, hogy kapta meg majdnem Kaz Garas szerepét a *McCluskey*-ban.

– Leszűkítették háromra, Garasra, Clint Ritchie-re és rám. De Garas már dolgozott együtt korábban Henry Hathawayjel. Úgyhogy Hathaway felhívta a fejest a Columbiánál, hogy beajánlja az emberét, és ezzel engem meg Ritchie-t le is írtak – sóhajt Stacy.

– Melyik Hathawayben szerepelt Garas?

– Valami afrikai fosban Stewart Grangerrel – feleli Stacy.

– Én csináltam egy afrikai fost Stewart Grangerrel – veti közbe Rick. – A legnagyobb faszfej, akivel valaha dolgoztam.

– Ha már a faszfejeknél tartunk – jegyzi meg Stacy –, Henry Hathaway, na ő egy faszfej! – Majd gyorsan hozzáteszi: – Közben persze jó rendező, jó filmeket csinál. De ordibál, mint a kurvaisten! És amikor rákezd az ordítózásra meg a mocskolódásra, Sherman olyan mellette, mint aki virágot szedve vonult be Georgiába. A nejem játszott a legutóbbi filmjében. Tündéri nő, törekeny, mint a kismadár. Az a faszszopó egész nap ordibált vele, minden áldott nap. A forgatásnak vége, szegény asszony meg lényegében harctéri sokkot kapott. Csak fussak össze valamikor a szarházzal – mondja Stacy, miközben belekortyol az italába.

– Ki a feleséged? – kérdezi Rick.

– Kim Darby – feleli Stacy.

– A kurva életbe – mondja Rick –, te elvetted Kim Darbyt? *A félszemű seriffből?*

– Aha, a *Gunsmoke* alatt ismerkedtünk meg tavaly – meséli Stacy. – Alig két hónapja voltunk házasok, amikor megkapta *A félszemű* főszerepét.

– Voltál meghallgatáson Glen Campbell szerepére *A félszeműben?*

– Uggggyan – feleli Jim színpadiasan. – Amikor Hathaway megtudta, hogy Kim házas, ráadásul valami fiatal, jóképű, feltörekvő faszagyerekhez ment hozzá, a díszletig sem jutottam el. Látni sem akarta a pofámat.

Mind nevetnek.

– Szerintem nem hallgatott meg senkit – találgat Jim. – Egyszerűen odaadták a szerepet Glen Campbellnek.

Rick dühében a zongorára csap.

– Mi a fasz ütött a Duke-ba? Teli van fasza cowboyszerepekkel fiatal srácoknak, és folyton ilyen köcsög énekeseket vesz maga mellé, akik színészkedni sem tudnak. Ricky Nelson. Frankie Avalon. Glen Campbell. Faszom Fabian. Dean Martin.

– Azért Dean Martin nem egy liga a többiekkel – veti közbe Jim.

– Ugyanolyan rohadt köcsög énekes, mint a többi – hangsúlyozza Rick.

– Igen – ért egyet Jim –, viszont jól játszik.

– Ja – feleli Rick –, játssza a bűdös digót!

Ezen mind nevetnek. Rick folytatja:

– Azt meg hagyjuk, hogy halt meg a köcsög Frankie Avalon a kurva *Alamóban*.

Megint nevetnek.

– Ugye vágod, ő kinek *volt* a férje? – kérdezi Warren Vanders, miközben Rickre néz, de Jimre mutat.

Rick és Cliff a fejét rázza.

– Connie Stevensnek – árulja el nekik Warren.

Rick önkéntelenül felpattan.

– A *feleséged* volt Connie Stevens?

– A feleségem volt, és még meg is dugtam.

Rick szomorúan csóválja a fejét.

– Te mohó személtáda. Csúnyán bele voltam zúgva.

– Mint fél Amerika – teszi hozzá Jim.

– Nyomattam, hogy hívjuk meg a *Fejvadászba*, de az ABC nem engedte, hogy az NBC sorozataiban szerepeljen, úgyhogy nem jött össze. Pedig ha bejön – teszi hozzá Rick –, lehet, hogy most én lennék a helyedben.

Stacy már nincs erről ennyire meggyőződve, de válasz nélkül hagyja a megjegyzést. Már megszokta, hogy a többi férfi féltékeny rá a női miatt. Úgyhogy visszatér a *McCluskey*-t illető szívfájdalmához:

– Érted, te megkaptad a *McCluskey*-t, én megkaptam Stevenst. De nekem már nincs meg Stevens, neked viszont mindig ott lesz a *McCluskey* – nyafog Stacy. – Lehettem volna egy fasza csapat tagja egy tökös filmben, ahol odaverünk a náciknak. Ehelyett a gizda Michael Anderson Jr. rúgta szét a seggem *A Monroe családban*.

A társaság felnevet a Michael Anderson Jr.-ra vonatkozó megjegyzésen.

– De még így sincs okom panaszra – folytatja Stacy. – Igen, lehettem volna balról a negyedik fickó a *McCluskey tizennégy öklében*, de te – bök Rickre az Alexander brandyjével – lehattél volna a kurva zárkakerály.

Ne már, bassza meg, megint a McQueen-téma, gondolja Rick.

Cliff arca megrándul, tudván, hogy Rick mennyire rühelli ezt a sztorit. Rick próbálja gyorsan letudni, és azt mondja Stacynek:

– Hagyjuk, ezt már megdumáltuk.

Warren Vanders megkérdezi Stacyt, hogy miről beszélnek.

Jim fogja az Alexander brandyjét, megint Rick felé bök vele, és előadja a társaságnak:

– Ez a farok... ilyen közel járt hozzá – feltartja két ujját egymástól egy centire –, hogy megkapja McQueen szerepét *A nagy szökésben*.

Curtnek és Warren Vandersnek leesik az álla a leleplezéstől.

Rick egymástól egy centire feltartja két ujját, és azt mondja:

– Nem ilyen közel jártam hozzá. – Majd teljesen széttárja a karját, és így folytatja: – Hanem ilyen közel.

A férfiak felnevetnek, és ellenkeznek Rick szerénykedésnek hitt megnyilvánulásával.

– Ez nálam kurva közelnek számít – mondja Warren Vanders.

– Ja – von vállat Curt Zastoupil –, hogy *majdnem* megkapta McQueen legnagyobb szerepét. Nem nagy szám.

– PON-TO-SAN! – bök Stacy Curt felé.

Majd Rickhez fordul, és a többiekre mutat.

– Meséld el nekik!

Ó, az isten faszát, gondolja Rick, nem fogom egy nap kétszer elmondani ugyanazt a sztorit, főleg nem ugyanannak a fickónak, bazmeg.

– Komolyan – mondja Rick a többieknek –, nincs ezen mit mesélni. Sportsmen's Lodge-i pletyka.

Mivel Rick szemérmeskedik, Jim Stacy közbelép, és maga adja elő a sztorit:

– Mint köztudott, McQueen majdnem nem vállalta. Úgyhogy a rendező írt egy listát. Négy névvel. És ki van a lista elején? Ez a szarházi!

– A lista elejét csak most találta ki – tisztázza Rick.

– Ki volt a másik három? – kérdezi Warren Vanders.

– A másik három – feleli Jim Rick helyett –, ezt kapjátok ki, a három George.

– Melyik három George? – kérdezi Curt.

– Peppard, Maharis és Chakiris – közli velük Jim.

Curt és Warren elfintorodik, miközben Curt megjegyzi:

– A kurva életbe, a három gyógyegér mellett biztosan te kaptad volna.

– Nem megmondtam? – kérdezi Jim Ricktől, majd Curthöz fordul. – Pont ezt mondtam neki.

Ekkor Maynard odakiált a pult mögül:

– Curt, remélem, kipihented magad! Most már szórakoztasd a másik harminc embert a helyiségben!

Jim, Rick, Cliff és Warren távozik a zongora környékéről, Curt pedig visszaül a székére, s munkához lát:

*These eyes cry every night for you
These arms long to hold you again⁽⁹⁾.*

A többiek visszavonulnak a pulthoz, ahol Maynard kihoz nekik még egy kört (ez a harmadik kör Ricknek és Jimnek, Cliffnek pedig a második csapolt söre). Cliff állja. Warren Vanders kifizeti a cechét, elköszön a srácoktól, és elindul, amíg még kocsiba ülhet.

Az ilyen estéken Cliff általában nem sokat beszél. Nem szándékosan vesz fel szájkosarat. Időről időre közbeszól, de tudja, hogy ezek az esték nem róla szólnak, hanem a két férfiszínész kollégáról, akik művészi és munkakapcsolatuk építésének érdekében körbeszaglásszák egymást. Ez az ő estéjük.

A kocsmában maradt két tévésztárs tovább beszélget és italozik meg teszi, amit a színészek tenni szoktak. Megosztják egymással a tapasztalataikat. Általában rendezőkről és színészekről, akikkel együtt dolgoztak. Kiderül, hogy Stacy is ismeri Tommy Laughlint, és szerepelt Tommy első rendezésében, *Az ifjú vétkesben*. Stacy dolgozott a *Tanner* rendezőjével, Jerry Hopperrel a *Have Gun – Will Travel*ben. És mindketten dolgoztak Vic Morrow-val. Vic szerepelt egy *Fejvadászban*, Jim pedig Morrow sorozata, a *Combat!* egyik epizódjában. Beszélgetnek a kedvenc rendezőikről, ami általában olyan rendezőket jelent, akik viszontkedvelik és foglalkoztatják őket. Rick ódákat zeng Paul Wendkosról és William Witney-ről, míg Stacy Robert Butlert méltatja.

– Szóval hogy kerültél a CBS-hez? – kérdezi Dalton Stacytól.

– Tudod, hogy megy ez – feleli Stacy. – Dolgozol az egyik tévérendezőnek, aztán a másiknak. Aztán dolgozol egy olyannak, aki tényleg bírja a fejed. Te leszel az egyik embere. Ha mindenféle

sorozatokban rendez egy évben négy epizódot, lehet, hogy benyom egy-kettőbe, ha megteheti.

– Aha, ugyanez volt a helyzet velem meg Paul Wendkossal és Bill Witney-vel – teszi hozzá Rick.

– Szóval az én emberem, akinek az embere voltam – mondja Stacy –, Robert Butler. Beajánlott pár sorozatába, ahová meg nem jutottam be, mert nagyobb nevet akartak, mint Andy Prine vagy John Saxon, ott is jó benyomást tettem a szereposztókra meg a producerekre. Úgyhogy terjedni kezdett a hírem a CBS-nél, aztán jött ez a nagy kétrészes *Gunsmoke*. És nem adták oda simán, ki kellett érdemelnem. Le kellett nyűgöznöm a csatorna igazgatóit, a *Gunsmoke* producereit és az epizód rendezőjét, Dick Sarafiant.

– Dick Sarafian írta az első mozis főszerepem forgatókönyvét – veti közbe Rick.

– Tényleg? Mi volt az?

– Egy verdabandás mozi a Republicnál, *A futamból nincs kiszállás*. Bill Witney rendezte. Jó szereposztása volt, Gene Evans, John Ashley, Dick Bakalyan. A főszerepet elvittem Bob Conrad orra elől – viccelődik Rick. – Witney nem akarta mindennap egy gödörbe állítani a színészeit, hogy egy szintben legyen a szemük Bobéval.

Mind nevetnek a kurta Robert Conrad-viccen.

Aztán Rick a *Gunsmoke*-epizódról kérdezi Stacyt:

– Szóval a csatorna igazgatói belepofáztak egy sorozat szereposztásába?

– Hát, az úgy volt – magyarázza Stacy –, hogy mehetek volna tovább a nagy nevekkel, és akkor Chris George kapja a szerepet. De nem akartak nagy nevet. A CBS egy fiatal színésznek szánta a szerepet, hogy ebben a *Gunsmoke*-epizódban megismertessék a westernnézőkkel, aztán a következő szezonban alátegyenek egy saját sorozatot.

– Hát – tiszteleg Jimnek Rick az üres whiskey souros poharával –, rohadt nagy mázlista vagy, és remélem, hogy megbecsülöd.

Jim Stacy berzenkedik egy kicsit.

– Nem mondanám magam mázlistának. Kaptam egy lehetőséget. Én se most jöttem le a falvédőről. Hét évet húztam le a kurva *Ozzie* és *Harriet*ben azt hajtogatva, hogy *Hé, Ricky, kérsz egy hamburgert?*

– Hé, hé, hé – tisztázza Rick –, nem azt mondtam, hogy nem érdemelted meg. Semmi ilyesmi. Láttalak ma, kurvára megérdemelted. Csak azt mondom, jártam ugyanígy. A vendégszerepem miatt a *Wells Fargo-i* mesékben az egész város odáig volt értem. És aztán rögtön jött a *Fejvadász*. Mindenesetre azt akarom mondani... ez a te időd. És remélem, hogy jobban megbecsülsz, mint én tettem.

– Te nem becsülted meg? – kérdezi Jim.

– De igen – nyugtatja meg Rick. Aztán vállba veregeti az üres koktélospoharával, és azt mondja: – De nem úgy, mint most.

Miután Maynard kitölti Rick negyedik whiskey sourját, Jim negyedik Alexander brandyjét és Cliff harmadik sörét, a kapós férfiszínészek kedvenc témájáról kezdenek el beszélni: a punciról.

Jim tudni akarja, hogy Rick megdugta-e Virna Lisit, Rick pedig tudni akarja, hogy Jim megdugta-e Hayley Millst.

Jim nem dugta meg a nőt, vagy ha mégis, nem árulja el. Rick nem dugta meg nőt, de megpróbálta. Elmondja Jimnek, hogy dugta meg Yvonne De Carlót és Faith Domergue-ot, amikor vendégszerepeltek a *Fejvadászban*. Lényegében azért dugta meg De Carlót, mert tizenkét éves kora óta meg akarta dugni Elizabeth Taylort. És rájött, hogy Yvonne De Carlónál közelebb nem jut hozzá.

– Nehéz volt ledumálni a bugyit Yvonne De Carlóról? – kérdezi Jim.

Rick felemeli az üres koktélospoharát, és azt feleli:

– Kábé, mint rendelni még egy whiskey sourt.

Mindhárman nevetnek Rick beszólásán és az időzítésén. Jim rendel még egy kört, de Cliff kihagyja a negyedik sört. A két színész Maynardra vár, hogy kihozza nekik az utolsó kör koktélt.

Rick tudja, hogy még haza kell jutnia, és szöveget tanulnia a holnapi forgatásra. Isten ments, hogy ne kenje-vágja a szövegét, amikor egy jelenetben játszik azzal a pöttöm kis picsával.

A lány valószínűleg *mindkettőjük* szövegét kívülről fújja majd.

Ami azt jelenti, hogy ez az utolsó itala. Ma este úgy akar lefeküdni, hogy reggel emlékszik is rá.

De mielőtt szereplőtársával *adió*st inthetnének egymásnak, Rick azt kérdezi:

– Jim?

- Aha?
- Emlékszel *A nagy szökés*-sztorira, amiről kérdeztél?
- Persze.
- Én nem élvezem annyira ezt a sztorit, mint mások – vallja be Rick. – Nyilván, ha Cesare Danova lennék... akkor legyen. De ez nem ugyanaz a helyzet.
- Na várjunk – feleli az értetlen Stacy –, mi a franc köze van ehhez Cesare Danovának meg a helyzetének?
- Valamikor – kezdi Rick –, úgy két perc erejéig William Wyler komolyan fontolgatta, hogy Cesare Danovának adja Ben-Hur szerepét.
- Tényleg? Baszki, nem is tudtam.
- Azért nem tudtál róla, mert két perccel később Wyler észhez tért, és Charlton Hestonnak adta a szerepet – meséli tovább Rick. – De mondhatjuk azt, hogy *majdnem* Cesare Danova lett Ben-Hur, mert tényleg *majdnem* az lett. De az én esetem más.
- Jim Rickre mered, azon tűnődik, hová akar kilyukadni.
- Nézd – folytatja a színész –, nagyon keményen dolgoztam a *Fejvadászon*. És ha erről fognak ismerni, ám legyen. De úgy látszik, senkit sem a sorozat érdekel, amiben szerepeltem. Hanem a szájbakúrt szerep, amit meg sem kaptam. A szerep, amire büdös kanyi esélyem sem volt.
- Rajta voltál a listán – veti fel Jim.
- A lista, hagyjuk már a kurva listát! – emeli fel dühében a hangját Rick. Maynard és pár másik vendég feléjük fordul.
- Jim odanyúl, és megpaskolja Rick kezét a bárpulton, miközben azt mondja:
  - Semmi baj, nyugi. Igyál egyet.
- Rick felszív még egy kis whiskey sourt a szívószálán keresztül, miközben Jim hatalmas szemeket mereszt rá.
  - *A lista* – ismétli meg Rick gúnyos suttogással –, amiről mindenki azt hiszi, mekkora szám, mocskosul bizonytalan. A büdös életben nem láttam. De tegyük fel, hogy létezik a lista, és én rajta vagyok a három George-dzsal együtt. Tudod, mennyi valószínűtlen örültségnek kellett volna történnie, hogy megkapjam azt a szerepet?
  - Elvesztettem a fonalat – jegyzi meg Jim.

– Először is – vág bele Rick –, McQueennek el kell követnie élete legnagyobb hülyeségét, és nemet mondania *A nagy szökésre*, hogy a *Győzteseket* vállalja helyette. Tudod, amit azért nem vállalt, mert nem segghülye. – Rick szünetet tart, majd így folytatja: – De a vita kedvéért tegyük fel, hogy McQueen segghülye, és nemet mond a neki írt jutalomjátékra a mentora, John Sturges eposzában. Akkor megkapom Hilt, a zárkakerék szerepét?

Mielőtt Jim válaszolhatna, Rick így folytatja:

– Nyilván nem. Ha volt lista, akkoriban George Peppard lett volna az elején – jelenti ki Rick. – Semmi kétség. És ha McQueen visszadobta volna a szerepet, akkor csak megfordulnak, és felajánlják Peppardnak. És mivel a szerep, amit Peppard játszott a *Győztesekben*, ugyanaz volt, amit McQueen nem vállalt *A nagy szökés* miatt, Peppard nem lett volna hülye, és azonnal igent mondott volna rá. És ezzel, Mr. Stacy, helyben is volnánk – zárja le Rick.

Logikus, gondolja Jim, miközben megmosolyogja Rick kiselőadását. De James Stacy nem sejti, hogy Rick még nem fejezte be.

– De... – vág bele megint Rick – a vita kedvéért tegyük fel, hogy mielőtt eljátszhatná a szerepet, Peppard lesodródik az Aston Martinjával a Mulhollandról. Nem, mégsem, ez túl sablonos. Peppardot felfalja egy cápa, miközben Malibuban szörfözik. Úgyhogy nem lenne elérhető.

Rick újfent összefoglalja Stacynek a helyzetet, ügyelve rá, hogy a színész tudja követni a gondolatmenetét:

– Tehát McQueen elköveti élete legnagyobb hülyeségét, Peppardot pedig megeszi egy cápa. Így akkor megkapom? – kérdezi színész a színésztől.

Jim bólogat.

Rick viszont a fejét csóválja, majd úgy magyarázza el James Stacynek, akár egy ötéves gyereknek:

– Nem, nem kapom meg. Mert George Maharis kapja.

Jim Stacy vitatkozna ezzel, de Rick feltartja a kezét, mielőtt belekezdhetne.

– Hogy miért mondom ezt? Mindjárt elárulom – magyarázza tovább Rick. – Nézd, az egyik tévésorozata miatt Maharis nagyon

népszerű volt '62-ben. Ráadásul két évvel később Sturges a főszerepet osztotta rá a *Pokoli találmány* című thrillerben – ami arra utal, hogy Sturges eléggé bírja Maharist. Adhatta volna nekem is a *Pokoli találmány* főszerepét, de nem tette. Tehát – folytatja Rick –, ha Steve McQueen elköveti élete legnagyobb hülyeségét, George Peppardot pedig megeszi egy cápa, akkor... George Maharis lesz Hilt, a zárkakirály.

Rick felemeli a koktéliját, kortyol egy kis citromos alkoholt a szívószálján keresztül Maharis egészségére.

– De a vita kedvéért tegyük fel, hogy a forgatás megkezdése előtt Maharist rajtakapják, hogy egy fickóval szexel egy nyilvános vécében.

Jim Stacy felröhög.

–Úgyhogy Maharis kiesett – folytatja Rick –, és Sturges visszatér a listához. Akkor most már megkapom?

– George Chakiris ellenében? Hogy a faszba ne! – kiáltja Stacy.

Rick a fejét csóválja, és azt feleli Jimnek:

– Nem, nem, nem, nem és nem, Jim, nyilván George Chakirisnek ajánlják fel a szerepet.

Stacy elfintorodik, ezzel jelezve, hogy nem ért egyet, Rick pedig úgy szemlélteti az állítását, hogy felemeli a kezét, és az ujjain kezdi számolni az indokokat.

Első ujj: – Egy, valamilyen megmagyarázhatatlan okból van egy Oscarja.

Stacy bólint, hogy egyetért. *Az tényleg számít.*

Második ujj: – Kettő, *A nagy szökés* producerei a Mirisch fivérek a Mirisch Companytól.

Harmadik ujj: – George Chakiris szerződésben áll a Mirisch Companyvel. Velük csinálta a *633-as repülőszázadot*. *A Gyémántfej*. Meg azt a hülye azték filmet. Úgyhogy nem simán bírják a fejét... kurva szerződése van velük!

Megértve a logikát Rick gondolatmenetében, Jim Stacy bólint.

– Tehát – foglalja össze Dalton –, George Chakiris kapja a szerepet, és kész.

Stacy egyetértően bólint, és már mondana valami, amikor Rick felemelt mutatójával belé fojtja a szót.

– Viszont... tegyük fel... a vita kedvéért..., hogy McQueen elköveti karrierje legnagyobb hülyeségét, Peppardot megeszi egy cápa Malibuban, Maharist rajtakapják, hogy egy fickót kefél egy nyilvános vécében... és kiderül, hogy Maharis... *Chakirist* kefélte!

Ettől Stacy kiköpi a koktéliját.

– Úgyhogy pápá, Bernardo – mondja Rick nagyokat integetve. Aztán leengedi a vállát, és azt kérdezi Jim Stacytól: – Most már megkapom?

Jim leteszi a koktéliját.

– Nyilván megkapod, te vagy az utolsó azon a kurva listán.

– Erről beszélek, Jim – folytatja Rick. – Hol a kurva életben veszik fel az utolsó fickót a listáról, bassza meg? Ha elérsz az utolsó fickóhoz a kurva listán, akkor kidobod a kibaszott listát, és *írsz egy újat!*

Bassza meg, gondolkodik el Stacy, tényleg így szokták.

– Úgyhogy így már nem a három faszaréék George lesz rajta, hanem a két faszaréék Bob, Redford és Culp. Aztán meg kitalálják, hogy a fickó legyen brit, és derült égből megkapja a kurva szerepet Michael Caine. Vagy – zárja le Rick – úgy döntenek, hogy ott bassza meg, és kifizetik Paul Newmannek, amit kér. Vagy Tony Curtis emberei odatelefonálnak, és jó áron beajánlják Tonyt. A lényeg, hogy gecire esélyem sem volt.

Aztán Rick elkapja Cliff pillantását, és jelezvén, hogy ideje lépni, színpadias megfellebbezhetetlenséggel a bárpultra helyezi üres poharát.

– És ezzel, Mr. Lancer, búcsút intek. Baszom sok szöveget be kell vágnom ma éjjel, különben az a pökhendi kis güzüegér szétrúgja a tököm.

Huszonnegyedik fejezet

Nebraska Jim

Miután búcsút intettek Jim Stacynek és a Piás Dicsőségcsarnok törzsvendégeinek, Cliff úgy éjjel fél tizenegy körül teszi ki Ricket a lakásánál. Ricknek elég ideje marad, hogy megtanulja a szövegét a holnapi munkához, és éjfél-fél egy körül bedobja a szunyát. Amint belép az ajtón, a világ összes színészehez hasonlóan ellenőrzi az üzenetrögzítőjét, hogy kapott-e fontos hívást. És valóban várja egy üzenet az ügynök Marvin Schwarztól.

Az igen, ez gyors volt, gondolja Rick.

Úgyhogy máris tárcsázza a számot, amit az ügynök meghagyott neki, Marvin pedig a harmadik csöngésre felveszi.

Marvin Schwarz beleszól a telefonba:

– Marvin Schwarz.

– Üdv, Mr. Schwarz – köszön Rick a telefonkagylóba –, itt Rick Dalton.

– Rick, egykomán – feleli az ügynök nyájasan –, nagyon örülök, hogy hívtál. Két szó: *Nebraska Jim*, Sergio Corbucci.

– Nebraska mi? És Sergio... – kérdezi Rick.

– Sergio Corbucci – ismétli meg Marvin.

– És az kicsoda?

– Ő a második legjobb spagettiwestern-rendező széles e világon – világosítja fel Marvin. – Csinál egy új westernt. A címe: *Nebraska Jim*. És a *kedvemért* fontolóra vette a neved.

– Nebraska Jim. Én lennék Nebraska Jim?

– Igen, te.

– Tehát felajánlotta nekem a szerepet?

– Nem.

– Akkor nem kaptam meg?

– Egy *vacsorát* kapsz. Most találkozott három fiatal színésszel. Hála nekem, találkozik egy negyedikkel. Úgyhogy két hét múlva

csütörtökön találkád lesz Sergióval és a feleségével, Norival a kedvenc Los Angeles-i japán éttermükben.

– Ki a másik három? – kérdezi Rick.

– Robert Fuller, Gary Lockwood, Ricky Nelson és Ty Hardin – hadarja Marvin.

– Ez négy – mutat rá Rick.

– Ó, valóban – döbben rá Marvin. – Elnézést, az ötödik vagy.

– Ricky Nelson? – kérdi Rick hitetlenkedve. – A faszom Ricky Nelsont fontolgatja?

– Arany virágszálam – emlékezteti Marvin –, Ricky Nelson szerepelt a *Rio Bravó*ban. Az klasszisokkal jobb film, mint bármi, amiben játszottál.

– Nézze, Mr. Sch-Sch-Schwarz – hebegi Rick –, ez pompás. De lehetek őszinte magával?

– Hogyne – feleli Marvin.

– Ezekről a *spagetti ízékről* lenne szó – vág bele Rick.

– Igen?

– Nem bírom őket.

– Nem bírod?

– Nem. Sőt, szerintem borzalmasak.

– Borzalmasak?

– Igen.

– Mennyit láttál?

– Egy párat.

– Tehát ez a *szakértői* véleményed?

– Nézze, Mr. Schwarz, Hopalong Cassidy és Hoot Gibsonon nőttem fel. Ez az olasz cowboyos buziság nem nekem való.

– Mert *borzalmas*? – tisztázza az ügynök.

– Ja.

– Szemben Hopalong Cassidy és Hoot Gibson kiemelkedő és korszakos munkásságával?

– Ne már, tudja, hogy értem.

– Nézd, Rick – kezdi az ügynök –, nem szeretnék tapintatlannak hangzani, de az eddigi mozifilmes teljesítményed nem olyan fényes, hogy akár egyetlen egész estés filmet is lefitymálj, amelyikben főszerepet osztanának rád.

– Ezzel tisztában vagyok, Mr. Schwarz – ért egyet Rick –, de talán ahelyett, hogy elhúznék Rómába, bölcsebb lenne, ha Hollywoodban maradnék, és mindent beletennék a következő pilotszezonba. Még az is lehet, hogy rám mosolyog a szerencse.

– Figyelj, kölyök – feleli Marvin. – Elmesélek valamit az egyik ügyfelemről. Mielőtt elkezdünk cowboyokat küldeni, hogy körbelovagolják a Cinecittát, Berlinbe küldözgettük őket. Mielőtt a kurva olaszoknak az a ragyogó ötletük támadt, hogy westerneket gyártsanak, a németek üzték az ipart – meséli Marvin. – Tudod, volt ez a német regényíró, Karl May. Írt egy sor könyvet, amik az amerikai vadnyugaton játszódnak a pionírok idején. Függetlenül attól, hogy Karl May sosem tette be a lábát Amerikába, ezek a könyvek nagyon népszerűek lettek a németek körében. Két férfi kalandjairól szólnak, egyikük egy Winnetou nevű apacs törzsfőnök. A másik pedig a fehér hegyiember vértestvére, Old Shatterhand. Szóval az ötvenes években egy német stúdió elkezdett a regények alapján német filmeket gyártani. Egy Pierre Brice nevű francia színész játszotta az indiánt. Viszont elértem, hogy Old Shatterhand szerepét daliás amerikai ügyfelemnek, Lex Barkernek adják. Mielőtt Lex Németországba ment volna, szerepelt pár amerikai filmben. Még Tarzant is játszotta... és szerény véleményem szerint meglehetősen fasza Tarzan volt. Viszont elvette Lana Turnert. Úgyhogy fejre is állhat, ő mindig *Mr. Lana Turner* marad. Én meg szereztem neki egy német filmet, de ő nem akart menni. Német western? Az meg mi a tököm? Német western francia indiánnal? Ne bassza már meg! Azt mondja nekem: „Marvin, mi a halál faszába akarsz te engem belerángatni? Van egy határ, amit egy színész már pénzért sem lép át.” Én meg mondom neki, ahogy most neked: „Mi a retkes bajod van? Egy, Amerikában nem állnak éppenséggel sorba érte, hogy beválogassanak a filmjükbe. Kettő, nem a kurva hadseregbe kell bevonulnod. Elmész Németországba, leforgatsz egy filmet, öt-hat hét, jó summát keresel, visszajössz. Mint az ágyba szarás. Jössz, mész.” Úgyhogy rávettem, hogy menjen. A többi pedig, ahogy mondani szokás, már *német filmtörténet*. A film kasszát robbantott! És nemcsak Németországban, hanem egész Európában. Lex végül hatszor játssza el Old Shatterhandet! Az egyik legnépszerűbb színész lett a német mozi történetében! És a filmjeit vetítik egész

Európában. Olaszországban olyan népszerű, hogy Fellini ad neki egy szerepet a *La Dolce Vita*-ban! És tudod, kit alakít? *Lex Barkert!* Mert akkora sztár! Hat film után búcsút int a szerepnek. Nagy amerikai sztárok veszik át a helyét, mint Stewart Granger és Rod Cameron. De őket már nem hívják Old Shatterhandnek. Ilyen eszem-faszom neveket kapnak, hogy Old Skatterhand meg Old Surehand meg Old Firehand. Hogy miért? Mert Németországban mindenki tudja, hogy Old Shatterhand az Lex Barker, és senki más!

Az ügynök nem kerülgeti tovább a forró kását:

– Négy, arany virágszálam, azt kérdezted, lehetsz-e velem őszinte. Most akkor én leszek őszinte veled. Megpróbáltál átnyergelni a tévéből a mozivászonra, és nem jött be. Ritkán jön be, úgyhogy isten hozott a klubban, baszod. – Olyan példákat hozva, amelyek között Rick nem szerepel, Marvin azt mondja: – Bejött McQueennek és bejött Jim Garnernek, és ami a leghihetlenebb, bejött Clint Eastwoodnak. De az olyan fickók, mint te, Edd Byrnes, Vince Edwards, George Maharis, akik egész pályátok alatt zsebfésűvel csinosítottátok a lenyalt hajatokat, most mind egy cipőben jártok. Amíg nem néztetek oda, a kultúra megváltozott. Ma, ha mozifilmekben akarsz szerepelni, valaki hippy kölykének kell lenned. Peter Fonda, Michael Douglas, Don Siegel fia, Kristoffer Tabori, Arlo Guthrie, baszki! Napjaink húzónevei a fésületlen hermafroditák!

Marvin hatásszünetet tart, majd így folytatja:

– Te meg még mindig lenyalva hordod a hajadat, baszod. Már Elvis sem hordja így! Bassza meg, még a rohadt Ricky Nelson sem! A kurva Edd „Kookie” Byrnes hajlakkot reklámoz a tévében azzal a szöveggel, hogy „A lenyalt haj a múlté, éljen a száraz külső!” Kookie, baszod. De te nem, Rick... te ragaszkodsz a kurva lenyalt hajadhoz!

Rick izgatottan közli az ügynökkel:

– Csak szólok, hogy amit ma vettünk fel, abban nincs lenyalva a hajam.

– Hát kurvára ideje volt! – mondja Marvin. – Ha engem kérdezel, már évekkel ezelőtt el kellett volna kezdened hajlakkot meg hajformázót használni. – Ekkor Marvin valamelyest visszább vesz. – De nem ez a lényeg. Hanem az, hogy Olaszországban azt csinálsz, amit akarsz. Ha hirtelen páváskodni akarsz, mint Tony Curtis, semmi

akadálya. Ha úgy akarod hordani a hajad, mint az elmúlt húsz évben, ám legyen. Az olaszok le se szarják. Itt az egész város, egész Amerika teli van ezekkel a bűdös hippikkel. Ugyanez megtörtént Rómában is. A különbség: az olaszok úgy baszták ki a csöveseket, mint macskát szarni. Így aztán nem vált uralkodóvá a fiatalokat célzó tömegkultúra, mint itt a hippiköcsögök miatt.

– Hippiköcsögök – motyogja Rick keserűen.

Ekkor a nagy Marvin Schwarz beviszi a kegyelemdőfést:

– Szóval, Rick, itt az egymillió dolláros kérdés: hol akarsz lenni jövő ilyenkor? Burbankben, hogy szétrúghassa a segged az a *svarc* a *Drogosztagból*? Vagy Rómában... westernszínészként?

Huszonötödik fejezet

Az utolsó fejezet

Roman és Sharon Polanski a brit roadster kabriójában hajt a Sunset Stripen. Sharon utálja ezt a kocsit.

Utálja, hogy ilyen öreg.

Utálja a hangját, amikor Roman sebességet vált.

Utálja, hogy pocsék a vétel a rádióján.

De a legjobban azt utálja benne, hogy kabrió, és Roman mindig ragaszkodik hozzá, hogy lehajtott tetővel vezesse.

Roman Warren Beattyvel viccelődik azon, hogy „túl rövid az élet, hogy *ne* kabriót vezessünk”.

Ő könnyen beszél az apródfrizurájával. Sharon viszont komoly munkát fektet bele, hogy jó legyen a haja. És miután megcsináltatta, és mesészépen fest, fel kell kötnie egy kendővel?

Gyöngyöt a disznók elé.

A hollywoodi pár túl van a fellépésén Hugh Hefner tévéműsorában, a *Playboy After Dark*ban. Tízkor száguldottak el a Sunset 9000 épületétől, ahol felvették a műsort, és elhúznak a Ben Frank's kávézó és a Tiffany Theater előtt, amelynek előtetője Andy Warhol *Magányos kovbojok*ját hirdeti.

Roman tisztában van vele, hogy nem lett volna szabad elfogadnia még egy meghívást egy nappal a Playboy-kastélybeli fogadás után, és nem kerüli el a figyelmét a nő ellenséges hallgatása. Nagyon is jól tudja, hogy Sharon az ágyban olvasgatva szerette volna tölteni az estét. És azt is tudja, hogy Sharonnak sokkal több munka kicsípnie magát ezekre a tévés fellépésekre, mint neki.

Mindenesetre kicsípte magát, eljött otthonról, és a kedvéért végigcsinálta.

És most kitört a sértődött hidegháború. Sharonnak annyira napfényes a kisugárzása, hogy hátborzongató hatással bír, amikor

megvonja a fényét.

A KHJ 93-on az éjszakai lemezlovas, Humble Harve hol megszólal, hol elhallgat a roadster vacak hangszóróiban a Diana Ross and the Supremes elképesztő számával, a „No Matter What Sign You Are”-ral együtt. Eljött az idő, hogy Roman megbánást és hálát mutasson, illetve meghúzza a szőke oroszlán bajszát.

– Nézd, drágám – vág bele –, tudom, hogy nem volt kedved a ma estéhez.

A roadster szélvédőjén keresztül feltűnik a Der Wienerschnitzel piros teteje a Larrabee-n, miközben Sharon Romanra pillant, és bólint. A férfi folytatja:

– És azt is tudom, hogy mérges vagy, amiért nem beszéltem meg veled, és ez tapintatlanság volt.

A nő újfent egy bólintással fejezi ki egyetértését.

– És tudom – folytatja a férfi –, hogy nagyon türelmesen állsz hozzá.

Valójában a nő egész délután erről hisztizett Jaynek, de Roman erről nem tud.

Végül a szőke szfinx megszólal:

– Igen, ez mind így igaz.

– Egy földre szállt angyal vagy – mondja neki a férfi –, épp ezt szeretem benned.

Aha, szóval ezért szeretsz?, gondolja a nő, és a szemét forgatja.

A szemforgatás elárulja a férfinak, hogy talán mégsem volt díjnyertes ötlet ezt mondani.

Miközben elhúznak a Stripen egyik oldalt a London Foggal, a másikon a Whisky a Go Góval, Roman próbál dűlőre jutni a nővel:

– Szóval tudom, hogy jövök neked eggyel.

A nő azonnal egy kérdéssel vág vissza:

– *Mit* kapok?

– Úgy értettem, mindezek után az *adósod* vagyok.

– Tudom. Így is van. Szóval hogyan óhajtasz törleszteni?

Őszintén szólva Roman nem vette olyan komolyan a kijelentését, mint szemlátomást Sharon, úgyhogy most meglehetősen tanácstalan.

– Hát... azt hiszem... – kattognak agyában a fogaskerekek – ...
váratlanul rávehetsz valamire, amit *én* nem szeretnék.

Igen, ez lesz az, gondolja Roman. Ez méltányos elégtétel.

Példákat hoz, hogy mi minden jöhet szóba:

– Például ha olyan jótékonyági ügyre akadsz, ami nagyon fontos neked...

A nő két szóval szakítja félbe:

– Medencés. Buli.

– Mi?

– Medencés buli.

– Medencés buli? Simán. Mikor?

– Ma este.

– Ma este?

– Igen, *ma este*.

– Jaj, szívem, nagyon fáradt vagyok. Holnap indulok Londonba.

Alig várom, hogy hazaérjünk...

– Blablabla! Én is ezt mondtam tegnap este, amikor elvállaltad ezt a szart. És mi lett a vége? Itt vagyok. Kirittyentve előadom a cuki csinibabát Hugh Hefnernek, a tévékameráknak meg a csapat hollywoodi sügérnek. – Majd vádlón hozzáteszi: – Ugye tudod, hogy olvasok most egy könyvet?

A férfi bólint.

– Ugye tudod, hogy most az ágyamban szeretnék lenni és olvasni?

A férfi bólint.

– Tudod, hogy nem szeretem egymás után két este rázni a rongyot, ha nem muszáj?

A férfi bólint.

– De megtettem, ugye?

Roman felnyög.

– Ne rinyálj nekem, kishaver – szúrja le Sharon.

Roman próbálja elterelni a témát:

– Most csináltattad meg a hajad.

Próbálkozz csak, cimbora, gondolja Sharon.

– Szükség lehet holnap bármi miatt, amiről még nem tudok, a *Playboy After Dark* frizurámra?

– Nem – von vállat Roman legyőzötten.

– Semmilyen ígéret, amiről nem tudok? Semmilyen személyes megjelenés?

– Nincs.

– Olvashatom a könyvem?

A férfi felsóhajt.

– Igen.

– Akkor a ma esti medencés bulival letudtad az adósságodat. – Majd a hatás kedvéért hozzáteszi: – Már ha ez számít neked egyáltalán.

– Oké – sóhajtja Roman legyőzötten.

– Oké, de most mosolyogj hozzá.

Roman elmosolyodik.

– Tarthatunk medencés bulit.

– Kérj meg rá – kéri a nő.

– Komolyan? – forgatja a szemét Roman. – Nem mész te kicsit messzire?

– Kérj meg rá – ismétli a nő.

Roman lenyeli a békát, felölti szívélyes arcát, és megadja Sharonnak, amit kér tőle:

– Sharon, mit gondolsz egy ma esti medencés buliról?

Sharon felsikkant, összecsapja a tenyerét, és azt feleli:

– Roman, ez csodás ötlet! – Odahajol hozzá, és megpusztilja a férfit. – Siessünk haza. Telefonálnom kell párat.

Ricknek feltűnnek a szakadatlan sorban érkező kocsik a Polanski-rezidenciánál. *Biztos fogadást tartanak*, gondolja a felhajtóján állva az egyik Japánba tett útja során vásárolt vörös selyemkimonójában, miközben egy slaggal a rózsákat öntözi a kertjében, és orsós magnójával átveszi a másnapi dialógusát. Egy japán kertész egyszer azt mondta neki, hogy éjjel kell öntözni a rózsákat, olyankor teljesen fel tudják szívni a tápanyagokat, és a nap nem párologtatja el a nagy részét. Annak a jelenetnek a szövegét tanulja, amit holnap vesznek fel a kislánnyal. Nem hagyja, hogy a kis rémség felkészületlenségen kapja.

Úgy húsz percet beszélt telefonon Marvin Schwarzcal. Kevert egy krigli whiskey sourt, és elkezdte átvenni a szövegét. Már vagy egy órája magolja – öt perc múlva éjfél, és úgy érzi, elég jól ráérezett

a párbeszédre. Mielőtt kísértésbe esne, hogy keverjen még egy korsóval, Rick le fog feküdni aludni.

Hallja a Polanski-fogadás visszhangjait a felhajtóján. Hallja a zenét, a kacarászást, a fecserészést, és néha a csobbanásokat a medencében. A színész még mindig nem találkozott sem a rendezővel, sem a feleségével. Tegnap délután leste ki őket először. A rendező egy pöcsnek tűnik, de a nő cuki. Talán egy nap elkapja, amikor kimegy a postaládához.

Egy lehajtható tetejű Porsche a kelleténél gyorsabban felszáguld a Cielo Drive-on, és megáll a Polanski-rezidencia kapuja előtt. Rick bosszúsan a kocsira pillant, majd hirtelen felismeri a sofőrt. *Tökön szúrom magam, ez Steve McQueen!*

– Steve! – kiált oda neki.

A sofőr a Porsche kormányja mögött a kiabálás irányába pillant, és meglát egy vörös japán selyemkimonóba öltözött fickót, kezében egy söröskorsóval, egy orsós magnóval és egy slaggal. A szemöldökét ráncolja, majd felismeri a vörös kimonós férfit. Bátortalanul válaszol:

– Rick?

Dalton odamegy a kocsihoz.

– Hékás, rég találkoztunk!

– Az biztos! Mi újság? – feleli Steve.

Dalton a kocsihoz hajol, és kezét ráz McQueennel.

– Hát, nem panaszkodom.

Valójában Rick mást sem csinál, csak panaszkodik a karrierjéről, az életéről meg a világról, de Steve-nek nem fog panaszkodni.

A filmsztár elnéz Rick háza felé.

– A te házad?

– Aha – mosolyodik el Rick. – A ház, amit a *Fejvadász* épített.

– Te építetted? – vonja fel a szemöldökét McQueen.

– Nem – feleli Dalton –, ez csak egy szófordulat. – *Hülye fasz.*

Steve rávillantja azt a jellegzetes pengevékony mosolyát.

– Örülök, hogy jól megy a sorod. Úgyesen bántál a pénzzel. Úgy hallottam, Will Hutchins meg Ty Hardin most éppen le van gatyásodva.

Vagyis, gondolja Rick, *jobban megy a sorod, mint a többi lejárt lemeznek. Mert van házad. Mondja Bullitt.*

– Hát, a *Homokkavicsok*ban nem játszom – hozza fel McQueen egyetlen Oscar-jelölését –, de van mit a kenyérre kenni.

– Ezzel nyolcvan százalékukat máris megelőzted – mosolyog McQueen, miközben Rickre mutat az ujjával.

A világ legjobban fizetett filmsztárja gratulál hozzá, hogy nem halok éhen színészként. Hát kösz.

– Egyébként – folytatja Dalton, ismét a *Homokkavicsokra* utalva – szorítottam neked, amikor jelöltek Oscarra.

McQueen erre nem válaszol, csak mosolyog.

Rick tudja, ez mit jelent. Kis tereferéjük itt véget ért.

De mielőtt kinyílna a kapu, és McQueen a Porschéjével együtt elhúzhatna az életéből, Rick szeretne egy hullámhosszra kerülni vele. Kilépni a két külön világból, amiben most léteznek. Régen, amikor még egy cipőben jártak, volt egy közös élményük, amit Rick anélkül hozhat fel, hogy túl szánalmasan hangozna.

– Hé, Steve, az jutott eszembe – kezdte Rick –, emlékszel, amikor az én sorozatomnak az első, a tiédnek meg a második évadát forgatták... elmentünk biliárdozni a Barney's Beanerybe?

Ami azt illeti, McQueen tényleg emlékszik rá.

– Aha – feleli. – Emlékszem rá. Három kört játszottunk, ugye? – idézi fel.

– Igen – feleli Rick boldogan, hogy Steve nem felejtette el. – Akkoriban nagy szám volt. Érted, Josh és Jake együtt biliárdozik.

McQueen enged neki.

– *Tényleg* nagy szám volt. *Josh és Jake* biliárdozik? Jegyet kellett volna szednünk rá!

Rick nevet Steve viccén.

McQueen elgondolkodik, majd így folytatja:

– Sőt, mintha az első parti alatt az egész kocsmá minket nézett volna. – Rickre mutat az ujjával. – Te nyertél. És a második menetet már csak a kocsmá fele nézte – erre magára mutat a hüvelykujjával –, amit én nyertem meg. – Felnevet az emléken. – A harmadik kör meg senkit se érdekelt.

Rick elérékenyülve bólint. Emlékszik.

– Nem emlékszel, ki nyerte a harmadikat? – kérdezi McQueen.

– Senki – feleli Rick. – Nem fejeztük be. El kellett menned.

McQueen tudja, hogy ez minden valószínűséggel azt jelenti, vesztésre állt.

Ekkor megáll még egy kocsi McQueen Porschéje mögött Sharon bulijára tartva, megszakítva a baráti egymásra találást. A két férfi a másik kocsira pillant, majd vissza egymásra.

– Szóval itt laksz? – mutat McQueen Rick házára.

– Aha – feleli Rick.

– Lehet, hogy egy nap bekopogok hozzád, és lemegyünk a Barney'sba befejezni azt a meccset.

Rick tudja, hogy ez sosem fog bekövetkezni, de kedves Steve-től, hogy ezt mondja.

– Az frankó lenne. – És őszintén hozzáteszi: – Örülök, hogy találkoztunk, Steve.

– Úgyszintén. Vigyázz magadra! – Ezzel Steve a Polanski-ház előtti kapucsengőhöz fordul, és megnyomja a gombot.

Sharon hangja hallatszik a hangszóróból.

– Igen?

– Én vagyok az, szivi, nyisd ki a kaput.

Polanskiék kapuja kinyílik. Steve kocsija a mögötte lévővel együtt felgördül a felhajtón, és eltűnik szem elől. Rick, kezében a söröskriglivel, az orsós magnóval meg a kerti slaggal áll, és nézi, ahogy a kapu bezárul a Polanski-rezidencia előtt. Belekortyol a whiskey sourba. Ekkor meghallja, hogy a lakásban csöng a telefon.

Ki a tököm hív éjfélkor?

Visszakocog a házba, és felveszi a konyha falára szerelt telefont.

– Halló? – szól bele.

Női hang üdvözli a vonal másik végén:

– Rick?

– Igen? – feleli.

– Tanulod a szöveged? – kérdezi a hang.

Mi a fasz?

– Ki beszél? – kérdezi Rick.

– Trudi. Tudod, Mirabella a munkából.

– Trudi? – kérdez vissza Rick őszinte meglepetéssel. – Trudi, tudod, hány óra van?

A kislány felmordul a vonal másik végén.

– Micsoda buta kérdés. Nyilván tudom, hány óra van. Addig nem fekszem le, amíg nem fújom kívülről a szövegem. Nem hiszek ebben a „majd napközben megtanulod” típusú mokolásban. Főleg nem tévés munkánál. Nem úgy hangzol, mintha felébresztettek volna. Vagy igen?

– Nem, nem ébresztettél fel – vallja be Rick.

– Akkor mi a probléma?

– Tudod jól, mi a probléma – feleli Rick bosszúsan. – Anyukád tud róla, hogy felhívtál?

Trudi felkacag a vonal másik végén.

– Háromnegyed tizenegyre anya már megivott három-négy pohár chardonnay-t, és általában tátott szájjal alszik a kanapén a bekapcsolt tévé előtt, várva, hogy a himnusz felébressze pizsamaosztásra.

– Trudi, nem hívogathatsz ilyenkor – jelenti ki Rick.

– Azt akard mondani, nem helyénvaló?

– *Nem* helyénvaló.

– Ne válts mindig témát, és válaszolj a kérdésre.

– Milyen kérdésre?

– A szövegedet tanulod?

– Ó. Nos, ami azt illeti, okostojás, igen.

– Na persze – feleli a lány gúnyosan.

– Tényleg! – ellenkezik Rick.

– A *Johnny Carsont* nézed – jegyzi meg a lány lesajnálóan.

– Nem. A szövegemet tanulom, te kis picca!

Miután kijött a sodrából, és picának nevezte kiskorú színésztársát, Rick vékony hangú kuncogást hall a vonal másik végén. A kuncogástól ő is kuncogni kezd. Aztán a kislány kuncogva azt kérdezi:

– A közös jelenetünket tanulod?

– Igen, azt tanulom – feleli a férfi.

– Én is – közli a kislány. – Átvesszük együtt a szöveget?

Oké, gondolja Rick, ez kezd elfajulni. Ideje leállítani a kis bajkeverőt.

– Nézd, Trudi, komolyan nem hiszem, hogy helyes éjfélkor telefonon beszélgetni anyukád tudta nélkül – mondja őszintén.

Trudi végtelen türelemmel válaszol Ricknek:

– Úgy viselkedsz, mintha én holnap ébredés után a kis piros iskolába indulnék. Pedig veled fogok dolgozni. És ezt a jelenetet vesszük fel. Te ébren vagy. Én is ébren vagyok. Te a jeleneten dolgozol. Én is a jeleneten dolgozom. Szóval – javasolja – dolgozzunk rajta együtt. Aztán holnap a munkában senki sem sejtí majd, hogy együtt dolgoztunk rajta, és mi megmutatjuk nekik! – Aztán szinte odaszúrászként hozzáteszi: – Tudod, Rick, nem egyszerűen azért fizetnek, hogy megcsináljuk. Hanem hogy elsőrangúan csináljuk.

A kis vakarcsnak igaza van, mégiscsak egy színész kolléga. És azok után, ahogy Sam a legutóbbi közös jelenetünkre reagált, ha holnap hibátlanul felkészülve érkezünk, megmutathatjuk nekik!

– Papír nélkül? – kérdezi Rick a kislánytól.

– Azt hiszem – feleli a kislány.

– Oké, én is. Rendben, kölyök, te kezded.

A vonal másik végén Trudi hirtelen elváltoztatja a hangját, és felölti Mirabella, a gyerekrablás traumatizált áldozatának túljátszott érzelmességét:

– Mit akar tenni velem?

Miközben fel-alá járkál a konyhában vörös kimonóba öltözve, Rick belekortyol a whiskey soubra a kriglijéből, és felveszi Caleb DeCoteau cowboystílusát.

– A helyzet az, kisasszony, hogy még nem okumláltam ki. Sok mindent tehetnék veled. Sok mindent. Akár el is engedhetlek, ha apád jobb belátásra tér.

– Mit kell apának tennie ahhoz, hogy elengedjen? – kérdezi Trudi Mirabellaként.

– Tegyen engem gazdaggá! – fröcsögi tébolyultan Rick Calebként. – Adjon egy láda pénzt, aztán fel is út, le is út. Vagy a lánya kerül ládába, és azt megemlegeti.

– Szóval képes lenne meggyilkolni? – kérdezi az ártatlan gyermek a romlott bitangtól. – És nem azért, mert dühös rám, vagy az apámra – itt Trudi hatásszünetet tart –, hanem pusztán kapzsiságból?

– A kapzsiság viszi előre a világot, kisasszony – veti oda Caleb.

– Mirabella – mondja ki hangosan a nevét a kis hölgy.

– Tessék? – kérdezi Caleb.

A nyolcéves megismétli a bandavezérnek:

– A nevem Mirabella. Ha hidegvérrel meg akar gyilkolni, nem szeretném, ha egyszerűen Murdock Lancer kicsi lányaként gondolna rám.

Ahogy ezt mondja, az szíven üti a banditát. És hirtelen Caleb számára fontossá válik, hogy a kislány lássa, milyen méltányosan jár el ez ügyben.

– Nézd, nem kell aggódnod. Jóapád nyilván ki fogja fizetni a pénzem. Megérsz neki ennyit, és van miből. Úgyhogy amikor kifizet, én úgy engedlek el, hogy hajad szála sem görbült.

Másfél ütemnyi hallgatás a vonal másik végén. Aztán a lány újra megszólal, csak éppen a túljátszott érzelmesség helyett most meglepően éleslátó megfigyelést tesz.

– Érdekes megfogalmazás.

– Tessék? – kérdezi értetlenül Caleb.

Ekkor Mirabella Lancer, aki határozottan úgy beszél, mint Trudi Frazer, kifejti észrevételeit a szárazföldi kalózok kapitányának:

– Azt mondta, a „pénzem”. Pedig az *apám* pénze. Megdolgozott azért a pénzért, nem pedig lopta, marhát tenyészett, és elhajtotta a vásárra. De maga azt mondta, a „pénzem”. Komolyan azt gondolja, hogy megérdemli ezt a pénzt?

És ezzel a megjegyzéssel a kis Mirabella és a kis Trudi rátapint valamire a bandita és a színész elméjében, mire a konyhája közepén – vörös selyemkimonóban – Rick Dalton visszaváltozik a vicsorgó, nagyzási hóbortban szenvedő gyilkos banditává, aki mindig is volt, és egyetlen robbanásszerű kifakadással felel:

– Pontosán, Mirabella, megérdemlem! Jogom van mindenhez, amit el tudok venni! És miután elvettem, jogom van mindenhez, amit meg tudok tartani! Apád nem akarja, hogy szétlőjem azt a hülye fejed? Akkor fizesse meg az árát!

Más szavakkal: *csörgőkígyó motorkerékpáron*.

A gyermek feltesz egy egyszerű kérdést:

– És ez az ár tízezer dollár?

A kifulladt színész kifulladt brigantiként válaszol:

– Igen.

– Ez elég magas összeg szerény személyemért – jegyzi meg a szerény kis tús.

– Ebben tévedsz, Mirabella – feleli Caleb őszintén. Majd az érzelmeitől elragadtatott Rick improvizál: – Apád helyében...

Elhallgat.

– Igen? – kérdezi a lány a vonal másik végén.

Rick szóra nyitja a száját, de nem jön ki rajta hang.

A gyerek a vonal másik végén tovább faggatja:

– Mit tenne apám helyében?

– A fél kezemet odaadnám, hogy visszaszerezzelek!

Csend üli meg a helyiséget és a jelenetet, de Rick így is szinte hallja Trudi önelégült mosolyát a vonal másik végén.

Majd egy akkora hatásszünet után, hogy három nyergesvontató elférne benne, Trudi Mirabellaként tér vissza a vonalba, és azt kérdezi:

– Ezt bóknak szántad, Caleb?

Majd Trudi kilép a szerepéből, hogy megadjon egy színpadi utasítást:

– Ekkor Johnny ér az ajtóhoz. Kopp-kopp.

– Ki az? – kérdezi Caleb.

Trudi mély cowboyhangon azt feleli:

– Madrid.

– Bújj be! – utasítja Caleb.

– A többi párbeszéd Johnnyval megy – mondja Trudi. – Úgyhogy mondom az ő szövegét. – Johnny Madrid torokhangján Trudi azt kérdezi: – Mi a terv?

– Az – feleli Caleb –, hogy Lancer öt nap múlva vár minket Mexikóban tízezer dollárral.

– Ez nagyon sok pénz egy ilyen hosszú útra – feleli a kislány ízes hangon.

– Az Lancer baja – horkan fel Caleb.

– Ha történik valami a pénzzel – mutat rá Trudi Johnny szerepében –, és nem kapjuk meg, az a mi bajunk is.

Caleb hirtelen Johnny felé fordul, és felcsattan:

– Ha valami történik a pénzzel, azt a kislány bánja! – Szikrázó tekintettel közli Johnny Lancerrel: – Szedd össze magad, kölyök! Öt nap múlva Murdock Lancer kifizeti a tízezer dolláromat! És ha bármi

történik a tízezer dollárommal, mielőtt odaérnének hozzánk, nem leszünk elnézőek. Ezt a játékot komolyan játsszák. Murdock Lancer idead centre pontosan tízezer dollárt... különben egy kővel zúgom be a lány koponyáját!

Rick és Caleb zihál egy ekkora kifakadás után. Majd a jól megérdemelt drámai hatásszünet után, amit George Cukor megtagadott tőle, Rick azt kérdezi:

– Talán bajod van ezzel... Madrid?

– Az egyetlen bajom, Caleb – feleli Trudi Johnny hangján –, hogy folyton Madridnak szólítasz.

– Ez a neved, nem? – horkan fel Caleb.

– Többé már nem – mondja a lány. – Most már Lancernek hívnak. Johnny Lancernek.

Rick a képzelt pisztolyért nyúlt a csípőjén, miközben Trudi a vonal másik végén azt kiabálja:

– Bumm! Bumm! Bumm!

Rick fájdalmas ordítást hallat, és a konyha linóleumpadlójára zuhan az arcát tapogatva, mintha Johnny ott találta volna el.

– Ez mi volt? – kérdezi Trudi a vonal másik végén.

A konyhapadlón fekvő Rick azt feleli:

– Eljátszottam, hogy pofán lőttek.

A kislány lelkesen felkiált:

– Úúú, jó ötlet! – majd egy ütemmel később izgatottan azt mondja: – Haver, döfi volt ez a jelenet!

Rick felül a padlón, és háttal nekidől a hűtőnek.

– Igen, az volt – ért egyet.

– Holnap tarolunk vele! – közli vele kis színésztársa.

Jól mondja.

– Igen – feleli Rick –, szerintem is.

A két színművész egy pillanatra elhallgat.

– Hű, Rick, hát nem csodás a munkánk? Olyan szerencsések vagyunk, nem?

És tíz év óta először Rick ráébred, milyen szerencsés, és milyen szerencsés volt eddig. Mennyi csodás színésszel dolgozott együtt az évek során – Meeker, Bronson, Coburn, Morrow, McGavin, Robert Blake, Glenn Ford, Edward G. Robinson. Mennyi színésznővel csókolózhatott. Mennyi kalandja volt velük. Mennyi izgalmas

emberrel dolgozhatott együtt. Mennyi helyre elmehetett. Mennyi vicces sztorit átélhetett. Mennyiszer látta a nevét és a fényképét a napilapokban meg a magazinokban. Mennyi kellemes hotelszoba. Mennyi felhajtás körülötte. Mennyi rajongói levél, amit sosem olvasott el. Mennyiszer hajtott végig Hollywoodon annak megbecsült polgáraként.

Körbenéz a mesés házban, amely csak az övé. Azzal kereste meg rá a pénzt, amit gyerekkorában ingyen csinált: *eljátszotta, hogy cowboy*.

Végül azt mondja Trudinak:

– Igen, így van. Szerencsések vagyunk, Trudi.

Kis színészcollégája elköszön tőle:

– Jó éjt, Caleb, holnap találkozunk!

És az igen hálás Caleb azt feleli:

– Jó éjt, Mirabella, holnap találkozunk!

És másnap a Twentieth Century Fox westernvárosában, a *Lancer* díszletében, a két színész megmutatta nekik.

Hatalmas hálával tartozunk az engedélyekért az alábbi dalszövegek utánközlésére:

A „Little Green Apples” dalszövege, zene és szöveg: Bobby Russell. Copyright © 1968 UNIVERSAL – SONGS OF POLYGRAM INTERNATIONAL, INC. Szerzői jog megújítva. Minden jog fenntartva. Felhasználás engedély alapján. *A Hal Leonard LLC. engedélyével közöljük.*

A „Lookin’ Out My Back Door” dalszövege, zene és szöveg: John Fogerty. Copyright © 1970 Jondora Music c/o Concord Music Publishing. Szerzői jog megújítva. Minden jog fenntartva. Felhasználás engedély alapján. *A Hal Leonard LLC. engedélyével közöljük.*

A „Secret Agent Man” dalszövege (a televíziós sorozatból), zene és szöveg: P. F. Sloan és Steve Barri. Copyright © 1965 UNIVERSAL MUSIC CORP. Szerzői jog megújítva. Minden jog fenntartva. Felhasználás engedély alapján. *A Hal Leonard LLC. engedélyével közöljük.*

A „Teddy Bear Song” dalszövege, zene és szöveg: Don Earl és Nick Nixon. Copyright © 1971 SONGS OF UNIVERSAL, INC. Szerzői jog megújítva. Minden jog fenntartva. Felhasználás engedély alapján. *A Hal Leonard LLC. engedélyével közöljük.*

A „There But For Fortune” dalszövege, zene és szöveg: Phil Ochs. Copyright © 1963 BARRICADE MUSIC, INC. Szerzői jog megújítva. Az Amerikai Egyesült Államokban minden jogot az ALMO MUSIC CORP kezel és felügyel. Minden jog fenntartva. Felhasználás engedély alapján. *A Hal Leonard LLC. engedélyével közöljük.*

{1} A MacArthur Park elolvad a sötétségben / Lecsurran az édes zöld zúzmara

{2} Bárcsak gombszemem volna és piros nemezorrom / Egy öltözet ruhám és gubancok pamutbundámon / A helyi nagyáruházban üldögélnék egy polcon / Ahol percig sem álmodozom, és sosem bánkódok

{3} Bárcsak plüssmackó lennék / Nem élnék, nem szeretnék, sehová se mennék / Bárcsak plüssmackó lennék / És bárcsak soha ne szerettem volna beléd

{4} Rohanó Medve akkora szívvel szerette Kis Fehér Galambot, mint amekkora az égbolt / Rohanó Medve akkora szívvel szerette Kis Fehér Galambot, hogy az soha ki nem múlt

{5} Mutasd meg a börtönt, mutasd meg a zárkát / Mutasd meg a rabot, és sápadtba fordult arcát / És én mutatok neked valakit, akinek oly sok indoka volt, / És szerencse dolga, hogy ez rád vagy rám hull.

{6} Az Úr nem teremtett kis zöld almákat / És nyáron Indianapolisban nem esik sosem / Nem létezik Dr. Seuss, sem Disneyland / Sem Lúdanyó, sem gyerekeknek énekek

{7} Most értem haza Illinoisból / Huhú, zárd be az ajtót / Nézd a sok boldog teremtményt / A gyepen táncolnak / Egy ősrégi gramofonból Buck Owens szól / Azt énekli, dú dú dú, lesek kifelé a hátsó ajtón

{8} Van egy férfi, aki életét veszélyben éli / Bárkivel találkozik, barátságát nem kéri / Vigyázz a szádra, nehogy eláruld magad / Megeshet, meg sem éred a holnapot / Titkos ügynök / Titkos ügynök / Kaptál egy számot, és elvették a nevedet

{9} Ez a szempár minden éjjel érted sír / Ez a kar epedezik, hogy újra átöleljen

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Quentin Tarantino: *Once Upon a Time in Hollywood*
Harper Perennial/HarperCollins Publishers, New York, 2021
Copyright © 2021 by Visiona Romantica, Inc.
All rights reserved.

Fordította Sepsi László
Szaklektor Varró Attila
A fordítás a *Volt egyszer egy Hollywood* filmváltozatának a Mafilm
Audio Kft. megbízásából, Tóth Tamás készítette magyar
szinkronszövegének felhasználásával készült.

Magyar kiadás © 2021 Helikon Kiadó, Budapest
A Helikon Kiadó a Libri Könyvkiadó Kft. imprintje.
Borítóterv © Mátai és Végh Kreatív Műhely
Szerzőfotó © AA Film Archive/The Weinstein Company/Alamy Stock
Photo

Felelős kiadó M. Nagy Miklós
Felelős szerkesztő Turi Márton
A szöveget gondozta Darida Benedek
Műszaki szerkesztő Rochlitz Vera

ISBN 978 963 479 748 7

Minden jog fenntartva.